



„Una dintre
autoarele mele
preferate“

JULIA QUINN

DUCESA
DESCULTĂ

SUZANNE
ENOCH



SERIA „MIRESE SCANDALOASE“

Sophia White știe că nu se va mărita niciodată cu un aristocrat. Ca fiică nelegitimă a unui nobil, ea lucrează la Tantal, un club discret pentru gentlemen – și singurul ei pețitor este un pastor care dorește să-i salveze sufletul. Prin urmare, când este invitată să petreacă sărbătorile pe domeniul lui Adam Baswich, păcătos de chipeșul duce de Greaves, Sophia este încântată – și decisă să se bucure cu adevărat de ultimele nopți de libertate, înainte de a accepta să își cedeze mâna.

Invitația făcută Sophiei este o îndrăzneală și o sfidare a societății din partea lui Adam – însă acesta va constata în curând că gestul merită efortul. Sophia este frumoasă, curajoasă și independentă, în ciuda circumstanțelor scandaloase ale vieții ei – și cu siguranță, nu genul de femeie cu care s-ar putea însura. Adam este conștient că trebuie să-și găsească o soție înainte să împlinească 30 de ani, altminteri și-ar putea pierde averea. Însă poate sfida în asemenea măsură conveniențele – și în același timp s-o convingă și pe Sophia –, riscând totul în numele iubirii?



„E timpul să vă îndrăgostiți de Suzanne Enoch.
Cărțile ei sunt atât de vii și de romantice...“

LISA KLEYPAS



SUZANNE ENOCH a scris până în prezent 40 de romane, care au intrat pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*.

Lira

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989



www.lira.ro

ISBN 978-606-33-4277-6



9 786063 342776

capitolul 1

Unele sfaturi, reflectă Sophia White agățându-se de roata trăsुरii răsturnate în mijlocul râului Aire pe jumătate înghețat, pur și simplu nu trebuiau ignorate. Dumnezeu îi era martor că fusese avertizată că acea călătorie avea să se dovedească o idee proastă, iar în momentul acela era categoric convinsă că prietenii ei avuseseră dreptate în această privință.

Deasupra ei, pe latura stângă a trăsुरii, acum transformată în acoperiș, vizitiul părea mult mai interesat să recupereze saculețele de corespondență decât să-i ajute pe cei câțiva oameni care se zbăteau în apă în jurul lui.

- Lasă aia și dă-mi mâna, îi porunci ea, cu glasul întretăiat de fiorii provocați de apa rece.

- Am pierdut deja caii și curcanii de Crăciun, mormăi vizitiul, glasul răzbătându-i cu greu prin vânt și viscol. Dacă pierd și corespondența, voi plăti cu slujba.

- Dar pasagerii îți permiti să ți-i pierzi?

- În locul tău, domnișoară, aș lăsa gâlceava și aș înota la mal, cum au făcut și ceilalți. Apa nu-i chiar așa de adâncă.

Tremurând, Sophia deschise gura să protesteze că acoperișul trăsुरii - sau lateralul - era mult mai aproape decât țărnul, însă apa împroșcată de un val neașteptat îi inundă plămânii. Tușind, decise că sfatul vizitiului intra la categoria „de urmat“. Și cum ratase ocazia de a-și asculta angajatorul și prietenii, care îi spusese cu toții să nu călătorească la Yorkshire la mijlocul lui decembrie când deja se obligase să fie prezentă în Cornwall la mijlocul lui februarie, de data aceasta trebuia să fie atentă.

Picioarele îi erau amorțite, însă trase adânc aer în piept și, desprinzându-se de trăsura, începu să-și croiască

drum, pe jumătate înotând și pe jumătate pășind, spre cel mai apropiat țărm. Sloiuri sparte de trăsura căzută în apă și de curentul rapid o îmbrânceau din toate părțile, împingând-o și forțând-o să se îndrepte clătînându-se spre blocul de gheață din depărtare. Majoritatea bărbaților ajunseseră deja pe țărm; evident noblețea lor nu mergea până acolo încât să pescuiască femei scufundate până la piept în apă în plină furtună de zăpadă.

Începând brusc să își facă griji că apa avea să o împingă sub banchiza de gheață cu margini zdrențuite și să o înece, Sophia strânse din dinții ce îi clănțăneau, își ridică în jurul șoldurilor fustele încălcite și îngreunate de apă și înaintă hotărâtă. Un curcan înecat se lovi de coapsa ei dezgolită, făcând-o să se dezechilibreze. Pantoful i se împotmoli într-o grămadă de pietre, de unde și-l smulse blestemând. Însă următorul ei pas nu mai găsi fundul râului, iar Sophia căzu în față.

Apa rece ca gheața se închise peste capul ei. Vagul amuzament pe care îl simțise mai devreme în fața purei absurdități a momentului se spulberă deodată cu aerul ce îi dispăru din plămâni. Oh, ar fi trebuit să fi rămas la Londra. Ar fi trebuit s-o fi ascultat pe Lady Haybury când acea femeie înțeleaptă îi spusese că vizita ei la York avea să stârnească mai multe probleme decât încântare. Știa că singurul motiv pentru care ducele de Greaves o invitase la o petrecere de sezon era dorința acestuia de a face senzație; faptul că și-o dorea pe fiica bastardă a ducelui de Hennessy printre oaspeți nu era un gest de bunătate. Însă ar fi meritat să meargă oricum, măcar pentru șansa de a revedea o prietenă veche și de a se bucura de un ultim sezon de iarnă magnific – deși s-ar fi ales praful de planurile ei dacă s-ar fi înecat.

Cineva o înșfăcă de umăr și o ridică. Sophia trase la com aer în plămâni, cu fața acoperită de părul ud leoarcă. Se agăță de brațul care o prinsese și își încleștă mâna pe el, chinuindu-se să se repună pe picioare.

- Ușurel, îi porunci o voce gravă. Te-am prins.

În ciuda șocului provocat de apa înghețată, Sophia recunoscuse vocea.

- Excelență? icni ea, împingându-și la o parte părul roșcat ud și încâlcit pentru a-și descoperi un ochi.

Chipul îngust și agreabil aflat la doar câțiva centimetri mai sus de al ei părea cel puțin la fel de uluit pe cât se simțea ea de năucită.

- Sophia? Domnișoara White, adică. Ești rănită?

- Nu, Excelență. Mulțumesc mult că m-ați invitat de Crăciun.

Cufundați până la piept în apa ce curgea tumultuos în jurul lor, învăluiți din toate părțile de urletele furtunii de zăpadă, părea ridicol să spună așa ceva, însă faptul că fusese salvată de la o moarte sigură avusese aparent efectul de a-i zdruncina mințile.

El îi aruncă un zâmbet scurt.

- Ai să-mi mulțumești mai târziu. Deocamdată ține-te de mine.

- Va trebui să mă dezlipești cu forța, replică ea, încercând să îi zâmbească la rândul ei, dar nereușind decât să înghită din nou apă.

Tușind, decise că ar fi fost mai înțelept din partea ei să facă pe curajoasa în tăcere, cel puțin până ieșeau din râu.

Adam Baswich sărise în apă pentru a o salva, deși nu știuse cine era. Din partea cuiva atât de faimos pentru incredibila stăpânire de sine cum era ducele de Greaves, gestul în sine era de-a dreptul surprinzător. Și categoric inspirat. Însă în momentul acela tot ceea ce își dorea era să iasă din apa înghețată. Sophia se agăță de spatele lui, înfigându-și degetele tremurânde în umerii lui, în timp ce grupul de bărbați de pe mal începu să tragă de frânghia pe care acesta și-o legase în jurul taliei. Greaves era la fel de ud ca ea, însă când își lipi chipul înghețat de spinarea lui, îl simți cald, iar silueta lui masivă o apăra de vântul care altfel i-ar fi aruncat zăpadă în ochi.

- Trebuie să ne cățărăm pe gheață pentru a ajunge la mal, îi spuse Greaves pe un ton chinuit. Mută-te în fața mea.

Avu nevoie de mai multe încercări până reuși să își descleșteze degetele.

- Încerc.

- Încearcă mai tare. Situația actuală nu e sănătoasă pentru nici unul din noi.

- Sunt conștientă de asta, Excelență. Își încleștă fălcile. Spre deosebire de dumneavoastră, eu nu m-am aruncat de bunăvoie în râu.

Cu fustele îmbibate de apă încurcându-i-se printre picioare și încercând s-o tragă din nou la fund, Sophia nu fu în stare să facă mare lucru în afară de a nu-i opune rezistență când ducele se mulțumi să o ia pur și simplu pe sus și să o mute în fața lui.

- Nu aș putea niciodată să-i rezist unei domnițe la ananghie, găfâi el la urechea ei.

Epuizarea și panica tot mai pronunțate începură să pălească.

- Da, sunt convinsă că arăt cât se poate de irezistibil în momentul de față.

Îi simți clar chicotul întretăiat înfiorând-o pe ceafă.

- Nici nu știi. Și îmi cer scuze, adăugă el, apoi, înainte ca ea să apuce să-l întrebe pentru ce își cerea scuze, își puse mâinile mari sub fundul ei și o ridică pe gheață.

Cu un icnet surprins, Sophia se lăți pe suprafața tare și înghețată. Văzuse cândva ilustrații cu focile de pe plajele insulelor Orkney și era convinsă că la fel arăta și el în momentul acela, zbatându-se pe gheață și chinându-se să respire. În secunda următoare, ducele de Greaves se cățără lângă ea.

- Îmi cer scuze din nou, găfâi el și se întinse să o tragă de rochie.

Când materialul ud o lovi în spatele genunchilor, Sophia își dădu seama că rochia probabil i se ridicase

complet și îi dezgolise posteriorul într-un mod deosebit de necuviincios.

- Vai de mine, tuși ea, ridicându-se în capul oaselor. Dacă nu aș fi atât de înghețată, probabil mi-ar veni să intru în pământ de rușine. În situația de față, însă, vă mulțumesc.

Un rânjet surprins, fulgerător îi apăru pentru o clipă pe buze, apoi dispăru din nou când se ridică și îi întinse mâinile. Părul negru tăciune, ciufulit de vânt, ascundea ochi pe care Sophia îi cunoștea, adânci și cenușii precum oceanul, însă el nu păru să observe nici părul din ochi, nici privirea ei atentă, ocupat să o ridice în picioare. Genunchii îi tremurau asemenea picioarelor unui nou-născut și se lăsă să cadă la pieptul lui. Și când se gândea că în general le disprețuia pe femeile care se prefăceau slăbite sau ameteite pentru a cerși ajutorul unui bărbat impunător și puternic.

- Îmi pare foarte rău, murmură ea, făcând o tentativă întârziată de a sta pe propriile picioare. Dar, pe cuvânt, dacă aș fi căzut intenționat peste dumneavoastră, mi-aș fi aranjat părul mai întâi.

- Părul tău arată chiar... spectaculos, replică el, petrecându-și un braț pe după talia ei și ridicând-o pe jumătate în aer când, ajutați de frânghie, începură să-și croiască drum pe malul îngropat sub zăpadă. Buzele tale și faptul că încep să se învinețească e ceea ce mă îngrijorează.

Imediat ce ajunseră la mal, cineva aruncă o pătură groasă pe umerii ei, iar Sophia se înfășură strâns în ea. Tremurând, își spuse că, cel mai probabil, apa din hainele și părul ei era pe punctul de a se congela în bătaia vântului rece. Un curcan acoperit de gheață trecu în fugă pe lângă ei, urmat îndeaproape de ajutorul vizitiului.

- Bietul de el, murmură ea. A învățat să înoate ca să nu se înece, dar până la urmă tot va sfârși pe masa de Crăciun.

I se părea că făcuse un efort uriaș, din care nu se alesese cu mare lucru. Într-un fel era și ea într-o situație la fel de dificilă. Spera doar că sărbătorile petrecute

la Greaves Park aveau să îi recompenseze pe deplin eforturile. În fond, avea să fie nevoită să se hrănească din acele amintiri tot restul vieții.

- Pentru mine riscul ca tu să mori înghețată e mai important decât un curcan pe jumătate înecat. Evans! Ducele le făcu semn celor câțiva bărbați uscați care așteptau pe mal amestecați printre oameni înfășurați în pături. Urați-o pe domnișoara White într-o căruță și conduceți-o la conac. Eu trebuie să-i duc pe restul pasagerilor la han.

Un individ înalt, purtând un pardesiu greoi și o pălărie cu borul pleoștit fixată pe cap cu un fular gros de lână, o prinse pe Sophia de umeri.

- Puteți umbla, domnișoară? o întrebă el.

Sophia îl privi pe ducele de Greaves dispărând în ninsoarea viscolită, pierzându-se printre siluetele întunecate, înfofolite, ce își croiau drum grăbite prin pâlcul tot mai mare de cai și vehicule. Fără îndoială și alți pasageri căzuți în râu așteptau o salvare eroică. Clipi pentru a se dezmetici.

- Da. Mi-am pierdut un pantof, dar pot umbla. Mulțumesc.

Evans o conduse la o căruță și, fără avertizare, o urcă în spatele vehiculului împovărat de ani. Scoase de undeva încă o pătură, pe care o înfășură strâns în jurul picioarelor Sophiei înainte de a se cățăra pe capră lângă vizitiu. Într-o clipă se puseră în mișcare, hurducându-se pe același drum pe care venise înainte ca prăbușirea bătrânului pod de piatră să întrerupă călătoria într-o manieră de-a dreptul spectaculoasă.

- Cât mai e până la Greaves Park? strigă Sophia, îngropându-și nasul sub marginea păturii.

Inițial, intenționase să coboare din trăsură de poștă în satul Hanlith, aflat în apropiere, iar de acolo să își închirieze o șaretă modestă sau un cal de poștă care să o ducă la conac. Din câte știa ea, Hanlith ar fi trebuit să fie în imediata vecinătate nordică a podului.

- Aproape am ajuns la drumul principal, replică Evans, sucindu-se pe capră pentru a o privi. De acolo nu durează mai mult de zece minute.

- Oare cum se face că Excelența Sa se afla acolo chiar în momentul acela? Și însoțit de voi toți?

- Excelența Sa iese să călătorească aproape în fiecare zi, indiferent de vreme. Venisem în sat după ceapă și cartofi și am auzit tărăboiul. Mare noroc că a fost așa, domnișoară.

Oh, în această privință îi dădea dreptate. Și având în vedere că nu prea se aștepta să se bucure de bunăvoință, ba nici măcar de conversație politicoasă, odată ce ajungea la Greaves Park, nu avea nicidecum impresia că speranțele îi fuseseră spulberate de hălăceala în râu. Pornise în acea călătorie de la Londra la Yorkshire dintr-un singur motiv - sau două, dacă se gândea mai bine, iar acestea rămâneau valabile.

- Știi cumva dacă Keating și Camille Blackwood au sosit deja?

- Despre asta va trebui să îl întrebați pe Udgell, domnișoară. Eu nu prea am de-a face cu treburile din casă.

Chiar și înfocolită în pături, acum că stătea nemișcată și nu se mai chinuia să respire, frigul începu să i se strecoare în oase. Trebuia să se dezbrace de hainele ude, însă pentru a o face avea să fie nevoită să aștepte până ajungeau la Greaves Park. Își strânse hotărâtă picioarele cât mai aproape de corp și se concentră pe gândul la cât de grozav avea să fie să o revadă pe Camille Pryce - devenită între timp Blackwood - după șase luni.

Indiferent dacă Greaves o invitase pentru a-i face o favoare bunului său prieten Keating Blackwood sau pentru că vedea în ea o modalitate eficientă de a-și scandaliza puțin prietenii, era nespus de recunoscătoare că fusese poftită să își petreacă acolo Crăciunul. După ce ani la rând fusese plimbată dintr-un loc într-altul, nevoită să aștepte pur și simplu ca restul colegilor ei de la școala cu internat sau presupușii ei prieteni să descopere

că era fiica nelegitimă a ducelui de Hennessy, în cele din urmă își găsisse o prietenă adevărată în Camille.

Faptul că atât ea, cât și Camille fuseseră nevoite să se angajeze la clubul Tantal nu făcuse decât să creeze între ele o legătură la care nici una din ele nu s-ar fi așteptat în alte circumstanțe. Într-adevăr, clubul era scandalos pentru că angaja doar tinere frumoase – unele din familii foarte nobile și toate având o educație aleasă –, însă tocmai aceasta fusese și intenția lui Lady Haybury când deschisese acel club. Scandalul atrăgea clienți, sau membri, sau cum or fi preferat să se numească. Aceștia veneau, își aruncau banii pe jocuri de noroc și mâncare și făceau din clubul acela un loc primitiv pentru femeile compromise precum ea și Camille. Mai mult, le asigurau un venit grație căruia se bucurau de libertatea de a trăi cum doreau.

Clubul le oferea totodată o oarecare protecție în fața restului lumii – până la un punct. Sau cel puțin așa crezuse până cu aproape două săptămâni în urmă. Se scutură de acel gând. „Nu te gândi la asta acum.“ Nu ar fi ajutat-o la nimic și avea de gând să se simtă bine atât cât putea.

Imediat ce își spuse acestea, căruța ajunsese pe culmea unui deal mic, iar sub ochii ei apăru valea de dincolo de acesta. Din colțul ochiului, prin zăpada viscolită de vânt, zări locul în care natura sălbatică lăsa loc unei imense grădini formale, acum acoperită de o peliculă subțire de alb și mărginită în față de un mic lac înghețat. La capătul îndepărtat al acesteia se afla o pădure deasă de stejar și ulm, copaci noduroși și schimonosiți de vremea grea a comitatului Yorkshire, în ciuda faptului că erau relativ adăpostiți în valea puțin adâncă. Iar în mijlocul întregului aranjament, atrăgându-i atenția și captivând-o când apăru din semiîntunericul tulpure născut din împletirea viscolului cu amurgul, se înălța o construcție gigantică, în culori deschise.

Zeci de ferestre peste zeci de ferestre se deschideau spre exterior din uriașul dreptunghi ce alcătua aripa

centrală a conacului Greaves Park și din aripile mai înguste de la est și vest ce se înălțau din zăpadă la ambele capete, desenând un H impunător, punctat de coșuri de fum. Trecuse o dată cu trăsura pe lângă palatul Blenheim din Oxfordshire, însă conacul de la Greaves Park făcea acea clădire magnifică să arate ca o simplă colibă prin comparație.

Construit din piatră albă și cenușie, conacul aproape că se pierdea în furtuna de zăpadă din jurul lui, când apărând, când dispărând în lumina schimbătoare a amurgului. Ba chiar îi amintea de acele povești gotice prostești pe care prietena ei Emily Portzman le păstra în camera ei de la clubul Tantal. Simți pe șira spinării un fior doar pe jumătate stârnit de frig.

- Nu vă faceți griji, domnișoară, remarcă Evans din senin. Doamna Brooks, chelăreasa, vă va lua în primire cât ați clipi și va avea grijă să vă uscați și să vă încălziți.

Poate că Evans putea citi gândurile sau poate că era pur și simplu obișnuit cu reacția de uluire copleșitoare a celor care ajungeau pentru prima dată la conac după ce tocmai fuseseră salvați de la înec. Oricum ar fi fost, conversația o distrase de la ceea ce își imagina mintea ei surescitată.

- Câți servitori are Excelența Sa? întrebă ea, cu dinții clănțănindu-i atât de tare, încât nu era convinsă că reușise să se facă înțeleasă.

- Mai mult decât suficienți pentru a vă asigura tot ce ați putea avea nevoie vreodată, domnișoară White. Om fi noi departe de orașul York, dar n-aveți de ce să vă faceți griji pentru asta.

„Fir-ar să fie de treabă!“ Probabil o luase drept o fan-dosită răsfățată și arogantă. Ceea ce poate ar fi fost distractiv dacă nu ar fi bănuțit că, jucat de ea, rolul ar fi pălit în comparație cu autenticitatea adevăratelor domnițe nobile care deja sosiseră la conac.

- Voiam doar să spun că probabil e nevoie de o mică armată pentru a ține o casă atât de grandioasă.

Evans se întoarse din nou spre ea, cu o expresie întrebătoare pe chipul ce se ițea dintre hainele groase.

- Atunci să tot fie către cincizeci. Udgell sau doamna Brooks vor ști să vă spună mai exact.

Sophia încuviință din cap, preferând de departe să fie privită ca o curiozitate decât ca o găsculiță ușor de descifrat - fie ea una care, în mod evident, tocmai își expusese fundul gol și înghețat în fața a jumătate dintre locuitorii comitatului Yorkshire. În cele din urmă căruța se opri la intrarea unei alei largi, semicirculare, iar Evans sări pe solul acoperit de zăpadă cu o ușurință pe care nu putu decât să i-o invidieze. Ea nici măcar nu își mai simțea picioarele. Ceea ce se dovedi prea puțin important, însă, pentru că servitorul o luă pe sus și o coborî din spatele căruței înainte să apuce să facă altceva decât să icnească surprinsă. Evans o purtă pe brațe pe cele trei trepte de granit puțin înalte din fața masivei uși de la intrare. În orice alte circumstanțe, cu alte două personaje, o astfel de scenă ar fi fost teribil de romantică, era convinsă.

Ușa grea de stejar se deschise exact în clipa în care ajunseră în fața ei.

- Evans, rosti o voce bărbătească spartă, ce mi-ai adus acolo? Nu suntem o fundație de binefa...

- E domnișoara White, unul dintre oaspeții Excelenței sale, replică grăjdarul cu răsufierea tăiată, mutându-și puțin mâna cu care o ținea în dreptul genunchilor. Podul a cedat într-un final, iar trăsura de poștă a căzut cu totul în râu. S-au înecat aproape o duzină de curcani și...

- Lasă vorbăria și urmează-mă, îl întrerupse majordomul absurd de înalt și slab ca un țâr, întorcându-i spatele și îndreptându-se spre scările curbate, cu balustradă din lemn de mahon, aflate la capătul îndepărtat al holului de la intrare. Roger, du-te imediat după doamna Brooks.

Un lacheu dispăru în grabă în măruntaiele conacului. Sophia aproape începu să protesteze că s-ar fi descurcat

și singură, însă închise gura înainte de a scoate vreun sunet. Scara era grandioasă și foarte înaltă, iar în clipa aceea se îndoia că ar fi reușit să se târască chiar și până la primul palier.

Între timp apărură și alți servitori în jurul ei, iar ea începu să aibă impresia că se afla în fruntea unui alai de găleți cu apă fierbinte, perne, mangaluri cu cărbuni și ceva ce părea a fi o cămașă de noapte exagerat de mare. Mangalul de pus în pat o încântă în mod deosebit și aproape că-și putu imagina cât de plăcut avea să fie să simtă metalul cald sub picioarele ei înghețate.

Ajunseră la un dormitor spațios și, după o scurtă conversație, o femeie scundă și rotofeie îi alungă pe servitorii bărbați, iar dintre femei își păstră o singură cameristă, după care închise ușa.

- Gata, spuse aceasta cu o voce caldă care nu părea să se potrivească prea bine în acea casă imensă și rece, smulgând pătura udă de pe umerii Sophiei și dându-i-o unei alte servitoare. Ar fi putut cel puțin să vă trimită trăsura, să vă fi ferit de acel vânt oribil ce urlă și acum.

Rămasă fără pătură, Sophia fu învăluită de un val de aer rece, iar mușchii ei deja înțepenți se încleștară atât de tare încât începură să scârțâie. Se scutură cuprinsă de frisoane, apoi mai că nu căzu în nas când doamna Brooks și cealaltă femeie începură să îi desfacă nasturii și să-i dezlege șireturile hainelor. Dar îi era prea frig ca să-i pese când rochia îi căzu pe podeaua de lemn într-o baltă înghețată. Acum chiar că întregul comitat Yorkshire o văzuse în fundul gol. Cele două servitoare își uniră forțele și o târâră pe jumătate până la uriașa cadă de fontă din încăpere, scufundând-o în apa fierbinte.

- Oh! Oh... vai de mine cât e de plăcut, clănțani Sophia, scufundându-se în apă până la bărbie. Și nu m-a deranjat să călătoresc în căruță. Sunt pur și simplu recunoscătoare că Excelența Sa și-a făcut apariția

înainte să sfârșesc precum unul dintre bieții curcani de Crăciun.

- Nici măcar nu încercați să vorbiți, domnișoară White. Vă vom încălzi și usca, apoi vă vom băga la culcare cât ați clipi.

- De fapt cred că aș prefera să mai stau puțin în baie, replică Sophia, începând deja să se simtă stingherită de atâta atenție, acum că lăsase în urmă pericolul iminent de a muri înghețată. Și pot să mă bag singură la culcare. Pe cuvânt. Vă mulțumesc din suflet pentru ajutor.

Doamna Brooks deschise gura, apoi o închise din nou și încuviință din cap.

- Cum doriți, atunci, domnișoară White. Dacă aveți nevoie de ajutor, trageți de cordonul clopoțelului. Ori Gilly, ori eu ne vom ocupa de dumneavoastră.

Cealaltă cameristă, o blondă micuță, cu o mână de pistrui pe nas, făcu o reverență.

- Am să vă pun rochia la uscat în fața focului, domnișoară.

- Mulțumesc. Și, vă rog, spuneți-mi doar Sophia.

Chiar și fără circumstanțele bizare în care se afla în momentul acela, între ea și servitori exista o apropiere sufletească pe care nici una dintre membrele legitime ale înaltei societăți nu ar fi îndrăznit să și-o asume. În fond, mama ei fusese camerista personală a unei ducese.

Închise ochii, iar în momentul acela toată forfota și foșnetele încetară, ca la scurt timp după aceea să audă țcănitul și bufnitura ușii închizându-se. Ah, ce plăcere să se scalde în acea apă caldă! După cele câteva momente de surprindere și teroare pe care le cunoscuse când trăsura căzuse în râu, totul se petrecuse atât de rapid încât de-abia apucase să respire. Haos și curcani și bărbați strigând și trosnetul greoi și răsunător al gheții, șocul când se trezise scufundându-se în momentul în care trăsura se răsturnase lent pe o parte... Avuseseră mare noroc

cu toții că nu ajunsese nimeni sub gheață și să sfârșească înecat. Ea aproape că sfârșise înecată.

Și cine i-ar fi observat dispariția? Camille, desigur, i-ar fi simțit lipsa de Crăciun, însă proaspăta doamnă Blackwood avea acum un soț și o viață nouă. Și celelalte fete de la clubul Tantal – până când locul ei ar fi fost luat de o altă tânără scandaloasă aflată în căutarea unui adăpost și a unui loc de muncă. Unchiul și mătușa ei nici măcar nu aveau habar pe unde ar fi putut să se afle, din câte știa ea, iar lor le-ar fi păsat chiar mai puțin. Pentru ei era pur și simplu o pacoste care le fusese aruncată în cârcă, o gură în plus de hrănit, o fată care nu se remarcă prin nimic, nu avea nici un fel de perspective și deranja teribil prin simplul fapt că părinții ei erau cine erau.

De data aceasta tatăl ei i-ar fi observat dispariția și cel mai probabil ar fi fost extrem de iritat că întruchiparea greșelii pe care o făcuse cu douăzeci și trei de ani în urmă reușise în ultimul moment să-i scape printre degete, tocmai acum, când hotărâse brusc să o bage în seamă. Sau poate că unicul regret al ducelui de Hennessy avea să fie că totuși nu se înecase. Moartea ei l-ar fi scutit pe acel individ arogant și oribil de efortul de a-și pune în aplicare amenințările cum că fie avea s-o smulgă din rândul angajatelor clubului Tantal, fie avea să șteargă clubul Tantal de pe harta Londrei.

Ușa se deschise din nou cu un țcănit urmat de o bufnitură surdă. Bucuroasă că cineva venise să îi întrerupă gândurile neobișnuit de sumbre, Sophia redeschise ochii. Iar în clipa aceea scoase un țipăt de surpriză. În prag se afla ducele de Greaves, fixând-o cu ochii lui cenușii precum oțelul.

Adam Baswich, duce de Greaves, coborî privirea spre tânăra domniță ce se lăfăia în cada de fontă. Aburii ce se ridicau din apă îndreptau șuvițele umede de păr de un stacojiu ieșit din comun pe care și-l prinsese în creștet într-o coamă bogată, roșu aprins. Când o întâlnise mai

devreme ar fi recunoscut-o chiar și în mijlocul râului Aire dacă n-ar fi avut capul acoperit de ce-i mai rămăsese din bonetă; nu mai cunoscuse pe nimeni cu o asemenea nuanță a părului.

Dându-și seama că doamna Brooks nu era de față, ezită o fracțiune de secundă, apoi pași înăuntru oricum, oprindu-se în mijlocul camerei de oaspeți. Dacă tot îi salvase fetișcanei viața, probabil era îndreptățit într-o oarecare măsură să vorbească cu ea.

- Domnișoară White. Ești teafără, sper?

Sophia încuviință din cap, cufundându-se mai adânc în cadă până ajunse cu buzele milimetric deasupra apei ce dansa în jurul ei. Dacă nu ar fi tremurat de frig, poate le-ar fi considerat numai bune de sărutat, însă acest detaliu era prea puțin relevant.

- Am câteva cucuie și vânățai, constat acum că îmi simt din nou brațele și picioarele. Dar da. Mi-e mult mai bine aici decât dacă m-aș fi înecat. Îi oferi un zâmbet care nu făcu decât să dea și mai mult farmec gurii ei. Și tu ești motivul pentru care nu m-am înecat. Cred că ar trebui să-mi spui Sophia.

- Având în vedere că vizitiul era ocupat să salveze corespondența și curcanii, mi s-a părut de bun-simț să te ajut, replică el. Detest când oaspeții mei își dau duhul răspunzând invitațiilor mele. Are darul de a-i descuraja pe restul.

- Înțeleg cum s-ar putea ajunge la așa ceva.

Conversația aceea ar fi putut părea bizară și chiar destul de amuzantă având în vedere că interlocutorul lui - o fetișcană, mai exact - era o persoană care aproape sfârșise înecată, însă, pe de altă parte, avea să-i prindă bine umorul ei sănătos.

- Mi-e teamă că asta e tot ce am reușit să recuperăm din bagajele tale. Afișând o expresie plină de milă, Adam îi arată cutia de pălării udă și turtită care atârna de un mâner ce stătea să se rupă. Îmi pare rău. Chiar am căutat insistent, Sophia.

Sophia White se uită la el, apoi la cutie. După care izbucni în râs, ridicând colțurile gurii și mijind ochii într-o mină de amuzament real. Sunetul, de fapt întreaga ei reacție, fu complet neașteptat, iar Adam se încruntă, chiar mai intrigat acum. Deși nu avea prea multă experiență cu femei pe jumătate înghețate, se îndoia că majoritatea ar fi râs primind o nouă veste proastă.

- Apreciez glumele bune, spuse el. E și asta o glumă?

Sufocându-se puțin, domnișoara White ridică o mână din apă și arată spre cutia de pălării.

- Detest pălăria aceea. Am cumpărat-o doar ca un act de bravadă și intenționez să o port ca s-o șochez pe Cammy și pe restul oaspeților. Chicoti din nou. O, e oribilă. Sunt convinsă că a supraviețuit doar pentru că Poseidon a refuzat un asemenea gunoi în râul său și a aruncat-o înapoi pe mal.

Dacă era ceva la care Adam ținea teribil, era să își satisfacă pe deplin curiozitatea. Pentru moment puse deoparte informația că Sophia intenționa să îi șocheze oaspeții. Acela fusese unul dintre motivele pentru care o invitase la petrecerea lui, la drept vorbind. Având în vedere cât de multă nefericire se pregătea să își servească lui însuși cu ocazia acelor sărbători, merita puțină distracție.

Rămânând pe jumătate atent la domnișoara White, puse cutia pe un scaun și, folosindu-și cuțitul pe care îl păstra în carâmbul cizmei, tăie șnurul ce o ținea închisă când nodul umflat de apă se dovedi imposibil de desfăcut. Odată ce dădu capacul la o parte, băgă mâna înăuntru și scoase drăcia mustind de apă. Era o pălărie albastră, cu ceva ce păreau a fi rămășițele a două pene de păun viu colorate arcuindu-se deasupra ei și umbrind două cercuri concentrice de flori roșii și galbene. O pasăre artificială - fie o rândunică, fie un botroș - stătea cuibărită în mijlocul cercului interior, de culoare galbenă.

- Dumnezeu bun!

Sophia avusese perfectă dreptate. Pălăria chiar era hidoasă.

Chiar și ținând cont de cât de urâtă era pălăria, reacția ei tot nu fusese una la care să se fi așteptat. În fond, tocmai o informase că pierduse tot ceea ce își adusese cu ea în Yorkshire. Poate că nu înțelesese acest lucru. Sau poate fusese un râs isteric, deși îl lovi brusc îndoiala că ar fi fost cazul. Chiar dacă o mai întâlnise și cu alte ocazii, începea acum să îl bată gândul că Sophia White avea probabil mai multe fațete decât anticipase el.

Adam trase adânc aer în piept.

- Ei bine, nu e un dezastru încă. Sunt convins că vom reuși să-ți găsim ceva de purtat.

Punând pălăria deoparte, observă că dacă ar fi făcut încă un pas sau doi în față ar fi ajuns să-i poată vedea picioarele goale sub apă. La drept vorbind, nu ar fi avut nimic împotriva să i le vadă din nou, însă avea impresia că ar fi însemnat să cam profite de situație.

- Camille poartă aproape mărimea mea, comentă Sophia, aruncând o privire scurtă în direcția prosopului întins de-a curmezișul la capătul îndepărtat al căzii. Sunt sigură că ea ar fi dispusă să îmi împrumute o rochie.

- Doamna Blackwood nu se află aici.

Sophia clipi surprinsă din ochii verzi fermecători.

- Asta complică lucrurile într-o oarecare măsură, nu-i așa? Oftă, iar el îi văzu umerii în cea mai mare parte acoperiți de apă ridicându-se și coborând dincolo de perdeaua tot mai subțire de abur. Atunci poate că o alta dintre invitatele tale se va lăsa convinsă să îmi împrumute vreo rochie de care nu mai are nevoie - până la sosirea lui Cammy. Sau bucuroasă aș cumpăra ceva de la una dintre cameriste.

Așadar în decurs de câteva minute își pierduse atât hainele, cât și compania celei mai bune prietene, însă Sophia White nu părea excesiv de preocupată de nimic din toate acestea. Adam aproape ezită să îi spună restul,

însă era destul de sigur că următoarea veste avea să se dovedească o tragedie mai degrabă pentru el decât pentru ea. Lăsând la o parte acest lucru, domnișoara White nu părea să se tulbure ușor. Pe de altă parte, ea nu se afla în situația de a-și vedea întregul viitor decis de ceea ce avea să se întâmple în următoarele câteva săptămâni. El unul nu era la fel de norocos.

- Tu ești primul meu oaspete, Sophia, spuse el cu voce tare. Și până nu încetează furtuna și nu se repară podul, vei rămâne singurul meu oaspete.

De data aceasta o expresie nesigură îi apărură pe chip, iar el aproape că îi putu auzi gândurile. Avea să rămână blocată la Greaves Park toată iarna? Ar fi avut unde să meargă pentru a evita acea situație? El ar fi știut să îi răspundă la toate acele întrebări, desigur, însă voia să le audă mai întâi rostite de ea cu voce tare. Chiar dacă Sophia White era o tânără de obârșie îndoielnică și chiar dacă îmbrățișase o profesie pe care cei mai mulți dintre nobilii de rangul lui o considerau inacceptabilă, cu doar câteva luni în urmă i se întâmplase să o găsească ocazional chiar amuzantă. Și interesantă. Fusese totuși doar o fațadă sau era cu adevărat atât de jovială și pragmatică pe cât se prefăcea a fi?

Ea rămase o clipă cu privirea ațintită asupra lui, apoi își încreți nasul cu un aer de încruntare gânditoare.

- Ei bine. În afară de cazul în care aș alege să rămân cufundată în cadă până la dezghețul de primăvară, pot doar să sper că doamna Brooks m-a îndrăgit suficient cât să-mi permită să modific vreuna dintre rochiile ei vechi. Asta dacă nu cumva ai avea să-mi dai câțiva saci de ceapă sau cartofi, desigur.

Având în vedere cât de rar reușea cineva tulburătoarea ispravă de a-l surprinde, lui Adam mai că nu-i veni a crede că Sophia o făcuse neintenționat - deși, date fiind circumstanțele, dacă nu cumva aruncase ea însăși în aer podul de peste râu, era nevoit să creadă că habar nu avusese ce o aștepta pe drumul spre Greaves Park.

- Vrei să spui că, atâta timp cât cineva se arată suficient de milos cât să-ți împrumute o rochie, nu te îngrijorează nimic altceva legat de situația ta? întrebă el, nereușind să își ascundă scepticismul îndelung rafinat ce i se strecură în voce.

- Sunt într-o oarecare măsură îngrijorată că ai dat buzna în baia mea fără să te obosești măcar să bați la ușă, replică ea prompt. Dar în același timp sunt conștientă de cum mă privește toată lumea. Își înclină capul într-o parte pentru a îl studia, ceea ce făcu o șuviță ruginie să îi alunece în apă. De asta ai intrat? În continuare mi-e teribil de frig, să știi.

Hm. Poate că un astfel de gând îi trecuse prin minte, însă nu era dispus să o recunoască.

- Ești prietena soției prietenului meu, Sophia. Nu aveam de unde să știu că te voi găsi goală pușcă.

- Mi se pare corect. Și ținând cont că m-ai cules dintr-un râu, chiar dacă aș fi tentată să mă simt ofensată în alte condiții, în mod cert nu m-aș simți acum.

Cuvintele ei erau oare o invitație? Așa spera, însă mai întâi avea câteva întrebări la care își dorea un răspuns. Firește, dacă ar fi fost un adevărat gentleman, acum că știa că era goală, cel mai probabil, ar fi trebuit să se retragă din încăpere. În schimb, își petrecu glezna pe după piciorul unui scaun și-l trase mai aproape și se așeză.

- Ai o educație aleasă.

Ea încuviință din cap, ridicând privirea spre el pe sub genele lungi.

- Am o educație deosebit de aleasă.

- Și totuși țin minte că într-o seară, la clubul Tantal, i te-ai plâns lordului Effington că dacă moima aia de Cleopatra și-ar face vreodată apariția la Londra, ar ajunge să regrete că a încercat să ne fure Nilul.

Colțurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet.

- Iar lordul Effington a râs cu atâta poftă de mine încât nici măcar n-a observat că pierduse șapte sute de lire la faraon - în favoarea clubului. Coborî privirea pentru

o clipă, înainte de a-și aținti din nou ochii verzi într-ai lui. Să mă prefac, deci? Îmi dă dureri de cap după o vreme, însă sunt capabilă să mă prefac proastă dacă e în avantajul meu.

Însoțit de Keating Blackwood și Camille, Adam o escortase o dată pe Sophia până la Turnul Londrei, ba chiar îi desprinsese gheara unui pui de leu din tivul rochiei. Nu ținea minte ca Sophia să fi spus ceva ridicol, nici să se fi trezit provocat să-i dea o replică arogantă sau disprețuitoare. Însă faptul că încerca să rememoreze mai multe scurte conversații cu ea era cât se poate de grăitor. Tocmai se transformase dintr-o persoană vag interesantă într-una intrigantă.

- Prefer ca oaspeții mei să fie ei înșiși, spuse cu voce tare. Prin urmare, presupun că voi interacționa cu acea fațetă a personalității tale pe care vei decide să mi-o arăți.

- Tocmai ți-am arătat adevărata mea față, așa că mă tem că va trebui să te mulțumești cu asta.

Toate tinerele de la clubul Tantal erau femei frumoase; proprietara, Lady Haybury, nu angaja decât cele mai ispititoare fetișcane. Faptul că nu le putea atinge nimeni în afară de cei pe care îi alegeau ele personal le făceau cu atât mai atrăgătoare în ochii celor mai mulți dintre nobilii din Mayfair. Unele dintre acele tinere domnițe proveneau din familii bune, însă cu circumstanțe nefavorabile, și toate erau fermecătoare și capabile de o conversație deosebită.

Remarcase cu luni bune în urmă că Sophia White era o tânără agreabilă, la fel cum remarcase că venise pe lume în condiții foarte dezagreabile. La fel remarcă acum că nu roșea și nu se ascundea când un bărbat îi întrerupea baia și că îl privise din cap până în picioare chiar în timp ce îi spusese că nu se simțea ofensată de prezența lui, ci pur și simplu îi era prea frig să iasă din cadă.

Era o enigmă în carne și oase când el se așteptase - cel puțin deocamdată - doar la o bătaie de cap

obositoare, flecăritoare și cicălitoare. Cât despre cum avea să se dovedească de mâine încolo - ei bine, era ceva ce rămânea de văzut.

- Prin urmare sunt singurul tău oaspete.

- Da. Cel puțin pentru moment. Trase adânc aer în piept, întrebându-se dacă știa cât de... vitală era pentru el în clipa aceea anume din acest motiv. Însă nu ești singura femeie instalată la conac. Sora mea a sosit acum o săptămână. Cum eu sunt burlac, Lady Wallace e amfitrioana petrecerilor mele de Crăciun. Nu invit pe nimeni anume cu scopul de a compromite reputația persoanei respective.

Sau cel puțin nu o făcuse anul acela. Avea nevoie anume de o femeie cu o reputație ireproșabilă.

Culoarea începuse să i se strecoare din nou în obraji, deși amuzamentul din ochii ei pălise puțin.

- Presupun că regulile bune-cuviințe mi-ar impune să plec de bună voie de la Greaves Park pentru a mă caza în Hanlith, din moment ce uriașa ta petrecere la conac s-a transformat într-o mică întâlnire de familie.

- Nu e necesar.

La drept vorbind, în nici un caz nu și-ar fi dorit ca Sophia să plece și să îl lase singur cu sora lui. O săptămână se dovedise mai mult decât de ajuns pentru a-și lua porția cu vârf și îndesat în materie de interacțiuni cu familia lui. Însă înainte să apuce să îi spună acest lucru, zâmbetul ei seducător îl făcu să ezite.

- Mă bucur, replică ea, pentru că sunt convinsă că va fi mult mai plăcut pentru mine să-mi petrec sărbătorile aici.

- În privința asta sunt nevoit să-ți dau dreptate. În cele din urmă Adam se dezmetici. Indiferent ce idei de seducție i-ar fi trecut prin minte, puteau să aștepte până când fetișcana cu păr roșcat năucitor de frumos și o inteligență surprinzătoare apuca măcar să se usuce și să se încălzească. După aceea... ei bine, Crăciunul era sezonul cadourilor, până la urmă. Se ridică. Mă voi ocupa să ai o garderobă adecvată.

- Mă voi ocupa eu de garderoba mea. Dacă începi să mă îmbraci, mă voi simți... obligată față de tine. Chiar mai mult decât mă simt deja.

Oamenii rareori îi refuzau generozitatea. Nu o oferea prea des. Însă chiar dacă refuzul ei îl irita, trebuia să îi respecte dorințele. Și pe ea.

- Cum dorești, atunci. Am să ți-o trimit înapoi pe doamna Brooks să te ajute. Folosește-ți farmecele pe ea dacă vrei să-ți faci rost de o rochie. Am să-i cer doamnei Beasel, bucătăreasa, să-ți pună deoparte un sac de cartofi, pentru orice eventualitate.

Sophia bufni în răs, apoi încercă, o clipă prea târziu, să își ascundă gafa în spatele unui fals acces de tuse.

- Mulțumesc, Excelență.

Ajuns în pragul ușii, Adam se opri din nou.

- Cu mare plăcere, Sophia.

capitolul 2

- Doar nebună să fi fost aș fi putut crede că, măcar de data aceasta, nu vei încerca să ne strici sărbătorile aducându-ți la conac una dintre nenorocitele de amante.

Adam ridică privirea de la corespondența din fața lui.

- Bună dimineața, Eustace. Mi-am dat seama din tonul tău că mă acuzi de ceva, dar nu prea am fost atent la ce spuneai.

Eustace Landen, marchiza de Wallace, rămase în pragul camerei lui de lucru. Părul brunet îi era, ca întotdeauna, coafat impecabil în creștetul capului, iar rochia de dimineață într-o nuanță de gri îi punea perfect în valoare ochii cenușii. Adam găsise dintotdeauna ironic faptul că sora lui mai mare arăta mai degrabă ca o confidentă cu inima caldă decât ca o scorpie rece ca gheața, însă cu siguranță o cunoștea de suficient timp pentru a vedea dincolo de frumusețea ei aparentă.

- Mă gândisem că, cel puțin anul acesta, poate vei reuși să te arăți respectabil - măcar în sensul pe care îl dai tu acestui cuvânt. Nu sunt surprinsă, însă sunt dezamăgită. Știi cât de importante sunt aceste sărbători, Adam, și totuși îți permiți să inviți o fată de la clubul Tantal? Mă așteptam să faci totuși un efort, chiar și știind cât... respect nutrești față de singura ta familie. Există cel puțin o persoană pe care va trebui să o impresionezi Crăciunul acesta.

- Scuză-mă, dar mă consideri cumva responsabil de distrugerea podului de peste Aire? Sau de a fi provocat prin magie furtuna de zăpadă? Sau poate de a fi cauzat întârzierea de peste trei ore a trăsुरii de poștă? Te asigur că, deși am la dispoziție anumite metode, nu sunt în nici un caz un zeu.

- Ai invitat o femeie inacceptabilă.

- Da, așa este. L-am invitat totodată și pe Keating Blackwood, care a omorât cândva un om. Și pe proaspăta soție a lui Keating, Camille, care de două ori l-a părăsit pe omul respectiv în fața altarului. Și pe lordul Lassiter, care și-a trecut în palmares patru soții. Și pe Haymes, care și-a câștigat majordomul printr-un rămășag. Și...

- Nu-mi aminti, pufni ea. Ți-am văzut lista de oaspeți. Dar ai invitat și o jumătate de duzină de tinere din înalta societate, cu scopul de a le... evalua, presupun. Sau ai făcut-o doar pentru a te amuza alături de prietenii tăi ticăloși? În continuare privești asta ca pe o glumă? Pentru că te asigur că m-am consultat cu mai mulți avocați în privința a ceea ce scrie în testamentul tatălui nostru. Testamentul nu poate fi nici contestat, nici modificat. Nici măcar de către tine. Și în foarte scurt timp îți va suna ceasul.

- Ajunge. Lăsând deoparte scrisoarea pe care începuse să i-o scrie lui Keating, Adam își îndreptă întreaga atenție asupra surorii sale. Majoritatea oamenilor nu se simțeau în largul lor când le acorda întreaga lui atenție, și chiar și Eustace se îndepărtă, făcându-și de lucru

cu iedera care creștea într-un ghiveci pe o măsuță. M-am consultat și eu cu mai mulți avocați și știu de ce te-ai arătat atât de dornică să îmi oferi serviciile tale anul acesta. Ești un vultur avid de bani, Eustace.

- Mă preocupă reputația acestei familii. Și voi fi pregătită să intervin când tu vei da greș.

- Petrecerea de Crăciun va avea loc oricum, declară el, iar alaiul meu de potențiale mirese va sosi fie ce-o fi - chiar de va trebui să trec înot râul și să le aduc pe sus. Trimit instrucțiuni ca toți invitații să fie instalați la Etherton, pe cheltuiala mea, până se va repara podul, tot pe cheltuiala mea. Așa că mi-e teamă că tu și fiul tău hrăpăreț va trebui să vă mulțumiți cu ceea ce aleg eu să vă ofer din proprietățile ducatului. Adică nici un sfânt în plus față de ceea ce primiți deja.

Sora lui clătină din cap, scuturându-și buclele pieptănate la tâmple.

- Nu eu sunt autoarea acelor clauze din testament, replică ea, la fel cum nu eu sunt cea care și-a amânat căsătoria atât de mult încât să-mi pun în pericol propria moștenire. Pentru binele tău îți cer, măcar trimite-ți târfa la Hanlith ca să nu fie nimeni nevoit să dea ochii cu ea.

- Sophia e invitata mea. Și singurul amuzament mărunț pe care așteptase cu nerăbdare să și-l ofere. Tu ești o necesitate dezagreabilă.

- Știu că... ființa aceea e copilul din flori al lui Hennessy, Adam. Făcută cu o cameristă, încă!

- Știu cine sunt părinții ei. E o prietenă de-a mea.

- O prietenă, repetă Eustace strângând din buze. Tot așa cum prietenă ți-a fost și actrița aceea, Sarah Nichols, și tot așa cum și Rebecca Reynold ți-a fost prie...

- Habar nu aveam că mă supraveghezi atât de atent, o întrerupse Adam, coborând vocea și păstrând un ton perfect calm.

Dacă sora lui avea chef de ceartă, categoric avea de gând să îi facă pe plac. Îl aștepta o nenorocită de petrecere de Crăciun fără oaspeți și avea de organizat

o nuntă fără a avea efectiv de unde să-și aleagă o potențială mireasă. Dacă tot era să pășească de bunăvoie pe eșafod, voia să o facă în cel mai puțin dureros mod posibil. Prin urmare Sophia White nu avea să plece nicăieri câtă vreme problema era în mâinile lui. Și așa era.

- Cineva trebuie să stea cu ochii pe tine. Mama spunea mereu că ești exact ca tata, dar din moment ce nu reușești să te ridici nici măcar la înălțimea așteptărilor lui modeste față de tine, încep să cred că ești chiar mai rău. Și dacă nu te căsătorești până la 1 februarie, voi avea grijă ca testamentul tatălui nostru să fie executat, caz în care vei pierde absolut toate proprietățile și veniturile care nu ți-au fost lăsate cu titlul de avere substituită - și acestea îi vor reveni fiului meu.

- Fiului tău care are doisprezece ani.

- Da. Ceea ce înseamnă că, în scurt timp, *eu* voi fi cea care îți va dicta ce să faci. Și cu asta se va sfârși aroganța ta sufocantă.

Era o conversație pe care o mai purtaseră și altădată, în special în ultimii doi ani, de când Eustace începuse să spera că Adam avea să eșueze în încercarea de a-și îndeplini obligațiile. El în continuare o găsea la fel de dezagreabilă ca prima dată când o auzise.

- Păcat că ești sora mea, replică el, altfel aș fi putut să mă căsătoresc cu o scorpie fățarnică și să fiu exact ca tata.

- Dacă *ai* fi căsătorit, eu mi-aș putea petrece sărbătorile cu familia și prietenii mei și să nu mai am nimic de-a face cu tine.

- Asta e cel mai bun argument în favoarea ideii de a mă căsători pe care l-am auzit până acum. Ridicându-se, porni cu pași mari spre sora lui. Sophia White va fi tratată ca orice alt oaspete, Eustace. Ba chiar mai bine, pentru că se așteaptă la mai puțin. Ai înțeles?

Sora lui făcu un pas în spate, însă se mulțumi să plescăie nemulțumită din limbă.

Prinzând bărbia lui Eustace în palmă, Adam o forță să îi susțină privirea.

- Spune-mi dacă ai impresia că glumesc.

Ea îl privi atunci în față, ochii ei gri deschis dilatându-se aproape imperceptibil.

- Prea bine, Adam. Vezi-ți de distracțiile tale. Măcar nu e nimeni aici să te vadă, slavă Domnului. Însă ține minte că nici nu e nimeni să te salveze.

- Nu am uitat nimic.

Odată ce Eustace dispăru grațioasă pe coridor pentru a se întoarce în apartamentul ei, Adam se așeză din nou și își aruncă privirea pe fereastră. O pătură albă și moale acoperea grădina de la picioarele lui și îngreuna ramurile copacilor din apropiere. Lacul și pădurea de dincolo de acesta erau ascunse de norii joși și de zăpada ce cădea torențial. În tăcerea aproape deplină mai că nu avea impresia că Greaves Park fusese smuls din lumea normală și mutat la marginea unui cer nesfârșit și pustiu.

În general, lui Adam nu îi plăcea acea iluzie. Își petrecea viața culegând informații și folosindu-le pentru a manipula oameni și evenimente, iar așa ceva nu se putea face în izolare. Pe durata sezonului rareori își petrecea chiar și o singură noapte în solitudine. Sesiuni în parlament, dineuri, serate, ieșiri la teatru, la cluburi - acolo se simțea bine. Toată lumea știa câte ceva, indiferent dacă erau sau nu conștienți de acest lucru. Iar el dusesse la rangul de artă abilitatea de a da la iveală chiar și cele mai tainice firimituri.

În mod evident savurase atât de mult acea vânătoare de informații, încât își neglijase propria curte, cum ar veni - problema clauzei idioate din testamentul tatălui său care stipula că dezamăgitorul moștenitor pe care îl concepuse cu dezamăgitoarea lui soție să se ridice măcar pe jumătate la înălțimea așteptărilor ce apăsau asupra unui bărbat căsătorindu-se înainte de a împlini treizeci de ani și devenind tată înainte de a ajunge la treizeci și unu de ani. În momentul în care moștenise

titlul – Dumnezeu, oare chiar trecuseră unsprezece ani de atunci? –, acel paragraf i se păruse ridicol. Se așteptase ca până la vârsta aceasta să își fi înfrânt... ezitarea de a fi soțul cuiva, să fi lăsat în urmă amintirea propriilor părinți și a așa-zisei căsnicii a acestora. Iar acum, cu o bruschete aproape absurdă, se trezise în criză de timp.

Nu se punea problema că i-ar fi dispăcut femeile. Nici pe departe. La drept vorbind, lista lui de foste amante era aproape la fel de lungă ca cea a persoanelor cu care interacționa pentru afaceri sau din considerente sociale. Amantele îndeplineau un rol dublu, din punctul lui de vedere. Dețineau adesea informații dintre cele mai neașteptate, dar la fel de important pentru el era ca acele femei să fie pur și simplu... disponibile oricând avea el chef de ele. Însă o soție, o femeie de care nu ar fi avut cum să se descotorosească în momentul în care se sătura de ea, ei bine, o soție ar fi fost o complicație de o cu totul altă natură.

De ultima lui amantă, Lady Helena Brennan, se despărțise cu circa șase săptămâni în urmă. Chiar dacă nu de dragul inteligenței sale se încurcase cu ea, se așteptase ca aceasta să fie sinceră în privința eventualelor altor relații în care era prinsă. Din nefericire, falsitatea se dovedise a fi trăsătura cu care era înzestrată cel mai din abundență. Așa că se întorsese în Yorkshire singur. Se întrebă ce ar fi simțit Helena dacă ar fi știut cât de aproape fusese de a deveni ducesă de Greaves din simplul motiv că nu avea chef să-și caute o altă soție. Acum nu putea decât să se bucure că aceasta îl dezamăgise înainte să apuce să facă nenorocita de cere-re în căsătorie și nu după ce se legase deja cu lanțuri de ea.

Blestemata aceea de furtună, urmată de prăbușirea bătrânului pod de piatră, nici că ar fi putut să vină într-un moment mai prost. Dacă s-ar fi întâmplat o săptămână mai târziu, toți oaspeții lui ar fi apucat să ajungă teferi la Greaves Park, unde s-ar fi instalat în deplin

confort și li s-ar fi asigurat toate cele necesare până la dezghețul din primăvară, dacă ar fi fost cazul. Acum, însă, nici măcar Phillip Wallace, soțul lui Eustace, nu sosise, deși Adam nu ar fi văzut nicidecum în cineva dispus să se lege prin căsătorie de familia Baswich drept o persoană cu care să îi facă plăcere să converseze, cu atât mai puțin una pe care să o poată considera prieten sau aliat. Oricum, sărbătorile de anul acesta nu mai erau doar o simplă întâlnire între prieteni, având un alt scop pentru care avea nevoie de tinere dintre care să își poată alege o potențială mireasă. Deocamdată tot ce avea era o potențială amantă - și oricât de plăcută ar fi fost acea perspectivă, pur și simplu nu avea să îi fie de ajuns.

Poruncise ca în locul vechiului pod prăbușit să se monteze peste râul Aire scripeți și funii care să permită cel puțin corespondenței să îl traverseze. Iar acum trebuia să găsească un inginer, un arhitect și câțiva zidari. Între timp se apucă de treabă pentru a le da de veste aceluia dintre oaspeții lui care poate porniseră deja spre Yorkshire că nu era cazul să renunțe și să se întoarcă acasă. În cazul celor care ajunseseră deja la Etherton, la celălalt capăt al râului, avea să le plătească el cazarea dacă erau dispuși să aștepte repararea podului, sau ar fi putut să se încumete să petreacă alte patru zile străbătând zona rurală a comitatului Yorkshire, pe drumuri accidentate și acoperite de zăpadă, pentru a ajunge la Greaves Park din cealaltă parte.

- Fir-ar să fie!

- Să iau asta drept semn să nu te deranjez?

Adam ridică din nou privirea de la masa de scris. Și își înăbuși un zâmbet care ar fi fost complet deplasat.

- Sophia. Văd că ți-ai găsit cu ce să te îmbraci - și nu e un sac de ceapă.

Ea își trecu mâna peste rochia de muselină de un galben intens, extrem de mare pe trupul ei. Haina părea să fie fixată cu panglici de păr înnodate în jurul

taliei și bretele în dreptul umerilor cusute peste mânecile existente.

- Mă tem că doamna Brooks e o idee mai corpolentă decât mine.

- Pot doar să-ți dau dreptate în această privință. Eustace era mult mai aproape de înălțimea și constituția Sophiei, însă dacă ar fi forțat-o pe sora lui să-i împrumute o rochie unicului oaspete femeie din casa lui, nu era convins că aceasta nu ar fi încercat să o otrăvească. Am mai multe femei printre angajați. Cu siguranță una dintre ele deține și haine care să nu te facă să pari îmbrăcată într-un cort de beduini.

Sophia pufni în răs.

- Doamna Brooks a promis să mai întrebe. Însă nu aș accepta niciodată o haină de care are nevoie altcineva. Femeile respective vor dori să-și poarte cele mai bune ținute de duminică la slujba de Crăciun și mă îndoiesc că le-ar plăcea să mi le împrumute mie până atunci.

Adam se scutură de gândul neașteptat că pentru ea cea mai bună ținută de duminică ar fi fost să nu poarte absolut nimic.

- Ai făcut un tur al casei?

- Nu.

- Ei bine, întâmplarea face să fiu liber în momentul de față. Ridicându-se, ocoli masa de scris. Cu riscul de a mă repeta, aș putea să îți cumpăr o rochie sau două, adăugă el, hotărând că în mod cert mama ei fusese irlandeză. Hennessy cu siguranță nu era și nu-și putea închipui o altă explicație pentru părul ei cârlionțat, roșu aprins. Cred că există cel puțin o croitoreasă în Hanlith.

- Ți mulțumesc pentru ofertă, Excelență, dar știi că nu pot accepta. Dacă mi-ai cumpăra chiar și o singură rochie, pe când m-aș întoarce la Londra toată lumea ar prinde de veste. Chiar dacă asta le-ar face pe unele dintre celelalte fete de la clubul Tantal să mă invidieze... prețul pe care laș plăti ar fi mai mare decât sunt dispusă să accept.

- Prețul? Pentru că te-ar crede amanta mea.

Sophia încuviință din cap.

- Întocmai.

- Și nu dorești să fii amanta mea? În fond mi-ai acceptat totuși invitația.

O pată de culoare apăru pe obrazii ei albi.

- Credeam că m-ai invitat aici ca să îmi pot petrece Crăciunul alături de Cammy. M-am înșelat?

Adam își înăbuși impulsul de a se încrunta. Nu se așteptase ca o tânără angajată la un club pentru bărbați să facă nazuri. Erau mai multe lucruri pe care le crezuse despre Sophia White și care deja se dovediseră neadevărate. Categorie nu era toantă sau hrăpăreață, în primul rând. Și chiar dacă n-ar fi mers atât de departe încât să susțină că își accepta cu mândrie obârșia scandalosă, nici nu părea să se rușineze excesiv de ea. La toate acestea se adăuga faptul că era angajată la cel mai scandalos stabiliment din capitală cu excepția caselor de toleranță autentice. Și totuși, nu se gândise să devină amanta vreunui gentleman înstărit.

- Mă îndoiesc că simplul fapt de a nu-ți asigura eu haine te va scuti de bârfe.

- Și asta e adevărat, recunosc eu, însă cu bârfele sunt obișnuită. Dar dacă aș avea o rochie de la tine, ar servi drept confirmare.

- Ești o femeie neobișnuită.

O expresie amuzată licări în ochii ei verzi ca o poieniță.

- Mulțumesc, Excelență.

- N-a fost un compliment.

Sophia coborî privirea pentru o clipă.

- Ei bine, atunci... Trăgând adânc aer în piept, făcu un efort vizibil să se dezmeticească. Camille mi-a spus că întotdeauna organizezi o petrecere imensă de Crăciun. E o tradiție de familie?

Adam ieși din camera de lucru și îi făcu semn să îl urmeze.

- A fost o tradiție a tatălui meu. După ce a murit el, mama a încetat să o mai facă. Apoi, când a murit ea, acum opt ani, eu am reluat-o.

- Ei nu îi plăceau aceste evenimente sociale, deci?

- Nu, nu îi plăceau.

De regulă, de fiecare dată când se pomenea decesul mamei lui, interlocutorul lui se grăbea să exprime condoleanțe de formă, indiferent cât timp trecuse de atunci. Însă Sophia White nu o făcuse, deși propria ei mamă se stinsese din viață cam tot în aceeași perioadă, din câte știa el. Ce ciudat! Poate că amândoi nutreau același nivel de afecțiune față de persoana care îi adusese pe lume.

- Atunci într-adevăr m-ai invitat la petrecere pur și simplu pentru a agita puțin apele? Am remarcat că pare să... îți placă să te înconjori de scandal.

- A, da? Cum așa?

- I-ai permis lui Keating Blackwood să locuiască în casa ta de la Londra, replică ea prompt. Sângerosul Blackwood în persoană. După care te-ai dus la nunta vărului său zâmbi, deși știai că Keating nu avea să permită niciodată ca ceremonia să aibă loc.

- M-ai citit tot, deci.

- Nici pe departe. Zâmbi scurt, cu ochii verzi sclipindu-i veseli. Însă cred totuși că îți place să stârnești agitație.

Adam se întrebă dacă Sophia avea habar cât de puțini erau cei care își permiteau să glumească cu el. Câtă vreme ea era singurul lucru care îi distrăgea atenția de la iarnă și de la solitudine și de la sora lui, spera că nu avea să-și dea seama.

- Sunt duce, spuse el cu voce tare. Ar fi foarte ușor ca viața mea să devină insuportabil de anostă și sufocantă. Deci da, presupun că apreciez într-o oarecare măsură oamenii care dau cu tifla societății.

- Ceea ce e bine pentru mine fiindcă din naștere sunt sortită să dau cu tifla societății, figurativ vorbind.

- Mă bucur că e doar figurativ, altfel ai arăta destul de ciudat, replică el, spunându-și că fusese norocos.

Dacă singurul oaspete care să reușească să treacă podul ar fi fost Francis Henning, spre exemplu, Adam ar fi ajuns deja în punctul în care să se încuie singur - sau să îl încuie pe el - într-o magazie.

Circumstanțele lui ar fi putut fi categoric mai negre de atât. La fel de ușor ar fi fost ca din râu s-o pescuiască pe vreuna dintre tinerele bune de măritiș pe care le invitasese pentru a le evalua, iar atunci ar fi fost nevoit fie să o curteze, fie să recurgă la tot felul de tertipuri pentru a o evita, ca nu cumva să se trezească legat de ea înainte de a fi apucat să le vadă și pe restul găsculițelor purtătoare de rochii. -

Coborâra împreună o scară laterală, iar Adam îi deschise ușa serei de portocali. Trei duzini de pomi fructiferi creșteau în ghivece imense, creând o grădină interioară fermecătoare, mobilată inclusiv cu bănci și colivii cu păsări cântătoare. Se dădu în spate când Sophia făcu o piruetă în mijlocul încăperii.

- Cât e de frumos! exclamă ea, fustele excesiv de lungi înfoidu-i-se în jurul gleznelor.

Priveliștea se dovedii neașteptat de... încântătoare, iar Adam uită preț de o clipă despre ce vorbeau.

- E singura soluție pentru a împiedica vremea potrivnică să distrugă portocalii și piersicii. Mi s-a spus că aici e plăcut să stai să citești, dacă ai chef de așa ceva.

- Câți oaspeți așteptai?

- Încă aștept, o corectă el, undeva între treizeci și patruzeci. Își înăbuși impulsul de a aranja mâneca rochiei prea mari, ce stătea să-i alunece de pe umăr. Călărești?

Sophia clipi surprinsă.

- Am încălecat un ponei de câteva ori, la școala cu internat. Nu cred că asta înseamnă că aș fi călăreță. De ce?

- Eu călăresc aproape în fiecare zi. Arată în direcția ușii, dincolo de care se întindea holul din spate al clădirii.

Am mai mulți ponei. Vom ieși imediat ce se îmbunătățește vremea.

- Nu e cazul să te ocupi de mine, Excelență, spuse ea oprindu-se. Simplul fapt de a mă afla aici e un dar.

- Înseamnă că ai nevoie de mai multe daruri. Ți-am salvat viața. Îmi datorezi o ieșire.

- Dar...

- Și poți fi sigură că de regulă îmi fac toate poftele, o întrerupse el. Bun. Pe aici ajungem la galeria de portrete a familiei Baswich... Lăsă fraza neterminată când își dădu seama că Sophia nu îl urmase. Este ceva în neregulă?

Preț de o clipă prelungă ea nu spuse nimic, susținându-i privirea. Chiar și acest lucru îl surprinse; majoritatea fetișcanelor stăteau sfioase cu privirea ațintită în pământ atunci când vorbeau cu el. Apoi Sophia oftă.

- Am remarcat că nu mi-ai răspuns la întrebarea de mai devreme. Ai de gând să încerci să mă faci amanta ta?

Un hohot de râs îi țâșni pe neașteptate din piept. Încercând să ignore faptul că, în primul rând, destul de multe femei ar fi dat orice pentru a deveni amantele lui, în al doilea rând, rareori încerca ceva fără a reuși și, în al treilea rând, de data aceasta Crăciunul îl găsea nevoit să-și caute soție, indiferent ce ar fi preferat, Adam arcui o sprânceană.

- Ei bine, dacă aș fi intenționat să te seduc subtil, cu siguranță mi-ai zădărnicit planurile.

Sophia se încruntă.

- Cred că ți-am mai spus că nu sunt atât de neghioabă cum mă cred mulți, Excelență.

- Îmi amintesc. De ce?

- Am mai multe cerințe în ceea ce privește viața mea, unele dintre ele foarte recente și... neașteptate. Nu e în interesul meu să devin amanta cuiva, indiferent cine ar fi bărbatul respectiv. Și oricât de strânsă ar fi prietenia

ta cu Keating, mă văd nevoită să mă întreb – și să te întreb – de ce mă aflu aici.

Adam se așază pe unul dintre scaunele poleite cu aur instalate pe hol chiar la intrarea în galeria de portrete.

– Rareori mă văd nevoit să mă explic, Sophia. Acestea fiind spuse, chiar dacă aş aprecia scandalul pe care l-ar stârni prezența ta, nu te aflu aici pentru nimic mai infam de atât. Pentru numele lui Dumnezeu, în momentul de față am de ales între a-mi petrece timpul cu tine sau cu sora mea, iar Eustace e remarcabil de dezagreabilă.

Sophia decise că, dacă ducele de Greaves ar fi intenționat *într-adevăr* să îi ofere poziția de amantă, sau chiar să o forțeze la așa ceva, nu era genul care să încerce să o facă pe furis. După cum remarcase și el mai devreme, de regulă obținea ceea ce își dorea. La drept vorbind, avea reputația de bărbat căruia îi plăcea compania femeilor, însă marea majoritate a acestora – sau cel puțin cele despre care știa ea – erau bogate, independente și fie de obârșie extrem de nobilă, fie atât de populare încât obârșia lor nu conta. Iar ea, chiar dacă era independentă pe moment, era de obârșie nobilă doar din partea tatălui ei și în mod cert nu era bogată. Nici populară.

Se scutură de acele gânduri. Habar nu avea de ce simțea nevoia de a-și trece în revistă calitățile de potențială amantă. Până în urmă cu două săptămâni crezuse că regulile înaltei societăți nu i se aplicau deloc. Apoi descoperise că se înșelase – și încă amarnic. Iar acum, chiar dacă o noapte sau două de scandal presărat cu plăceri ar fi fost o treabă, devenind amanta răsfățată a unui duce nu ar fi făcut decât să își înrăutățească situația.

– Te văd tăcută, remarcă el. Ai nevoie de mai multe garanții că ești în siguranță?

Sophia se forță să chicotească, ridicându-și mâneca și venind lângă scaunul pe care stătea așezat.

- Am supraviețuit printre bucăți de gheață și curcani înecați. Încearcă-ți forțele cu mine, Excelență.

- Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Adam. Sau măcar Greaves. După cum ziceai și tu, am fost împreună la bine și la rău - precum și la râu.

Adam. Era un nume corect, onest, surprinzător pentru un bărbat care își formase reputația de a recurge frecvent la subterfugii și viclesuguri subtile, și totuși i se potrivea. Însă acum acei ochi cenușii o fixau din nou, ca și cum ar fi putut să îi citească gândurile. Își dresе vocea, sperând că nu i le putea citi pe toate.

- Adam, atunci. M-aș fi așteptat să văd deja aici și chipul lui Lady Helena Brennan, se încumetă ea să spună când Adam o conduse în galeria de portrete.

Îi simți privirea ațintită asupra ei.

- Chiar așa? Se plimbară în tăcere pentru o clipă. În mod evident nu știi că Helena s-a căsătorit recent cu lordul Crandell și s-a mutat în Surrey.

- Oh. Nu, nu știuse acest lucru. Odată ce se încheia sezonul, bârfele savuroase dispăreau în cea mai mare parte din Londra deodată cu membrii regulați ai clubului Tantal. Să mă bucur pentru ea?

Dacă se arăta prea îndrăzneată sau spunea ceva nelalocul său, nu se îndoia că Greaves avea să-i spună să nu-și bage naibii nasul unde nu-i fierbea oala. Oricum, era mai bine să știe de pe acum exact la ce să se aștepte. Sau dacă avea să fie totuși nevoită să plece la Hanlith înainte de lăsarea întunericului.

Un mușchi al obrazului lui îngust tresări.

- Mă săcăie puțin, dar îi admir întrucâtva viclenia, căci nu o credeam înzestrată cu o asemenea inteligență. Crandell este un mototol, dar îi va asigura un trai confortabil.

Sophia încuviință din cap, întrebându-se în sinea ei de ce ar fi ales cineva să se căsătorească cu un mototol dacă ar fi avut o șansă cât de mică de a o evita. Ea categoric nu ar fi făcut-o - pe de altă parte, însă, uneori chiar nu ți se dădea de ales.

- Atunci mă bucur pentru ea.

Privirea pe care i-o aruncă el de data aceasta fu chiar mai tăioasă.

- Da, slavă Domnului că a scăpat din ghearele unei vieți în ditamai palatul și cu atâția bani la discreție încât ar fi fost invidiată de unele regate.

Deci acum hotărâse să se simtă ofensat. „Minunat!“

- Nu la asta m-am referit. Lady Helena - Lady Crandell - căuta ceva anume și a reușit să găsească acel ceva. Sophia oftă. Recunosc, mă dau în vânt după poveștile cu final fericit.

- Nu-ți place să lucrezi la clubul Tantal?

- Oh, îmi place teribil acolo, replică ea, vorbind cu toată sinceritatea și străduindu-se să își înăbușe lacrimile ce amenințau să țâșnească de fiecare dată când se gândea să părăsească acel club. Diane - Lady Haybury - ne-a salvat pe multe dintre noi de la dezastru. Poate că nu acesta a fost scopul ei când a deschis clubul, dar acum s-a pus și ea de câteva ori în situații dificile, suficient cât să înțeleagă importanța vitală a clubului Tantal pentru angajatele ei.

Dându-și seama că se exprimase excesiv de vehement, se întrerupse și ridică privirea spre peretele ticsit cu portrete. Apoi se opri aproape de mijlocul coridorului lung și se holbă la ceea ce avea în fața ei.

Portretul atârnat acolo, chiar dacă nu era cel mai mare, nici nu avea cea mai sofisticată ramă, era pur și simplu cea mai... captivantă lucrare din întreaga încăpere. Un bărbat sever, părând să aibă puțin peste douăzeci de ani, stătea în picioare în ceva ce aducea cu un salon. Un cot îi era sprijinit de polița de mahon întunecat a unui cămin în care ardea un foc năvalnic, iar la picioarele lui stăteau încolăciți doi câini de vânătoare maroniu închis. Ochii de un gri atât de deschis încât păreau aproape incolori o fixau pătrunzător, luminați din adâncuri nu de amuzament, ci de o inteligență vicleană care reușea să o fascineze și să o facă să se simtă stingherită în același timp.

- Michael Arthur Baswich, cel de-al nouălea duce de Greaves, îi șopti la urechea dreaptă vocea gravă a celui de-al zecelea duce, aflat acum suficient de aproape cât să o atingă. Răposatul meu tată.

- Cine l-a pictat? întrebă Sophia, remarcând că propria voce coborâse la o șoptă.

- Unii susțin că nu ar fi așa, însă eu zic că autorul e Gainsborough.

- E contestat?

- Sunt unii care susțin că doar diavolul ar fi putut picta ceva atât de deconcertant. Însă le-a scăpat esențialul. Diavolul e subiectul. Nu artistul. Răsufală zgomotos. E mort de unsprezece ani și încă reușește să fie o pacoste pe capul meu.

Sophia avu impresia că ultima parte nu i se adresase neapărat ei. Clipi, smulgându-se de sub acea privire magnetică. Văzu că ducele, ce stătea lângă ea, nu se uita la portret, ci la ea.

- E excelent executat, recunosc eu, întorcându-se spre el și alungându-și curiozitatea complet inutilă ce o făcea să vrea să afle de ce părea să nutrească față de tatăl lui aceleași sentimente pe care le nutrea și ea față de propriul părinte. În schimb preferă să întrebe. Și unde e portretul *tău*?

- Cum eu nu sunt mort, al meu se află în salonul principal.

- Ca să nu uiți că tu ești ducele? replică Sophia, sperând că Adam avea să aprecieze sarcasmul adresat lui la fel de mult cum părea să îl aprecieze și când îl folosea el însuși.

- Ca nimeni altcineva să nu uite. Aruncă o privire rapidă peste umărul ei, în direcția peretelui și a portretului. Apartamentele mele private se află în colțul de sud-est, iar cele ale lui Eustace în colțul de sud-vest. Pe ea evit-o, dar în rest ești liberă să umbli pe oriunde dorești. Nu e nimeni altcineva aici să se încrunte sau să te privească pieziș, deci nu e cazul să te izolezi în dormitorul

tău. Nu că m-aș aștepta să te tulbure prea tare părerea altcuiva, oricum.

Părerile altora nu contau decât dacă erau sprijinite de ceva mai consistent.

- Nu, nu mă deranjează chipurile încruntate, spuse ea cu voce tare. Sunt cât se poate de obișnuită cu ele. La drept vorbind, sunt destul de sigură că jumătate dintre fizionomiile pe care le-am întâlnit în Mayfair nu le-aș recunoaște dacă mi-ar zâmbi efectiv.

Un zâmbet îi apăru pe buze. Îi lumină chipul, făcându-l chiar mai atrăgător decât fusese înainte. Sophia se întrebă dacă zâmbise când pozase pentru portret; dacă o făcuse, probabil că portretul ieșise chiar mai captivant decât cel al tatălui său.

- Întotdeauna spui exact ceea ce gândești? vru el să știe.

- Ziceai că oricum m-ai descifrat deja, replică ea, așa că n-am decât să o fac. Doar dacă nu cumva ai ceva împotriva.

Învățase să se poarte frumos; anii petrecuți în diverse școli cu internat o formaseră astfel, chiar dacă nu se gândise că acea educație avea să-i folosească vreodată la ceva. Voia să rămână, să se bucure de un ultim Crăciun grandios înainte ca... înainte să se schimbe totul. Dacă Adam aștepta de la ea o purtare mai aleasă, era dispusă să se străduiască.

- Categorie nu am nimic împotriva.

Sophia clipi surprinsă. Îi plăcea faptul că vorbea fără să reflecteze? Era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să îl audă de la un aristocrat.

- Atunci tu spui vreodată ce gândești?

O vagă expresie de încruntare îi încreți fruntea frumoasă.

- Ocazional. Sunt dispus să recunosc, de exemplu, că tocmai m-ai luat prin surprindere.

Sophia zâmbi, absurd de încântată de ea însăși.

- Iar acum ai să mă vezi profitând de acest lucru ca să te întreb dacă turul casei include și salonul de biliard.

- Asta e o provocare?

- Nu știi. Tu te consideri o provocare?

- Presupun că vom afla. Lasă-mi o oră să-mi termin corespondența.

Aparent, acele cuvinte indicau că turul se încheiase, însă Greaves nu se clinti. Era prima dată de când se cunoșteau - ceea ce era, la drept vorbind, de puțină vreme - când Sophia observa la el chiar și o umbră de ezitare. Apoi dădu din cap aproape imperceptibil, ca și cum ar fi luat o decizie în privința a ceva anume. I se părea de o importanță vitală să afle exact despre ce era vorba, însă înainte să apuce chiar și să încerce, el îi luă mâna și își trecu delicat buzele peste degetele ei.

- Diseară vom lua cina la șapte, în salonul mic, spuse el. Din moment ce insiști să te ocupi singură de garderoba ta, pot doar să îți sugerez să vorbești cu doamna Beasel, bucătăreasa mea. Fiica ei e căsătorită cu un avocat din Hanlith; mă gândesc că Susan Simmons va avea să îți împrumute ceva care să ți se potrivească. Fata se dă în vânt după veșmintele frumoase.

Spunând acestea, înclină capul și îi întoarse spatele, dispărând pe ușa de la capătul îndepărtat al coridorului. Sophia rămase nemișcată preț de o clipă. Simțind privirea răposatului duce ațintită asupra spatelui ei, se dezmetici și ieși pe cea mai apropiată ușă. Cât era de bizar că o pictură a răposatului duce o tulbura mai mult decât prezența actualului duce!

La drept vorbind, în ciuda averii, a puterii și a reputației pe care și-o formase, față de ea fusese perfect politicos. Și se dovedea a avea o dispoziție mai agreabilă decât se așteptase. Își trase umerii în spate. Cu tot cu bălăceala în râu și cu tot cu absența lui Cammy, constata că se simțea chiar bine la Greaves Park. Sejurul ei acolo rămânea o aventură în care recompensa - cel puțin deocamdată - consta din întâmplări neașteptate, interesante și amuzante. Plus un duce deosebit de chipeș care îi acorda mai multă atenție decât s-ar fi așteptat vreodată.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, își dorea să rămână. Pentru că era totodată ultima ei aventură.

- Doamnă Beasel.

Bucătăreasa sări ca arsă, întorcând fulgerător spatele sobei și scăpând pe podeaua de piatră ceva ce aducea cu o plăcintă cu carne deosebit de tentantă.

- Oh, vai de mine! Excelență! Îmi cer scuze. M-ați speriat.

- Evident, replică Adam sec. Fiica ta, Susan, încă locuiește în Hanlith, așa e?

- Da, Excelență, răspuse bucătăreasa, expresia ei devenind nesigură. E căsătorită de patru ani cu onorabilul John Simmons.

De parcă ar fi umblat el după fustele excelentei lui bucătăreșe, indiferent din ce motiv. Erau unele riscuri pe care pur și simplu nu ți le asumai.

- Bun. Am nevoie de ajutorul tău. Și de al ei. Trimite-i un bilețel și cere-i să își comande o rochie de seară... verde închis, pe mărimea ei. Trimite-i și zece lire cu biletul respectiv. Rochia trebuie să fie gata până diseară la patru.

- Dar, Excelență, ați...

- La ora patru Susan va fi rugată de invitata mea, domnișoara Sophia White, să îi împrumute o rochie de seară adecvată. Susan îi va trimite rochia verde. Scoase din buzunar o bancnotă de zece lire și o puse pe tocător. Ocupă-te de asta imediat.

- Da... chiar acum, Excelență.

Odată rezolvat acest aspect, Adam îl căută pe Udgers și îl găsi supraveghind lustruirea argintăriei. Măcar majordomul încă se aștepta ca Greaves Park să se umple de oaspeți de Crăciun.

- E foarte probabil ca domnișoara White să îți ceară să îi trimiți un bilețel lui Susan Simmons, în Hanlith. Acceptă rugămintea, însă nu trimite biletul până la patru după-amiaza.

- Prea bine, Excelență.

Întreaga casă era prea blestemat de tăcută, iar pătura groasă de zăpadă de afară nu făcea decât să îi intensifice senzația că era închis într-un mormânt. Firește, odată ce sosea alaiul de potențiale mirese, probabil că avea să constate că ar fi preferat solitudinea. Sau cel puțin relativa solitudine. Adam urcă în salonul de biliard. Era complet gol. Scuturându-se de sentimentul neașteptat de dezamăgire, păși înăuntru și se duse să deschidă larg draperiile pe jumătate trase.

Deși se aflau la nici un kilometru depărtare, nu deslușea linia de stânci colțoase care separau domeniul Greaves Park de restul comitatului Yorkshire, însă știa că erau acolo. Cunoștea pe de rost toate potecile, cele mai bune locuri de mers la pescuit și cele câteva locuri în care puteai urca până la mlaștinile de dincolo de stânci. Copaci cu ramurile îndoite și schimonosite ca niște gheare se încovoiau din vârful acelor stânci, părând să se întindă după copilul de altădată pentru a-l târi pe târâ-muri de basm. În unele momente își dorea să se fi lăsat purtat acolo.

Iar acum erau și momente când și-ar fi dorit să poată fi din nou la fel de naiv ca atunci. Însă cineva cu rangul lui, cu averea și puterea lui, nu își putea permite să fie naiv. Nu erau mai mult de trei sau patru oameni în lumea întreagă în care să își poată permite să aibă încredere. Ceea ce obținuse în schimbul acestui sacrificiu fusese un cerc larg de cunoștințe, oameni cu care putea sta la masă sau își putea împărți casa de sărbători, însă căroră nu le-ar fi permis niciodată să se apropie suficient de mult cât să afle ceva ce ar fi putut fi folosit împotriva lui.

Petrecherile uriașe erau o modalitate grozavă de a evita oamenii atunci când dorea să o facă și de a găsi companie atunci când o prefera. Când nu avea deloc oaspeți se trezea singur cu propriile gânduri și închipuiri, ceea ce nu îi plăcea, însă presupunea că putea tolera. Anul acesta, însă, oaspeții erau o necesitate. În mod evident, tatăl lui nu fusese cu nimic mai bun decât mama lui

în privința încrederii că avea să se dovedească un bărbat adevărat - ceea ce ar fi fost amuzant, având în vedere cât dispreț nutrea față de tatăl lui, dacă n-ar fi fost nenorocitul de testament.

Avea să împlinească treizeci de ani în data de 1 februarie. Iar dacă nu se căsătorea până atunci, majoritatea proprietăților lui și o bună parte din averea lui aveau să ajungă în mâinile lui Jonathan Landen, fiul lui Eustace. Ceea ce era inacceptabil. Dacă nu i-ar fi displicut ideea de a fi forțat să urmeze un anumit drum în viață, și-ar fi rezolvat de mult statutul matrimonial. Dacă nu și-ar fi petrecut atâtea nopți întrebându-se dacă își dorea cu adevărat să zămislească un nou lăstar al familiei Baswich, fie el și propriul lui moștenitor, care să colinde străzile din Mayfair, cu siguranță nu i-ar fi lipsit ocaziile de a o face. Însă acum pur și simplu intrase în criză de timp și nu mai avea la dispoziție decât perioada sărbătorilor pentru a lua o decizie în această privință. Era ridicol. Ar fi fost chiar comic dacă nu ar fi avut atâtea elemente tragice.

Și mai era și Eustace. Nu îi era aliată; chiar dacă se străduia cu fanatism să păstreze reputația familiei Baswich, singurul lucru care conta pentru ea era ceea ce înțelegea ea prin acest concept. Iar el nu se încadra nici decum în limitele așteptărilor ei, ceea ce, de regulă, era intenționat. Prețul pentru a fi pe placul ei era unul pe care refuza categoric să îl plătească, indiferent care ar fi fost consecințele.

Așa că nu-i rămânea decât Sophia, singurul invitat care reușise să ajungă. Până ieri nu știuse despre Sophia White decât că era drăguță, agreabilă și, în mod evident, un ghimpe în coasta lui Eustace. Ceea ce fusese motiv suficient să și-o dorească drept remediu pentru relativa lui solitudine. Nu se așteptase însă să o găsească și interesantă. Și spirituală. Și surprinzător, înviorător de directă - o atitudine colorată suplimentară de o notă de absurditate.

- Excelență? Adam, adică.

Își desprinsese privirea de la fereastră. Rochia de mouselină galbenă pe care o purta domnișoara White nu își îmbunătățise proporțiile, însă ea nu părea să remarce acest detaliu mai mult decât o făcuse mai devreme.

- Sophia.

- Am vorbit cu doamna Beasel, așa cum mi-ai sugerat tu, și i-am trimis un bilețel fiicei sale. În continuare nu am absolut nimic împotriva să port rochia asta sau să servesc masa în camera mea dacă actuala mea ținută e inacceptabilă pentru salon.

- Întâmplarea face ca mie să îmi placă sacul galben de pe tine, însă refuz să îi dau lui Eustace motiv să ne reproșeze ceva ori mie, ori ție. Aruncă o nouă privire spre peisajul sumbru de afară. Nu joci cu adevărat biliard, nu-i așa?

- Sunt mult mai bună la faraon și la whist, dar am jucat de câteva ori și biliard. Zâmbi, expresia luminând întreaga încăpere. E foarte necuviincios să spun așa ceva, nu-i așa?

- Poate în mijlocul unei săli de bal, mă gândesc, sau în fața reginei, însă întâmplarea face să ne aflăm într-un salon de biliard. Și era vorba să spui liber tot ce ai de spus, dacă ții minte.

Ea zâmbi din nou.

- Excelent. Atunci ar trebui să te întreb dacă simțul propriei valori îți va fi strivit în cazul în care voi câștiga eu.

- Hm. Pornind cu pași mari spre tacurile aranjate pe un suport de perete, dădu jos două, iar unul îl aruncă Sophiei, remarcând că îl prinsese fără cea mai mică tresărire a genelor ei frumoase. Presupun că vom descoperi asta împreună. Ce-ai zice de un mic rămășag?

Ochii ei verzi sclipiră veseli.

- În momentul de față toată averea mea constă din trei lire și opt penny, Excelență. Plus o pălărie hidoasă. Sunt dispusă să pun în joc oricât din ea - sau toată.

Și își gestiona situația actuală cu mai mult bun-simț decât Eustace cea atât de elegant îmbrăcată. Era a naibii de fermecător.

- Nu pe bani. Dacă victoria îmi revine mie, spuse el lent, reflectând, îmi vei datora... un sărut, în momentul ales de mine.

Părea o propunere cam juvenilă, în special din partea unui duce cu o reputație ca a lui. În același timp i se părea important să îi ofere ocazia de a-l refuza. Acum. Pentru că altfel era destul de convins că avea să o sărute, indiferent ce ar fi zis ea.

Sophia îl studie preț de o clipă, strângând din buze cu un aer gânditor.

- Și dacă victoria îmi revine mie?

Hm. Era o posibilitate la care nu se gândise.

- Dacă vic...

- Dacă victoria îmi revine mie, îl întrerupse ea, tu îmi vei datora mie un sărut, în momentul ales *de mine*.

- Atunci poți să spargi tu, Sophia.

- Mulțumesc, Adam.

capitolul 3

- Doamnă Brooks, pe cuvânt că nu e cazul să mă ajutați să mă îmbrac, comentă Sophia încruntându-se. Mă descurc singură de la șase ani.

- Excelența Sa a poruncit să ai cameristă. Iar eu sunt cea care te va ajuta. Acum încetează să te mai foiești, draga mea.

Oftând, Sophia încetă să se mai zbată, întorcându-se spre oglinda înaltă din spațiosul ei dormitor privat. Rochia de mătase verde intens părea o alegere complet nepotrivită pentru vremea rece din Yorkshire, însă își închipuia că evenimentele sociale erau și aici la fel de sufocante ca oriunde altundeva. Și, la drept vorbind, nici nu prea îi păsa dacă rochia era sau nu bună de purtat pe vreme rece. Era foarte frumoasă.

Dantela verde închis desena un V grațios pe gâtul rotund, în timp ce alte detalii de dantelă coborau evazat în continuarea mânecilor trei sferturi.

- Mă simt ca Julieta Capulet în rochia asta, spuse Sophia. Habar nu aveam că evenimentele sociale din sat sunt atât de simandicoase.

- E puțin exagerată pentru soția unui avocat, nu-i așa? consimți doamna Brooks. Dar îți vine atât de bine încât pare să fi fost făcută pentru tine. Lady Wallace nu va putea să reproșeze nimic ținutei tale, asta-i sigur.

- Doar restului persoanei mele.

Disprețul generalizat cu care o privea cea mai mare parte a lumii nu o deranjase niciodată cu adevărat - până în urmă cu două săptămâni când ducele de Hennessy își făcuse apariția la clubul Tantal pentru a-i comunica termenii predării ei. Prin urmare, în seara aceea avea să adopte o atitudine cuviincioasă și nobilă, pentru că o amuza să joace acel rol. Chiar dacă acceptase condițiile impuse de tatăl ei - nici nu i se dăduse de ales -, până în data de cincisprezece ianuarie era hotărâtă să facă tot ce-o tăia capul. Și astfel se alesese cu o vacanță grozavă în Yorkshire.

- Nu-ți bate capul cu asta. Sunt chelăreasă, Sophia. Dacă stăpânul casei poruncește, fata nu prea are cum să i se opună. Iar copilașul nu e cu nimic vinovat, pentru numele lui Dumnezeu.

În mod evident povestea venirii ei pe lume ajunsese atât de departe încât o știau chiar și servitorii din Yorkshire. Întorcându-se, o strânse pe chelăreasă în brațe.

- Mulțumesc, doamnă Brooks. Nu mă așteptam să aud așa ceva aici.

- Eu pur și simplu sunt recunoscătoare că, dacă tot e să avem un singur oaspete la Greaves Park, e o persoană agreabilă și nu vreuna dintre acele femeiuști simandicoase despre care ne spunea Udgell că se vor instala la conac. Mai ales că ar fi trebuit să ne purtăm foarte frumos cu toate, căci una dintre ele va fi aleasă de Excelența Sa să-i devină ducesă.

Părea a fi începutul unei povești cât se poate de interesante.

- Cum adică?

- Oh, n-avem voie să vorbim despre asta. Chelăreasa veni mai aproape. Însă Excelența Sa trebuie neapărat să se căsătorească, altfel își va pierde cea mai mare parte a proprietăților. Și-a făcut o listă cu femeile care se gândea el că s-ar putea să întrunească toate condițiile necesare și le-a invitat să își petreacă sărbătorile la Greaves Park. Intenționează ca dintre ele să își aleagă o mireasă.

Inima Sophiei tresări violent, însuflețită de o speranță bruscă, surprinsă, până când realitatea o izbi din plin. Pe ea o invitase la Greaves Park ca gest de bunăvoință față de un prieten. Ea nu era genul de femeie care să fie luată de soție. Nu de către un duce. Și indiferent cât ar fi blestemat sau cât și-ar fi dorit să fie altfel, nu avea cum să-și schimbe circumstanțele.

Însă oricât ar fi fost de interesantă acea conversație, dacă întârzia la cină risca să piardă și puținul efect pozitiv pe care l-ar fi avut acea rochie minunată asupra surorii gazdei sale, în privința căreia fusese avertizată că era o persoană foarte strictă.

- Urați-mi noroc, spuse ea, înfoidu-și pentru ultima dată o mânecă a rochiei și ieșind din dormitor.

- Mă tem că vei avea nevoie, draga mea.

Îndreptându-și umerii, Sophia coborî scările principale și se îndreptă spre așa-zisul salon mic. Ducele indicase ora șapte, prin urmare ea intră pe ușa larg deschisă cu exact un minut mai devreme.

Și constată că în încăpere se afla un singur lacheu, care stătea aplecat deasupra mesei cu o riglă și muta milimetric diversele tacâmuri de argint.

- Îți verifică cineva măsurătorile vreodată? întrebă ea zâmbind.

Tânărul cu obraji osoși se îndreptă cu un țipăt înăbușit.

- Vă rog să mă scuzați, domnișoară, icni el.

- Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Mai făcu un pas în față. Pur și simplu habar nu aveam că masa la care se servește cina se aranjează cu o asemenea precizie.

- Am... Iertați-mă.

Luându-și rigla, fugi din încăpere.

Ei, ce reacție nepoliticoasă! Pe de altă parte, nu-i venea greu să creadă că servitorii din acel conac nu conversau decât foarte rar cu oaspeții. La clubul Tantal angajații mâncau la patru mese mari amplasate la mansardă în sala comună. Cum toți aveau însărcinări și programe diferite, mâncarea era pusă pe un bufet și fiecare se servea singur la fiecare masă. Crupierii, fetele care erau atracția clubului, servitorii, ajutoarele care aveau grijă ca nici unul dintre membrii de sex masculin ai clubului să nu își permită mai mult decât li se îngăduia - poziția și salariul nu contau la clubul Tantal. Fiecare dintre ei era un proscris în societate, ceea ce îi făcea să alcătuiască o familie foarte bizară.

În mod evident nici unul dintre mesenii de la Greaves Park nu avea să se servească singur în seara aceea. Și-ar fi dat seama de acest lucru și dacă nu l-ar fi văzut pe lacheu măsurând la ce distanță de marginea mesei fuseșe așezată fiecare lingură. Încăperea - de altfel întreaga casă, pe care o explorase aproape patru ceasuri - radia formalitate și reguli și... noblețe, ar fi zis ea. Și în ciuda focului generos din cămin, atmosfera din salon rămânea cât se poate de rece.

Da, se obișnuise să se descurce cât de bine posibil indiferent de situație și da, ceea ce își dorise de la această vacanță fusese o aventură. Însă acum că studia lenjeria de masă imaculată și supiera perfect fără pată și drapelele tivite cu fir de aur, cu greu reușea să se convingă singură că nu ar fi fost mai bine pentru ea să fi rămas la Londra.

Inițial acceptase invitația ducelui pentru că îi era dor de prietena ei. Ei bine, Camille Pryce - nu, Blackwood acum - nu se afla aici. Însă dacă ar fi rămas la Londra nu s-ar fi ales cu nimic altceva în afară de o ultimă ocazie

de a-și petrece sărbătorile la clubul Tantal fiindcă, într-un fel sau altul, nu avea să se mai poată întoarce. „Să-ia naiba de duci proști și aroganți, cu tot cu orgoliul lor exagerat!“ Oftând, Sophia împinse ușor un cuțit cu vârful degetului, mutându-l într-o poziție ușor piezișă. Așa. Asta o făcea să se simtă mai bine.

- Deci ești genul de femeie căreia îi place să distrugă lucrurile frumoase ale altora. Nu mă surprinde câtuși de puțin.

Tresărind, Sophia se întoarse spre ușă. „Fir-ar să fie!“

- Lady Wallace, presupun.

Nu ar fi descris-o pe marchiză ca fiind pur și simplu o versiune feminină a fratelui ei, însă categoric existau asemănări. Părul de culoare foarte închisă, ochii cenușii, trăsăturile atrăgătoare și încrederea ce radia clar din toată persoana ei. Fără îndoială Lady Wallace era o femeie căreia nu îi lipsise nimic niciodată, nici nu fusese vreodată nevoită să insiste pentru a obține ceva.

Chipul ei era mai rotund și mai blând decât cel al lui Adam, constituția mult mai delicată, iar statura mult mai mică. Însă, asemenea fratelui ei, era fermecătoare. Poate nu la fel de seducătoare, își spusese Sophia, dar se prea poate ca ducele de Greaves să fi fost atât de fascinant doar pentru că emana atât de multă masculinitate. Genul de masculinitate care te făcea să-ți umezești buzele și îți trezea furnicături în vârfurile degetelor.

- Am reflectat dacă să iau sau nu cina cu tine, continuă Lady Wallace, intrând agale în salon. Rochia de mătase albastru pastel îi scânteia în dreptul taliei și a umerilor la fiecare mișcare făcută la lumina lumânărilor. Fratele meu insistă să mă port politicos cu tine, însă mi-ar fi mult mai ușor să o fac dacă m-aș ține pur și simplu cât mai departe de tine.

Întorcându-se din nou spre masă, Sophia puse cuțitul înapoi în poziția corectă. Era limpede că nu aveau să devină prietene. În acest caz, era mai bine să-i arate

marchizei de la bun început că nu-și putea permite să își bată joc de ea, nici să o ia de sus.

- Dar ai simțit nevoia ca mai întâi să mă informezi și pe mine, presupun?

- Vai, dar știu că ești obraznică, zdreanță mică!

Odată ce Lady Wallace se așeză în capul mesei, Sophia luă loc și ea - deși decise că scaunul aflat cel mai aproape de ușă era cea mai strategică alegere.

- Îmi pare rău să te informez, doamna mea, dar nu ești nici pe departe prima persoană care să mă insulte pentru simplul fapt de a mă fi născut. La drept vorbind, am fost insultată de oameni a căror opinie o prețuiesc mult mai mult decât pe a ta.

- Venirea ta pe lume a fost o greșeală tragică, însă eu te-am insultat pentru că lucrezi la clubul acela. Și apoi pentru că ai avut nesimțirea să accepți o invitație care fie a fost făcută în glumă, fie doar ca o tentativă prost inspirată de a face un gest caritabil.

- Eu rareori glumesc, iar faptul că am invitat-o pe domnișoara White aici nu a fost nicidecum un gest caritabil.

Ducele de Greaves intră în salon urmat îndeaproape de Udgeell și doi lachei. Iar Sophia își dădu seama imediat, fără urmă de îndoială, că oricât de maiestuoasă ar fi fost sora lui, era clar cui îi aparținea acel conac, acea încăpere și acea viață.

- Bună seara, Adam, spuse ea intenționat.

Un zâmbet apăru pentru o clipă pe buzele lui, apoi dispăru din nou.

- Bună seara și ție, Sophia. Ocoli masa, nu pentru a-i lua locul lui Lady Wallace în capul mesei, ci pentru a se așeza exact în fața Sophiei. Dacă dorești să conduci tu cina, Eustace, te rog să poruncești să se servească supa. Mi-e foame.

Cu o expresie mult mai puțin amuzată, marchiza flutură din degete spre majordom.

- Mie mi-ai poruncit să fiu politicoasă, dar evident nu ai pretenția ca propria ta soră să fie tratată măcar cu o fărâmbă de respect.

- Ți-am auzit replicile veninoase încă înainte să ajung la ușă. Poartă-te frumos și presupun că și domnișoara White va face la fel.

Sophia mai mult simți decât văzu privirea scurtă pe care i-o aruncă ducele de Greaves, însă încuviință din cap.

- Firește.

Când îl privi totuși văzu că ochii lui cenușii erau coborâți, plimbându-se în sus și în jos peste pieptul ei. Își simți măruntaiele încingându-se. Îi datora acestui bărbat un sărut, în orice moment avea să i-l ceară. Înfrângerea suferită la partida de biliard devenise brusc mai interesantă decât se așteptase vreodată.

- De la Susan Simmons, presupun? întrebă el după o clipă.

Sophia își aduse aminte tardiv că purta o rochie împrumutată.

- Da. Rochia asta trebuie s-o fi costat o avere. A fost foarte generos din partea ei să mi-o împrumute. Îți mulțumesc că mi-ai sugerat să apelez la ea.

- Mă gândeam că s-ar putea să purtați aceeași mărime.

Sophia aproape îl întrebă dacă întotdeauna remarca la fel de atent dimensiunile tuturor, însă având în vedere cât era de frumoasă rochia și cât de puțini aliați avea în momentul acela, decise că poate nu era cel mai potrivit moment pentru a-l tachina.

- Am să mă străduiesc să nu vărs nimic pe ea.

Un zâmbet larg înflori pe buzele lui, fermecător și contagios.

- Sunt sigur că doamna Simmons ți-ar fi recunoscătoare, replică el.

- Aia e o rochie împrumutată? interveni Lady Wallace. Ce stângăcie!

Ha! Marchiza ar fi trebuit s-o vadă în rochia galbenă pe care o purtase în dimineața aceea.

- Lucrurile mele au fost înghițite de râu, spuse ea cu voce tare. Mă descurc cum pot.

- Mare păcat că n-ai fost înghițită și tu.

- Eustace. Retrage-te să iei cina în apartamentul tău. Acum.

Îngustându-și ochii cenușii, Lady Wallace se ridică în picioare și își trânti șervetul pe masă.

- Atunci n-ai decât să te porți cum dorești, Adam. Sunt sigură că tata ar fi încântat să te vadă urmându-i atât de îndeaproape exemplul. Ba chiar cu o roșcată!

- Ajunge!

- Și mai că-mi vine să nici nu-ți mai doresc binele, Adam, și să mă bucur că s-a prăbușit podul acela, fiindcă înseamnă că toată tărășenia asta nu o să mai dureze mult.

Sophia o privi părăsind salonul. Însă când se întoarce din nou spre duce pentru a-i împărtăși regretele ei, expresia de furie profundă de pe chipul lui o opri. Cuvintele pe care le rostise sora lui înainte de a pleca păruseră o insultă mărunță, însă văzuse portretul fostului duce în galerie. Și simțise tensiunea plutind în aer când îl privise.

În timp ce își bătea capul ce ar fi putut să spună fără a risca să fie trimisă și ea să cineză altundeva, cei doi lachei reapărură însoțiți de o aromă minunată de ceapă și pâine caldă care o făcu să tragă adânc aer în piept. Pe lângă că avea o fiică generoasă cu gusturi excelente în materie de rochii, era evident că doamna Beasel era și o bucătăreasă talentată.

- Miroase delicios, spuse ea, sperând că ducele nu îi putea auzi stomacul chiorăind de nerăbdare. Sophia își cufundă limba în supa de vită și ceapă din fața ei, șterse partea de jos de marginea bolului și o duse la gură. Și are un gust delicios.

- Udgell va avea grijă să îi transmită doamnei Beasel complimentele tale.

Adam își rupse o bucată de pâine și o unse cu untul de un galben cremos.

- Te rog să faci asta, Udgell.

- Prea bine, domnișoară Sophia.

- Am dat eu porunca, spuse ducele pe un ton tăios. Nu-i cazul să mă completezi.

„Oh, minunat!“

- Deci acum ai de gând să stai posac și prost dispus? spuse ea cu voce tare.

Ochii lui cenușii se ațintiră într-ai ei.

- Nu sunt nici una, nici alta. Nu mai încerca să mă zgândărești doar pentru că te-a înfrânt sora mea.

Sophia clipi surprinsă.

- Dar nu m-a înfrânt sora ta, replică ea.

Umbra unui zâmbet apăru pentru o clipă pe buzele lui înainte de a-și duce din nou lingura la gură.

- Ai dreptate.

- Oh, încetează. Sperai că o să ne certăm.

Adam îi făcu semn lui Udgell să aducă felul doi. Fețișcana cu păr roșu aprins așezată la un metru în fața lui continua să îl surprindă. Prea puțini dintre cei care îl cunoșteau îndrăzneau să îl contrazică, cu atât mai mult să se ia intenționat la ceartă cu el. Și totuși, ea stătea în fața lui cu un zâmbet frumos pe chipul la fel de frumos, încercând să îl ațâțe.

- Recunosc că am fost într-o oarecare măsură curios cum va decurge prima voastră întâlnire, îi mărturisi el, terminându-și supa și lăsându-se pe spate în scaun în timp ce lacheii îi luară bolul, dar asta e tot.

- Deci nu îți doreai în secret să ajungem să ne păruim?

- Nicidecum.

- Aha. Și presupun că îți închipui și că nu te-am lăsat să câștigi la biliard.

- Dacă mi-ai fi permis să câștig, mi-ai fi spus-o.

Ea ridică din umeri.

- Tocmai am făcut-o.

Adam identificase exact momentul în care petrecerea de sărbători se transformase dintr-o corvoadă socială necesară într-un dezastru. Însă îi venea mai greu să-și dea seama când anume dezastrul respectiv devenise... interesant. Și totuși, iritarea și dezamăgirea cruntă față de acele sărbători, sentimente care îl însoțiseră în permanență încă de dinainte să se prăbușească podul, se risipiseră în ultimele câteva ore.

- Pe viitor, atunci, voi avea grijă să îmi câștig eventualele victorii, spuse el cu voce tare.

Obrajii ei formară gropițe cât se poate de atrăgătoare.

- Sper sincer că așa va fi. Vezi tu, în general sunt destul de bătaioasă. Se aplecă în față cu o expresie veselă în ochii verzi. Însă eram curioasă în privința rămășagului.

Și el era.

- Ah, da? Și în privința încasării premiului?

Privirea ei coborî spre gura lui.

- Da. A fost un gest foarte generos din partea mea, cred eu.

Pe toți sfinții, cât era de fermecătoare! Ar fi spus-o cu voce tare, însă Sophia White părea să ignore cu desăvârșire cât de irezistibilă și atrăgătoare era cu adevărat. Dacă o informa el, risca să îi compromită natura lețea. Și ar fi fost păcat.

- Vom vedea dacă la fel vei spune și după ce voi fi încasat ceea ce îmi datorezi, se mulțumi el să spună, apoi puse jos tacâmurile. Fără îndoială ești curioasă la ce s-a referit sora mea înainte să plece, continuă el, sfâșiat între regretul că Sophia fusese în repetate rânduri exclusă din conversații, pe de o parte, și dorința de a-și păstra în continuare gândurile doar pentru sine, pe de altă parte.

- Te referi la ce a zis legat de prăbușirea podului și cum că ceva n-o să mai dureze prea mult? A fost într-adevăr o replică destul de... obscură.

- Da. Cel mai probabil toată lumea va afla încă din clipa în care va sosi la conac, dacă nu cumva și-au dat

seama deja, așa că pot să-ți spun și ție. Motivul pentru care am invitat numeroase femei eligibile pentru căsătorie să își petreacă sărbătorile de iarnă aici e faptul că o clauză din testamentul tatălui meu mă obligă să mă căsătoresc înainte de a împlini treizeci de ani. Și să devin tată înainte de a împlini treizeci și unu de ani.

Ea arcui o sprânceană.

- Îți cauți mireasă? Organizarea unei parade nu mi se pare ceva prea subtil. Și te-am văzut acționând *extrem* de subtil.

Cuvintele ei îi amintiră - de parcă ar fi avut nevoie să i se amintească - că Sophia observa mult mai multe decât își dădea el seama. Având în vedere unele dintre intrigile în care fusese implicat pe parcursul sezonului trecut, și rolul pe care îl jucase și ea în ele, *într-adevăr* îl văzuse acționând subtil. Și mai puțin subtil. Și își ținuse gura în această privință.

- Aparent nu mai e cazul de subtilitate, remarcă el, încercând să pară spiritual pentru a ascunde cât de mult îl sâcăia întreaga situație blestemată.

Sophia ridică ușor capul spre el, iar o șuviță de păr roșu aprins îi alunecă peste unul din ochii verzi.

- Presupun că ai selectat domnițe cu o genealogie ireproșabilă, vârstă adecvată și... o oarecare frumusețe, pentru că, la drept vorbind, de ce nu ai fi făcut-o? O mulțime de femei și-ar reteza singure picioarele pentru șansa de a se căsători cu tine.

- Ceea ce ar avea *măcar* darul de a le împiedica să se calce în picioare, comentă Adam, spunându-și că acea conversație aducea mai degrabă cu o discuție pe care s-ar fi așteptat să o poarte cu bunul lui prieten Keating Blackwood - dacă Keating nu s-ar fi aflat pe celălalt mal al râului Aire în momentul acela - și nu cu o fetișcană tânără și fermecătoare cu care își dorea să păcătuiască. Dar da, înțeleg la ce te referi și da, m-am documentat puțin în privința fiecăreia dintre tinere.

- Și atunci eu ce caut aici, totuși? Doar nu mă consideri eligibilă să mă alătur paradei de potențiale mirese.

O spuse pe un ton destul de vioi, însă Adam își dădu seama, când Sophia îi aruncă o privire scurtă, apoi se grăbi să și-o abată, că unicul lui oaspete avea totuși o fărâmă de mândrie depinzând de răspunsul lui. „Fir-ar să fie!” Nu intenționase să o insulte, dar nici nu avea de gând să facă efortul de a țese o minciună pe care nu ar fi crezut-o nici unul din ei. Adam își luă din nou furculița și cuțitul, mai mult ca să-și ofere încă un scurt răgaz să reflecteze.

- Te afli aici în primul rând pentru că ești prietenă cu una dintre puținele femei căsătorite pe care le-am invitat și în al doilea rând, pentru că îmi face plăcere, constat, să port o conversație cu o tânără fără ca ea să-și închipuie că fiecare nenorocit de cuvânt al meu e o promisiune că mă voi logodi cu ea.

- Nu știai asta când m-ai invitat inițial. Credeai doar că sunt șocantă și relativ inofensivă.

Adam izbucni în râs. Nu se putu abține.

- Prea bine. M-ai zăpăcit dovedindu-te spirituală și suficient de îndrăzneată să-ți folosești umorul după bunul plac. Ridicând paharul de vin, îl înclină în direcția ei. O surpriză plăcută, fără îndoială.

Sophia îi zâmbi la rândul ei, cu o expresie caldă ce nici nu se putea compara cu răceala zâmbetului calculat al lui Eustace.

- Mulțumesc, atunci, replică ea. Însă când vor sosi totuși restul invitatelor, te rog să nu uiți că am și eu o oarecare mândrie și o inimă care tânjește după iubire la fel ca cea a oricărei tinere de rang mai înalt. Te rog străduiește-te să nu mă rănești prea adânc când vei începe să faci comparații.

Preț de o clipă fulminantă, nebunească, deschise gura pentru a-i spune că, cel mai probabil, ea avea să se dovedească cea mai interesantă dintre femeile pe care le invitasese la Greaves Park și că nu avea nici un motiv să se teamă de momentul în care avea să înceapă

să treacă în revistă defectele și însușirile fiecăreia. Cu o fracțiune de secundă înainte să o facă îi trecu prin minte că, pe lângă că nu s-ar fi convenit nicidecum să i se plângă tocmai ei de așa ceva, ar fi fost o remarcă destul de crudă. În fond, Sophia White era interesantă și frumoasă și în cea mai mare parte părea să reușească acest lucru în ciuda eforturilor celorlalți de a-i zdrobi spiritul. Însă în același timp era fiica unei cameriste – un adevăr pe care nici unul din ei nu avea cum să îl uite.

– Am să mă străduiesc din răputeri, spuse el cu voce tare, dacă tu, la rândul tău, te vei stăpâni să mă bârfești că a fost cât pe ce să pierd o partidă de biliard în fața ta.

– De acord.

Tocmai când terminau o friptură de vânat extrem de delicioasă și o conversație destul de interesantă despre pericolele de a pune rămășaguri când consumi băuturi, ușa salonului se deschise larg. Două creaturi uriașe și zvelte, maro închis, se năpustiră fulgerător înăuntru.

– Fir-ar să fie, spuse Adam, sărind în picioare. Brutus! Caesar! Jos!

Cei doi mastifi gigantici se opriră de o parte și de cealaltă a scaunului Sophiei, capetele lor ajungând la centimetri buni deasupra coatelor ei. Adam ocoli în grabă masa, pregătit să își liniștească invitata, prin orice mijloace necesare, că nu era pe punctul de a fi devorată.

– Îmi cer scuze, spuse el încordat, blestemând în gând persoana care îi eliberase, oricine ar fi fost aceasta. Și cam bănuia despre cine era vorba. În ciuda aparențelor...

– Care e unul și care celălalt? vru Sophia să știe, întinzând mâna spre bestia din stânga ei.

– Acela e Caesar. Are o pată albă deasupra unui ochi, uite, replică Adam, începând să se întrebe dacă exista ceva ce ar fi putut s-o înspăimânte pe fetișcana aceea.

- Câinii din portretul tatălui tău sunt câini de vânătoare. Țtia par să semene mai degrabă cu niște cai, trebuie să recunosc.

Caesar termină cu aduvmecatul mâinii, iar Sophia începu să îl scarpine între ochi. Drept răspuns, animalul începu să biciuiască podeaua cu una din labele din spate.

- Sunt pe jumătate cai. Mastifi, de fapt. O cunoștință de-a mea mi i-a cumpărat drept cadou acum doi ani, când erau încă pui. Nu cred că avea habar ce îmi oferă, în afară de faptul că erau câini și aveau blana maro închis. La drept vorbind, Constance Biery nu păruse să aibă habar de absolut nimic. Ignoranța ei generalizată făcuse din ea o amantă convenabilă, însă în rest complet neinteresantă. În consecință, acea aventură nu durase mult, spre ușurarea lui. Cred că mi-au fost oferți în onoarea aceluia blestemat de portret.

- Sunt niște scumpi! Sau voi fi devorată dacă le întorc spatele?

- S-ar putea să fii sufocată de afecțiune, însă în rest ești în perfectă siguranță.

Sophia se ridică de pe scaun și îngenunche pe podea. Adam o privi împărțindu-și atenția și mângâierile între cei doi câini de mărimea unor ponei.

- Ar fi trebuit să știu că spiritul tău se va dovedi la fel de remarcabil ca părul tău, murmură Adam în barbă.

- Ce-ai zis? Aveam un bot de câine în ureche, chiacoti ea.

- Uitasem, spuse el pe un ton mai relaxat, aplecându-se să ciufulească blana lui Brutus, că ți-ai petrecut o dimineață mângâind pui de leu la Menajeria de la Turnul Londrei. Țtia doi probabil pălesc prin comparație.

- Ba nu, gânguri ea. Sunteți atât de chipeși amândoi, ei?

- Atunci poate că ar trebui să ne însoțescă dimineața. Când vom merge să călărim.

Sophia mai rămase pe podea timp de câteva minute, apoi își îndreptă spatele, iar Adam îi întinse o mână pentru a o ajuta să se ridice. Degetele ei erau calde în mâna lui. La drept vorbind, simpla ei prezență părea să încălzească și să lumineze întreaga încăpere.

Acea moșie din Yorkshire fusese un loc rece de când se știa el. Chiar și torentul anual de oaspeți și festivități nu reușea decât pentru scurtă vreme să îl facă să uite că Greaves Park rămânea friguros pe tot parcursul anului. Își spusese dintotdeauna că reflecta partea rece și calculată a personalității lui, care până în acel moment îi servise excelent interesele, inclusiv cele financiare. Însă căldura - anume căldura ei - se dovedea categoric tentantă. -

- Uriașii ăștia te însoțesc în călătorii? continuă ea, retrăgându-și degetele din mâna lui. Nu țin minte ca Keating să îi fi pomenit cât a stat la tine la Londra și par totuși niște creaturi memorabile.

- Sunt cam mari pentru reședința Baswich. Și mulți dintre oaspeții mei se simt intimidati de ei.

Chiar și Constance scosese un țipăt și fugise din încăpere prima dată când dăduse ochii cu cei doi câini ajunși la maturitate.

Sophia îi aruncă o privire piezișă.

- Poate ar trebui să te folosești de ei ca să-ți testezi potențiala mireasă. Buzele ce păreau atât de catifelate se curbară din nou într-un zâmbet leneș. Mă bucur că ți-am cunoscut companiile loiali. La școlile cu internat câinii nu prea sunt priviți cu ochi buni. Nici la clubul Tantal, dacă e până acolo.

- Îi țineam închiși într-un salon de la etaj. Însă dacă îți face plăcere, am să-i las să colinde liberi prin casă. Până sosesc potențialele mele mirese, firește.

Udgell scoase un sunet de iritare din colțul în care se afla, însă Sophia se mulțumi să zâmbească și mai larg.

- Mi-ar plăcea foarte mult.

Preț de o clipă, Adam avu senzația clară că timpul își încetinise cumva curgerea, iar încăperea se cufundase în întuneric, care învăluisese totul în afară de femeia în rochie verde smarald ce îi zâmbea. Tânjea să își încaseze premiul, sărutul promis, chiar dacă rămășagul fusese pus în glumă. Tânjea să îi guste gura zâmbitoare. Tânjea să tragă în piept parfumul ei și să îi simtă pielea dezgolită sub mâinile lui.

Dându-și seama că se zgâia la ea, Adam trase adânc aer în piept. Da, Sophia devenise singura lui bucurie în contextul unui sezon de iarnă care fusese deosebit de sumbru chiar înainte să se prăbușească podul, însă de regulă era mai ferm înfipt în cinism.

- Mai am de redactat câteva scrisori către hangiii de peste râu, spuse el, înclinând capul. Dacă mai ai nevoie de ceva în seara asta sau dacă vei dori să te descotorosești de monștrii ăștia, se va ocupa Udgers de tot. O seară bună, Sophia.

- O seară bună, Adam.

În drum spre apartamentul său, Adam făcu un ocol pentru a ajunge la salonul spațios care făcea legătura cu dormitorul surorii lui. Bătând doar de formă, deschise ușa.

- Tu le-ai dat drumul câinilor mei.

Eustace ridică privirea spre el peste buza ceștii de ceai.

- Poftim?

Dacă nu ar fi cunoscut-o atât de bine, aproape că ar fi crezut că nu avea habar la ce se referea.

- Un gest cam josnic și cam infantil din partea ta, nu crezi?

- Nu eu sunt cea care insistă să cultive compania unei femei ușuratece și prost-crescute doar pentru a irita un membru al propriei mele familii.

- Încep să mă satur să ne tot certăm pe tema asta, Eustace. Mai ales că am trecut pe aici doar pentru a-ți mulțumi.

- Să-mi mulțumești? Pentru ce? Se aplecă în față, punându-și deoparte ceașca de ceai. Creatura aia nu s-a arătat înspăimântată de brutele tale, așa-i?

- Nici pe departe. Îi plac Brutus și Caesar. Apropo, de acum îi voi lăsa să umble liberi prin casă, deci să nu te sperii dacă apar și aici când te aștepți mai puțin. Și mă bate gândul să mă folosesc de ei pentru a testa curajul oricărei potențiale mirese. Nu pot să-mi iau o fetișcană căreia îi e frică de câinii mei. Noapte bună.

Retrăgându-se din nou din încăpere, trase ușa în urma lui. Aproape de tot. Dacă întâmplarea ar fi făcut ca ditamai mastiful să își croiască drum înăuntru, ei bine, Eustace ar fi meritat-o cu vârf și îndesat. O clipă mai târziu auzi bubuitul porțelanului izbindu-se de ușa masivă de stejar. Zâmbind, Adam își continuă drumul spre propriul dormitor. Era cât se poate de posibil ca acele sărbători de iarnă să se dovedească, până la urmă, de-a dreptul exemplare. Chiar dacă acest lucru avea să îl forțeze să grăbească procesul de selecție când avea să sosească într-un final alaiul de potențiale mirese.

Sophia fu trezită de sunetul draperiilor grele trase cu forță.

- Lucille, e prea devreme, gemu ea, întorcându-se pe o parte și trăgându-și cuvertura până sub bărbie. Și închi- de nenorocita aia de fereastră. E un ger cumplit.

- De fapt, e doar minunata iarnă de Yorkshire care îți urează bună dimineața, o anunță glasul muzical al doamnei Brooks.

Scuturându-se de rămășițele viselor ei, Sophia deschise ochii și se ridică în capul oaselor.

- Doamnă Brooks. Îmi cer scuze. Visam că mă aflu în camera mea de la clubul Tantal. Locuiesc împreună cu Lucille Hapton, iar ea e întotdeauna mult prea veselă de bună dimineața.

În visul ei toți prietenii ei fuseseră fericiți și în siguranță, iar clubul nu fusese amenințat cu distrugerea pentru simplul fapt că îi oferise un adăpost când nu avusese unde altundeva să meargă. Iar ducele de Greaves fusese așezat la masa ei de faraon și cumva nimeni nu observase că flirta în permanență cu ea și o tot atingea pe mână. Sophia își frecționă degetele.

Chelăreasa chicoti, apoi trase draperiile.

- Exact așa era și Charles, răposatul meu soț; mereu se trezea bine dispus. Ah, uneori îmi venea să-i dau în cap cu o lopată, oricât ar fi fost de minunat. Se aplecă să împingă deoparte un taburet care stătea în drum - apoi scoase un țipăt când obiectul de mobilier se întinse și se ridică în picioare. Dumnezeule îndurător!

Înăbușindu-și cu severitate un zâmbet, Sophia se mută pe marginea patului și se ridică.

- Nu vă fie teamă, doamnă Brooks. E doar Caesar.

Ducându-și o mână la pieptul vast, doamna Brooks se sprijini moale de spătarul unui scaun.

- Doamne! Ar fi trebuit să mă fi obișnuit până acum cu bestiile astea, însă nopțile și le petrec întotdeauna în apartamentele Excelenței Sale.

Ah, da? Un detaliu interesant.

- După ce au evadat aseară, Adam a spus că îi va lăsa să hoinărească prin toată casa. Brutus nu știu unde...

Ușa camerei sale se deschise brusc.

- Ce s-a întâmplat? vru să știe ducele de Greaves, intrând cu pași mari.

Nu purta sacou, iar cravata îi era doar pe jumătate legată, dezgolindu-i gâtul. Efectul era surprinzător de senzual și masculin în același timp.

O tresărire aproape imperceptibilă i se declanșă în măruntaie. Remarcase și înainte că Adam Baswich era înalt și zvelt și atrăgător - în fond, era atât de evident încât doar o femeie oarbă ar fi putut să nu observe acest lucru.

Însă când se aflaseră la Londra îl privise în primul rând ca pe un duce, un aristocrat influent și bogat care,

din motive de neînțeles, binevoise să îl ajute pe Keating să cucerească inima lui Camille. Fusese una dintre numeroasele cunoștințe pe care și le făcuse de-a lungul anilor. Apoi el o invitase la petrecerea lui de Crăciun la doar o zi după ce tatăl ei îi comunicase ultimatumul. Iar acum îi datora un sărut. Și...

- Sophia, spuse el tăios. E ceva în neregulă?

Dumnezeule!

- Nu. Nu. Suntem bine. Caesar a speriat-o pe doamna Brooks, atâta tot.

- Am crezut că e un taburet, Excelență, spuse chelăreasa făcând o reverență. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

El îi aruncă o privire rece servitoarei, apoi își aținti din nou ochii cenușii asupra Sophiei. Cum aceasta îl privea la rândul ei, nu putu să nu observe când privirea lui o măsură din cap până în picioare cu un aer destul de relaxat. Abia atunci își aminti că purta doar o cămașă de noapte imposibil de largă, care îi dezgolea un umăr. Își trase mâneca la loc, înfiorată din nou de acea fierbințeală bizară. Ar fi fost cu adevărat plăcut să primească un sărut de la bărbatul acela. Însă când avea să-și revendice premiul?

- Prea bine, atunci. Ochii lui se ațintiră din nou pe chipul ei. Îți recomand să ceri împrumut o ținută călduroasă. Ninsoarea a încetat, așa că mă vei însoți la o plimbare călare după ce vei fi mâncat ceva.

Aducea mai mult a poruncă decât a invitație, însă Sophia încuviință din cap.

- Mi-ar plăcea foarte mult să vizitez ținutul. Câtă vreme nu uiți că am prea puțină experiență în materie de călărit.

El înclină capul.

- Dacă vei cădea din șa, zăpada va fi moale. Și pot să te târască mastifii până acasă.

Sophia pufni în râs înainte să apuce să se stăpânească.

- Poate ar trebui să îl călăresc mai întâi pe Caesar.

Un hohot de râs sonor și vesel țâșni cu un huruit din pieptul lui.

- Aș plăti bani frumoși să văd asta.

Surâzându-i, Sophia se întrebă pentru o clipă cum ar fi reacționat dacă s-ar fi dus pur și simplu la el și i-ar fi sărutat gura zâmbitoare. În fond, era exact ceea ce îi datora. Inima ei tresări. Ce avea de pierdut? Compromisă fusese încă de la naștere și eventualele ei rămășițe de respectabilitate se risipiseră în momentul în care se angajase la clubul Tantal. Odată încheiate aceste sărbători de iarnă, avea să ajungă atât de departe de ochii înaltei societăți, încât în ochii lor avea să fie ca moartă. La drept vorbind, aproape că ar fi preferat să fie moartă *cu adevărat* mai degrabă decât să înfrunte ceea ce o aștepta.

Privirea lui o susținu pe a ei. Pe neașteptate își dresе vocea și făcu un pas în spate, retrăgându-se spre ușă.

- Cum nu a fost nimeni ucis, te las să te îmbraci. Ne vedem la grajduri.

- Mulțumesc că ai sărit să mă salvezi.

- Cu plăcere. Chiar dacă nu a fost necesar, îmi face plăcere când mi se recunoaște efortul.

Odată ce Adam închise ușa în urma lui, Sophia se duse să studieze cele trei rochii pe care servitoarele avuseseră bunătatea de a i le împrumuta. Nici una dintre ele nu ar fi fost potrivită pentru o plimbare călare, mai ales pe zăpadă. Strânse din buze, apoi se întoarse spre doamna Brooks.

- Presupun că nu are nimeni un costum de călărie, reflectă ea.

- Doar Lady Wallace. Aș putea să o întreb pe Grace, camerista ei.

- O, vă rog, nu faceți asta. Nu va face decât să ne insulte pe amândouă.

Doamna Brooks păru ușurată.

- Atunci aș putea eventual să împrumut un palton gros de la unul dintre grăjdari. Nu ar fi o haină prea elegantă, dar ți-ar ține de cald.

Avea să fie în regulă așa. Și chiar dacă în momentul acela necesitatea o obliga să poarte haine împrumutate, remarcase totodată că ducele părea să... aprecieze garderoba ei neconvențională. Era chiar bizar să constate că împărtășea preferința ei pentru absurd.

- Știi, Milly, acum că mi-ai sugerat să port un palton călduros, mi-a venit o idee.

Adam izbi cu tocul cizmei peretele exterior al grajdului, așteptând să îi fie înșeuat Zeus. Vremea și iritarea de a sta după restul oaspeților îl dădeau peste cap, decise el. Nu avea cum altfel să-și explice faptul că, deși era un bărbat de douăzeci și nouă de ani cu o experiență considerabilă în materie de femei, nu reușea să-și scoată din minte imaginea unui singur umăr dezgolit. Nu reușea să uite paloarea cremoasă a pielii, scoasă în evidență de atingerea mângâietoare a unei șuvițe de păr roșu ca focul, nici cum îl mâncaseră degetele de dorința de a-i smulge cămașa de noapte de pe trup.

Și de ce naiba nu ar fi făcut-o? Sophia nu era căsătorită și nici nu era o fetișcană a cărei reputație să... conteze. Erau amândoi adulți, circumstanțele îi aduseseră împreună, iar ea era a dracului de atrăgătoare. Și cu mult mai spirituală decât își dăduse seama inițial. Un aspect care deja o ridica mult peste majoritatea amantelor lui. Și acceptase să pună rămășag pe un sărut - și pierduse. Nu era nicidecum vina lui că juca biliard mai bine decât ea.

- Bună dimineața oficial, rosti glasul ei muzical din curtea grajdurilor, făcându-l să ridice privirea.

Și să se înece.

- Ce-i... ce-i chestia aia de pe tine? îngăimă el.

Ea își netezi hainele pe coapse.

- E o uniformă de lacheu.

- Da, văd.

Și încă cum o vedea. Sophia își luase o cămașă bărbătească și o vestă deasupra, la gât legându-și o eșarfă

în loc de cravată, iar în partea de jos purta pantaloni negri până la genunchi, șosete albe și o pereche de pantofi negri simpli. Ba chiar își prinsese la spate părul roșcat, lung și cârlionțat, folosind o panglică neagră. Efectul era amuzant și... excitant în același timp. Tonul carnal al gândurilor lui se intensifică. O fetișcană în pantaloni. Dumnezeu bun!

- M-am gândit că îmi va fi mai cald așa decât într-o rochie de muselină. Îi aruncă o privire zâmbitoare lui Evans când grăjdarul își făcu apariția cu Zeus și o mică iapă castanie. Evans. Ai putea, te rog, să îmi împrumuți un palton și o pereche de cizme? Întrebă ea pe un ton vesel. Nu cred că pantofii lacheului sunt potriviți pentru călărit.

Sophia știa să se poarte elegant, însă de cele mai multe ori nu părea să își bată capul să o facă. Iar acele scipiri de umor și îndrăzneală răzbăteau de sub purtarea ei aleasă precum razele soarelui. Ceea ce îl făcu pe Adam să se întrebe cum de nu remarcase acest lucru și când se întâlнисeră anterior. Da, se arătase și atunci amuzantă și drăguță, însă căldura și umorul din personalitatea ei îi scăpaseră cu totul. Sau poate pur și simplu ieșea în evidență în contextul propriei lui izolări?

- Desigur, domnișoară Sophia. Mă duc să vi le aduc.

Grăjdarul priponi caii și se întoarse grăbit în grajd, fără a-i arunca măcar o privire peste umăr celui care îi plătea simbria.

Hm.

- Mă gândeam să mergem călare până în Hanlith, decise Adam. Vom găsi o croitoreasă acolo și vei putea să-ți mai comanzi câteva haine, dacă vei dori.

Sophia încuviință din cap.

- Mi-aș putea permite două rochii de muselină, conșimți ea. Dar cum unul dintre pantofi mi l-am pierdut în râu, cred că asta ar trebui să fie prioritatea mea. Pot purta rochia la întoarcerea acasă, însă nu pot nicidecum să călătoresc desculță în trăsura de poștă. Îi oferi din nou zâmbetul ei contagios. Mi-ar fi foarte frig.

Nu era ceea ce sperase el să audă. Ajunsesse la conac la invitația lui și din această cauză își pierduse toate lucrurile. Stătea în puterea lui să îi înlocuiască garderoba cu una chiar mai elegantă, însă ea refuza. Ea își permitea să îl refuze. Iar Adam știa deja că era dispus să îi facă pe plac - cel puțin din câte știa ea. Croitoreasa din Hanlith avea să fie foarte ocupată, orișicum. Cât despre cum avea să îi strecoare Sophiei rochiile respective astfel încât ea să le și accepte - ei bine, era și aceasta o problemă cu care avea să se descurce până la urmă.

capitolul 4

În fața lor poteca se ondula ca o panglică albă îngustă, sfâșiată pe margini de tufe și copaci și pietroaie ce se ridicau peste nivelul celei mai recente ninsori.

Sophia întoarse capul pentru a arunca o privire în urma lor. Acolo poteca arăta absolut distrusă. Știa că zăpada nu fusese călcată decât de doi cai și doi câini de mărimea unor ponei, însă era ca și cum ar fi trecut o întreagă brigadă.

- Nu am fi greu de găsit, nu-i așa? spuse ea cu voce tare.

Instalat lângă ea în șaua unui masiv armăsar negru pursânge pe nume Zeus, Adam îi urmări privirea.

- Am impresia că până și bătrânul și orbul Homer ar reuși să dea de urma noastră, consimți el. Când se uită din nou la ea, arcui o sprânceană. Nu încerci să fugi de cineva, nu?

„Nu încă.“ În fond, într-un gest pe care tatăl ei îl descrisese ca fiind „generos“, ducele de Hennessy îi lăsase răgaz până la mijlocul lunii ianuarie pentru a-și lua rămas-bun de la toți. Mai exact, o lăsase până când înalta societate urma să se întoarcă la Londra pentru debutul sezonului de iarnă. Știa că era singurul lucru care conta

pentru el, să o știe dispărută înainte ca amicii lui să reia poveștile despre ce isprăvea la clubul Tantal.

Așa că avea la dispoziție șapte săptămâni. Șapte săptămâni până avea să fie dusă pe sus în Cornwall, pentru a fi aruncată în ghearele unei căsnicii cu reverendul Loines. Ea era cea care hotărâse că o aventură în Yorkshire ar fi fost cea mai potrivită modalitate de a-și petrece timpul rămas.

Ducele de Hennessy îi spusese că vicarul de Gulval acceptase să o ia de soție pentru a-i mântui sufletul, salvându-i-l de alegerile pe care le făcuse în viață. De parcă s-ar fi descurcat teribil de capul ei. Problema era că știa foarte bine cum avea vicarul să o mântuiască. Interzicându-i să danseze, să vorbească cu alte femei – cu atât mai puțin cu bărbați, să asculte muzică sau să citească orice altceva în afară de Biblie. Ea nu voia să fie mântuită. Voia doar să fie lăsată în pace.

Adam o privea, prin urmare se forță să zâmbească.

– Fug doar de Milly Brooks și de atențiile sufocante cu care mă copleșește. Brusc, se încruntă, temându-se că tocmai o băgase în bucluc pe chelăreasa convertită în cameristă personală. Deși face bine tot ceea ce face, pur și simplu nu sunt obișnuită să fiu cocoloșită.

– Ești în vacanță. Permite-ți să te simți bine.

– Oh, dar mă simt. Categorie.

Răsuflarea i se involbură înghețată în aerul din fața ei și încercă să-i dea formă de cerc, suflând-o așa cum îi văzuse pe bărbați făcând atunci când fumau. Hm. Eforturile ei produsese doar un nor diform, ce se risipi înainte să apuce să-l examineze îndeaproape.

– Ce faci? întrebă ducele cu privirea ațintită asupra gurii ei rotunjite și afixând o expresie... intrigată.

– Încerc să desenez un cerc din aburi.

– Ah. Firește că asta faci.

Aplecându-se în față, Sophia își bătuse ușor calul pe lateralul gâtului. Câteva bucațele de zăpadă ridicate

în aer de copitele elegantei iepe cafenii căzură înapoi pe sol.

- Al cui e calul acesta? vru ea să știe.

- Copper? E a ta.

În mod evident nu înțelesese întrebarea.

- Mă refer, cine o călărește de obicei? E foarte calmă și blândă. Bestia aia o călărești tu, deci iapa cui îi aparține?

- Mulți dintre oaspeții mei călăresc cu plăcere și nu toți își aduc proprii cai. Păstrez la conac vreo douăzeci de cai sau chiar mai mulți. Se întinse să îi aranjeze mâna dreaptă pe frâie. Copper te place, iar tu o plăci pe ea. Prin urmare, acum e a ta.

Sophia se posomorî.

- Nu poți să-mi dai pur și simplu un cal.

- Tocmai am făcut-o.

Asumându-și riscul de a ține frâiele cu o singură mână, Sophia îl împunse cu un deget în umărul foarte solid.

- Asta ar fi la fel de rău ca a-mi cumpăra haine. Ba chiar mai rău, pentru că un cal e mai scump.

Preț de o clipă, Adam rămase cu privirea ațintită asupra peisajului ce scânteia în alb.

- Ziceai că ai la tine trei lire și opt penny, da? comentă el.

- Da. De ce?

- O cumperi pe Copper de la mine. Prețul este de trei penny și îți asigur eu găzduire pentru ea la Londra pentru că ești o negociatoare a naibii de abilă.

Evident, faptul că nu avea nicidecum nevoie de cal la Londra nu conta câtuși de puțin. Și încă nu își luase inima în dinți să îi spună că nici măcar nu avea să se mai întoarcă la Londra. Își luase rămas-bun de la toți. Și se îndoia că ducele de Greaves ar fi avut chef să îi asculte povestea când avea oricum propriile lui probleme presante.

- E clar că sunt o negociatoare formidabilă, din moment ce n-am spus nimic în afară de „nu“.

Adam chicoti.

- Exact.

- Dar de ce te arăți atât de generos?

- Foarte rar fac fapte bune, răspunse el prompt, deci s-ar putea să nu fiu prea bun la asta. Îmi placi și e un gest pe care categoric mi-l pot permite. Mai trebuie să existe și un alt motiv?

Mintea ei se agăță de bucățica din mijloc a afirmației lui. O plăcea. În afară de colegii și colegele ei de la clubul Tantal, de multă vreme nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie ce părere aveau alții despre ea. Însă nu putea nega că-i pica bine să-l audă spunând așa ceva fără să fi fost împins de la spate.

- Presupun că nu, se înduplecă ea.

- Atunci îmi datorezi trei penny.

Sophia se scutură de gândul la nefericirea ce o aștepta și îi zâmbi. Prezentul era azi, iar ziua de azi se dovedea de-a dreptul fantastică.

- Sunt bună de plată.

- Asta vom vedea. Zâmbind și el, arătă spre o colină aflată în dreapta lor, chiar lângă drumul principal. Hai să facem o pauză acolo.

Sophia își permise un suspin de fericire la gândul de a opri și a descăleca timp de câteva minute. Fundul ei avea să fie cu siguranță recunoscător.

- Cât mai avem până în Hanlith?

- E chiar peste deal.

Sărind din șa, Adam păși în zăpada până la genunchi. Făcând-o să scârțâie sub picioare, își croi drum până lângă Sophia și ridică brațele.

- Port pantaloni, spuse ea. Cred că mă descurc.

- Tot în șa de femei ești așezată, replică el. Apleacă-te în față și am să te prind.

Spera sincer că avea să o facă, altfel avea să sfârșească îngropată cu fața în jos în zăpadă. În timp ce câinii țopăiau în jurul lor, Sophia dădu drumul frâielor și întinse mâinile în jos, aplecându-se spre el până reuși să îl prindă de umeri. Mâinile lui se închiseră imediat în jurul

taliei ei, apoi o coborî, aparent fără cel mai mic efort, pe solul acoperit de zăpadă.

Cizmele ei se scufundară în pulberea moale. Senzația era puțin ciudată, ca și cum pământul în sine s-ar fi mișcat și înmuiat sub picioarele ei. Însă pălea în comparație cu fiorul ce o străbătu când Adam rămase cu mâinile așezate cu delicatețe în jurul taliei ei. Sophia ridică fruntea pentru a-l privi.

Ochii lui cenușiu-deschis îi întâlneau pe ai ei, expresia lui amuzată spulberându-se când privirea îi coborî spre gura ei.

- Am să te sărut acum, murmură el.

Sophia încuviință din cap, cuprinsă brusc de un torent de o încântare ce îi stârni furnicături din cap până în vârful degetelor de la mâini.

- Oh, bun. Începeam să cred că te-ai răzgândit în privința rămășagului.

- Lasă vorbele. Făcu o jumătate de pas spre ea, apoi se aplecă și își apăsă ușor gura peste a ei.

Preț de o clipă totul fu cufundat într-o tăcere absolută. Tăcere și căldura buzelor lui alungând frigul, strecurându-se în trupul ei. Habar nu avea dacă ar fi trebuit să se arate sfioasă sau îndrăzneată, însă își dorea nespus să îl sărute și ea. Își strecură rapid mâinile înmănușate pe umerii lui, trăgându-se mai aproape de pieptul lui îmbrăcat în lână.

În cele din urmă el înălță capul pentru a o privi.

- Cred că s-ar putea să fiu tentat să te seduc, spuse el încet.

Unul dintre degetele lui înmănușate alunecă mângâietor peste buza ei de jos.

- Câtă vreme nu-ți închipui că îmi poți cumpăra afecțiunea, cred că s-ar putea să mă arăt deschisă la idee, replică ea, cu un glas nu tocmai ferm.

Bărbații care frecventau clubul Tantal îi oferiseră diverse lucruri, daruri sau bani, iar ea îi refuzase în cea mai mare parte - nu din pudoare sau pentru că ar fi nutrit vreo umbră de speranță că mai putea fi salvată,

ci pentru că îi plăcea viața ei așa cum se aranjase într-un final. Și, la drept vorbind, pentru că nici unul dintre cei care aspiraseră să îi devină amanți nu se arătase câtuși de puțin interesat de nimic în afară de frumusețea ei fizică și de faima ei. Cât despre propriul lor farmec... ei bine, reușise să le reziste tuturor, cu doar două excepții. Acele excepții se dovediseră a fi greșeli care se încheiaseră în foarte scurt timp.

Ochii lui cenușii o studiară.

- Ți-am mai zis vreodată că ești o femeie cu totul unică?

- Da, cred că da. Zâmbi din nou. Însă n-am nimic împotriva să-mi faci în continuare complimente.

Adam îi zâmbi la rândul său; umorul sănătos al acestei fetișcane era al naibii de contagios. El savura diverse lucruri - oameni, conversații, o carte bine scrisă -, însă Sophia White avea un stil imposibil de descris de a găsi... încântare în aproape orice. Pentru cineva aflat în situația ei, era ceva remarcabil. Și teribil de excitant.

Își aminti prea târziu să coboare mâna încă încleștată pe talia ei.

- Pe aici, spuse el, oferindu-i brațul pentru a o conduce pe creasta micii coline.

Sophia era deschisă la idee, și el era categoric deschis la idee și nu-i era tocmai clar de ce nu o urcase imediat înapoi în șaua lui Copper pentru a se întoarce cu ea la conac. Dumnezeu îi era martor că mai avusese și alte amante înaintea ei, ba chiar unele de care se simțise mai puțin atras decât de Sophia. Însă în același timp, și pentru că nu știa cum altfel să își explice ce se petrecea, simțea că de data aceasta era ceva... diferit.

În primul rând, nici unul din ei nu ar fi avut cum să dispară urgent în cazul în care relația lor intimă ar fi luat o întorsătură proastă. În al doilea rând, Sophia îi explicase deja că ținea la libertatea pe care i-o oferea clubul

Tantal. Prin urmare, ar fi fost cât se poate de neinspirat să îi aplice titlatura de „amantă“.

Lăsând toate acestea deoparte, în mintea lui rolul unei amante era de a oferi sex. Iar el, la drept vorbind, descoperise deja că îi făcea plăcere să converseze cu Sophia White. Ba chiar ar fi fost dispus să admită că îi făcea plăcere compania ei. Totul era extrem de bizar și încă nu se simțea pregătit să eticheteze exact ceea ce simțea.

Sophia se opri, încleștându-și degetele pe brațul lui.

- Hanlith?

Adam își îndreptă privirea în față. Pe marginea apelor înghețate ale râului Aire, cuibărit într-o vale puțin adâncă între două dealuri nu prea înalte, se afla o grămăjoară de vreo cincizeci de prăvălii, case, hanuri, o biserică și două vaste grajduri publice.

- Hanlith.

- Cât e de frumos! exclamă ea, zâmbetul deja familiar înflorindu-i pe buze și luminându-i ochii verzi. Ar trebui să îl picteze cineva.

- Blake chiar a făcut-o, replică Adam. E un peisaj de vară, însă. Pictura se află la reședința Baswich din Londra.

- Mi-ar plăcea teribil să o văd. Nu-mi închipui că imaginea are cum să fie mai frumoasă de atât. Acoperișuri încărcate de zăpadă, fum înălțându-se din coșuri, lumina scânteind de la ferestrele bisericii. E... perfect.

Adam se stăpâni cu greu să remarce că zăpada avea cel puțin darul de a ascunde balega de cai de pe străzi. Era într-adevăr frumos, își spuse el, o frumusețe pe care nu o mai observase până atunci. Înainte se gândise la Hanlith aproape din reflex ca aparținându-i lui, având în vedere că se afla la granița de nord-vest a proprietății lui. El era stăpânul, iar locuitorii satului îi erau toți arendași.

- La modistă, la cizmar sau la croitoreasă? întrebă cu voce tare, conducând-o înapoi pentru a lua caii și câinii ocupați să zburde.

- La cizmar, replică ea, rămânând neclintită în hotărârea ei că o pereche de pantofi comozi ar fi fost în momentul acela o alegere mult mai practică decât o rochie nouă. Și la doamna Simmons, dacă ai timp. Mi-ar plăcea foarte mult să îi mulțumesc că mi-a împrumutat acea rochie minunată.

„Fir-ar să fie!“ Firește, ar fi trebuit să se aștepte ca Sophia, cu inima ei generoasă, să își dorească să îi mulțumească persoanei care o salvase – chiar dacă nu știa cine era aceasta în realitate.

- Nu îi știi adresa, dar putem să ne interesăm.

- Mulțumesc.

Prinzându-i din nou talia în mâini, Adam o urcă înapoi în șaua de femei. Pantalonii pe care îi purta Sophia continuau să îl fascineze, la fel de mult ca ideea de a-i da jos de pe ea. Slavă Cerului că erau atât de aproape de sat, pentru că restul drumului avea să se dovedească al naibii de inconfortabil.

Din fericire cizmarul avea o uriașă cizmă de lemn atârnată în fața prăvăliei, altfel Adam habar nu ar fi avut cum să îl găsească. Poate era cazul să înceapă să petreacă mai mult timp în Hanlith. Bărbatul înalt și subțire care apăru din spatele prăvăliei și se lansă imediat într-o combinație de plecăciuni și reverențe bizar de păsărești locuia probabil de o viață în Hanlith, iar Adam nici măcar nu știa cum îl chema. Era o senzație neobișnuită și deranjantă să constate că se afla într-o situație ale cărei detalii nu le cunoștea pe de-a întregul.

- Oh, Excelență, ciripi cizmarul. Ce onoare îmi faceți! Am... soția mea e la măcelar, dar... doriți să serviți o ceașcă de ceai? Sau... nu, ouăle le-am mâncat la micul dejun, dar pot să merg până la brutărie să iau niște fursecuri, dacă doriți. Sau...

- Dacă toată lumea din Hanlith e atât de generoasă, îl întrerupse Sophia cu un zâmbet cald, nu voi mai dori

să plec niciodată. Eu m-aș bucura de o ceașcă de ceai fierbinte. Adam?

El? Să servească ceaiul cu un cizmar?

- Ar fi excelent.

Sophia îi aruncă o privire piezișă, apoi făcu un pas în față pentru a-i întinde mâna cizmarului.

- Cu cine am plăcerea, domnule?

- Oh, Jenkins, doamna mea. Robert Jenkins.

Prin urmare își dăduse seama și ea că nu știa numele celui cu care vorbeau. Trăgând adânc aer în piept, Adam i se alătură Sophiei.

- Domnule Jenkins, ea e domnișoara White, o prietenă apropiată de-a mea. Se afla ieri în trăsura de poștă și și-a pierdut pantofii în râu.

- Și ați venit tocmai la mine, murmură cizmarul. Onoarea e cu atât mai mare. Pentru prima dată Jenkins păru să observe ținuta cât se poate de neobișnuită a Sophiei. V-ați pierdut toate bagajele, ei, domnișoară? Soția mea e ceva mai - ba chiar mult mai corpolentă decât dumneavoastră, însă se descurcă bine cu acul și ața. Dacă aveți ne...

Sophia prinse mâinile cizmarului într-ale ei.

- Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule Jenkins, însă nu e necesar. Oamenii de la Greaves Park și din Hanlith sunt atât de generoși încât inimii mele mai nu-i vine să creadă.

Pentru că o privea atât de îndeaproape, Adam îi observă clipitul rapid și culoarea ce îi inundă obraji. Nu doar recunoștința ei era sinceră, ci era ea însăși, cu toată sinceritatea, pe punctul de a izbucni în lacrimi. Își dădu seama în momentul acela cât de... crudă fusese cu adevărat viața față de Sophia White, iar gândul îl izbi ca un pumn în măruntaie. Singurul ei păcat fusese că se născuse din aventura unei cameriste cu un duce. Și plătise pentru greșeala aceea, pentru greșeala altcuiva, în toți cei douăzeci și trei de ani care se scurseseră de atunci.

- Poate ar trebui să luăm ceaiul? sugeră el.

- Oh, da, Excelență. Cu mare plăcere.

Spunând acestea, lunganul mai că nu sări peste teagueaua prăvăliei și dispăru în direcția scărilor din dos.

Imediat ce îl văzu plecat, Sophia se îndreptă spre perețele din apropiere și rămase acolo cu spatele la Adam, prefăcându-se ocupată să examineze un raft de calapoade. Adam rămase pe loc, lăsându-i un scurt răgaz să își vină în fire. Între timp își îndreptă atenția asupra perechilor de pantofi vârate în lăzi de lemn deschise, prinse pe cel mai apropiat perete. Și se posomorî.

- Locuitorii comitatului Yorkshire au preferințe foarte practice în materie de încălțăminte, remarcă el încet, venind mai aproape de ea.

Deși rămase cu spatele la el, Sophia încuviință din cap.

- Par într-adevăr ghete solide, consimți ea, păstrând același murmur discret. Și oarecum blănoase.

- Îmi închipui că majoritatea clienților lui nu petrec multă vreme la Londra.

Sophia se întoarse spre el.

- Oh, sper că nu.

Știa la ce se referea. Spera că nici unul dintre ceilalți locuitori ai satului Hanlith nu avea mai mult habar decât domnul Jenkins în privința identității ei.

- Vezi ceva ce îți place?

Privirea ei rămase ferm ațintită asupra ei.

- Da, cred că da.

Pe când plecară din prăvălia domnului Jenkins, Sophia avea o pereche de ghete cât se poate de solide și i se luaseră măsurătorile pentru o a doua pereche de încălțăminte, pe care cizmarul o descriesese drept „pantofi mai potriviți pentru o domniță atât de frumoasă și bună“. Adam ardea de nerăbdare să vadă un astfel de miracol întruchipat de o pereche de pantofi.

- Îmi pare rău că a durat atât de mult, spuse Sophia în timp ce el lega ghetele de șaua lui. Știu că probabil ai

lucruri mai importante de făcut decât să te uiți la cineva măsurându-mi picioarele.

La drept vorbind aceea se dovedise o experiență chiar... înviorătoare, având în vedere că Sophia fusese nevoită să se descalțe de cizmele grăjdarului. Preț de o clipă Adam își dorise să se fi făcut cizmar, doar ca să fi fost el cel care să înfășoare metrul de croitorie în jurul gleznei ei dezgolite și de-a latul piciorului ei absurd de delicat.

Din fericire gândirea lui logică interveni înainte să apuce să îi spună că bucuros și-ar fi petrecut tot restul zilei urmând-o prin diverse prăvălii. Dacă i-ar fi spus că nu avea alte planuri, următoarea lor oprire ar fi fost acasă la doamna Simmons, iar Sophia ar fi descoperit adevărul despre rochia ce îi fusese dăruită.

- A fost... interesant, spuse Adam cu voce tare. Însă am într-adevăr câteva lucruri de făcut acasă. Îmi cer scuze că îți scurtez vizita. Ne putem întoarce mâine dacă vei...

- Nu-i cazul să îmi faci fiecare moft și poftă, să știi, interveni ea, oprindu-se lângă Copper.

- Sunt duce, Sophia, după cum ți-am mai spus, cred. De regulă fac tot ce vreau. Termină de legat sacul și veni lângă ea. Ți-ar plăcea să ne întoarcem mâine?

- Mi-ar plăcea să o vizitez pe doamna Simmons și brutăria mâine. Pâinea lor are o aromă divină.

- Prea bine, atunci.

Adam își strecură mâinile în jurul taliei ei, zăbovind o clipă prelungă înainte de a o ridica din nou în șaua pentru femei. Dacă nu s-ar fi aflat în mijlocul străzii, cu o duzină de ferestre îndreptate spre ei, ar fi sărutat-o din nou.

- Dacă nu ești ocupat diseară, spuse ea prinzând frâiele, te provoc de pe acum la o partidă de pichet. Îl studie o clipă. Cu aceeași miză ca cea de data trecută.

Prin urmare și ea se gândea la un nou sărut. Zâmbi.

- N-ai nici o șansă să câștigi.

Și, cel mai probabil, nici el nu avea.

*

- Înțeleg ce te-ar determina să înveți faraon sau douăzeci și unu, spuse Adam, împărțind câte doisprezece cărți pentru fiecare și punându-le pe restul de opt într-un teanc așezat lângă grămada de cărți excluse din joc. La acele jocuri e nevoie de un dealer sau un bancher. Însă pichetul nu se joacă niciodată împotriva casei. E între doi jucători. Iar eu l-am jucat de foarte multe ori.

- Să înțeleg că acum încerci să mă zgândărești, să mă faci să-mi pierd concentrarea?

Sophia își aranjă cărțile după culoare, pentru a le studia.

- E doar o avertizare. Și rareori ofer așa ceva.

- Înainte de deschiderea clubului Tantal, lordul Haybury ne-a învățat regulile și cum să jucăm aproape orice joc de cărți sau zaruri imaginabil.

I se păru că Adam scrâșni din dinți când auzi numele marchizului de Haybury, însă nu era sigură. Toți cei de la club erau la curent cu zvonurile despre o ceartă urâtă între cei doi bărbați, însă în mod evident se întâmplase cu mai bine de cinci ani în urmă - cu mult înainte să se deschidă clubul. Însă dacă el se străduia să o zgândărească, era perfect îndreptățită să o facă și ea.

- Deci cunoști regulile, spuse el după o clipă, aruncându-i o privire peste cărțile răsfirate în evantai. Asta nu înseamnă că știi să joci.

- Ei bine, joc pichet aproape în fiecare dimineață și în zilele mele libere de un an încoace. După cum bine știi, sunt prea puține locuri, în afară de clubul Tantal, în care să fiu bine-venită. Prin urmare rămân la club. Iar prietena mea, Emily Portzman, este o cartoforă înrăită.

Jucau doar pe mărunțiș, însă nu era cazul să știe și el acest lucru. La fel cum nu era cazul nici să afle că Emily Portzman nici măcar nu era numele adevărat al prietenei ei. Nimeni de la clubul nu avea habar în privința identității ei reale, însă era frumoasă, bine educată

și avusese nevoie disperată de un loc de muncă. Era tot ce contase.

Gura lui Adam se curbă în zâmbetul rar și seducător ce îi era specific.

- Te rog nu-mi spune cu ce vă ocupați voi fetele când nu munciți. Îmi vei distruge fanteziile în care vă plimbați la etaj goale pușcă, bătându-vă cu perne.

Sophia pufni în râs.

- Asta e doar în zilele de marți.

El râse, un huruit grav care gădilă simțurile Sophiei ca o șampanie fină.

- Marțea tocmai a devenit ziua mea favorită din săptămână.

- Ce ai fi făcut în seara asta dacă Greaves Park ar fi gemut de oaspeți? vru ea să știe, selectându-și cinci cărți din mâna pe care o primise și punându-le deoparte în schimbul a cinci cărți din talon.

- Cel mai probabil aș fi copt castane și aș fi cântat colinde.

Descotorosindu-se și el de trei dintre cărțile lui, Adam le luă pe cele trei rămase în talon.

- Pe cuvânt?

Adam arcui o sprânceană.

- De ce? Ți se pare ceva prea anost și cuminte?

- Mi se pare chiar minunat. Dar nu prea mi te pot imagina cântând „Noapte de vis“. Coborând privirea spre cărțile din mâna ei, strânse din buze. Punct de șase.

- Bun.

Sophia își notă în tăcere scorul de șase.

- Ce altceva faci la petrecerile de sărbători?

- În primul rând, mă descurc excelent să cânt „Noapte de vis“. În al doilea rând, te plictisești jucând cărți și biliard?

Tonul lui păruse puțin... aspru, ca și cum l-ar fi ofensat. „Fir-ar să fie!“ Sophia susținu privirea ochilor lui cenușii ca oțelul.

- Cred că avantajele unei vieți liniștite nu sunt suficiente de apreciate de către cei care sunt obișnuiți cu ea. Pentru mine e cea mai frumoasă vacanță de Crăciun din câte am petrecut vreodată.

Și se bucura nespus de acest lucru, căci avea să fie nevoită să se hrănească din acele amintiri tot restul vieții.

- Ai pus la socoteală și faptul că aproape te-ai înecat și ți-ai pierdut toate bagajele?

- Acest lucru intră la altă categorie, ceea ce face ca asta să se dovedească și cea mai chinuitoare vacanță a mea. Luându-și o mână de pe cărți, se aplecă peste masă și îl bătu ușor pe nodozitatea unui deget. Nu vreau ca asta să fie cea mai urâtă vacanță și pentru tine.

Preț de o clipă el nu făcu altceva decât să o privească.

- Te asigur că nu e nicidecum cea mai urâtă vacanță din câte am petrecut vreodată. Nici pe departe. Deși asta s-ar putea să se schimbe odată ce sosesc și restul invitațiilor mele. Acum, ai de gând să mă hărțuiești în continuare sau aici se încheie atacul tău?

Ei bine, nu îi răspunsese direct la întrebare, însă ceea ce îi spusese fusese, la drept vorbind, chiar plăcut.

- Ha. Pregătește-te să fii nimicit. *Sixième*.

- Cum? Blesteme! Bine.

Chicotind, Sophia adăugă șaisprezece puncte la totalul ei.

- Oh, și *tierce*.

Continuând să zâmbească, mai adăugă trei puncte.

- Aha.

Mută cei trei valeți din mâna ei. Acesta era punctul în care Adam avea șanse mari să i-o ia înainte, însă ea avea un avans considerabil în momentul acela.

- Trio.

- La fel.

- La naiba! Valeți.

- Deloc grozav.

Sophia oftă.

- Bine. Tu ce ai?

- Crai. Oh, și dame. Sub privirile ei, își notă șase puncte la scorul lui. Apoi ridică din nou ochii spre ea. Ai terminat anunțurile?

- Da, naiba s-o ia de treabă.

- *Quatorze*, spuse el.

- Ia-ți nenorocitele de puncte.

Pe când terminară levata și calculară scorul constatară că Adam era cu doar două puncte în urma ei.

- Pe ce scor jucăm? vru el să știe, făcând cărțile pentru următoarea mână. Sau ne socotim rămășagul la fiecare mână?

Sophia aruncă o privire scurtă spre ușa închisă a salonului. Oricât de puțin utile i-ar fi fost regulile bune-cuviințe, era totuși conștientă că o femeie necăsătorită nu își putea permite să petreacă timp în compania unui bărbat fără a fi păzită de cineva, în caz contrar asumându-și un risc enorm de a se compromite. Adam Baswich știa și el acest lucru. Și nici unul din ei nu ezitase câtuși de puțin când fusese vorba de a juca biliard împreună sau a ieși să călărească împreună sau a se așeza împreună la masa de joc, însoțiți în salon doar de cei doi câini masivi ai lui, care dormeau în fața focului.

- Crezi că sunt absurdă pentru că refuz să-ți permit să-mi cumperi lucruri și totuși stau aici singură cu tine? întrebă ea.

- Cred că ai constatat că există o diferență între a fi sedusă și a fi... întreținută, replică el prompt. Nu cred că are legătură cu regulile bune-cuviințe, dar înțeleg că e importat pentru tine. Și nu, nu găsesc nimic absurd în asta - sau la persoana ta, în general.

Preț de o clipă, Sophia urmări mișcările grațioase ale mâinilor lui cu degete lungi. Mâini la care uneori visase cu ochii deschiși când se aflase la Londra și mâini a căror atingere tânjea nespuse să o simtă în momentul acela.

- Sugerez un nou rămășag.

- Ard de nerăbdare să aflu ce anume.

La fel ardea și ea.

- Jucăm la fiecare mână, iar cel care pierde își dă jos câte un articol de îmbrăcăminte. Arată spre îmbrăcămintea lui deosebit de elegantă, în nuanțe de gri și negru, apoi spre propria ei ținută de lacheu. În fond, suntem îmbrăcați aproape la fel.

Punând deoparte pachetul de treizeci și două de cărți, Adam își dezlegă rapid cravata. Apoi și-o dădu lent jos de la gât și o lăsă să cadă pe podea.

- De acord.

O oră mai târziu Sophia se trezi întrebându-se dacă ducele de Greaves știa în ce acceptase să se bage. Rămase așezată, cu un fior delicios de încântare străbătându-i șira spinării, când Adam își prinse cămașa de poale și și-o trase peste cap. Oh, vai.

Când o ajutase să coboare și să urce în șa și, chiar mai relevant, când o scosese din râu, își dăduse seama că era puternic și într-o formă excelentă. Avea un corp de sportiv înăscut, zvelt și musculos și pur și simplu... perfect. Un covor delicat de păr negru îi acoperea pieptul, îngustându-se pe măsură ce cobora spre talie, dispărând sub betelia pantalonilor din piele de căprioară ce o intrigau cel puțin la fel de tare ca acele părți ale corpului lui aflate la vedere.

Odată ce se dezbracă de cămașa albă extrem de fină, Adam se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă brațele pe piept. Drept răspuns, Sophia se stăpâni cu greu să nu se încrunte. Încă nu terminase să se uite fix la el. Când își îndreptă din nou atenția asupra chipului său, îl găsi contemplând-o cu răceală.

- Trișezi? o întrebă el.

- Nu trișez. Te-am avertizat că am jucat aproape zilnic timp de un an.

- Da, însă eu joc pichet de la șaisprezece ani. Asta înseamnă aproape *paisprezece* ani. Întinzând momentan un braț, își trecu ușor un deget peste hârtia pe care își ținuse evidența scorurilor. Tu n-ai pierdut nici măcar o mână.

Hotărând că ar fi fost și nepoliticos și riscant să izbucnească în râs, Sophia se mulțumi să încuviințeze din cap.

- Ai fost și tu destul de aproape de victorie de câteva ori.

- Nu încerca să mă îmbunezi, fetișcano.

Sophia își înăbuși un suspin șovăitor.

- Ei bine, presupun că putem pune capăt jocului, dacă dorești.

- Ca să mă poți acuza că nu știu să pierd?

- Nu eu sunt cea care se plânge. Strânse cărțile, apoi tăie pachetul. Tu faci jocul. Eu cu siguranță nu vreau să stârnesc o ceartă. Nu asta era scopul acestei... activități.

La drept vorbind, era chiar încântată de cum se desfășuraseră lucrurile, cum ar veni, însă era evident că Adam se așteptase să o vadă pe ea dându-și jos hainele. Un nou fior de plăcere o străbătu din cap până în picioare.

- Tu ai sugerat rămășagul, spuse el, aplecându-se în față pentru a lua pachetul.

- Așa e.

- Înseamnă că n-ai nimic împotrivă să rămâi goală.

Fierbințeala îi urcă în obraji când își dădu seama, încă o dată, că acea conversație nu era genul care să aibă loc în mod normal între un gentleman și o lady bine-crescută. În momentul acela, însă, nici nu-i păsa.

- Argumentul tău are o oarecare logică.

Preț de o clipă Adam o fixă cu privirea.

- Atunci propun să schimbăm jocul.

Răsuflarea ei se accelerează.

- Cu ce anume?

Rămânând cu ochii pe ea, se întinse spre marginea mesei pentru a lua cele douăzeci de cărți pe care le pusese deoparte înainte de a începe jocul. Fără a coborî privirea, le amestecă printre restul.

- Tăiem cărțile. Cartea cu valoare mai mare câștigă.

- Dar asta nu presupune nici un fel de îndemânare, protestă ea.

- Sufăr ca un nenorocit de o oră întregă. Trânti pachetul pe masă între ei. Taie cărțile.

Aparent până și ducele de Greaves putea ajunge să-și piardă răbdarea. Cu degete nu tocmai sigure, Sophia se întinse, tăie o bucată din teanc și o întoarce cu fața în sus. În cele din urmă coborî privirea.

- Dama de pică, anunță ea, nereușind nicidecum să își stăpânească tresărirea amuzată a buzelor.

Adam blestemă.

- Pe toți dracii. În clipa în care Sophia puse cărțile la loc, se aplecă în față pentru a o înșfăca pe prima de sus și a o întoarce. Șaptele de treflă. Ce naiba?

Un hohot de râs zbură de pe buzele ei înainte să apuce să și-l înăbușe.

- Oh, vai. Poate ar trebui să încercăm ceva di...

- Să nu îndrăznești. Împingându-și scaunul în spate, se aplecă și își smulse cizma stângă, aruncând-o cât colo. Taie din nou cărțile.

Cum Adam purta ciorapi, Sophia își spuse că mai avea alte patru articole de îmbrăcăminte de dezbrăcat până să rămână gol pușcă. Iar ea nu-și dăduse jos nici măcar eșarfa. Șansele ca el să ajungă gol cu mult înainte ca ea să fie măcar pe aproape dezbrăcată păreau categoric în favoarea ei.

- Prea bine, spuse ea cu un oftat teatral.

Apoi întoarce o carte care se dovedi a fi patru de cupă.

- Aha! Acum te-am prins.

Sophia puse cărțile înapoi pe masă.

- Până acum soarta ți-a fost atât de potrivnică în seara aceasta, încât sunt nevoită să-ți atrag atenția să nu te bucuri prematur, Excelență, spuse ea, chinându-se să nu-și trădeze amuzamentul.

- Vedem noi.

Tăind adânc pachetul, răsuci încheietura astfel încât doar el să poată vedea cartea selectată. Apoi, cu un rânjel

satisfăcut și oarecum amenințător jucându-i pe buze, i-o arătă și ei.

Nouă de cupă.

- Prea bine, atunci, spuse ea, pe cel mai neutru ton de care era în stare și, cu gesturi solemne, dezlegă nodul moale al eșarfei elegante și o aruncă deoparte.

Adam îndreptă spre eșarfă o privire mânioasă, ca și cum l-ar fi ofensat.

- Nesuferito.

- Ce e? Credeai că am să încep cu altceva? remarcă ea. Sau tocmai ți-ai dat seama care din noi are șanse mai mari să sfârșească gol pușcă? Cu un gest calculat, străduindu-se să își ascundă vibrația rapidă a pulsului, îl studie din cap până în picioare. Și ce ne vom face odată ce vei fi pierdut?

Judecând după expresia lui, avusese un răspuns pregătit încă din clipa în care începuse jocul, dacă nu chiar de mai devreme. O inspectă la rândul lui la fel de languros cum tocmai o făcuse și ea.

- Eu sunt dispus să aflu, Sophia. Tu ești?

- Hm. Drept răspuns amestecă din nou cărțile, apoi le tăie. Fu cuprinsă de un tremur fin. Treiul de caro.

După ce Adam îi arătă valetul de pică, Sophia se aplecă să se descalțe de cizma stângă. Din fericire, nu existau reguli privind ordinea în care trebuia să se descotoarsească de haine. Și, oricum, nu purta ținuta adecvată unei femei. Dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi fost deja mult mai aproape de a fi goală.

Pierdu următoarele două mâini și se descălță și de cealaltă cizmă, apoi se dezbracă de jachetă. După care întoarse un as și o damă, lăsându-l pe Adam doar într-un ciorap și pantaloni. Ridicându-se în picioare după ce se descălță, plecă de la masă. Ea îl privi, fascinată în tăcere de alunecarea mușchilor lui pe sub piele, cât timp se duse la ușă și răsuci cheia în broască, încuindu-i înăuntru. Încuind tot restul lumii afară.

- Mai dorești un pahar de vin? întrebă el, îndreptându-se spre vitrina de băuturi generos aprovizionată și scoțând o carafă de brandy. Sau ceva mai tare?

Sophia se lînse pe buzele devenite brusc uscate.

- Știi, poate că într-un joc de îndemănare ai reuși să îmi distragi atenția demonstrându-mi cât ești de stăpân pe tine, îl informă ea, însă când e vorba de tăiat cărțile e pură șansă. Și mi-ar plăcea niște brandy, te rog.

Adam luă două pahare mici și turnă lichidul de culoarea chihlimbarului.

- Te înșeli. E în egală măsură noroc și șansă. Având în vedere deznodământul la care mă aștept, mă simt cât se poate de norocos. Adam se întoarse la masă, ținând elegant paharele sub căușul palmelor. Doar dacă nu cumva ai de gând să mă ațâți doar în joacă. Dacă asta vrei, ar trebui să îmi spui de pe-acum. După care ar trebui să fugi.

Sophia ridică paharul la gură și trase adânc în piept aroma fină, îmbătătoare.

- Țsta e un brandy excelent.

- Firește că da.

Ea îl privi peste buza paharului, inundată de valuri violente de fierbințeală. Din momentul în care Adam sugerase să schimbe miza, Sophiei nu îi trecuse nicidecum prin minte că nu ar fi făcut decât să se ațâțe reciproc. Chiar și acum, când îi oferise pe neașteptate șansa de a fugi, tot ce simțea era o încântare și o excitație tot mai pronunțate.

- Ești un bărbat deosebit de chipeș, inteligent și interesant, remarcă ea după o clipă, sângele ce îi gonia prin vene strecurându-i un tremur aproape imperceptibil în glas și în mâini. Te-ai arătat bun la suflet și generos de fiecare dată când ne-am întâlnit, indiferent de ocazie, iar acum trei zile mi-ai salvat viața. Sunt...

- Faci asta din recunoștință, deci?

Fruntea i se încreți într-o expresie de încruntare neașteptată.

- Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, n-am vrut să îți lezez orgoliul masculin. Tot ce vreau să spun e că nu mi-ai dat niciodată motiv să te privesc cu ochi răi. Chiar dimpotrivă. Și sunt foarte... deschisă la a lăsa evenimentele din seara aceasta să își urmeze cursul firesc.

- Bun.

Sophia sorbi din brandy, savurând senzația de căldură ce i se revărsă în gât.

- Dar încă sunt dispusă să continui acest joc. Tu?

Adam își înclină capul într-o parte, studiind-o. Apoi își puse deoparte paharul de brandy și luă cărțile. Sophia se aștepta să le amestece, în schimb el le întoarse cu fața în sus și, fără un cuvânt, selectă trei ași și îi împinse spre ea.

- Tocmai am câștigat următoarele trei mâini, spuse el într-un final, ridicând din nou privirea.

- Trișezi!

- Echilibrez situația. Trei articole. Dă-le jos.

„Dumnezeule!“ își spuse ea, apoi zâmbi la acel gând. Ceea ce se petrecea nu părea să aibă nimic dumnezeiesc, chiar dimpotrivă.

- Prea bine.

După ce își scoase ambii ciorapi, ezită. În mod cert Adam voia ca cel de-al treilea articol să fie vesta ei, ca data viitoare când pierdea legitim să fie nevoită să se dezbrace fie de cămașă, fie de pantaloni. El însă mai avea un ciorap.

- Ei? insistă el, sorbind din brandy.

- Mă gândesc.

- E prea târziu pentru asta.

- Ha. Nu e niciodată prea târziu pentru a gândi. Oferindu-i un zâmbet lent, ridică mâna pentru a-și descheia nasturele de sus al vestei. Adam Baswich efectiv se aplecă în față, cu privirea ațintită asupra mâinilor ei. O, stai o clipă. Cât pe ce să uit, continuă ea și se apucă să-și dezlege panglica care îi strângea părul într-o coadă de cal lungă. Acum am echilibrat situația.

Pe chipul lui apăru fulgerător o expresie de surpriză și apreciere.

- Bine jucat, fetișcano.

- Mulțumesc, Excelență.

- Scutură-ți părul să se desfacă.

O excitație intensă îi năpădi tot trupul, ajungând până în cele mai intime părți ale corpului ei. Își scutură lent capul, trecându-și degetele prin marea de șuvițe roșcate pentru a o face să i se aranjeze pe spate și pe umeri.

- Așa?

- Da. Exact așa.

Cu mâinile tremurându-i și mai vizibil, strânse așii și îi amestecă înapoi în pachet.

- Începe tu, îi ceru ea, punând pachetul pe masă.

Adam se întinse, trecându-și mângâietor un deget peste nodozitatea degetului ei, și întoarse doiul de treflă.

- Nici măcar nu-i cazul să încerci și tu, spuse el când ea dădu să își aleagă la rândul ei o carte, și se aplecă să-și descalțe și celălalt ciorap.

Ridicându-se, îl aruncă pe podeaua lustruită.

- Jucăm următoarea mână? întrebă Sophia.

Când Adam încuviință scurt din cap, Sophia trase adânc aer în piept și tăie cărțile.

De data aceasta întoarse patruzece de treflă.

- Slavă Cerului, murmură el și se grăbi să își aleagă și el o carte. Opt, spuse, arătându-i în același timp optul de caro. Vesta.

Vibrația gravă și intimă a vocii lui o făcu să se umezească. Simțindu-și gura brusc uscată, luă o înghițitură de brandy, apoi începu să descheie cei cinci nasturi ai vestei.

- Mai încet.

În mod evident își pierduse abilitatea de a se exprima în propoziții complete. Pe de altă parte, la fel și ea. Încetinindu-și mișcările stângace ale degetelor ce se chinuiau să descheie nasturii amplasați nefiresc, Sophia

rămase cu privirea ațintită pe chipul lui Adam, studiindu-i expresia, în timp ce ochii lui cenușiu intens îi urmăreau fiecare gest. O făcea să se simtă... puternică. În unele privințe nu conta dacă un bărbat era duce sau grăjdar. Dorința era dorință și la fel de îmbătătoare pentru toți. Mai că nu simțea deja greutatea și fierbințeala trupului său apăsător peste al ei, răsufierea lui caldă în urechea ei, bătaile asurzitoare ale inimilor lor.

În cele din urmă deschise și ultimul nasture și se dezbrăcă de haină, lăsând-o să cadă în spatele ei pe scaun. Vârfurile sfârcurilor i se vedeau limpede prin cămașa albă subțire ce le acoperea și îl auzi inspirând șuierat.

- Alege o carte, spuse el, pe un ton ce aducea mai mult a poruncă decât a sugestie.

Fără a se mai obosi să amestece cărțile, Sophia alese una din mijlocul teancului. Desprinzându-și privirea de sub a lui, examinează cartea. „Dumnezeule îndurător!” Cineva avea clar simțul umorului, decise ea arătându-i-o lui Adam. Optul de treflă. Exact la mijloc. Șanse egale de a se dezbrăca sau nu de un articol de îmbrăcăminte deosebit de important.

- Ei, ce interesant, murmură el, ajungând în mod evident la aceeași concluzie ca ea. Apoi întoarse cartea rămasă deasupra pachetului și o răsturnă cu fața în sus astfel încât să o poată vedea amândoi deodată.

Sophia se trezi holbându-se la craiul de cupă.

capitolul 5

Cu experiența pe care o avea în materie de jocuri de noroc, Adam își spuse că avea șanse bune ca Sophia să se dezbrace acum de nenorocita aceea de cămașă, însă pe parcursul serii reușise deja să îl surprindă de atâtea ori încât nu putea fi sigur. Probabil ar fi fost cazul să facă vreo remarcă spirituală, însă sângele i se scursese în întregime din creier cu o jumătate de oră în urmă.

- Ei bine? fu tot ce reuși să spună.

De regulă femeile nu îl tulburau în asemenea hal. Nu îl excitau în asemenea măsură încât să nu îndrăznească nici măcar să se foiască pe scaun de teama de a nu-și distruge pantalonii și, cel mai probabil, întreaga seară. Era întruchiparea blazării, ba chiar i se întâmplase o dată sau de două ori ca femeile să i-o spună în față. Da, îi plăcea sexul și se deda frecvent acestei ocupații. Însă nu-și pierdea întreaga capacitate de gândire cât timp fetișcana era încă îmbrăcată.

Era dispus să admită că de data aceasta era o experiență ușor diferită, în sensul că Sophia White nu era nici o actriță sau cântăreață de operă care să se bazeze pe bunăvoința admiratorilor ei gentlemen pentru a supraviețui, nici o lady de familie nobilă care avea nevoie să își păstreze reputația în public, indiferent ce ar fi preferat în dormitor. Nu, Sophia își croia singură drum în viață și nu părea să-i pese nici cât negru sub unghie ce credeau restul despre ea. Nici măcar el nu putea pretinde așa ceva despre el însuși cu deplină sinceritate.

Tânăra respectivă își umezi buzele, apoi își scoase cămașa albă din pantaloni. Făcând un efort de voință să rămână așezat, Adam ridică privirea de la mâinile ei, mutând-o asupra chipului ei. Indiferent ce ar fi ales Sophia să dea jos de pe ea, el ar fi fost perfect satisfăcut, deși nu putea să nu recunoască în sinea lui că își imaginase cum ar fi fost să-i prindă sânii în mâini încă de dinainte de a o fi sărutat în dimineața aceea.

Aruncându-i o privire amuzată și excitată, Sophia prinse în mâini poalele cămășii. Dintr-o singură mișcare își trase materialul peste cap și îl lăsă să cadă pe covorul albastru închis.

Adam răsuflă ușurat, de-abia atunci dându-și seama că își ținuse respirația. Sophia avea o piele fină, palidă și absolut perfectă și îl captiva. Tonul cremos al pielii scotea și mai mult în evidență roșcatul intens al părului

ei și se trezi încleștându-și degetele în clipa în care își simți mădularul tresărind.

- Mai jucăm o dată? sugeră ea, cu un tremur în vocea șoptită.

- Cred că ne-a ajuns cu jocul de cărți în seara asta, replică el, golindu-și paharul de brandy cu o viteză deloc demnă de o băutură atât de fină. Ce zici?

- Sunt de acord, câtă vreme vom spune că am câștigat eu.

Și el părea a fi pe punctul de a câștiga, însă încuviință din cap.

- În calitate de gentleman nici nu aș putea să nu fac asta.

Însă când Sophia începu să aranjeze cărțile într-un teanc ordonat, Adam decise că așteptase destul. Ridicându-se, se aplecă peste masă pentru a-i prinde ceafa în căușul palmei, trăgând-o spre el pentru un sărut adânc și lacom. Măinile ei alunecară peste umerii lui goi, iar el îmbrânci masa cât colo pentru a ajunge lângă ea.

Prinzându-i în palme sâni ce se potriveau perfect în mâinile lui, îi ridică fața pentru a o săruta în continuare. Mirosea a lămâi și a vară, chiar și în iarna rece din Yorkshire. Și purta pantaloni, pe toți dracii!

Câinii se instalaseră pe covorul gros din fața căminului, așa că Adam își strecură un braț pe sub genunchii ei și o duse pe sus până la canapeaua moale. Îngenunchind pe perne între picioarele ei, începu să îi descheie nasturii pantalonilor. Sophia, între timp, se ridică în capul oaselor și se aplecă spre el, lingându-i sfârcul stâng. Contactul îl zgâlțâi ca un fulger.

Aceasta era diferența, decise el deschizând și ultimul nasture și trăgându-i pantalonii în jos peste șolduri, între o iubită și o amantă. Nu exista nici o înțelegere oficială, nici o promisiune de exclusivitate, sau măcar de discreție. O dorea, iar ea îl dorea la rândul ei. Nimic altceva nu mai conta. Și având în vedere în ce era nevoit

să pășească de aceste sărbători, era foarte posibil ca Sophia White să se dovedească a fi ultima lui iubită. Un bărbat căsătorit, dacă alegea să își înșele soția, o făcea luându-și o amantă. Ar fi fost un neghiob dacă și-ar fi asumat riscul de a avea o iubită care să nu depindă cu nimic de el sau de regulile lui, iar el nu era neghiob.

- Să nu-i rupi, spuse ea, zâmbind cu răsufierea tăiată în timp ce își ridică șoldurile. Trebuie să îi dau înapoi.

- Eu cred că ar trebui să-i păstrezi.

În cele din urmă reuși să îi coboare pantalonii până pe coapse și se trase în spate pentru a-i trage și peste genunchi, apoi peste etichetele picioarelor. Întinzându-se din nou peste ea, îi prinse un sân în gură, jucându-se cu limba pe sfârcul ei.

Sophia gemu, înfigându-și degetele în părul lui și arcuindu-și spatele, făcându-l să se simtă excesiv de stingerit de propriii pantaloni. În mod evident Sophia nu era o tânără feciorelnică, însă nici nu se așteptase la așa ceva. Și nici nu conta. Mult mai important se dovedi felul în care îl trase spre ea pentru a-l săruta din nou, apoi coborî mâna între trupurile lor pentru a începe să-i descheie pantalonii.

- Spune-mi, îi ceru ea, dezbrăcându-l energic de pantalonii din piele de căprioară, apoi coborând delicat cu degetul pe toată lungimea mădularului lui, te-ai fi dezbrăcat la piele dacă ai fi pierdut ultima mână?

Adam mai că nu își dădu ochii peste cap când o simți atingându-l. Preț de o clipă se chinui să își păstreze controlul, refuzând să cedeze înainte de a o fi posedat.

- Eram pregătit să mă dezbrac orice s-ar fi întâmplat, replică el pe un ton care până și în urechile lui aducea cu un mârâit animalic. S-ar putea să nu mai fiu niciodată în stare să joc pichet.

Sophia râse, sunetul vesel reverberând din pieptul ei într-al lui.

- Mi-ar plăcea să te văd încercând să explici asta la clubul Tantal.

- Cred că asta va rămâne secretul nostru.

Sărutând-o din nou, coborî încet pe trupul ei, oprindu-se să o sărute și să o muște mărunț de sâni, apoi de abdomen, ajungând până la glezne înainte de a urca din nou pe interiorul coapselor ei. Cu pielea ei palidă și părul intens colorat, îi amintea de o combinație de foc și gheață, doar că ea nu era câtuși de puțin rece. Dimpotrivă.

Întinsă sub el, Sophia gema și se zbătea și îl trăgea de păr, ceea ce făcea să îi fie cu atât mai greu să-și păstreze el însuși controlul. Era o activitate categoric mult mai plăcută decât cântatul colindelor. La drept vorbind, dacă s-ar fi întâmplat ca vreunul dintre oaspeții lui întârziati să sosească în momentul acela, i-ar fi închis ușa în nas, indiferent care ar fi fost consecințele asupra averii și puterii lui. Zâmbind ușor, își plecă fruntea și o gustă.

- Oh. Oh.

Sprîjinindu-se pe coate, Sophia se ridică în capul oaselor, privindu-l când el îi desfăcu pliurile de carne cu degetele și își puse din nou gura pe ea.

Sophia categoric nu era o tânără sfioasă și temătoare. Ba chiar ea fusese cea care sugerase să se dezbrace. Preț de o clipă Adam se întrebă cine pe cine sedusese, însă imediat după aceea decisese că nu conta. Ajunseseră amândoi în punctul în care își doriseră să ajungă.

- Nu mă mai chinui, monstrule, icni ea.

- Monstru? repetă el cu un rânjet, ridicându-se. Eu?

Părăsind pentru scurtă vreme canapeaua, se duse la jachetă și scoase dintr-un buzunar al acesteia prezervativul franțuzesc pe care îl pusese acolo după cină în eventualitatea că evenimentele aveau să ia exact întorsătura pe care o luaseră. Și insista să folosească protecție; nu era unul dintre acei neghiobi care lăsa în urma lui o ceată de copii bastarzi, așa cum făcuse chiar tatăl Sophiei.

- Lasă-mă pe mine, spuse ea îndreptându-se și luându-i obiectul din mână.

- Numai să nu mă strangulezi, o avertiză el, încleștându-și fălcile când Sophia strecură teaca peste mädularul lui pulsând de dorință și legă panglica delicată în jurul bazei acestuia.

Ea zâmbi.

- Gândește-te că e ca un fel de premiu pentru locul întâi.

Umorul ei era contagios, iar Adam îi zâmbi la rândul său, coborând mâna între ei pentru a aranja puțin prezervativul.

- Sper că prin asta vrei să spui că ești impresionată.

Ea coborî din nou privirea spre bărbăția lui.

- Oh, da. Lăsându-se înapoi pe spate, schiță un gest cu degetul. Vino încoace.

Adam nu se lăsă rugat. Oprindu-se din nou asupra sânilor ei când urcă spre ea, o desfătă cu un sărut adânc, cu toată gura, cât timp își așeză greutatea peste ea. Sophia își încolăci gleznele în jurul coapselor lui și își arcui șoldurile spre el, în cea mai limpede invitație pe care o primise vreodată.

Aranjându-se puțin, își înclină șoldurile în față și se strecură în carnea ei strâmtă, fierbinte și primitoare. Sub el, Sophia gemu, înfigându-și degetele în umerii lui. Lumea păru să se îngusteze, reducându-se la locurile în care se atingeau, la șoldurile, mâinile și picioarele lor încălcite.

Începu să se miște încet, cufundându-se în ea cât de adânc putea, studiindu-i expresia excitată și încântată și marea sălbatică de păr roșcat pe auriul canapelei. Adam plecă fruntea pentru a-i captura gura într-un nou sărut ce le făcu inimile să gonească. Dumnezeuule cât era de frumoasă!

- Mmm, e plăcut, gemu ea.

- Și asta cum e? șopti el, accelerându-și mișcările.

- Plăcut. Sophia îi trase fața în jos pentru un nou sărut. Foarte... Oh, foarte plăcut.

Mai intens și mai rapid, apoi lent și adânc din nou. Adam o simți încleștându-se în jurul lui și atingând

punctul culminant, geamătul ei tăios de plăcere aproape trăgându-l și pe el în abisul orgasmului. Însă era prea devreme pentru a-și da drumul, prea devreme pentru a pune punct, oricât de mult și-ar fi dorit trupul lui să se descarce de acea tensiune. Trăgând adânc aer în piept, se rostogoli cu ea, trântindu-se pe spate cu ea încălecată peste șoldurile lui.

Sophia coborî privirea spre el, chipul expresiv luminându-i-se de surpriză și încântare. Prin urmare iubiiții ei de dinainte nu mai făcuseră niciodată așa ceva cu ea. Era bine de știut.

- Vino încoace, șopti el răgușit, trecându-și mângâietor palmele peste sânii ei înainte de a se ridica să o sărute.

O clipă mai târziu Sophia începu să se miște energic peste el, cu părul zburându-i în toate părțile peste chip și umeri. Adam își spuse că aducea foarte mult cu o legendară amazoană războinică. Doar că era caldă și vie și felul în care se mișca era delicios.

Se împinse în ea, punându-și mâinile pe șoldurile ei pentru a o ține lipită de el. Apoi o făcu din nou și din nou până când, într-un iureș de senzații, ajunse și el în punctul culminant.

Sophia se prăbuși la pieptul lui. În ciuda propriului găfâit asurzitor, tot auzea bătăile înnebunite ale inimii lui sub urechea ei. Doamne, cât fusese de plăcut! Ba chiar mult, mult mai mult decât plăcut.

- Știi să joci vist? vru ea să știe.

Adam îi răspunse cu un chicot ce reverberă în toată ființa ei și își plimbă degetele prin părul ei într-o dezmierdare minunată.

- Te provoc la biliard mâine-seară, replică el. Miza victoriei rămâne aceeași.

- Accept.

Aceasta era diferența între a fi o lady cuminte, fiica legitimă, cu drepturi depline, a unui duce, și a fi o femeie care își croia singură drum prin viață și, prin urmare, nu avea de dat socoteală nimănui în afară de ei înseși.

Dacă ducele de Hennessy nu și-ar fi făcut în cele din urmă apariția la clubul Tantal și nu i-ar fi răpit până și ultima fărâmă din satisfacția pe care o simțise câștigându-și independența, tot aici ar fi sfârșit, savurând compania acestui bărbat deosebit de chipeș și deosebit de seducător. Singura diferență era că nu s-ar fi trezit întrebându-se pe neașteptate dacă un duce ar fi putut să-i țină piept celuilalt. Poate că da, însă nu în privința soluției găsite de unul din ei de a se descotorosi de fiica sa din flori.

- Ți-ai cunoscut vreodată tată? o întrebă Adam în tăcerea punctată de pârâitul lemnelor în șemineu și sfoarăitul câinilor.

Întrebarea lui o făcu să tresară. Era convinsă că nici măcar un duce nu putea citi gândurile altora.

Se ridică să îl privească, sprijinindu-se cu palmele pe pieptul lui tare, cu penisul lui încă odihnindu-se în ea.

- De ce?

Ochii lui de un cenușiu închis îi studiară pieptul gol, apoi se întoarseră pe chipul ei.

- De curiozitate.

Preț de o clipă Sophia fu tentată să îi ascundă adevărul, însă chiar nu vedea ce rost ar fi avut să mintă.

- Da, răspunse. Acum două săptămâni.

- La Londra? Îl credeam instalat la reședința Hennessy.

- Așa credeam și eu. Se desprinsese ezitantă de el și se duse să-și ia cămașa de lacheu. Până atunci singura mea legătură cu el fusese faptul că, din câte mi s-a spus, le trimitea bani mătușii și unchiului meu, pentru a-mi plăti educația. Dar nu l-aș fi recunoscut dacă ar fi venit la mine și m-ar fi invitat la dans.

- Atunci ce s-a întâmplat de ați ajuns să vă întâlniți?

Se ridică în capul oaselor, gol pușcă și probabil ignorând cu desăvârșire cât de... perfect arăta.

- E o poveste foarte tristă și sordidă, cel puțin din punctul meu de vedere. Ești sigur că vrei să te amărăști cu așa ceva?

Spera că Adam avea să refuze. Ar fi fost prea jalnic să îi dezvăluie cât de mult însemnase pentru ea acea vacanță de iarnă și invitația lui de a și-o petrece acolo.

- Ai fi surprinsă să afli cât de multe povești triste și sordide știi. Unele chiar despre mine. Spune-mi.

„Fir-ar să fie!“

- Prea bine. Trase adânc aer în piept și luă pe ea cămașa de lacheu. După cum știi, Hennessy nu m-a recunoscut niciodată ca fiind a lui. Deși se poate spune că nici nu a împiedicat pe nimeni din Anglia să afle că este tatăl meu.

- Da, e unul dintre cele mai prost păstrate secrete din istoria regatului.

- În mod evident existența mea era ceva ce putea tolera câtă vreme eram... un nimeni. O pată aproape imperceptibilă pe onoarea lui. Dar apoi m-am angajat la clubul Tantal.

Îngustându-și ochii, Adam se ridică și el, folosindu-și cravata pentru a se curăța înainte de a arunca în foc bucata de material de acum compromisă.

- Un bărbat care nu îi asigură cele necesare fiicei sale nu prea are dreptul să dicteze cum își croiește aceasta drum în viață.

Sophia își dădu seama tardiv că ea nu știa mai nimic despre Adam Baswich în afară de o mână de firimituri. Și ceea ce luase de bun despre el - reputația de om nemilos în afaceri și pasionat de scandal - nu includea și o cunoaștere atât de intimă a disperării.

- Sunt de acord, comentă ea, pe un ton nu tocmai neutru. Însă după părerea lui felul idiot și scandalos în care îmi trăiesc viața atât de public afectează negativ reputația lui și pe cea a fiului și a fiicei sale. Copiii legitimi.

- Fanfaron de rahat, bombăni Greaves, atât de încet încât Sophia aproape că nu îi desluși cuvintele. Și a venit cu o soluție la această problemă sau voia pur și simplu să strige la tine?

- A venit cu o soluție, replică ea, înghițindu-și un nod. Mi-a rezolvat să mă căsătoresc. Cu un vicar. Reverendul Loines, dintr-o minusculă parohie din Cornwall.

Încându-se, Adam avu nevoie de o clipă pentru a-și trage pantalonii și a-și încheia nasturii.

- Un vicar?

- Știu. Pare ridicol, nu-i așa? În mod evident, domnul Loines, în schimbul unei donații către parohie a cărei sumă nu a fost dezvăluită, a acceptat să mă ia de soție și să... îmi mântuiască sufletul sortit pieirii.

- Asta e ridicol, declară Adam. Cum naiba își închipuie că ai accepta așa ceva? Ai fi... ai fi teribil de nefericită. Sper că i-ai spus să se ducă dracului.

Sophia își încheie și ea pantalonii, apoi se așează obosită în scaunul de lângă masa de pichet răsturnată.

- I-am spus.

- Bravo, Sophia.

- Iar atunci el mi-a spus că dacă refuz își va folosi întreaga avere, putere și influență pentru a nimici clubul Tantal. Se pare că, într-un fel sau altul, era cât se poate de hotărât să se descotorosească de mine și de scandalul legat de numele meu.

Adam o privi preț de o clipă prelungă. Sophia mai că nu îi vedea cuvintele gonindu-i prin minte, scenariile pe care le imagina, apoi le respingea, examinând în gând diversele opțiuni pe care le explorase și ea timp de două săptămâni. Apoi se duse încet la masa de joc și o repuse pe picioare.

- În ochii lui, nu încapă îndoială, e soluția perfectă, reflectă el, așezându-se pe scaunul din fața Sophiei. Ți asigură viitorul și se descotorosește de disconfortul pe care i-l stârnește în permanență prezența ta la club.

- Da. Perfect. Mulțumesc mult.

- Ți-ai luat rămas-bun de la clubul Tantal, deci? Ai fugit? De asta te afli aici?

Măcar de-ar fi fost de ajuns.

- Hennessy mi-a spus foarte clar că nu aş salva clubul fugind. Trebuie să îi îndeplinesc întocmai porunca, altfel va avea grijă ca Diane și Oliver și toți prietenii mei să ajungă din nou la sapă de lemn. Și unii dintre ei - cei mai mulți dintre ei - nu au unde altundeva să meargă.

O lacrimă caldă îi alunecă pe obraz și și-o șterse iritată. Lacrimile nu ar fi ajutat-o cu nimic, făcând-o doar să pară slabă, și vărsase oricum destule pe această temă.

- Atunci de ce te afli aici?

- Fiindcă m-ai invitat tu, din câte țin minte, replică ea pe un ton mai tăios decât intenționase. Sophia își trase umerii în spate. În momentul de față Adam îi era aliat; dacă îl scotea din sărite, avea să fie nevoită să se întoarcă la clubul Tantal și să aștepte pur și simplu să treacă timpul. Cred că mi-am dorit ca măcar o dată să îmi petrec sărbătorile cu fast și după pofta inimii, continuă ea pe un ton mai măsurat. Mi-am dorit să o văd pe Camille și să râd și să mă simt bine înainte ca reverendul Loines să mă zăvorască să îmi ispășesc păcatele.

Adam se ridică brusc și se duse să se sprijine de polița de deasupra căminului generos.

- În mod evident urmează amândoi să ne înhămăm la ceva ce nu ne dorim.

- Nu îți dorești să te căsătorești?

- Nu voiam să mă văd nevoit să strâng laolaltă o grămadă de cartofi sus-puși și să aleg dintre ei specimenul cel mai puțin dezgustător. Dar e doar vina mea că s-a ajuns la situația asta blestemată, fiindcă am așteptat prea mult să îmi îndeplinesc responsabilitățile.

- Și totuși, de ce ai așteptat atât de mult? insistă ea.

Putea să își spună că, înțelegând mai bine dilema lui, ar fi ajutat-o, poate, să găsească o soluție la a ei, însă Adam Baswich era un bărbat bogat și atrăgător. El ar fi putut să se fi căsătorit cu zece ani în urmă dacă ar fi dorit. Și atunci de ce amânase căsătoria până în ultimul moment posibil?

101
 Mă
 I

...nină chipul pentru o clipă.

...ristă și sordidă.

...a-se, Sophia se duse lângă el, pășind peste
 ...ormiți pentru a se sprijini și ea cu un umăr de
 ...a de marmură.

- Eu ți-am spus-o pe a mea.

El clătină din cap.

- Altădată.

În ciuda tonului blând al cuvintelor sale, Sophia simți o oarecare stânjeneală plutind între ei. Era prima dată când se simțea altfel decât perfect în largul ei în compania lui și nu-i plăcea senzația. Cu un oftat, își puse o mână pe polița de marmură și se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta.

Era într-o oarecare măsură posibil, își spuse Sophia, ca Adam Baswich să fi fost pur și simplu curios în privința ei în general. Acum că o posedase o dată să o facă pachet și s-o trimită la Hanlith, încheindu-și socotelile cu ea. Însă când gura lui caldă o întâlni pe a ei, jucăușă și plină de savoare, acel gând negru se risipi.

Adam își strecură brațele sub cămașa ei și, închizându-și mâinile pe talia ei, o trase mai aproape.

- Gata cu flecăritul? comentă el, iar ea îi simți zâmbetul.

- Îmi place flecăritul. Doar că nu pe tema problemelor în care ne zbatem amândoi.

Îi dădu la o parte din ochi o șuviță de păr negru ca pana corbului, apoi se desprinse din îmbrățișarea lui nu foarte strânsă înainte ca el să poată spune ceva despre faptul că se referise la amândoi. Unui duce nu i-ar fi picat bine ca problemele lui să fie comparate cu cele ale unei fetișcane scandaloase ca ea.

- Vrei în continuare să mă însoțești mâine la Hanlith? Fiindcă dacă îmi împrumuți un grăjdar, pot...

- Să fii gata la unsprezece, o întrerupse el. Vom lua prânzul la hanul Calul Alb.

- Atunci am să-ți spun noapte bună, replică ea cu un zâmbet, pentru că trebuie să îmi caut ceva de purtat mâine.

- Mie îmi place destul de mult ce porți acum, ripostă el, trăgând-o de poala cămășii.

- Și mie îmi place ce porți tu, comentă ea, profitând de ocazie pentru a-și plimba din nou privirea peste trupul lui extrem de frumos sculptat, însă mă tem că s-ar putea să ți se facă frig.

- Aha. Vino să iei micul dejun cu mine la ora nouă.

Sophia își luă cizmele împrumutate și restul hainelor bărbătești.

- Noapte bună, atunci.

- Noapte bună, Sophia.

Când deschise ușa salonului pentru a arunca o privire pe holul pustiu, cei doi uriași cafenii se ridicară să o urmeze. Îi plăcea compania lor; din experiența ei, rar găseai prieteni care să nu te judece.

Spațiosul ei dormitor era gol, cu focul arzând în cămin și patul pregătit pentru somn. Oftând, se dezbracă din nou de cămașă și își luă cămașa de noapte absurd de mare. Își spuse că probabil ar fi putut să își petreacă restul serii fie în apartamentul lui Adam, fie invitându-l pe el în camera ei, însă așa era mai bine. Nu mai plăcut, dar mai bine.

Îi plăcea Adam, iar acum că avusese relații intime cu el îl dorea chiar mai mult. Însă nu voia să se agațe de el sau să îi dea cumva impresia că aștepta sau își dorea de la el mai mult decât era el dispus să ofere.

Nu voia să distrugă acea prietenie neașteptată - dacă într-adevăr prietenie era. Oftând, se întinse în pat și își trase plapuma moale până sub bărbie. Până acum vacanța aceea îi depășise așteptările - și la fel făcuse și ducele de Greaves personal.

- Ce zici de asta?

Sophia, ocupată să se spele pe dinți, se răsuci pe călcâie când în dormitorul ei intră Milly Brooks. Chelăreasa

ținea în brațe un costum de călărie din catifea groasă, în nuanțe de roșu burgund și verde pădure.

- E minunată! exclamă ea, ridicându-se pentru a-și trece degetele peste țesătura moale și luxoasă. Doar nu te-ai dus la Lady Wallace, nu?

- Cred că domnia sa mai degrabă ar umbla ea însăși goală pușcă decât să-ți împrumute ție chiar și un singur nasture, declară doamna Brooks.

- Așa e. Atunci de unde ai făcut rost de o haină atât de elegantă, Milly?

Părea călduroasă și luxoasă și absolut superbă. De-abia aștepta să o îmbrace.

- Agnes Smith o avea în cufărul ei de la etaj.

Sophia se încruntă.

- Agnes? Fata care ajută la bucătărie?

Milly încuviință din cap.

- Dar ea e... ea e foarte mărunțică. Nu pot să port o rochie de-a ei.

Camerista scutură haina.

- Zicea că ei nu i-a venit niciodată bine și că ar trebui să o probezi tu.

I se părea o pierdere de timp, însă dacă servitorii de la Greaves Park tot se străduiau atât de tare să fie generoși cu ea, n-avea nicidecum de gând să strâmbă din nas la nimic din ceea ce îi ofereau aceștia. Mai mult, rochia nu *părea* excesiv de scurtă. Categorie merită probată, orișicum.

- Prea bine.

Cu un suspin visător, se dezbracă de cămașa de noapte și ridică brațele ca Milly să îi poată trage rochia peste cap.

Se aștepta pe jumătate ca haina să i se înțepenească în dreptul umerilor. În schimb îi coborî peste umeri, conturându-le frumos, deschizându-se larg peste picioarele ei. Încruntându-se, Sophia îi întoarse spatele servitoarei ca aceasta să poată închide șirul lung de nasturi ce îi urca pe coloana vertebrală.

- Oh, Sophia, e perfectă, gânguri camerista, terminând cu nasturii și mutându-se în fața ei.

- Nu înțeleg, replică Sophia. E o haină deosebit de elegantă pentru o servitoare de la bucătărie. Ea măcar călărește - sau a făcut-o vreodată?

- Ei bine, din câte mi-a spus Agnes, era cândva cu mult mai dolofană, ceea ce ar putea explica de ce e atât de lungă. Cât despre cum a ajuns să o aibă, nu știu. Dar mi-a zis că e o rochie veche care ei nu-i mai vine de multă vreme și pe care cu dragă inimă e dispusă să ți-o dea ție.

În cele din urmă Sophia se privi în oglindă înveșmântată în catifeaua roșu burgund cu verde. Costumul de călărie și felul în care se așeza pe ea erau minunate, ca și cum haina ar fi fost croită exact pe măsura ei. Făcu o piruetă pentru a vedea cum arăta.

- Trebuie să îi mulțumesc lui Agnes, spuse ea, cedând impulsului de a zâmbi.

Firește că mai purtase și altă dată rochii elegante; făceau parte din garderoba obligatorie la clubul Tantal; cu cât erau mai întunecate și mai îndrăznețe, cu atât mai bine. Însă și le cumpăra singură. Nu îi oferea nimeni haine. Și mai ales nu haine luxoase și călduroase, perfecte atât pentru o ieșire călare, cât și pentru a îndura iernile din Yorkshire.

După ce se încălță cu cizmele de călărie bărbătești pe care le primise împrumut și, cu ajutorul lui Milly, își termină de prins părul, coborî în aripa din spate a conacului. Bucătăria părea cufundată în tăcere, ceea ce nu era tocmai surprinzător având în vedere că ducele nu avea decât doi oaspeți sub acoperișul său.

Agnes Smith stătea în picioare lângă sobă, având în față o oală în care fierbeau ouă. Sophia își netezi fustele superbe rochii de călărie și se apropie pentru a o îmbrățișa pe femeia mărunță.

- Ți mulțumesc din suflet, Agnes! exclamă ea, aplecându-se pentru a o săruta pe obraz pe femeia mai în vârstă. E minunată!

- Oh, Doamne! țipă servitoarea. M-ai speriat de mai să-mi sară inima din piept, copilă!

Chicotind, Sophia îi dădu drumul și făcu un pas în spate.

- Trebuie să mă lași să îți plătesc ceva pentru rochie.

Servitoarea, ai cărei obraji erau deja colorați de căldura din bucătărie, roși și mai tare.

- O, nu, domnișoară Sophia. Eu n-o pot purta și ar trebui să ajungă totuși la cineva care să o folosească. Mă bucur să ți-o pot oferi.

Sophia o îmbrățișă din nou. Nu s-ar fi așteptat niciodată ca tocmai la Greaves Park să întâlnească oameni atât de generoși și deschiși cum se dovedeau a fi aceștia.

- Atunci îți mulțumesc cu atât mai mult, spuse ea.

Când se răsuci pe călcăie aproape se ciocni de Milly, atât de aproape stătea chelăreasa de ea.

- Ți-ai uitat mantaua, Sophia, spuse servitoarea întinzându-i o mantie neagră, căptușită cu blană. Și asta tot a lui Agnes a fost.

- O, e prea mult.

Pentru numele lui Dumnezeu, cele două veșminte luate împreună probabil o costaseră pe biata servitoare mai mult decât salariul pe o lună.

- Nici vorbă, spuse Agnes cu vioiciune. Vezi bine că se potrivesc.

Intr-adevăr se potriveau. Și indiferent dacă gestul servitoarei era sau nu prea generos, Sophia nu se putu abține să nu anticipeze reacția lui Adam. Fără îndoială se aștepta să apară la micul dejun îmbrăcată tot în pantaloni. Categorie părăuse să îi placă să o vadă astfel. Iar ei îi plăcuse când o dezbrăcase de acea ținută.

Oferindu-i o ultimă îmbrățișare lui Agnes, ieși din bucătărie și străbătu din nou coridorul lung ce ducea la partea din față a casei. Cea mai scurtă rută trecea prin galeria de portrete, însă gândul de a vedea trăsăturile tulburător de similare ale tatălui în dimineața de după ce se bucurase atât de mult de compania fiului îi stârnea

o oarecare stinghereală și față de unul, și față de celălalt. Alese în schimb să facă un ocol prin sera de portocali, salutându-i pe numeroșii servitori ocupați cu sarcinile lor matinale.

Când intră agale pe ușa salonului pentru micul dejun, Adam era deja acolo, așezat la masă cu o ceașcă de cafea aburindă în dreptul cotului și un ziar deschis în mâini. Sophia fu năpădită de un val de căldură când îl văzu, o căldură vibrantă și vie ce venea foarte bine într-o dimineață atât de rece. Oricât de problematică s-ar fi dovedit prezența ei acolo, Adam nu o alungase. Ba chiar se dovedise a fi cineva pe care își închipuia că l-ar fi putut considera un prieten.

Azi purta o ținută în albastru și gri și arăta impecabil, ca întotdeauna. Și era atât de chipeș, cu o șuviță de păr brunet căzându-i pieziș peste frunte într-un fel ce îi stârnea furnicături în degete, făcând-o să tânjească să i-o aranjeze blând la loc.

Apoi îl observă pe Udgell, majordomul, privind-o cu o expresie răbdătoare, și își dădu seama că se holbase la duce. „Prostuțo!”

- Bună dimineața, spuse ea relaxată, îndreptându-se spre bufet.

Adam ridică privirea.

- Bună... Se ridică în picioare, pupilele dilatându-i-se aproape imperceptibil când o studie din nou din cap până în picioare. Arăți foarte... drăguț. De unde ai asta?

Ea zâmbi, străbătută de un fior de satisfacție în care se împletea și o doză consistentă de dorință.

- De la Agnes Smith, fata care o ajută pe bucătăreasa ta.

- Ag... Serios?

- Taci. E superbă, nu-i așa? Ridică puțin fusta grea și scoase de dedesubt vârful unui picior. Dar sunt încălțată tot cu cizmele grăjdarului tău. Nu pot purta cei mai buni pantofi ai lui Andrew când ies să călăresc.

- Firește că nu. Arată spre masă. Udgell, adu o ceașcă de ceai pentru domnișoara White.

- Chiar acum, Excelență.

După ce își puse în farfurie micul dejun, Sophia se așeză la masă în fața lui.

- Acela e ziarul de la Londra?

- Da. A fost transportat peste râu odată cu corespondența. Îmi pare rău să te informez, însă vremea de la Londra a fost extrem de plăcută în ultimul timp.

- Prefer vremea din Yorkshire. E imprevizibilă.

- Nu tocmai. Fie ninge, fie urmează să ningă.

Schițând o jumătate de zâmbet, scoase din buzunar un bilet împăturat și i-l întinse.

Degetele li se atinseră ușor pentru o clipă, iar Sophia trase adânc aer în piept. Adam îi distrăgea foarte tare atenția. Mai avusese iubiți și înainte și, chiar dacă savurase actul amoros, totul se limitase la dormitorul ei. Însă această fascinație îmbătătoare părea hotărâtă să persiste. Și era o senzație atât de plăcută încât nu voia să se descotorosească de ea.

Oh, și iat-o că iar se holba la el. Făcu un efort să coboare privirea spre bucata de hârtie împăturită pe care i-o dăduse Adam.

- Ce-i asta?

- Deschide-o.

Ea o făcu, trecând rapid cu privirea peste cuvintele mângălite în grabă pentru a ajunge la semnătura din partea de jos a paginii.

- E de la Keating! exclamă ea.

- Citește-o cu voce tare. Eu nu m-am uitat la ea decât pentru a vedea adresa.

Ce delicatețe surprinzătoare din partea lui! Aruncându-i o privire recunoscătoare, netezi hârtia și își drese vocea.

- Adam, începui ea, apoi coborî din nou hârtia. Sunt obișnuită cu limbajul... vulgar, însă mă străduiesc să evit să îl folosesc. Membrii clubului nu sunt deloc încântați să îl audă de la femei atât de delicate ca noi și îmi închipui că vicarul și-ar exprima nemulțumirea într-un mod foarte... neplăcut pentru mine. Se scutură

de acel gând, încercând să îl alunge, cât se poate de conștientă că gazda ei o fixa în continuare cu privirea. Keating are tendința să presare din abundență blesteme, așa că le voi înlocui cu termenul de „ticălos“ oriunde va fi necesar, iar tu vei putea citi acea parte în privat, mai târziu.

Adam râse.

- Ei bine, acum nu știu dacă sper sau nu să te aud rostind cuvântul „ticălos“. Citește odată neno... - adică ticăloasa aia de scrisoare - bine?

- Prea bine. „Adam“, reluă ea, aruncându-și privirea peste cuvintele pe care urma să le citească. „Ar fi trebuit să știu că nu puteai să ai decât un ticălos de pod învechit în mijlocul ticălosului de comitat Yorkshire. Am primit biletul rău azi-dimineață. Eu și Cammy ne-am cazat la hanul Regele George din ticălosul de Etherton. Având în vedere că Sophia a ajuns deja la tine, am hotărât să rămânem aici cel puțin două săptămâni, în eventualitate că vei reuși să repari totuși ticălosul acela de pod.“ Ridică privirea. Keating mânuiește cu măiestrie cuvintele, nu-i așa?

- Da, așa e. Mai e ceva?

- Să vedem. Da. „Ar trebui să vezi cărdul de femei ce se foiesc pe aici, așteptând să ajungă la tine. Ai de gând să înființezi acolo o ticăloasă de școală de bune maniere? Transmite-i Sophiei toată dragostea noastră și, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi urâcios cu ea. Sperăm să te vedem cât de curând.“ După care mai adăugă câteva blesteme legate de reparatul podului.

Îi dădu scrisoarea înapoi, iar el o citi de la cap la coadă, buzele tresărindu-i amuzate când ajunse, fără îndoială, la părțile pe care ea le înlocuise cu „ticălos“. Afecțiunea și umorul ce răzbăteau atât de limpede din scrisoare, îndreptate atât asupra lui Adam, cât și asupra ei, o înduioșară profund. În ultimele cinci zile se simțise atât de bine încât aproape reușise să uite atât de problemele ei și de prietenii ei de la clubul Tantal, cât și de cei doi oameni de dragul cărora bătuse atâta drum, venind

tocmai din Yorkshire. Un val brusc de remușcări o făcu să se posomorască.

- Tu ai aștepta două săptămâni pe celălalt mal al unui râu pentru a-i vedea pe Camille și pe Keating? o întrebă Adam în tăcerea ce se lăsă când băgă misiva înapoi în buzunar.

- Firește că da.

- Atunci nu mai sta încruntată fiindcă și ei au ales să facă la fel. Nu tu ai provocat prăbușirea podului. Iar hanul Regele George e foarte confortabil. Plătesc eu șederea lor acolo, la fel ca pentru toți ceilalți oaspeți ai mei care nu au mai ajuns la conac.

Sophia oftă.

- Prea bine. Doar că mă emoționează să știu că se gândesc la mine.

- Cum ar putea să nu o facă? replică el pe un ton amuzat, târăganat. Ești cât se poate de memorabilă.

- Am să presupun că ăsta e un compliment. Își înclină capul într-o parte pentru a-l studia. Keating nu știe că îți cauți soție?

- Știe care sunt condițiile stipulate de tatăl meu, deși probabil și-a bătut capul cu ele mai puțin decât mine. Nu mă îndoiesc că se va dumiri ce și cum, însă. E înzestrat cu genul ăla de inteligență.

- Poate ar trebui să-i scrii și să-i spui. Până așteaptă, Keating și Cammy ar putea să-ți evalueze potențialele mirese.

- Keating mai degrabă le-ar pune pe fugă cu reputația lui ticăloasă.

Sophia izbucni în râs. Cuprinsă din nou de entuziasm, se înfipse în micul dejun substanțial pe care și-l pusese în farfurie. Aparent activitățile din seara precedentă îi stârniseră considerabil poftele. Făcu o scurtă pauză pentru a-i arunca din nou o privire lui Adam și îl găsi cu ochii cenușii ca oțelul ațintiți asupra ei. Poftele ei nu se limitau la mâncare.

Adam avea mai multe lucruri de rezolvat în dimineața aceea, printre care și problema nu tocmai neînsemnată a unei întâlniri la prânz cu frații Jones, care îi dăduseră de veste în dimineața aceea că puseseră la punct un plan de reparare a podului. Și totuși rămase așezat la masă, prefăcându-se că își citea ziarul, însă în realitate privindu-și unicul oaspete de la conac devorând o felie uriașă de plăcintă fierbinte, umplută cu carne de miel, și două ouă fierte moi.

Doamna Orling, croitoreasa din Hanlith, era aparent capabilă de mici miracole. Iar Sophia crezuse povestea pe care alesese doamna Brooks să i-o servească în privința rochiei de călărie, oricare ar fi fost aceasta - deși el personal nu ar fi ales-o pe minuscula Agnes Smith drept pretinsă posesoare a aceluia veșmânt. Însă acest sezon de sărbători părea să fi adus la Greaves Park un torent de mici momente de magie neașteptată, deci spera că Sophia acceptase pur și simplu rochia ca fiind o nouă favoare a sorții, oricât de improbabilă.

- Ai fost vreodată să pescuiești la copcă? o întrebă el, mai mult pentru a-și distra singur atenția de la presiunea crescândă pe care o simțea între picioare. În salon se aflau și câțiva blestemați de servitori. Dacă nu ar fi fost ei acolo, cel mai probabil s-ar fi cățărat peste masă și s-ar fi aruncat asupra ei deja.

- Păi așa m-ai prins pe mine, nu? remarcă ea, oferindu-i un zâmbet viclean.

- De regulă omul nu se aruncă în apă cu totul pentru a pescui, însă presupun că principiul de bază e același. Ți-ar plăcea să încerci și metoda clasică?

Sophia sorbi din ceai.

- Cred că ar fi distractiv.

- Bun. Am să fac aranjamentele necesare în după-amiaza asta.

- Crezi că ar trebui să o includem și pe Lady Wallace? vru ea să știe, chipul devenindu-i serios. Are deja câteva zile de când stă închisă în casă.

Adam constată că, deși nu știa când ajunsese Sophia să se refere la ei la plural, ideea nu îl deranja atât de mult pe cât se așteptase. Administrarea celor cinci moșii și a celor trei case din Londra fusese exclusiv responsabilitatea *lui* timp de mai bine de o decadă și îi făcuse plăcere să și-o îndeplinească. Nu permisesese nimănui să intervină, să îi conteste poruncile sau să încerce să își impună propriile păreri în privința felului în care ar fi trebuit să își îndeplinească obligațiile. Pentru a păstra toate acestea, era nevoit să se căsătorească. Aici, însă, nu era vorba de a renunța la putere sau control. Aici era vorba de o tânără foarte bună la suflet, care dovedea empatie față de femeia care o disprețuia.

- Lui Eustace i-ar displăcea atât activitatea, cât și scopul ei final, declară el.

- Nu îi plac peștii?

- Ba da, să îi mănânce da. Să îi vadă zbatându-se la capătul unei undițe, nu.

Luând și ultima îmbucătură de plăcintă, Sophia puse jos furculița și se șterse delicat la gură cu șervetul.

- Aștept cu nerăbdare să prind mai mulți pești decât tine.

Adam habar nu avea cum îi reușea acel truc, cum putea să se arate perfect bine crescută într-o clipă, ca în clipa următoare să pună rămășag cu el. Era o combinație cu un farmec aparte.

- Accept provocarea. Le aruncă o privire scurtă major-domului și celor doi lachei care zăboveau într-un colț. Miza o vom discuta mai târziu.

Un trandafiriu discret se strecură în obrajii Sophiei.

- Sunt sigură că va fi interesantă.

În cele din urmă Adam își puse deoparte șervetul și se ridică.

- Hai să mergem, bine? Mai încolo va trebui să mă întâlnesc cu inginerii care se ocupă de pod.

- Atunci ai timp pentru plimbarea călare? vru ea să știe, încrețindu-și fruntea.

- Întâmplarea face să am exact atât timp cât să ies la o plimbare călare.

Expresia ei redeveni relaxată.

- Ce noroc, nu-i așa?

- Chiar așa.

Între timp Adam apucase să le trimită instrucțiuni detaliate și atenții bănești complicilor săi din Hanlith și să discute cu toți servitorii de la Greaves Park implicați în intrigile lui, astfel că era destul de sigur că Sophia putea vorbi cu oricine ar fi dorit fără a descoperi minciunile lui legate de hainele ce îi fuseseră dăruite. Sau cel puțin se agăță de această speranță când părăsire salonul în care luaseră micul dejun pentru a porni călare spre Hanlith.

- Cred că Caesar și Brutus au fost teribil de dezamăgiți că nu i-am luat cu noi, spuse Sophia de lângă el, râsuflarea ei conturându-se pentru o clipă în aer.

- *Eu* cred că sătenii s-ar răscula dacă s-ar trezi cu două bestii uriașe și ude dând buzna prin casele și prăvăliile lor, replică Adam. Nu doresc câtuși de puțin să fiu înjunghiat cu furci.

Sophia pufni în râs.

- Lașule.

- Provocatoareo.

Când ea râse, el își aduse armăsarul mai aproape de Copper, o prinse pe Sophia de umăr și se aplecă să o sărute. Înainte ca ea să apuce să reacționeze, se ridică și se îndepărtă din nou. Căldura gurii ei păru să se reverse în toată ființa lui, înfierbântându-l pe dinăuntru suficient cât să nu mai simtă nimic din frigul iernii.

Părea un gest foarte impulsiv și copilăros, iar la douăzeci și nouă de ani el nu era nici una, nici alta. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să îi dea impresia că își pierduse capul după o fetișcană de douăzeci și trei de ani care făcea cărțile la un club pentru bărbați. Fiindcă nu se întâmplase așa ceva. Pur și simplu îi plăcea să o sărute. Și să facă sex cu ea, ispravă pe care intenționa să o repete în seara aceea.

- Pot să te întreb ceva? spuse ea după o clipă, cu o expresie calculată în ochii ei verzi.

- Desigur.

- Câți ani aveai când ai moștenit ducatul?

Adam se încruntă. Deși nu își dorise să fie întrebat ce fusese cu sărutul acela, sau să i se fi cerut să definească relația lor după cinci zile, se așteptase totuși ca Sophia să îl întrebe ceva legat de ei doi.

- De ce?

- Pentru că următoarea mea întrebare e dacă relațiile dintre tine și Lady Wallace au fost dintotdeauna atât de... conflictuale.

Acum începea să înțeleagă.

- Tu ești singură la părinți.

Sophia miji un ochi.

- Sunt singurul copil al mamei mele.

- Ah. Corect. Hennessy are un fiu și o fiică născuți în cadrul căsniciei.

- Din câte am auzit.

Adam se posomorî și mai tare.

- Nu am vrut să o insult nici pe mama ta, nici pe tine pentru situația în care te-a pus Hennessy.

Când o privi, nu o găsi încruntându-se. Slavă Domnului!

- Nu m-am simțit insultată, replică ea. Sophia oftă, apoi îi aruncă o privire piezișă. Și nu mi-ai răspuns la nici una din întrebări.

- Șaptesprezece și da.

- Asta e tot ce ai de gând să spui? Eu măcar ți-am răspuns într-o propoziție completă.

- Am moștenit ducatul la vârsta de șaptesprezece ani. Eu și sora mea ne-am bătut cap în cap de când mă știu. Iar cu asta ți-am oferit două propoziții complete. Hai să vorbim despre altceva. Tu nu ai dorit să discuți despre familia ta și aș prefera să nu discutăm nici despre a mea.

Ajunseră dincolo de deal, iar sub ochii lor se ivi satul Hanlith. Sophia îl descriesese ca fiind pitoresc, iar acum că îl privea prin ochii cuiva care nu îl cunoștea mult prea bine încă din copilărie, era dispus să recunoască și el că era o priveliște frumoasă.

- Știi, înainte de vacanța asta te credeam un duce sever și atotputernic care părea să știe totul despre orice, indiferent de situație, și care, din motive neștiute, binevoise să se arate generos. Sau, mai exact, binevoise să se arate generos față de Keating și Camille, ceea ce s-a răsfrânt și asupra mea.

La drept vorbind, părea o descriere destul de corectă, poate cu excepția faptului că nu știa chiar totul - deși avea suficiente resurse și spioni în alte case pentru a reuși cel puțin să facă eforturi decente în acest sens.

- Dar între timp te-ai răzgândit, presupun? întrebă el cu voce tare.

- Cred că mai degrabă am ajuns să privesc lucrurile ceva mai nuanțat. Nu știam că ești spiritual, spre exemplu. Nici nu aveam habar că ești împins cu forța spre o căsătorie pe care ai tot încercat să o eviți. Și nu m-am așteptat niciodată să te consider un... prieten. Dar acum așa te privesc, doar dacă nu cumva nu faci decât să te arăți binevoitor față de un oaspete aflat la ananghie, iar eu nu mi-am văzut lungul nasului și te-am ofensat. Rămase cu privirea ațintită asupra șirului de prăvălii de care tocmai se apropiau. Așa e?

Acesta era cuvântul pe care îl căutase pentru a-și explica mai exact ce însemna Sophia pentru el. *Prietenă*. Nu era chiar suficient de cuprinzător, pentru că nu avea nici un alt prieten care să-i stârnească dorința de a-i degusta pielea dezgolită, însă reda într-o oarecare măsură... căldura, bunătatea și umorul ce o descria atât de bine pe ea - și pe ei doi împreună.

- Nu am mai cunoscut niciodată o femeie pe care să o consider prietenă. Până...

- Oh. În regulă, atunci. Nu am vrut...

- Taci odată, bine? Eram pe punctul de a spune „până acum“. Îmi place ideea. Câtă vreme ni se permite în continuare să ne sărutăm și să facem sex.

- Categoric da.

capitolul 6

- Puteți monta pietrele de pe o sanie? întrebă Adam nesigur, ridicând privirea de la coala uriașă cu schițe de construcție lăfăită pe masa lui de scris și studiindu-i întrebător pe cei trei bărbați din fața lui.

- Nu putem îngropa suportii în albia râului, cum am face dacă ar fi vară, replică cel mai masiv dintre cei trei, cu mâinile încă încheștate pe șapca groasă de lână. S-ar forma gheață în jurul lor și i-ar zdrobi.

- Nu vă faceți griji, Excelență, interveni un altul, Tobias, dacă bine ținea el minte, împungând hârtia cu un deget pătat. Exact la fel a făcut și tatăl nostru la ultimele reparații. Tot ce ne trebuie sunt câteva zile de vreme bună, să se întărească mortarul. Pentru orice eventualitate, vom întări întreaga drăcovenie cu lemn, până la primăvară, când vom putea turna ciment și să fixăm nenorocitele alea de pietre de să reziste o veșnicie.

- Asta categoric așa va fi, răspunse Adam. Atunci apucați-vă de treabă. Puneți pe socoteala mea toate materialele de care aveți nevoie. Mai sunt șaisprezece zile până la Crăciun, domnii mei. Vreau ca podul să fie reparat până atunci.

Oricum era destul de rău că se vedea nevoit să își aleagă o soție după doar o lună de interacțiuni superficiale. Să o facă în timp chiar mai scurt de atât era de neconceput.

După ce pleacă cei trei, Adam se întoarce la masa de scris și se lăasă să cadă pe scaun. Trimisese după frații Jones la o oră după ce dăduse ochii cu podul prăbușit, iar aceștia își petrecuseră cele cinci zile care se scurseseră

de atunci punând la punct un plan de reparații care, la drept vorbind, părea foarte bine gândit.

Cu cinci zile în urmă fusese furios că planurile lui pentru acele sărbători se duseseră pe apa Sâmbetei la fel de spectaculos ca podul în sine. Gândul de a fi izolat la Greaves Park timp de o lună, acompaniat doar de sora lui și de fiica bastardă a unui duce, așteptând să treacă orele ce aduceau tot mai aproape momentul în care avea să-și piardă jumătate din avere, i se păruse cea mai oribilă tortură pe care ar fi putut diavolul să o scornească. Chiar dacă acestea nu ar fi fost ultimele lui zile în care să-și trăiască libertatea vârstei de douăzeci și nouă de ani, tot ar fi avut nevoie în mod firesc de interacțiuni sociale, de ceva, orice... care să îl salveze de propriile gânduri, probabil.

Cinci zile mai târziu frustrarea lui se atenuase considerabil. Nu se punea problema că și-ar fi pierdut capul după singurul lui oaspete și ar fi uitat astfel de ce avea nevoie de restul, însă adevărul era că îi făcea plăcere compania Sophiei. Greaves Park nu fusese niciodată pentru el un loc în care să cunoască pacea sau fericirea, deși era cu siguranță cea mai opulentă dintre proprietățile familiei Baswich și reședința lor principală. Acesta din urmă era și motivul pentru care venea aici în fiecare an. Iar grandoarea conacului era ceea ce îl determina să îi invite pe toți cei pe care reușea să îi convingă să își părăsească proprietățile și familiile extinse pentru a veni să își petreacă sărbătorile cu el.

Își plimbă degetul peste monedele de trei penny pe care i le dăduse Sophia în schimbul iepei pe nume Copper, așa cum se înțeleseseră. Un zâmbet îi apărui pe buze. De-a lungul anilor se regăsise în numeroase ipostaze – fusese când desfrânat, când manipulator, când malefic – ocazional fusese chiar un prieten –, însă rareori fusese surprins. Sophia White îl surprindea. Aproape constant.

Ușa se deschise cu un țacănit.

- Presupun că nespălații de mai devreme veniseră să discute despre pod, spuse Eustace, intrând maiestuoasă în încăpere. Slavă Domnului! Cât va mai dura până să avem din nou acces la civilizație?

- Între o săptămână și zece zile, aproximativ, replică Adam, strângând monedele în palmă și punându-le în sertarul de sus al mesei de scris. În continuare nu mi-e tocmai clar de ce ești atât de dornică să îmi sosească potențialele mirese. Credeam că te-ai bucura mai mult să pui mâna pe proprietăți în valoare de jumătate de milion de lire, plus titlul de viconte - care ulterior va deveni de conte - pentru fiul tău.

- Atunci te înșeli. Sunt dispusă să aștept până dovedești dacă ești sau nu în stare să faci singurul lucru decent pe care ni l-a cerut vreodată tatăl nostru oricăruia dintre noi. Ești considerat capul acestei familii și așa prefera să evit bârfele șoptite și glumele răutăcioase care s-ar stârni dacă ți-ai pierde acest statut din februarie. Își îndreptă spatelul. Cu atât mai mult dacă zvonurile respective o vor implica și pe... ființa aceea. Și probabil că așa va fi, pentru că nici o tânără de familie nobilă nu ar dori să-și vadă potențialul soț umblând după fustele unei fete de la clubul Tantal. În special a acelei fete.

- Având în vedere cât de multe dintre acele așa-zise tinere de familie nobilă așteaptă în momentul de față pe celălalt mal al râului să înceapă parada matrimonială, nu cred că Sophia o va descuraja pe vreuna dintre ele. Pufni în răs. La drept vorbind, probabil că ar putea chiar să învețe câte ceva de la ea.

Sau cel puțin să învețe cum să fie interesante.

- Creatura aceea a pus deja stăpânire pe întreaga casă, uneltește cu toți servitorii și mi-a sedus fratele atât de temeinic încât nici măcar nu-și dă seama că se poartă ca un neghiob. Pe vineri ai să te trezești că dictează meniurile pentru cină și schimbă draperiile

din casă. Cu ceva de prost gust, în nuanțe de roșu, îmi închipui.

Adam se lăsă pe spate în scaun.

- Știi cum este o gură de aer proaspăt? o întrebă el, susținându-i ferm privirea. Cel mai probabil nu, fiindcă îți petreci fiecare clipă în compania mea străduindu-te să mă nimicești. Pleacă, Eustace, și scuipă-ți veninul altundeva.

- Tu ești cel care a fost deja otrăvit, până peste cap. Iar dacă știi ce urmărește, atunci ești tu de o sută de ori mai oribil decât ea. Și *el* prefera roșcatele, dacă binevoiești să îți amintești. Țin minte foarte clar cum o alunga pe mama în apartamentul ei ca el să se poată afișa peste tot cu femeile lui, încurajându-le să-și dea aere și să cârâie ca niște papagali fără minte - ceea ce și erau - până ajungea toată lumea să se facă de râs, în afară de el. Și știu că și tu ții minte. Ba chiar ai făcut-o și tu.

Spre surprinderea lui, o lacrimă alunecă pe obrazul lui Eustace, deși ea îi întoarse spatele atât de rapid încât își spuse că poate fusese doar un truc al luminii. Trase adânc aer în piept, înăbușindu-și replica veninoasă pe care fusese pe punctul de a i-o da.

- Sophia nu e un papagal fără minte și nici nu urmărește nimic altceva decât să se bucure pentru prima dată de o vacanță plăcută. Iar eu nu sunt tatăl nostru.

- Ba da. Doar că nu-ți dai seama încă sau nu te duce capul să o recunoști. Se întoarse din nou spre el, ochii ei cenușii scuipând scânteii. Tu te descurci mai bine decât el să păstrezi aparențele bune-cuviințe, însă știm amândoi că e doar o problemă de timp până ne vei distruge atât numele, cât și reputația. Dacă aceasta este intenția ta, atunci mi-aș dori *totuși* să refuzi pur și simplu să te căsătorești. Sau, chiar mai bine, să mori, ca lui Jonathan să îi revină și titlul de duce. Cel puțin atunci voi putea să îl educ astfel încât să îi ofer măcar o spoyală de bună-cuviință și fără a mai avea în permanență sub ochi

cel mai izbitor memento al... tiraniei tatălui nostru, care ești tu.

Spunând acestea, ieși furioasă din încăpere și trânti ușa în urma ei.

Adam sări în picioare. Eustace îl potopise cu insulte și critici ani la rând, însă era prima dată când își dădea seama că nu făcea doar să reproducă exemplul mamei lor, ci chiar era sinceră în ceea ce îi reproșa. Chiar și-l dorea mort. Și cât de repede, ca fiul ei de doisprezece ani să poată înhăța nu doar majoritatea proprietăților lui, în momentul în care nu avea să reușească să își îndeplinească obligațiile de așa-zis gentleman, ci și titlul și toate celelalte, astfel încât să ajungă ea să domnească peste imperiul Baswich, după bunul ei plac.

El *nu* era tatăl lui. În fiecare zi se oprea în fața aceluia portret anume pentru a-și aminti singur acest lucru. Da, ținea minte șirul nesfârșit de iubite și amante cu care ducele se afișase mândru în fața lor și în fața soției lui. Pe unele dintre acestea chiar le adusese să locuiască sub același acoperiș cu ei. Și da, acum că se gândea mai bine, majoritatea celor pe care și le amintea fuseseră roșcate.

Ceea ce nu însemna, însă, că o luase pe urmele lui Michael Arthur Baswich, nici nu însemna că Sophia ar fi fost vinovată de ceva. Cu un mârâit, înșfăcă sticla de vodcă din bufetul de băuturi și își umplu un pahar mare. Simțea furia neagră începând să i se zbată în măruntaie, furie pe Eustace împletită cu revelația că era totuși posibil ca aceasta să fi avut dreptate. În privința lui.

Firește, era doar o coincidență că singurul oaspete care apucase să sosească fusese Sophia. Și ar fi găsit-o caldă și interesantă indiferent de culoarea părului ei. Cine nu ar fi găsit-o astfel? Și nu era căsătorit - și nu își insulta soția și copiii cu aventurile sale extraconjugale. Cel puțin nu încă. Dar o insulta cumva pe Eustace?

În fond, își făcuse o artă din a avea amante.

Întreaga familie își dorise ca tatăl lor să dispară. Mama lui nu o spusese niciodată deschis, însă atât el, cât și Eustace înțeleseseră acest lucru. Cum ar fi putut să nu? Și apoi se întâmplase adesea, din ce în ce mai des pe măsură ce Adam crescuse, ca ducea să își descarce pe el furia și umilința. Era bărbat, în fond, și moștenitorul familiei. O reflexie în miniatură a ducelui.

Uneori Adam se trezise și el dorindu-și ca tatăl lui să fi fost mort, apoi fusese copleșit de vinovăție din cauza acelor gânduri. După care chiar se întâmplase. Timp de o săptămână sau două se simțise ușurat. Monstrul era mort. Se puteau bucura în sfârșit de puțină pace. Dar apoi mama lui, până atunci o nenorocită temătoare, se scuturase de moleșeală și începuse să se răzbune pe el pentru anii de suferință și amărăciune. Iar acum Eustace îi spunea exact același lucru pe care își dorise dintotdeauna să i-l spună tatălui său. *Sau, chiar mai bine, mori.* Și vorbise serios.

Își reumplu paharul, deși nu ținea minte când îl golise. Nici dacă o făcuse chiar de mai multe ori deja. Judecând după sticla goală și cea de-a doua sticlă aproape terminată de lângă ea, precum și după cât de confuze îi erau gândurile, probabil că da. *Pe toți dracii.* Lăsase monstrul să i se strecoare din strânsoarea de fier chiar înainte de să-și dea seama că se trezise. Iar acum era prea târziu pentru a-l mai închide în cușcă.

Hidoșenia țâșni în el cu un urlet sălbatic, umplându-i întreaga ființă, orbindu-l și asurzindu-l. Ce om întreg la minte și-ar fi dorit să ducă mai departe acea seminție nevolnică? Cine, în afară de vreo lipitoare hrăpăreață, disperată să pună mâna pe un titlu, și-ar fi dorit să se căsătorească cu un bărbat care reușea să fie pe deplin dezgustat de purtarea propriului său tată și totuși sfârșise cumva prin a cădea în cursa acestuia, devenind aidoma lui?

Se poticni când încercă să se ridice. După o a doua tentativă greoaie, deschise ușa și porni cu pași mari

pe coridor. Udgell apăru lângă el exact când ajunse la ușa de la intrare.

- Ies, îi aruncă Adam majordomului pe un ton mârâit.

- Prea bine, Excelență. Am să-i cer lui Evans să îl înșeueze pe...

- Mișcă-te.

Adam își deschise singur ușa și ieși cu pași mari.

- Excelență, paltonul!

Ignorându-și servitorul, a cărui voce oricum abia o auzise peste tumultul din urechile lui, Adam merse mai departe. Vântul rece îl izbi violent, însă doar la suprafață. Pe dinăuntru se simțea clocotind lichefiat, putred și bolborosind otrăvit. Știa că era o idee proastă să bea atât de mult, însă probabil că tocmai de aceea o făcuse. Ca să ajungă să se simtă așa cum merita să se simtă.

Odată ce părăsi aleea, pe care, după numeroase intervenții cu lopata, zăpada era doar până la glezne, începu să se scufunde până la genunchi. Fiecare pas înainte devenea tot mai dificil, însă îi convenea să se chinuie, așa că își continuă drumul. În cele din urmă fie avea să fie mistuit de focul ce ardea în el, fie avea să fie înghețat de frigul de afară. Dacă oricare dintre aceste deznodăminte reușea să îl împiedice să mai gândească, nu-i păsa care se producea primul.

- Cred că pantalonii se potrivesc mai bine pentru pescuitul la copcă. Tu ce zici? întrebă Sophia, băgându-și cămașa împrumutată în pantalonii împrumutați.

- Cred că ai să îngheți oricum. Milly perie atent și împături costumul de călărie, apoi îl puse în dulapul ei prea puțin ocupat. Sunt unele lucruri pentru care merită să îngheți, dar n-aș zice că peștii se numără printre acestea.

Sophia zâmbi.

- Dar n-am fost niciodată să pescuiesc la copcă. Și e doar aici, la lac, deci dacă voi începe să îngheț, tot voi avea timp să mă întorc înauntru.

- Doar dacă nu cumva vei cădea prin gheață, cum ai mai făcut deja o dată.

Pe neașteptate conversația nu i se mai păru chiar atât de amuzantă. Înghițindu-și un nod, Sophia ridică din umeri pentru a se scutura de neliniște și își încheie nasturii vestei.

- Cred că de data asta șansa e de partea mea. Și nu am căzut prin gheață; am căzut în râu după ce trăsura de poștă a căzut prin...

- O, nu, o întrerupse Milly.

Tonul tăios al vocii ei o făcu pe Sophia să se răsucescă pe călcâie.

- Ce e? întrebă ea, venind lângă chelăreasă la fereastră.

O siluetă singuratică, negrul ei contrastând puternic cu albul zăpezii și al gheții, stătea în picioare în mijlocul lacului. Chiar și din depărtare croiul elegant al jachetei trăda un gentleman - iar la conac nu se afla în momentul acela decât unul singur.

- E Adam.

- Nici măcar nu poartă palton, confirmă Milly pe un ton îngrijorat.

Sub ochii ei, bărbatul se așeză turcește pe gheața acoperită de zăpadă.

- Nu are nici mănuși sau pălărie.

Răsucindu-se pe călcâie, Sophia își trase rapid cizmele.

- Sophia, nu face asta, o avertiză chelăreasa, aruncându-i o privire alarmată. Excelența Sa... poate fi... dezagreabil.

- Nu și dacă moare înghețat.

Luându-și jacheta, porni în fugă spre ușă.

La parter îl găsi pe Udgeț plimbându-se agitat prin holul de la intrare, cu o expresie încruntată pe chipul de regulă impasibil și ținând în mâini paltonul gros, cu capă, al ducelui.

- Domnișoară Sophia, spuse el, luând brusc o poziție respectuoasă.

- Ce s-a întâmplat? vru ea să știe, remarcând că partea din față a casei, de obicei forfotind de servitori, acum părea pustie.

- Nu... aș ști să vă spun, domnișoară. Duse paltonul la spate. Aveți nevoie de ajutor la ceva?

- Oh, fir-ar să fie, bombăni ea, înșfăcându-și mantia groasă și închizând-o pe ea, apoi întinzându-se să ia paltonul ducelui de la spatele majordomului și împăturând haina peste braț. Dă-mi mănușile ducelui, porunci ea trăgându-și-le pe cele pe care i le împrumutase Evans, grăjdarul.

- Dar...

- Nu mă contrazice, Udgell. Și poruncește să fie pregătită o baie fierbinte în apartamentul Excelenței Sale.

Majordomul îi dădu mănușile.

- Prea bine, domnișoară Sophia. Să trimit pe cineva să vă însoțească?

- Nu. Am să flutur din mână spre casă dacă voi avea nevoie de ajutor.

Majordomul încuviință din cap, apoi îi deschise ușa de la intrare.

- Părea foarte... deloc în apele lui. S-a mai întâmplat o dată sau de două ori și... nu e plăcut. Păli. Și, vă rog, nu cumva să spuneți cuiva că mi-a scăpat așa ceva.

- N-am să spun. Habar nu avea la ce se refereau majordomul sau Milly când spuneau că era „neplăcut“, însă nu avea cum să fie de bine. Grăbește-te cu baia, adăugă ea, amintindu-și cât de plăcut fusese pentru ea să facă o baie fierbinte după ce căzuse în râu.

Întreaga situație era teribil de bizară. Tot ceea ce știa despre Adam Baswich îl descria ca fiind un bărbat foarte puternic și inteligent care reușea cumva, în haosul Londrei, să fie în permanență cu câțiva pași înaintea tuturor. Nimeni nu îndrăznea să îl supere pentru că se zvonea că răzbunările lui erau nimicitoare. Prima dată când îl văzuse, când își făcuse apariția la clubul Tantal la scurtă vreme după deschidere, chiar o înspăimântase puțin.

În noaptea aceea, când venise însoțit de oameni dornici să pună mâna pe club, când el și marchizul de Haybury aproape ajunseseră să se ia la bătaie legat de o prietenie distrusă, după spusele lui Haybury, din cauza lui Adam - i se păruse sumbru și periculos și extrem de stăpân pe el însuși. Dar apoi le sărise în ajutor. După care, un an mai târziu, îl ajutase pe Keating Blackwood și îi rămăsese alături chiar și atunci când cea mai mare parte a societății londoneze îi întorsese spatele.

În lunile care se scurseseră de când Camille se căsătorise cu Keating, nu îl mai văzuse pe Adam decât rar, însă nimic nu o alarmase suficient de tare încât să o împiedice să pornească spre Yorkshire, pentru a-și petrece aici sărbătorile de iarnă, în ciuda reputației lui. Sophia se încruntă. Da, Haybury îi spusese că ducele nu era o persoană în care să poți avea încredere, iar Lady Haybury - Diane - o avertizase că nu era o idee bună să se aventureze atât de departe de refugiul pe care i-l oferea clubul, însă deja pierduse protecția acestuia. Iar până în momentul de față fusese surprinsă foarte plăcut.

I se tăie răsufierea până reuși să traverseze nămeții pentru a ajunge la lac. Adam nu se clintise, în ciuda faptului că era, fără îndoială, teribil de înghețat.

- Adam?

Tot nu obținut nici un răspuns. Încruntându-se, Sophia îi scutură paltonul gros. Apoi, ținându-și răsufierea, îl petrecu peste umerii lui lați. Când el nici nu tresări violent, nici nu începu să urle ca un om cu mințile răătăcite, Sophia se mută cu greu în fața lui.

Adam își ținea capul plecat și ochii închiși.

- Adam? Greaves. Excelență!

- N-ar trebui să fii aici.

„Oh, slavă Domnului!“

- Nici tu. Ți-am adus mănușile. I le întinse. Poftim.

Când el nu schiță nici un gest, Sophia se lăsă în genunchi în fața lui. Umezeala înghețată îi ajunse imediat

la piele prin țesătura pantalonilor, însă pentru moment alese să o ignore.

- Ce cauți aici? întrebă el, vorbind foarte încet și păstrând un ton perfect lipsit de inflexiuni.

- Te-am văzut ieșind fără palton și așezându-te în zăpadă.

Ochii lui cenușii se deschiseră. Pentru că lucrase la clubul Tantal timp de optsprezece luni și, chiar dacă nu se trăda prin nimic altceva în afară de ușoara roșeață a ochilor, Sophia își dădu seama că Adam băuse mult. Foarte mult. Având în vedere că era încă devreme și se despărțise de el cu doar o oră în urmă, cantitatea de alcool consumată și rapiditatea cu care o înghițise erau de-a dreptul alarmante.

- Dar ce cauți aici? repetă el, subliniind ultimul cuvânt.

- Aici pe lac? Te caut pe tine, pentru că ești prietenul meu și m-ai salvat de la înec și de la a muri înghețată. Am cerut să ți se pregătească o baie. Sophia răsuflă zgomotos. Sau ce caut aici în Yorkshire? Ei bine, viața mea urmează să fie distrusă și mă simțeam singură și îmi doream să o mai văd o dată pe Cammy și să cunosc puțină fericire înainte de a mă lăsa târâtă în noua mea viață de nefericire profundă.

- Și eu n-am avut nimic de-a face cu asta? Cu venirea ta în Yorkshire?

Ea își înclină capul într-o parte, studiindu-l la fel de atent cum începuse și el, brusc, să o studieze.

- Ei bine, tu m-ai invitat aici și ai făcut-o într-un moment când îmi plângeam amarnic de milă. Mi-a picat deosebit de bine pentru că Lucille Hampton - ea e fata cu care împart camera - începuse să mă scoată din minți cu văicărelile ei despre cât de plictisitoare și pustie devine Londra pe durata Crăciunului. De parcă n-aș ști și eu asta, la fel de bine ca ea. Măcar ea avea planuri să-și petreacă sărbătorile cu vărul ei, care e avocat, închipuie-ți. O să se epuizeze reciproc cu vorbăria, sunt convinsă, ceea ce tot e mai bine decât să îmi împuie mie

capul. Adică nu-i port pică fiindcă are familie, însă asta categoric mă face mai puțin înțelegătoare față de văicărelile ei.

Știa că bătea câmpii, însă expresia lui aspră se înmuia se puțin, prin urmare continuă.

- Până să primesc invitația ta mă gândisem să particip la cina cu friptură de curcan și cartofi la cuptor organizată de restul angajaților rămași de sărbători la club, apoi la tragerea la sorți pentru schimbul de cadouri. Anul trecut eu am oferit un set foarte drăguț de cercei și colier cu perle false, care a ajuns la Emily Portsman. De primit am primit o cutiuță cu pomadă de păr, destinată în mod evident unuia dintre paznici. Domnul Jacobs a făcut schimb cu mine, oferindu-mi o eșarfă, ceea ce măcar puteam folosi. Apoi...

Adam se întinse în față, o înșfăcă de reverele jachetei și o trase la pieptul lui. Cu ochii scânteind, își închise gura peste a ei.

Buzele îi erau reci și aveau gust de vodcă, însă Sophia îi răspunse la sărut. Gura lui era mai ametoitoare decât orice băutură. Oricine i-ar fi privit din casă ar fi văzut că se sărutau. Se alesese praful de eforturile ei de a evita să-i dea nenorocitei de surori a lui Adam și alte motive pentru a fi veninoasă. Însă când el o trase de picior pentru a o așeza de-a curmezișul în poala lui, decise că merita problemele suplimentare pe care și le crea.

- Nu ai venit aici ca să mă seduci, nu-i așa? spuse el după o clipă prelungă, delicioasă, pe un ton mai degrabă de afirmație decât de întrebare. Și ești cea mai bună prietenă a lui Camille. De asta te-am invitat. Nu pentru părul tău.

Părul ei? Bărbații îi spuneau adesea că se simțeau atrași de părul ei, însă ea îl considerase dintotdeauna mai mult o pacoste.

- Mama mi-a zis că Hennessy a vânat-o tocmai din cauza părului ei. De parcă ar fi fost vina ei. De parcă ar fi vina mea că și al meu are aceeași culoare. Se împinse

de la pieptul lui, făcându-și puțin loc să poată ridica privirea spre el. De ce discutăm despre părul meu?

Adam trase adânc aer în piept, iar chipul i se aspri din nou, ceea ce o făcu să creadă pentru o clipă că nu avea să-i răspundă.

- Tatăl meu prefera femeile cu păr roșcat, spuse într-un final, vocea redevenindu-i seacă.

- Ei bine, te rog să mă ierți, dar asta e o idioțenie. Nimeni nu poate judeca personalitatea sau inteligența unei femei doar după culoarea părului ei. Vrei să spui că nu-i păsa cine sau ce erau câtă vreme aveau păr roșcat?

- Da, cam așa. Răsufând ceva mai relaxat, își trecu degetele prin propriul păr întunecat. Tatăl meu a fost un om dezagreabil.

- La fel e și al meu.

- Și te acuză cineva vreodată că ești exact ca el?

- Nici unul dintre nobilii din tagma lui nu ar îndrăzni să o facă, răspuse ea, iar dintre oamenii printre care mă învârt eu nu îl cunoaște nimeni. Sau cel puțin nu îl cunoșteau până acum două săptămâni, când a apărut valvârtej la clubul Tantal. Dacă cineva îl acuzase pe Adam de așa ceva, nu putea fi decât sora lui. Nimeni altcineva nu ar fi îndrăznit să o facă. Și, oricum, cel mai probabil nici nu i-ar fi păsat de părerea nimănui altcuiva. Antipatia pe care o nutrea față de Lady Wallace se înteteți. Familia nu ar fi trebuit să fie o sursă de cruzime. Dacă acest lucru se verifica sau nu în viața reală era ceva ce conta prea puțin. Am o idee, se încumetă ea, întinzându-i mânușile.

De data aceasta Adam le luă și le trase pe mâini.

- Sunt beat; nu prostovan. M-ai prins într-un moment de slăbiciune. Nu mi se întâmplă prea des. O țin de mână când se ridică. Bun. Ziceai ceva de o baie.

Când se ridică la rândul lui în picioare, nu reuși să se țină prea bine, însă Sophia își spuse că era posibil să fie din cauza frigului, picioarele fiindu-i fără îndoială pe jumătate congelate. Când Adam îi refuză oferta

de a se sprijini pe umărul ei, Sophia se dădu în spate câțiva pași.

Brusc îi devenise dușman doar pentru că zărise o fisură în armura lui? Naiba s-o ia de treabă, nu era vina ei.

- Mă înspăimântă de moarte păianjenii, anunță ea.

Adam suci gâtul pentru a o privi.

- Poftim?

Sophia confirmă din cap.

- Și nu la modul că țip și mă urc în picioare pe un scaun. Ci la modul că vomit și leșin.

- Ce dra...

- Acum știi și tu una dintre slăbiciunile mele. Așa că lasă-ți naibii deoparte încăpățânarea și lasă-mă să te ajut.

- Nu e același...

- Nu am să spun nimic nimănui, îl întrerupse ea. Cu siguranță nu am atât de mulți prieteni încât să risc să îi pierd împărțându-le secretele la întâmplare.

După ce o studie preț de o clipă prelungă, Adam ridică brațul.

- Vino, atunci.

Sophia se lipi de el, petrecându-și un braț pe după talia lui pentru a-l ajuta să își țină echilibrul. Indiferent ce se întâmplase, aparent trecuse testul. Pentru moment, cel puțin. Pe de altă parte...

- Comentariile astea au fost un atac la adresa caracterului *meu* sau al tău?

- Nu sunt un om prea bun, Sophia, remarcă el, pe un ton care, în ciuda cuvintelor împleticite, aducea mult mai mult cu acea combinație de sarcasm blazat și ușor amuzament ce îi era specifică. Sunt cât se poate de conștient de asta. Acum ești și tu.

Sophia nu era cu totul convinsă că prinsese mesajul pe care se aștepta el să îl rețină din acea conversație. Pentru că ea vedea foarte limpede un gentleman inteligent și bun la suflet care se străduia să fie un om mai bun decât tatăl său, care încă se simțea prizonierul individului

respectiv și care nu era cu totul convins că reușea în ceea ce își propusese.

A-i spune și lui aceste lucruri, însă, ar fi fost o idee foarte proastă. Era evident că el considera acel... zburcium, căci așa îl vedea ea, drept o slăbiciune. Sophia își schimbă poziția, străduindu-se să preia pe umerii ei cât mai mult din greutatea lui. Îi făcea plăcere să se afle acolo. Prin urmare avea să se străduiască să ignore faptul că tocmai se petrecuse între ei ceva ce încălca regulile bune-cuviințe. Și îi plăcea Adam Baswich – nu în ciuda cusurilor lui, ci tocmai datorită lor. Și pentru că nu izbucnise în râs când sugerase că erau prieteni.

Se dovedi că frații Jones chiar erau buni în ceea ce făceau. Trei zile mai târziu sub golul lăsat de prăbușirea podului fuseseră instalate trei sănii solide, cu fundul lat, aducând mai degrabă cu niște barje de râu, din care se ridica un eșafodaj complex de frânghii și lemn. Cățarați pe acesta, o duzină de bărbați alergau încoace și încolo, montând pietroaie cărăte de alte două echipe de muncitori pe o parte și cealaltă a structurii înjumătățite.

– Din fericire podul s-a rupt pe o linie neregulată, ceea ce face să fie cumva mai ușor de montat noile pietre, comentă Harvey, al doilea născut dintre frații Jones. Ne-ar prinde bine niște drugii de fier cu care să îl ranforșăm, fiindcă mortarul se întărește greu pe frig. Asta va fi scump, însă.

Adam încuviință din cap.

– Ocupă-te de asta. Oaspeții mei așteaptă.

Iar timpul în care mai putea să își aleagă o mireasă devenea tot mai scurt.

– Am înțeles, Excelență. Am să testez podul personal luni dimineață. Sau marți, dacă va ninge la noapte. Și după cum îmi pârâie genunchiul, așa va fi.

Ei bine, nu putea contesta semnele date de genunchiul bolnav al bărbatului, însă spera totuși că se înșela. Încă două sau trei zile, în funcție de vreme. Poate era

timpul să renunțe la a se ține departe de casă și să savureze în schimb relativa pace de care încă se mai putea bucura acolo.

- Fă tot ce depinde de tine.

Dacă ar mai fi zăbovit pe acolo ar fi dat impresia că nu avea nimic altceva de făcut, ceea ce categoric nu era cazul. Oftând, Adam îl întoarse pe Zeus și, dându-i pînă la urmă armăsarului negru și masiv, porni pe drumul biciuit de vânt ce ducea spre conac.

Când ajunse pe la jumătatea distanței ridică privirea și dădu ochii cu un călăreț singuratic ce venea din direcția opusă. Calul scânteia portocaliu-roșiatic în lumina lăptoasă a soarelui, însă părul iepei părea șters în contrast cu cel al călărețului.

- Ce naiba cauți aici singură? întrebă Adam, oprindu-se în fața Sophiei.

Ea își aranjă borul gri și moale al pălăriei de grăjdar primite împrumut.

- Azi trebuie să-mi fie gata ghetele. Cizmele lui Evans încep să mă strângă la degete.

Dacă Sophia ar fi făcut cea mai mică aluzie cum că își făcea griji să nu-și fi pierdut mințile din nou, Adam și-ar fi văzut de drum fără un cuvânt. Însă ea nu îl pomenise deloc - ceea ce era un alt lucru la care nu se așteptase.

- Asta nu explică de ce ești singură, insistă el, refuzând să o creadă.

- Nu am nevoie de escortă. Și e prea puțin probabil ca iapa mea să o ia la fugă cu mine în șa dacă e nevoită să se târască prin zăpadă de jumătate de metru.

- Ar trebui să fii însoțită măcar de câini, o ținu el tot pe a lui, nefiind nici el prea sigur de ce avea chef de ceartă, în afară de faptul că se simțea prost dispus în dimineața aceea, iar Sophia îl luase prin surprindere, plus că încă regreta că îl văzuse purtându-se ca un smintit când se așezase în zăpadă pe lac.

- I-aș fi luat cu mine, dar Udğell nu a vrut să-i lase să plece de la conac fără permisiunea ta și nu aveam chef

să aștept până te întorceai tu. Ai fost mai mult plecat decât prezent, să știi.

Adam își îngustă ochii.

- Am să vorbesc cu Udgell. De-acum încolo va face tot ce îi ceri.

- Nu te răzbuna pe el pentru că tu ești prost dispus.

Gata, până aici.

- Nu-i treaba ta să-mi spui ce să fac.

Ea avu tupeul să își dea ochii peste cap.

- Nici tu mie. Acum mă duc în sat. O zi bună.

Adam îl întoarse pe Zeus pentru a veni lângă ea.

- Atunci te însoțesc.

- Nu vreau să mă însoțești, Adam, declară ea, dându-i pinteni lui Copper și pornind din nou la pas atent.

- De ce dracu' nu? vru el să știe, potrivit-și pasul cu al ei, sfidând-o să mai comenteze ceva.

- Pentru că ai fost de-acord că suntem prieteni. Însă mi-am dat seama că ori îți băteai joc de mine, ori mințea, ori... ori nu știu nici eu ce. Dar nu îmi doresc compania ta în momentul de față. Sunt destule alte locuri în care pot merge pentru a fi ținta reproșurilor, a batjocurii sau a insultelor, sau pentru a fi ignorată, fără să îmi văd așteptările spulberate.

- Și care anume sunt acele așteptări ale tale? o întrebă el, ignorând restul argumentului ei.

- De a fi tratată ca o... persoană normală, fără pată, cred. Vicarul nu mă va privi niciodată astfel și sunt destul de sigură că nici nu va permite nimănui altcuiva să o facă. Sunt obișnuită cu dezamăgirea, dar nu-mi place să fiu furioasă. Tu începi să mă înfurii. Așa că pleacă și gata.

Adam inspiră chinuit pe nas.

- Sora mea a zis că ai venit aici cu intenția de a mă seduce. Că îmi vânezi banii, puterea și protecția.

Gata. Să o critice pe ea era mai bine decât să privească înlăuntrul lui.

Sophia smuci frâiele lui Copper și se opri brusc. Timp de o clipă nu făcu decât să stea nemișcată,

cu fruntea aplecată spre pământ. În cele din urmă ridică din umeri.

- Ei bine. Presupun că am fost dată în vileag.

Cuvintele ei îl făcură să încremenească, cu măruntaiele năpădite de gheață.

- Ce?

- Recunosc; într-adevăr am venit aici cu scopul de a te seduce. Îmi doream să am o casă mare în Knightsbridge, cu servitori și bijuterii. Îmi doream ca toată lumea să știe că îți sunt amantă, ca de fiecare dată când intram într-o sală de bal grandioasă oamenii să... Se încruntă. Nu, nu pot merge la baluri, murmură ea. Adică îmi doream să fiu amanta ta secretă ca să... Hm. Oh, în felul acesta aș nesocoti porunca lui Hennessy și aș atrage astfel ruina singurilor mei prieteni. Nu, nici așa nu merge.

Coborî cu stângăcie din șaua pentru femei, căzând în fund pe zăpadă înainte de a se ridica din nou cu chiu cu vai.

- Îmi doream doar bijuterii. Și haine fru... Nu, rochiile drăguțe am. Nu aici, desigur, însă asta face parte din planul meu. Fiindcă dacă aș fi amanta ta ar însemna să pot face tot felul de lucruri pe care acum nu le pot face.

Sloiul de gheață din stomacul lui începu să-și slăbească strânsoarea.

- Lucruri precum? vru el să știe, coborând privirea spre ea.

- Diverse. Cum ar fi... Copper. Acum am cal. Pot ieși să călăresc prin Hyde Park. Împunse aerul cu degetul în direcția lui. Iar dacă aș avea doi cai și o trăsură, aș putea să mă plimb prin Hyde Park. În următoarele șase săptămâni, oricum.

Adam își îndreptă privirea spre peisajul acoperit de zăpadă. Sophia nu ducea o viață luxoasă. Dacă ar fi avut bani, și-ar fi asigurat o oarecare securitate, prietenia unor personaje de la periferia înaltei societăți și abilitatea de a-și trăi mai deschis viața scandaloasă pe care nici măcar nu ea și-o crease. Însă în condițiile în care Hennessy

amenința să distrugă clubul Tantal dacă Sophia refuza să îi urmeze poruncile, o aventură scandaloasă cu el – sau cu oricine altcineva – nu ar fi ajutat-o câtuși de puțin. Chiar dimpotrivă.

O cunoștea totuși suficient de bine cât să-și dea seama că nu ar fi permis niciodată să se întâmple ceva care să le facă rău prietenilor ei de la clubul Tantal. Până și lui îi era clar că îi adoptase pe lordul și Lady Haybury, și tot restul angajaților, drept familie. Acesta era lucrul pe care și-l dorise și acesta era lucrul pe care avea să îl piardă, indiferent ce ar fi făcut. În mod cert nu avea nevoie de nici un ajutor din partea lui pentru a eșua.

Încruntându-se, întoarse din nou capul spre ea.

– Sophia, îmi cer...

Un bulgăre de zăpadă uriaș se sparse de obrazul și umărul lui stâng.

– N-a fost amuzant, mârâi el, scuipând zăpadă.

Când o văzu ridicându-se, cu un al doilea bulgăre de zăpadă format în mâinile înmănușate, constată că nici expresia ei nu era amuzată. Dimpotrivă, arăta nervoasă. Ba chiar furioasă. Adam sări din șa, iar bulgărele de zăpadă îi trecu vâjâind pe deasupra capului.

– Încetează, îi porunci el, ocolindu-l pe Zeus pentru a ajunge la ea.

– Ești un prostovan! replică Sophia, dând înapoi și împrôșcându-l cu zăpadă afânată când se apropie.

Adam își șterse apa înghețată de pe chip.

– Încercam să îmi cer scuze.

– Nu-mi pasă! Sora ta spune niște lucruri oribile. Ceea ce spune despre tine în mod cert nu e adevărat, dar ai ajuns cumva la concluzia că în privința mea probabil are dreptate? Știi că nu face decât să încerce să-ți pună bețe în roate! De ce ai pleca urechea la spusele surorii tale în ceea ce ne privește pe mine sau pe tine?

Cu trei zile în urmă nu fusese tocmai convins că Eustace se înșela în privința lui. Nici acum nu era. Însă ușurința cu care Sophia respinsese cuvintele surorii lui,

declarându-le complet irelevante, îl stârni o emoție... caldă. Nu dureroasă sau clocotitoare, ci... vie.

- So...

Un alt bulgăre de zăpadă i se sparse umed pe piept. În mod evident nu mai avea rost să încerce să recurgă la logică. Aplecându-se, strânse și el un pumn de pulbere albă, formă în grabă un bulgăre și îl lansă spre ea.

Proiectilul o nimeri în piept, făcând-o să clipească surprinsă.

- M-ai lovit!

- Și tu pe mine.

O atacă din nou.

O clipă mai târziu dispărură amândoi pe jumătate în spatele unei învălmășeli de zăpadă zburând în toate părțile. Zăpada i se strânse pe umeri, îi zbură pălăria de pe cap și i se prelinse rece sub vestă. Adam zâmbi, iar bulgărele îl izbi direct în dinți.

Când reacția ei fu să izbucnească în râs cu răsuflarea tăiată, el se aruncă spre ea, prinzând-o de talie. Cu o bufnitură, Sophia ateriză pe spate sub el.

- Sunt de-acord, găfâi el, scuturându-i zăpadă din păr și de pe chip în timp ce o studie.

- Cu ce anume ești de acord? vru ea să știe, lovindu-l atât cât putea cu brațele pe jumătate imobilizate.

- Uneori sunt un prostovan. Acuzele ei la adresa ta erau - sunt - ridicole.

Sophia încuviință din cap.

- Da, așa e. Și la fel sunt și acuzele pe care ți le aduce ție. Adică nu știu exact ce ți-a spus, însă un argument fie e valabil, fie nu. O persoană fie e credibilă, fie nu. Iar Lady Wallace nu e.

Adam simți nevoia să o sărute, dorința surprinzându-l prin intensitatea ei bruscă. Rămase nemișcat, la cinci-sprezece centimetri de fața ei.

- Sunt de-acord.

- Bun. Atunci nu mai tot căuta motiv de ceartă cu mine. Nu-mi place. Dacă nu vrei să te consideri prietenul

meu, atunci spune-mi. Mă voi simți rănită, dar cu siguranță voi supraviețui. Și e considerabil mai bine să mă simt rănită decât să fiu mințită.

- Te consider prietena mea, spuse el. Și e o onoare pe care nu o voi mai nesocoti niciodată. Ți-o jur.

O lacrimă scăpă din colțul ochiului ei, alunecându-i spre ureche, iar el i-o șterse înainte să apuce să înghețe. După care o sărută, totuși, pentru că *aceasta* era natura prieteniei lor și voia să o știe și ea.

Sophia înșfăcă un pumn de zăpadă și i-l trânti de cap, pentru că, evident, *aceea* era natura prieteniei pe care o oferea ea. Adam nu mai avusese niciodată o astfel de prietenă. Râse peste gura ei. Îi plăcea o astfel de prietenă.

- Ei bine, acum nu mai pot să merg la Hanlith, spuse ea când Adam se ridică în capul oaselor și o trase și pe ea sus. Sunt udă learcă. Îl privi cu un aer speculativ. Și mi-e frig. Cred că am nevoie de o baie fierbinte.

Din fericire servitorii lui erau obișnuiți să care la etaj ridicol de multe găleți cu apă fierbinte, pentru ridicol de multe persoane, pe parcursul petrecerilor pe care le organiza el de sărbători.

- Ce coincidență! Adam se ridică în picioare, scuturându-se de zăpadă, apoi luă mâinile Sophiei și o ajută și pe ea să se ridice. Și eu la fel.

capitolul 7

- Mulțumesc, Udgell. Te poți retrage.

Majordomul înclină din cap.

- Prea bine, Excelență. Vi-l trimit pe Felton.

- Nu e necesar. Mă voi descurca fără el. Adam își urmă servitorul până la ușa dormitorului. Și nu vreau să fiu deranjat.

- Da, Excelență.

Odată ce Adam închise și zăvorî ușa, Sophia se ridică de pe bancheta cuibărită în nișa adâncă a ferestrei.

- Cine e Felton? vru ea să știe.

- Valetul meu.

Ducele se dezbracă de jachetă, drapând-o pe spătarul unuia dintre numeroasele scaune confortabile împrăștiate prin încăperea spațioasă. Apoi își continuă drumul, oprindu-se în fața ei pentru a-i dezlega eșarfa de la gât.

Un fior de excitare și nerăbdare străbătu venele Sophiei. Slavă Domnului că erau prieteni din nou, tocmai pentru a putea face așa ceva. La drept vorbind, cele trei zile în care el o tot evitase i se păruseră foarte lungi. Când el îndepărtă lent țesătura grea ce îi acoperea gâtul, brațele i se acoperiră de piele de găină. Lăsând la o parte faptul că era mai complex și mai torturat sufletește decât își dăduse ea seama inițial, Adam Baswich era un amant excepțional.

El îi deschise nasturele de sus al vestei.

- Lady Haybury ar trebui să se gândească să impună ținuta asta ca uniformă oficială a clubului Tantal, reflectă el, coborând privirea spre pieptul ei. Aproape îți pot garanta că membrii clubului ar deveni mai generoși cu bacșișurile și mai puțini prudenți la jocurile de noroc.

- Nu prea îi înțeleg farmecul, mărturisi ea. Membrii par să prefere să ne vadă în rochii decoltate. Într-un astfel de costum sunt îmbrăcată din cap până în picioare.

Adam termină cu nasturii vestei, însă în loc să i-o dezbrace de pe umeri, se mulțumi să o deschidă larg. Apoi își trecu palmele peste trunchiul ei, urcând de pe șolduri pe abdomen și oprindu-se să îi prindă în mâini ambii sâni.

- Ești mai acoperită, replică el, dar în același timp arăți mai mult. Îți arăți, spre exemplu, picioarele foarte lungi și talia îngustă și șoldurile frumos rotunjite. Într-o rochie astfel de detalii nu prea se observă, decât ocazional, când te răsucești sau pășești într-un fel anume.

Sophia trase tremurător aer în piept când Adam îi scoase cămașa din pantaloni și își strecură mâinile sub

ea. Degetele lui mari îi mângâiară delicat sfârcurile înainte de a le ciupi, iar ea se înfioră.

- Atunci am să-i scriu Dianei să îi sugerez asta, bine?

- Da. Dă-ți jos vesta. Eu am mâinile ocupate.

Oh, observase. Când ridică brațele, mișcarea modifică presiunea mâinilor lui pe sânii ei. Sophia închise pe jumătate ochii, savurând senzația. Odată ce se eliberă de vestă, Adam îi prinse în pumni poalele cămășii și i-o trase peste cap.

Judecând după cât de întins stătea materialul în dreptul șlițului, Adam savura procesul de dezbrăcare la fel de mult ca ea. Zâmbind, Sophia coborî mâinile pentru a-și descheia pantalonii, însă Adam i le împinse deoparte și se ocupă el. Apoi se lăsă pe vine și îi luă una din cizme. Sophia se sprijini cu mâinile pe umerii lui pentru a-și ține echilibrul până o descălță întâi de una, apoi de cealaltă.

- Ești foarte tăcută, remarcă el, trăgându-i pantalonii până jos ca să îi poată lăsa la o parte.

- A, da? replică ea ridicându-se. Înseamnă că mi-ai distras tu atenția.

Adam zâmbi.

- A, da?

Pe neașteptate se aplecă și o ridică în brațe. În timp ce ea i se agăță de gât cu răsufierea ușor tăiată, el o duse la cada de fontă și o coborî în apa fierbinte.

Simțind căldura înconjurând-o și strecurându-i-se în trup, Sophia oftă și închise ochii cu totul. Însă îi deschise din nou aproape imediat; nu avea de gând să rateze ocazia de a-l privi pe ducele de Greaves, deja excitat și el, dezbrăcându-se în fața ei.

Mădularul lui excitat arăta chiar mai impresionant la lumina zilei. Bănuia că ar fi fost un amant apreciat și dacă nu ar fi fost un duce cu o avere uriașă. Când se opri lângă cadă pentru a trage mai aproape un alt scaun încărcat cu prosoape și cârpe, Sophia se întinse să își închidă degetele în jurul bărbăției lui. Adam încremeni.

Zâmbind, cu privirea ațintită pe chipul lui, se mută mai aproape pentru a-și trece limba pe toată lungimea mădularului, de la bază până la vârf. Apoi prinse capul catifelat în gură. El își înfipse degetele în părul ei pieptănat în creștet, șoldurile schițându-i involuntar o mișcare în față.

Rămaseră astfel preț de o clipă prelungă, Sophia sugând blând, Adam nemișcat, cu capul dat pe spate. Inspirând tremurător, îi ridică din nou chipul spre el.

- Încetează, altfel ai să mă termini pe loc, spuse el hârșăit. Și data viitoare avertizează-mă înainte să faci așa ceva.

Cumva gândul că se aștepta să existe o dată viitoare i se părea foarte excitant. De-a dreptul îi dădea fiori.

- Vino încoace, atunci.

Adam păși în cadă și se cufundă în apă. Lichidul aburind se ridică până la patru-cinci centimetri de marginea căzii când se aplecă în față și o sărută, aprins, cu toată gura. Picioarele li se împletiră, iar ea își strecură brațele în jurul umerilor lui.

De când se afla în Yorkshire făcuse mai multe băi delicios de fierbinți decât avusese vreodată ocazia să facă la club; acolo apa era de regulă doar caldută, din simplul motiv că la bucătărie aveau prea mult de lucru pentru a asigura apă de baie fierbinte pentru cele patru duzini de angajați. Și oricât de agreabilă ar fi fost o baie fierbinte pe vreme rece, faptul că o împărțea cu Adam Baswich o făcea cu atât mai plăcută.

Continuând să o sărute, Adam îi aranjă picioarele în jurul șoldurilor lui și o trase încet în față până ajunse complet îngropat în ea. Sophia gemu, savurând senzația de plin și contactul erotic dintre carnea lui tare și carnea ei strâmtă. Începu să se miște peste el, legănându-se în față și în spate în timp ce el se împinse în ea.

Apa se revărsă pe podeaua din lemn prețios în valuri sincronizate cu ritmul mișcărilor lui.

- Facem... mizerie, găfâi ea.

El o sărută adânc din nou.

- Nu-mi pasă.

Tensiunea îi cuprinse tot trupul, apoi explodă într-un torent delirant de plăcere. Sophia își lăsă capul pe umărul lui Adam când acesta, gemând zgomotos, își înteeți ritmul mișcărilor. În ultima clipă se lăsă pe spate, se retrase din ea și, înșfăcând un prosop de baie, se goli în el.

Sophia îl sărută pe umeri și pe gât, urcând apoi înapoi până la gura lui. Trupul lui, apăsându-se peste ea și înconjurându-l din toate părțile, i se părea chiar mai cald decât apa înfierbântată pentru baie. Chicotind încet, Adam aruncă prosopul într-un coș și își încolăci brațele în jurul ei.

- Ce-i atât de amuzant? vru ea să știe, deși, la drept vorbind, și ei îi venea să zâmbescă.

Sex, căldură și relaxare - oh, da, zâmbetele erau pe deplin justificate.

Îi trecu prin minte, nu pentru prima dată, că și dacă următorul Crăciun avea să și-l petreacă în compania unui bărbat care o voia doar pentru că își dorea să o schimbe, acest răgaz ce i se oferea acum, acest moment, merita sacrificiul. Cel puțin avea să rămână cu amintirile legate de foarte bunii ei prieteni de la clubul Tantal și o amintire foarte surprinzătoare și excitantă legată de sejurul ei la Greaves Park.

- Bulgări de zăpadă?

Dezmeticindu-se, îl plezni ușor peste umăr.

- M-ai înfuriat.

- Atunci mă bucur că nu ne aflăm în apropierea unei cariere de piatră.

- Așa și trebuie. Își descâlci brațele de sub ale lui. Ar trebui să strângem apa de pe podea.

- De asta am servitori, replică el, întinzându-i o mână pentru a o ajuta să iasă din cadă.

Sophia oftă. O spusese pe un ton atât de nepăsător! Aerul i se părea cu atât mai rece acum că nu o mai încălzea nici apa fierbinte, nici trupul lui, și își încolăci o pătură în jurul umerilor. Traversă podeaua udă pentru

a ajunge la fereastră, în timp ce Adam ieși din cadă și își luă un halat gros.

- E înnorat, spuse ea, studiind cerul ce părea să înceapă chiar de sub fereastră și să se întindă la nesfârșit într-o mare de alb uniform.

- Va ninge înainte să se lase întunericul, comentă el, venind în spatele ei. Harvey Jones și-a simțit genunchiul zvâcnind.

Sophia strânse din buze.

- Să înțeleg, deci, că genunchiul acestui Harvey Jones prezice cu exactitate vremea?

- Evident. Adam se îndepărtă din nou de fereastră și se duse să mai pună un buștean pe focul ce ardea vioi în cămin. Să mai facem o încercare de a pescui la copcă sau ai prefera să mergi după încălțările cele noi? Eventual am putea ieși cu sania pe care grăjdarii tocmai au terminat-o de lustruit.

O plimbare cu sania? Nici măcar nu se gândise vreodată să facă așa ceva. Însă prima activitate pe care o menționase Adam fusese pescuitul. Și ținând cont ce turnură luase tentativa lor anterioară de a pescui la copcă, poate că voia să și-o șteargă din memorie, sau cel puțin să o îngroape sub amintiri mai plăcute.

- Pescuit la copcă, decise ea.

- Excelentă alegere. Mi-e poftă de plătică coaptă în suc de lămâie. Se duse la ușă și o deschise larg. Udgell!

- Da, Excelență? răspunse vocea îndepărtată a majordomului.

- Mergem să pescuim la copcă. Cere-i domnului Daily să ne caute un loc potrivit pe lac și să îl pregătească.

- Mă ocup de asta de îndată, Excelență.

Când Adam se întoarse spre Sophia, văzu că aruncase pătura la podea și începuse să-și tragă cămașa bărbătească peste cap. Îi spusese cât de mult îi plăcea să-i vadă picioarele lungi în acei pantaloni, dar aproape că arăta chiar mai delectabil cu poalele cămășii spânzurându-i până pe coapse și picioarele goale dedesubt. Dorința se stărni în el din nou.

Pe parcursul ultimei ore decisese că motivul pentru care teoriile și acuzațiile lui Eustace îl tulburaseră chiar mai mult decât o făceau în general era că tot nu reușea s-o citească prea bine pe Sophia White. Din experiența lui, toată lumea își dorea ceva, fie că era putere, fie că era bogăție, statut social sau securitate. Poate că Sophia hotărâse să se aventureze în Yorkshire din dorința de a se bucura de un Crăciun grandios înainte de a fi smulsă din lume de lanțurile inevitabile ale regulilor impuse de societate, însă în afară de acest lucru nu părea să-și dorească nimic. Și categoric nimic din ce ar fi putut să îi asigure el.

Și nu reușea să se dumirească nici unde să o așeze în ierarhia de prietene, iubite, amante și diverse cunoștințe. Era fiica unui duce, ceea ce o punea mai presus de majoritatea celorlalte femei pe care le cunoștea, însă era copilul ilegal și nerecunoscut al acestuia, ceea ce îi anula complet orice pretenție de origine nobilă. Vorbea de la egal cu servitorii și purta haine de neconceput, era dispusă să facă dragoste cu el, însă nu îi plăcea să fie numită – sau tratată – ca o amantă. Făcea tot ce avea ea chef, ceea ce el găsea înviorător, însă era evident că avea propria ei busolă unică, pe care o urma chiar și atunci când îi irita pe alții, inclusiv pe el. Iar ducele de Hennessy era un neghiob pentru că, în loc să îi admire spiritul și independența, hotărâse să îi răpească viața pe care și-o croise prin propriile forțe.

- Te holbezi la mine, remarcă ea.

Adam se dezmetici.

- Mă uit admirator la picioarele tale.

- Ei bine, te rog să continui, atunci, replică ea, zâmbind și așezându-se să își tragă pantalonii, însă ține cont că mi se face puțin frig.

- Vei avea nevoie de un palton mai gros dacă e să stai pe gheață, decisese el, închizându-și propriii pantaloni și îndreptându-se spre camera de toaletă care făcea legătura între camera de zi și dormitorul lui. Dintre ale mele

majoritatea îți vor fi prea late pe umeri, însă îți vor ține de cald.

Sophia rămase în camera de zi, unde Adam o auzi scotocind printre hainele lor pentru a le găsi pe cele care îi aparțineau ei.

- Cu siguranță Milly sau altcineva va avea un palton care să îmi fie bun, o auzi spunând. Firește, nu se va potrivi cu restul ținutei mele, însă nici nu voi avea impresia că o târăsc pe jumătate pe pământ.

Un mușchi al obrazului îi tresări iritat. Nu-i permisesse să-i cumpere rochii - iar faptul că el o făcuse oricum conta prea puțin - și insistase să cumpere de la el calul pe care el dorise să i-l dăruiască. Iar acum refuza chiar și să împrumute unul dintre paltoanele lui. La ce naiba îl ajuta să fie bogat și puternic dacă nu putea să potopească o femeie - o prietenă - cu flecuștețe și daruri frivole?

Scormonind în fundul unui raft, scoase un palton gri închis, cu o capă groasă, în mai multe straturi.

- Încearcă-l pe asta, insistă el, revenind în camera de zi. Cred că aveam paisprezece ani ultima dată când l-am purtat.

Ea îi luă haina din mâini și o studie.

- Ai păstrat așa ceva?

- Nu neapărat l-am păstrat, cât am uitat de el. Îmi închipui că dacă aş scotoci suficient de adânc, aş reuși să găsesc chiar și câteva perechi de pantaloni scurți de altădată și un pled de sugar.

În loc să zâmbească, așa cum se așteptase el, pe chipul Sophiei apăru o expresie gânditoare.

- Uit că asta a fost dintotdeauna casa ta.

Oftând, puse paltonul pe spătarul unui scaun pentru a termina cu îmbrăcatul.

- Tu când ai avut ultima dată o casă? vru el să știe, deși, judecând după tonul ei melancolic, ceea ce înțelegea ea prin casă era foarte diferit de ceea ce cunoscuse el.

- Am locuit cu mama mea deasupra unei prăvălii de rochii din Surrey până la aproape nouă ani, răspunse ea. Presupun că atunci a fost ultima dată, până am ajuns la clubul Tantal - ceea ce nu-i chiar același lucru, dar cel puțin e un loc unde mă simt - mă simțeam - în siguranță.

- Ai locuit cu unchiul și mătușa ta după moartea mamei tale, nu-i așa? Parcă așa țin minte că mi-ai zis la un moment dat.

De data aceasta ea îi aruncă un zâmbet scurt.

- Da, ei m-au luat în casa lor până și-au dat seama că avocatul care distribuia alocația mea nu le permitea să cheltuiască banii pentru nevoile lor. După aceea nu au mai văzut rostul în a mă ține acolo, așa că m-au trimis la o școală cu internat. La o serie de școli cu internat. Ridică din umeri. Acum, dacă nu vrei să ajung să am nevoie de o băutură tare, cred că ar trebui să mergem la pescuit.

Era prima dată când o vedea trădând o oarecare... nefericire legată de trecutul ei. În cea mai mare parte părea să îl accepte pur și simplu ca fiind ceva ce se petrecuse cu ceva vreme în urmă și care acum nu mai conta. Se întrebă în trecere cât timp îi luase să învețe să gândească astfel. Era o lecție care i-ar fi prins bine și lui.

Vechiul lui palton îi venea destul de bine și îi făcu un compliment, spunându-i că arăta aidoma unui gentleman adevărat. Ceea ce o făcu să îi zâmbească și să îi ofere o plecăciune, în ciuda faptului că părul ei lung și cârlionțat, prins în coadă, și genele ei foarte lungi nu ar fi permis nimănui să o confunde cu un bărbat, nici măcar pentru o clipă, în ciuda hainelor pe care le purta. O conduse afară, oferindu-i brațul pentru a o ajuta să își croiască drum printre nămeții nu foarte înalți strânși pe alee. Însă înainte de a ajunge la marginea lacului, îi trecu ceva prin minte și se opri.

- Așteaptă aici, o clipă doar, îi ceru el și porni cu pași mari înapoi spre casă.

Udgell îi deschise ușa de la intrare exact când ajunse la ea.

- Excelență?

- Decorează casa de Crăciun, porunci Adam.

Majordomul îndrăzni să clipească surprins.

- Ne-ați cerut să decorăm casa în timpul nopții, odată ce vor fi sosit toți oas...

- Da, țin minte. Scoate totul acum. Toate decorațiunile. Vreau frunze de laur și iederă verde. Și asigură-te că avem castane din belșug. Și stafide.

- Am... Da, Excelență.

- Nu pierde timpul. Și începe cu salonul. Vreau să fie gata până se încheie cina.

Odată ce îi întoarse spatele, majordomul închise ușa cu un gest cam prea apăsător. Adam îl ignoră. O fetișcană care de paisprezece ani nu mai avusese o casă în adevăratul sens al cuvântului și care acum locuia la mansarda unui club pentru gentlemen nu mai sărbătorise nici odată Crăciunul într-o casă luxoasă. Îi spusese deja că era cel mai frumos Crăciun din câte petrecuse vreodată. Intenționa să îi ofere unul de neuitat.

Când reveni lângă ea, Sophia își încolăci brațele pe după mâneca lui.

- E totul în regulă?

- Da. Cât se poate de în regulă. Ia spune-mi, ai mai fost vreodată la pescuit de orice fel?

Sophia clătină din cap.

- Am citit o dată cartea lui Beakey pe acest subiect; evident, el susține că pescuitul este o experiență aproape religioasă.

- Ah. Cred că vei descoperi că are de-a face mai degrabă cu viermi și ținutul echilibrului pe gheață.

Ea izbucni în râs.

- Dacă așa stau lucrurile, cred că voi deprinde acest sport cât ai zice pește.

Paznicul lui de vânătoare și pescuit, Jack Daily, alesese un loc promițător în apropiere de malul împădurit al lacului. Pe când ajunseră acolo văzură că acesta terminase

deja de tăiat o copcă de jumătate de metru și așezase două bănci de lemn de o parte și de cealaltă a acesteia. La câțiva metri mai încolo servitorul amplasase o tipsisie cu cărbuni aprinși, instalată pe o sanie.

- Vă rog să mă iertați, Excelență, spuse paznicul de vânătoare și pescuit scoțându-și pălăria. Viermii sunt îngropați prea adânc. Mi-am permis să înșfac câteva găini de la bucătărie. Mai exact gușile, gâturile și bucățele de gheare.

- Foarte bine, Daily. Domnișoara White e novice, așa că te rog să îi arăți ce și cum.

- Onoarea va fi de partea mea, Excelență.

Spre meritul lui, servitorul nu se arată cătuși de puțin surprins de Sophia și ținuta ei nemaivăzută. În schimb o ajută să se așeze pe una din bănci, îi dădu o undiță și îi puse în cârlig o bucată de carne de pui.

- Bun, domnișoară, asta trebuie băgată în gaură. Cârligul e cu greutate, așa că se va scufunda, dar trebuie să-l tot mișcați în sus și în jos. Ca și cum ați fi o găză care a căzut în apă și se îneacă, dar tot încercă să scape.

Sophia încuviință din cap.

- Pot să mă dau drept greier?

- Da. Plăticile se dau în vânt după greieri delicioși.

- Eu mă voi da drept gândac, interveni Adam, punându-și și el momeală în cârlig și aruncându-l în apă. Ține undița relaxat, însă fii atentă în caz că mușcă vreun pește. Nu o smuci afară din apă, altfel vei pierde peștele.

- Da, adăugă paznicul de vânătoare și pescuit. Jucați-vă cu el, ca și cum ați vrea să-l sărutați.

- Zilnic.

Servitorul fu inundat de o roșeață profundă.

- Vă rog să mă iertați, domnișoară White. A fost...

- A fost în perfectă regulă, îl întrerupse ea zâmbind. O descriere foarte potrivită. Am înțeles exact la ce te refereai.

Adam arcui o sprânceană, ațintindu-și privirea asupra ei de pe cealaltă parte a copcii.

- Ah, da? Chiar așa?

- Categorie. Puțin în față, puțin în spate, până îl tragi la suprafață, unde e condamnat la pieire.

Râdea, însă Adam decise că era a naibii de bine că nu își propusese să îl seducă. Aparent nu era cătuși de puțin capabil să reziste farmecelor ei. Și nu îi scăpase nici faptul că se putea relaxa în compania ei tocmai pentru că ea nu avea nimic de câștigat intrându-i în grații. Sophia White era unică în aproape toate felurile pe care și le putea imagina.

- Oh! exclamă ea tresărind. Am simțit o smucitură!

- Luați-o încetisor acum, o învăță Daily. Trageți-l treptat la pieire.

Prin urmare, după doar trei minute servitorul o îndrăgise suficient de mult cât să adopte exprimarea pe care o folosise ea. Adam clătină din cap zâmbind. Aparent singura persoană pe care Sophia nu reușea să o farmece era sora lui, iar din punctul lui de vedere doar Eustace avea de pierdut în acest sens. El unul nu avea de gând să se lipsească de nimic.

- Sunt sigură că ăsta e unul dintre peștii pescuiți de mine, spuse Sophia, gesticulând cu furculița spre farfuria ei, fiindcă e delicios.

Adam îi aruncă o privire pretins încruntată de pe cealaltă parte a mesei.

- Nu cumva sugerezi așa, subtil, că ai fi prins pești mai buni decât am prins eu, nu-i așa?

- Mai buni și mai mulți decât ai prins tu, îl corectă ea, zâmbind.

Îi plăcea când era relaxat, în largul lui, spiritual și amuzant.

Senzația de nefiresc și stinghereala din urmă cu trei zile păreau să se fi risipit, slavă Domnului. Nu-și putea închipui cât trebuia să fie de oribil pentru el să fie în permanență comparat cu un bărbat pe care îl detesta, și încă de către propria lui soră, în asemenea măsură încât să ajungă să creadă că era adevărat. Din unele puncte

de vedere îi părea bine că ea petrecuse atât de mult timp singură, dacă așa ceva ar fi fost alternativa.

Fu străbătută de un fior din cap până în picioare. Nu avea să mai rămână singură prea multă vreme și cel mai probabil avea să fie nevoită să înghită zilnic o doză zdravănă din același medicament care îl otrăvise și pe Greaves. Dacă Hennessy nu ar fi amenințat-o cu distrugerea clubului Tantal în cazul în care îi opunea rezistență, și-ar fi luat de mult tălpășița spre America. La fel ca Adam, însă, se trezise într-o situație în care pur și simplu avea să fie nevoită să strângă din dinți, să își muște limba și să îndure ceea ce avea de îndurat.

Ridică din nou privirea spre el, bucuroasă că reușea să îi abată gândurile.

- Există o explicație pentru acest noroc al tău, să știi, replică Adam.

- Sunt îndemânatică?

- E norocul începătorului. Luă încă o îmbucătură din propria farfurie. Și am poruncit să ți se servească ție peștii prinși de mine, ca să te bucuri tu de mâncarea mai gustoasă.

- Ha. Ridicându-se, se aplecă peste masă și își înfipse furculița într-o bucată de plătică de pe farfuria lui. O băgă în gură. Și se schimonosi. O, asta categoric este de a ta.

Din colțul ochiului surprinse o umbră de zâmbet pe buzele lui Udgers, însă se prefăcu a nu observa nimic. Gândul de a fi fost surprins altfel decât perfect impasibil ar fi putut să-l facă pe majordom să-și dea duhul. Preț de o clipă se întrebă dacă Lady Wallace avea să servească și ea vreunul dintre peștii pe care îi prinsese ea. Marchiza și-ar fi dat duhul, cel mai probabil, dacă ar fi știut de unde provenea mâncarea ei din seara aceea.

- Ai de gând să îmi spui de ce m-ai ținut toată după-amiaza în sera de portocali și nu m-ai lăsat să urc în camera mea să mă schimb pentru cină? întrebă Sophia.

- Nu.

Ochii lui cenușii mai că nu scânteiară de veselie când îi răspunse, deci era clar că se petrecea ceva.

- Prea bine, spuse ea cu voce tare. Dar știi că îți voi descoperi planurile în cele din urmă.

- În cele din urmă, consimți el. Băgă mâna în buzunar și scoase o bucată de hârtie împăturită, pe care i-o întinse. Am găsit scrisoarea asta, adresată ție, în corespondența de azi după-amiază. A sosit chiar înainte de cină, așa că să nu mă certî că ți-ăș fi ascuns-o.

- Știu că nu ai face așa ceva. Coborî privirea spre bucată de hârtie. Oh! E o altă scrisoare de la Cammy. O deschise în grabă, trecându-și rapid privirea peste rândurile așternute cu un scris îngrijit. Ea și Keating au citit absolut toate cărțile pe care au reușit să le găsească la han, iar Keating s-a dus azi din nou să vadă cum decurg lucrările la pod. Susține că, spre surprinderea lui, s-ar putea să chiar știi ce faci.

- Mă simt coplesit de compliment, remarcă Adam sec.

Punând scrisoarea deoparte pentru a o citi mai târziu, Sophia ridică ochii spre el.

- Cum merg reparațiile? îl întrebă ea, spunându-și că era o întrebare pe care ar fi trebuit să i-o pună cu zile bune în urmă.

Firește, avusese o scuză în faptul că Adam o tot evita, dar ar fi putut să întrebe pe altcineva. Dacă într-adevăr ar fi dorit să știe. Dacă nu ar fi știut că vacanța aceea avea să devină mai puțin plăcută din momentul în care gazda ei avea să-și îndrepte atenția asupra paradei de potențiale mirese.

- Merg bine. Ninsoarea din seara asta le va întârzia cu o zi sau cam pe acolo, însă pe miercuri cel târziu ar trebui să le pot da de veste lui Keating și Camille să vină să ni se alăture.

- Asta e fantastic! spuse ea pe un ton exagerat.

Când primise invitația ducelui de Greaves imediat după vestea pe care i-o dăduse Hennessy, știuse încă din prima clipă ce avea să facă. Avea să-și ofere măcar o aventură grandioasă înainte de a depune armele. Odată

sosită la conac, firește, nimic nu mai decursese așa cum se așteptase ea. În ultimele câteva zile, chiar ținând cont de felul în care ajunsese aici, se simțise... mai bine decât își imaginase. Adam o făcuse să se simtă specială și dorită, chiar importantă. Avea însă să-și schimbe atitudinea față de ea din clipa în care îi soseau prietenii și viitoarea mireasă – oricine avea să fie aceasta?

Întrebarea nu încetă să o săcâie până la sfârșitul cinei, în ciuda conversației amuzante cu Adam. Apoi se simți egoistă pentru că își dorise, chiar și pentru o clipă, ca Keating și Camille să fi fost nevoiți să rămână la han și de Crăciun. Așa ceva nu ar fi fost corect față de nici unul dintre ei, dar în special față de Adam. În fond, el invitase zeci de oameni să vină să îi țină companie, iar dintre toți ea era singura care și apucase să sosească. Ce simțea cu adevărat în această privință, când știa că avea tot mai puțin timp să își aleagă o soție, riscând în caz contrar să piardă aproape tot ceea ce îndrăgea și se străduia să protejeze? Până la urmă, pentru ea cea vacanță nu era decât o modalitate plăcută de a-și distrage atenția de la gândurile negre.

- Ai terminat? o întrebă el exact când încheie acel gând.

Sophia își puse șervetul deoparte și se strădui să facă la fel și cu toate grijile ei legate de lucruri în privința cărora nu putea să facă nimic. Când chiar nu aveai ce să faci, îngrijorarea avea doar darul de a-ți consuma timp prețios, pe care lai fi putut folosi mai bine creându-ți amintiri plăcute.

- Da. Și plătica *mea* a fost categoric mai bună decât a ta.

- Aham. Hai să ne retragem în salon, bine? Mă bate gândul să-ți testez norocul la faraon.

Sophia se forță să zâmbească.

- La faraon mă pricep mai bine decât la pescuit. Tu câți pești ai prins, până la urmă? Am uitat.

- Eu am prins trei, iar tu ai prins... patru, parcă?

- Cinci, spuse ea. Inclusiv pe cei doi mai mari.

Adam se ridică de la masă.

- Mergem la faraon. Acum.

Remușcărilor Sophiei pâliră puțin când îi văzu zâmbetul sincer și, venind lângă el, porniră împreună pe coridor. Adam deschise ușa salonului și îi făcu semn să intre înaintea lui. Sophia o făcu, apoi se opri imediat ce puse piciorul în încăpere.

- Oh, șopti ea, înfiorată de încântare.

Panglici aurii, argintii și roșii fuseseră legate de cele trei candelabre, răsucindu-se și intersectându-se în drumul lor spre cei patru pereți. Mănunchiuri de laur și iederă verde fuseseră atârinate de candelabre și drapate pe polița căminului, cu lumânări roșii și albe ridicându-se din mijlocul verdeții. Pe măsuțe se lăfăiau coșuri cu globuri roșii, decorate la rândul lor cu lumânări, proiectând un curcubeu de culori ce dansa în întreaga încăpere.

- Îți place? întrebă el din spatele ei.

- Mi-ai dăruit Crăciunul.

- I-am cerut lui Udgeț să scoată decorațiunile de Crăciun ceva mai devreme, dar îmi asum meritul dacă...

- Îmi place la nebunie, îl întrerupse ea. E... magic. Îți mulțumesc din suflet.

- Cu mare plăcere.

Sophia se răsuci pe călcâie, își petrecu fulgerător brațele pe după gâtul lui și îl sărută. Nu ar fi putut să nu o facă. Bucuria superbă pe care i-o trezea salonul o cerea. Chiar dacă de față ar fi fost o sută de oameni, și nu doar ei doi, tot l-ar fi sărutat.

Adam o sărută la rândul său, închizându-și mâinile în jurul taliei sale pentru a o trage lângă trupul lui solid și zvelt.

- Dacă aș fi știut că vei fi atât de încântată, aș fi făcut-o mai demult, murmură el și își puse din nou gura peste a ei. Deși nu cred că te cunoșteam suficient de bine până acum ca să-mi dau seama cât de... important ar fi să o fac.

- Tocmai de asta îmi place atât de mult, replică ea, sucind gâtul pentru a studia din nou salonul scânteind de lumini. Tocmai pentru că ți-ai dat seama.

Simți o lacrimă caldă alunecându-i pe obraz. Până în momentul acela nici nu-și dăduse seama că plângea.

Adam ridică o mână și îi șterse o lacrimă cu degetele.

- Probabil aș fi putut să-i spun lui Udgell să nu se mai obosească să atârne vâscul, reflectă el cu voce tare, sărutând-o pe obraz în locul ce tocmai fusese udat de lacrimă. Nu pare să fie necesar.

Sophia observă planta cu frunze verde închis atârnând de una dintre panglicile petrecute prin fața șemineului.

- Asta arată ce știi, șopti ea, inundată de o încântare mai profundă, ca un torent de argint lichid curgându-i prin vene, și îi luă mâna pentru a-l conduce spre foc și spre covorul gros din fața acestuia.

Miezul nopții trecuse de mult când deschise Adam ochii. Preț de o clipă nu își dădu seama prea bine unde se afla, până nu îi sări în ochi mănunchiul de vâsc ce se răsucea leneș la vreo trei metri jumătate deasupra capului său. Era în salon.

Amintirea a ceea ce se petrecuse își croi încet drum prin mintea lui și întoarse capul. Sophia era lipită de el, cu capul pe umărul lui și brațul lui drapat moale peste șoldul ei. Focul din spatele lor aproape se stinsese cu totul, cărbunii incandescenți transformând părul Sophiei într-o flacără scânteietoare, roșu aprins, revărsată pe pieptul lui.

Iar el, bărbatul care mereu avea ceva de făcut, mereu avea de ajuns undeva, acum nu voia să se clinească. Gol pușcă și încercat de o vagă senzație de răceală în încăperea cufundată în tăcere, mai puțin în locurile unde pielea ei caldă o atingea pe a lui, se simțea... împlinit. Tocmai el.

Apoi Sophia se foi. Adam se grăbi să închidă ochii din nou, prefăcându-se că dormea, chiar dacă mintea îi spunea că era prostesc și copilăresc să o facă. O simți

ridicând capul, apoi frigul îl lovi în coastele stângi când Sophia se îndepărtă. În mod evident ea nu simțea aceeași împlinire, deși și a lui începea să pălească rapid.

Sophia se întoarse, așezându-se lângă el, iar Adam simți răcorea unei pături drapate peste el până la piept. O clipă mai târziu se întinse lângă el sub pătură, iar buzele ei îl atinseră pe obraz cu delicatețea unui fulg. Capul i se cuibări din nou pe umărul lui, iar Adam se foi, prefăcându-se că dormea, pentru a-și pune mâna peste talia ei.

Odată ce răsuflarea ei se liniști și deveni mai adâncă, arătându-i că dormea, Adam deschise ochii din nou. Ce fel de viață dusese până acum din moment ce nu-și amintea să mai fi avut parte de momente ca acesta? Din moment ce nu mai cunoscuse niciodată până atunci acel sentiment de... pace? Sau din moment ce nu mai cunoscuse niciodată o femeie alături de care să se poată pur și simplu relaxa în fața unui foc muribund? Venise să îl acopere cu o nenorocită de pătură, când el nici nu și-ar fi dat seama dacă se gândise sau nu la el.

Sophia îi spusese că îi dăruise Crăciunul. Dacă ar fi putut să prelungească sentimentul ce îl încerca în momentul acela, bucuros i-ar fi dăruit Crăciunul în fiecare zi. Ba chiar i-ar fi dăruit mult mai mult de atât, dacă ea i-ar fi dat voie, dacă ar fi avut cumva certitudinea că, indiferent ce greutăți îl așteptau în viață, avea să i se ofere și acea... perfecțiune.

Ceva mai târziu adormi din nou și nu se trezi decât când simți un bot umed și pufăitor vârandu-i-se în ureche.

- Fir-ar să fie, bombăni Adam, împingându-l pe Brutus deoparte. Sophia nu mai era lângă el, însă o clipă mai târziu o auzi chicotind încet. Excelent mod de a te trezi, spuse el, ridicându-se în capul oaselor.

Sophia era instalată la capătul canapelei aflate cel mai aproape de el, cu picioarele goale strânse sub ea și doar

cămașa ei bărbătească ascunzându-i restul trupului minunat de ochii lui.

- Scormoneau la ușă, îi explică ea. Dacă nu le-aș fi deschis, ar fi venit cineva să vadă ce se petrece.

- Ba n-ar fi venit, nu dacă țin să își păstreze locul de muncă. Aruncă-mi pantalonii, bine?

După ce Sophia îi dădu pantalonii, Adam și-i îmbrăcă și se ridică.

- Tu preferi ceai dimineața, așa-i?

- Da, dar...

Înainte să apuce să-și ducă obiecția până la capăt, Adam deschise ușa.

- Udgell. Adu ceai.

Apoi o închise din nou.

- Dar sunt goală, în cea mai mare parte, spuse ea pe un ton speriat și sări în picioare.

- N-o să intre.

Adam veni lângă ea, își puse mâinile pe umerii ei și o sărută.

Sophia îl sărută și ea, gura ei dovedindu-se moale și surprinzătoare în ciuda sarcasmului ce se strecura ocazional în replicile ei.

- Deci Udgell știe să-ți lase ceaiul afară? Înseamnă că obișnuiești să faci asta des.

- Hm. Prinzând-o mai ferm de umeri, o împinse pe spate pe canapea. Uneori sunt prost dispus, după cum probabil ai observat și tu, spuse el lent. Când ușa e zăvorâtă, îmi lasă ceaiul afară.

- Oh. Se încruntă când Adam se trânti lângă ea. Nu voiam să sugerez că aș fi geloasă. Fiindcă nu sunt. În mod evident, pur și simplu nu prea mă duce capul înainte de micul dejun.

- Te-a dus totuși capul să mă trezești cu un câine strănutându-mi în ureche.

Cuvintele lui o făcură să izbucnească în râs.

- Acea a fost o coincidență fericită.

Geloasă. În general detesta acel cuvânt. Nu o dată pusesese capăt aventurilor cu câte o amantă când se ajunsese

la așa ceva. În momentul acela, însă, o parte din el și-ar fi dorit ca Sophia să fie geloasă. Însă, evident, în prietenia lor nu era loc de așa ceva. Mai mult, peste doar câteva săptămâni ea avea să fie căsătorită, și nu cu oricine, ci cu un vicar. Tunete și trăsnete, câtă nefericire o aștepta! Și blestemat să fie Hennessy pentru că alesese să o condamne la chin când la fel de ușor ar fi putut să se arate generos cu ea. Faptul că avea să ajungă și el într-o situație aproape identică ar fi putut fi privit ca o ironie, doar că el nu găsea nimic amuzant în întreaga tărașenie.

- Această tendință a ta de a fi uneori prost dispus, spuse Sophia din senin, cu fața ușor încordată, ca și cum n-ar fi fost tocmai sigură de reacția lui. De asta ții să inviți lume la tine acasă de Crăciun? Nu de Crăciunul acesta, desigur, ci în general.

Și iată că, pe nepusă masă, reușise să vadă limpede în el. Avea prieteni pe care îi cunoștea de ani buni și care înțelegeau mai puțin din ceea ce se petrecea în sufletul lui. Oameni care nu vedeau decât atât cât le permitea el să vadă. Ar fi putut să se eschiveze, să se prefacă amuzat de sugestia ei sau să atace într-o altă direcție, însă ar fi însemnat să își facă și lui însuși și ei un deserviciu.

- Da. Nu-mi place aici, dar mi-e mai ușor să tolerez casa asta când sunt înconjurat de o mulțime de oameni. Presupun că așa am mai puțin timp pentru propriile gânduri.

- Dacă nu-ți place Greaves Park, de ce vii aici?

- E reședința principală a familiei. Ridică din umeri. Dacă aș evita-o, oamenii ar remarca. Nu am de gând să fac public ceva ce reprezintă o slăbiciune.

Timp de o clipă Sophia îi studie chipul, deși Adam habar nu avea ce își închipuia că vedea.

- Știu că nu ai nevoie de sfatul meu, dar poate că prezența lui Lady Wallace face circumstanțele chiar mai... dificile decât ar fi cazul. În special anul acesta.

De data aceasta Adam trase adânc aer în piept, lupându-se cu firicele de iritare ce începuseră să crească în el. El rareori avea nevoie de sfaturi și cu siguranță nu din partea unei fetișcane care lucra la un club de bărbați. Pe de altă parte, Sophia nu era chiar atât de ușor de etichetat.

- Printre oaspeții mei se mai numără și persoane care țin la reputațiile lor. Cum nu sunt căsătorit, am nevoie de o gazdă de sex feminin. Cineva care face parte din familie. În special anul acesta.

Cineva zgâlțâi clanța ușii, iar Caesar și Brutus începură să latre.

- Gata, băieți, îi mustră Sophia, întinzând mâinile pentru a mângâia mastifii.

Oricât ar fi fost de improbabil că o femeie atât de firavă putea stăpâni doi câini uriași ca aceia, ambii dulăi se topiră, dând din coadă și gudurându-se pe lângă ea.

În mod evident băieții o adorau, remarcă Adam ridicându-se de pe canapea și mergând să ia ceaiul. Și el la fel. Încremeni cu piciorul în aer preț de o clipă, apoi își continuă drumul, bucuros că era cu spatele la Sophia și aceasta nu-i putea vedea expresia. O adora.

Ceea ce nu era tocmai surprinzător, își spuse, având în vedere că în ultimele zece zile fuseseră împreună aproape constant, iar ea era frumoasă, avea o personalitate deosebit de plăcută și era în egală măsură bună la suflet. Mai neașteptat era faptul că revelația îl tulburase. În fond, avea prieteni în fața cărora își deschidea sufletul și avea femei cu care făcea sex. Doar că nu mai cunoscuse niciodată pe cineva care să-i ofere pachetul complet.

Dezmeticindu-se și hotărând că acea bruscă conștiință de sine era mai degrabă jalnică decât zguduitoare, deschise ușa salonului și luă tava de ceai pusă pe podea. Dacă nu ar fi fost gândul la cei treizeci de ani pe care avea să-i împlinească în scurtă vreme și la Eustace care îl pândea ca un vultur așteptând să eșueze în încercarea de a-și face datoria ca ea să-și poată înfige ghearele

în moștenirea lui, ar fi trimis după frații Jones. I-ar fi fost chiar ușor să le spună că nu-i plăcea cum construiau podul și să le ceară să ia totul de la capăt. Astfel ar fi putut să-și petreacă Crăciunul singur cu Sophia. Ar fi fost un cadou pe care categoric l-ar fi apreciat, dacă prețul nu ar fi fost mai mare decât putea accepta să plătească.

capitolul 8

Salonul de muzică al Greaves Park se afla într-o parte a galeriei de portrete. Sophia se opri în capul scării, privirea alunecându-i deja spre portretul precedentului duce de Greaves, în ciuda hotărârii ei de a nu-i mai acorda celui individ nici cea mai mică atenție.

– E doar o pictură, murmură ea doar pentru sine, îndreptându-și umerii și continuându-și drumul.

Însă când ajunse în dreptul portretului încetini. Bărbatul acesta nu doar că își chinuse familia cât trăise, ci avusese grijă și să facă astfel încât să controleze viața fiului său chiar mort fiind. Într-un fel, încercase să se asigure că Adam avea să sfârșească prins într-o căsnicie fără iubire – sau, în cel mai rău caz, avea să se căsătorească doar pentru a-și păstra proprietățile –, astfel încât noul duce de Greaves să fie la fel de puțin motivat să își respecte și onoreze soția cum fusese și el.

Trăgând adânc aer în piept, se întoarse spre tablou. Ochiul cenușii fascinanți o fixară fără a clipi. Pentru că acum știa ceva mai multe despre el, îi putea studia expresia și atitudinea pentru a căuta indicii care să-i trădeze cruzimea egoistă și aroganța disprețuitoare care, fără îndoială, îl caracterizaseră.

Michael Arthur Baswich. Cel de-al nouălea duce de Greaves. În mod evident ea ar fi fost exact genul lui. Fu străbătută de un fior din cap până în picioare. Dacă bărbatul acela ar fi invitat-o să își petreacă Crăciunul acasă la el, ar fi refuzat invitația. Nu se putea imagina

dorindu-și nici măcar să petreacă timp în compania lui, cu atât mai puțin să aibă o relație intimă cu el.

Fiul lui, însă, era cu totul altceva. Da, putea fi arogant și prea sigur pe el, însă el chiar asculta când vorbea cu el. Se arăta în permanență preocupat de confortul ei și nu-l deranja să piardă din când în când la cărți - chiar și în fața unei femei.

Cel mai relevant era, indiferent dacă el avea s-o recunoască vreodată sau nu, că îi păsa cu adevărat ce fel de om era. Și ce fel de om nu era. Câți duci ar fi invitat în propria casă o femeie cu statutul de copil din flori, care își câștiga singură existența și purta pantaloni și rochii prea mari? Cel din portretul de pe perete cu siguranță nu ar fi făcut-o.

- Ești detestabil, spuse ea și întoarse spatele tabloului.

Adam stătea la capătul coridorului, privind-o. La naiba! Nu putea nici măcar să poarte o conversație cu un tablou fără a fi văzută de cineva.

Se scurse o clipă prelungă până ce Adam porni spre ea.

- Acum știu ce simți față de el, spuse el târăganat, arătând spre portretul din spatele ei. Față de mine ce simți?

Un zâmbet îi curbă buzele, cuprinsă pe dinăuntru de fierbințeală la simplul gând că Adam se obosise să o întrebe așa ceva. Ridică mâinile spre el, chipurile pentru a-i aranja cravata, dar de fapt dorindu-și pur și simplu să îl atingă.

- E prea devreme ca să mă pot pronunța.

- Ah, da, așa crezi? Se aplecă și o sărută blând. Ce cauți aici? Nu ai venit doar să-l mustri pe tatăl meu, presupun.

Sophiei îi luă o clipă să-și recapete vocea după acel sărut.

- Cântam cândva la pian. Voiam să văd dacă mai țin minte cum se face.

Adam încuviință din cap, apoi îi dădu drumul Sophiei pentru a deschide o ușă din apropiere, ce dădea spre o cameră în care o servitoare spăla ferestre.

- Vreau două câni cu cidru fierbinte în salonul de muzică, porunci el, apoi se întoarse lângă Sophia. Mergem?

- Credeam că te întâlnești cu meșterii care îți construiesc podul în după-amiaza asta.

- Încă n-au sosit. O luă de mână și o învârti într-o piruetă, ochii lui cenușiu-închis sclipind de încântare. Sunt aproape dezamăgit că azi nu porți pantaloni.

Ea coborî privirea spre rochia de muselină albastră.

- Sunt la Milly, mi-i spală. Asta e, de fapt, rochia mea.

- Țin minte. E cea pe care o purtai când ai căzut în râu. Mă bucur că nu a fost distrusă.

- Una din mâneci era ruptă, iar tivul rochiei fuse smuls cu totul, însă mi-a reparat-o Milly. Îi aruncă o privire piezișă în timp ce intrară în salonul de muzică. De ce i-ai poruncit chelăresei tale să îmi servească drept cameristă?

- Fiindcă tot ce aveai pe lume era o rochie și o pălărie hidoasă și orice lady trebuie să aibă o cameristă personală măcar o dată în viață.

- Și ai decis asta chiar înainte să afli despre ultimatumul tatălui meu, replică ea cu un suspin vag.

Și când se gândea că se îndoia de propria bunătate, netotul.

- În mod evident sunt foarte perspicace.

Sophia pufni în râs.

- E plăcut să am pe cineva care să mă ajute să-mi pieptăn părul. Eu și Lucille ne coafăm reciproc uneori, însă ea îmi înfige agrafele în scalp.

Adam chicoti.

- Atunci mă bucur că îți salvez puțin craniul de la tortură.

Râzând, Sophia se așază la pianul superb cu pupitrul din lemn de mahon furniruit și claviatura din sîdef lustruit.

- E atât de frumos încât aproape nu mă îndur să cânt la el.

- Prostii. Arată-mi ce știi.

Cuprinsă brusc de o oarecare neliniște, Sophia răsfoi partiturile așezate deasupra instrumentului. *Nocturna numărul IV în la major* de John Field i se păru vag familiară și își încercă șovăitoare mâna cu câteva acorduri. Încetul cu încetul degetele ei începură să-și amintească notele, iar ea deveni mai încrezătoare.

Când două mâini masculine, cu degete lungi, se întinseră peste umărul ei pentru a da pagina, Sophia tresări, poticnindu-se în câteva note până când mintea ei reuși să preia din nou controlul asupra degetelor ei.

- Îmi cer scuze, murmură ea.

- Nu-i cazul. A fost vina mea.

Sophia încheie bucățica muzicală cu o improvizație sofisticată, iar Adam aplaudă.

- Cânti bine.

- De-abia a fost acceptabil, dar mulțumesc. Nu am nici pe departe suficient exercițiu.

- Ai pian la club?

- Nu. Ar fi drăguț, dar nimeni dintre noi nu și-ar putea permite vreodată așa ceva, iar Diane și Oliver deja se arată mai generoși față de noi decât ne așteptasem vreodată.

- Am să-ți cumpăr eu unul.

Sophia ridică privirea spre el. O șuviță de păr negru îi căzuse peste frunte, iar ea i-o împinse deoparte, coborând cu degetele pentru a-l atinge pe obraz. Era atât de chipeș încât îi venea să-l întrebe câte femei se îndrăgostiseră de el.

- Nu voi fi acolo să mă pot bucura de el.

- Atunci am să ți-l trimit în Cornwall.

Dacă se încapățâna să o facă, Adam risca să-i creeze o grămadă de probleme.

- Nu se poate să-mi cumperi un pian. E mult mai grav decât cu un cal. E un dar mai... personal.

Ochii lui se îngustară milimetric.

- Atunci am să-l ofer anonim în dar angajatelor clubului Tantal, însă în numele tău. Mă gândesc că multe dintre colegele tale știu să cânte la pian.

Părea o sugestie mai rezonabilă, slavă Domnului.

- Da, așa e. Și cum tu ești ridicol de bogat, iar fetele își vor ieși din minți de încântare, nu am să mă opun.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet leneș.

- Sunt absolut uluit.

Privind-o în ochi, Adam o sărută din nou.

Sophia îl trase pe bancheta de lemn lângă ea, petrecându-și brațele în jurul gâtului său și sărutându-l la rândul ei. Oh, cât de mult îi plăcea bărbatul acesta! Îi tot repeta că ea era unică, însă nu cunoscuse niciodată pe cineva ca el - când sumbru și periculos, când spiritual și bine dispus. Iar fi luat ani peste ani să îl descifreze și i-ar fi făcut teribil de multă plăcere să zăbovească îndelung la așa ceva.

Gândul o surprinse și deschise ochii chiar în timp ce Adam o trase în poala lui. Ultimele două săptămâni fuseseră ca un vis - așa se explica de ce își putea permite gânduri atât de extravagante. Lumea mai largă și mai crudă rămăsese pe celălalt mal al râului, iar o parte din ea și-ar fi dorit ca frații Jones să nu mai repare niciodată podul, indiferent care ar fi fost consecințele ce s-ar fi abătut asupra clubului Tantal dacă nu și-ar fi făcut apariția la propria ei nuntă.

Adam urcă lent și mângâietor cu palma pe piciorul ei, ridicându-i și fusta din același gest. Apoi ușa salonului de muzică se deschise brusc.

- Bună, Adam, spuse Keating Blackwood alene, ținând în mâini tava cu cidru. Ia-ți mâinile de pe Sophia.

Sophia scoase un țipăt ușor, împingându-și fustele în jos și sărind în picioare atât de rapid încât aproape îl răsturnă pe Adam de pe banchetă.

- Bună, Keating, spuse Adam pe un ton perfect calm, gândindu-se că nu-și putea permite să se ridice în picioare în momentul acela. Își mută privirea dincolo de silueta înaltă și întunecată a prietenului său. Unde ți-e soția? Sau pe ea ai uitat-o?

- Majordomul tău o conduce chiar în clipa aceasta la camera noastră. Imediat ce am aflat că voi doi vă aflați în salonul de muzică, m-am gândit să vin pe post de vestitor. Ochii lui căprui se îndreptară bănuitori spre Sophia. Bună, draga mea. Ești bine, să înțeleg?

Prin urmare netrebnicul își închipuia că se deda la fapte josnice cu tânăra ce îi era oaspete. Ce-i drept, o făcea, însă era cu acordul ei.

- Calmează-te, Blackwood.

Sophia se duse hotărâtă să ia tava din mâinile lui Keating. Punând-o deoparte pe un scaun, îl prinse pe acesta într-o îmbrățișare zdravănă.

- Mă bucur că ai venit, spuse ea cu sinceritate, sărutându-l pe obraz. Mă duc s-o caut pe Cammy.

Fără cea mai mică privire în urmă, fugi din încăpere.

Odată ce o văzu dispărută, Keating arcui o sprânceană.

- Aștept o explicație care să nu mă forțeze să-ți dau un pumn în față la final.

Era un atac al naibii de nejustificat, având în vedere reputația lui Keating.

- Am - aveam - un singur oaspete în casă. Eu și Sophia obișnuim să bem adesea un ceai sau cidru împreună. Și suntem adulți amândoi, așa că bagă-ți mințile în cap, altfel n-am să ezit să sar și eu la bătaie.

Aruncând rapid o privire prin încăpere, apoi îndreptându-și din nou atenția asupra lui Adam, Keating se relaxă puțin.

- E o explicație pe care sunt dispus să o accept.

- Bun.

- Mulțumesc că ne-ai invitat în casa ta, continuă Blackwood. Mă străduiesc să duc o viață conformă cu regulile înaltei societăți, însă nu am reușit să conving pe nimeni de acest lucru. Nu primim prea multe invitații.

- Ți-ai răpit mireasa de la nunta altui bărbat, Keating. Ca ispravă care să marcheze întoarcerea ta grandioasă în sânul înaltei societăți după scandalul de dinainte, a fost într-adevăr o faptă memorabilă, dar nu prea a avut darul de a te pune într-o lumină favorabilă.

Keating luă una dintre cămile cu cidru și sorbi din ea, apoi o luă și pe cealaltă și porni spre Adam.

- Și totuși nu începe îndoială că a meritat.

- Mărturisesc că în ultima vreme ai părut mai civilizată.

- Doar mai fericit, replică prietenul său, dându-i cea de-a doua cană. Și am încercat să nu o iau personal când podul spre moșia ta s-a prăbușit exact în momentul în care, pentru prima dată în cei șapte ani de când mă tot chemi aici, am acceptat în sfârșit invitația.

Adam reuși să îi ofere un zâmbet acum că mîntea lui - și trupul deopotrivă - apucase să se adapteze la noua turnură a evenimentelor. Dacă tot era inevitabil ca cineva să întrerupă acel interludiu atât de neobișnuit și de agreabil, îl prefera pe Keating aproape oricui altcuiva.

- Mă bucur că ai venit.

Mijind un ochi, Keating sorbi din nou din cidru.

- Să înțeleg că ai dorit să vezi și ditamai alaiul de fețișcane fără obligații?

- Nu neapărat că mi-am dorit asta, însă sunt nevoit să o fac, replică Adam. Ții minte ce vârstă urmează să împlinesc în curând, nu-i așa?

Keating îl privi confuz preț de o clipă, apoi sprâncețele i se strânseseră într-o expresie încruntată.

- Ai de gând să te căsătorești cu una dintre ele. Firește. Uitasem.

- La fel și eu. Sau, mai exact, am tot ignorat inevitabilul până m-am trezit că arde. Iar acesta mi s-a părut cel mai bun aranjament pentru a-mi alege pe cineva care să corespundă.

- Ele știu de ce se află aici?

- Nu cunosc detaliile, nici nu știu cât e de presantă problema, dar nu cumva toate tinerele sunt în permanență cu gândul la măritiș?

Chiar în timp ce rosti acele cuvinte își aminti că printre tinerele pe care le invitase se număra și cel puțin una care ar fi preferat să *nu* fie nevoită să se căsătorească, însă Sophia oricum părea să fie o excepție de la toate regulile.

- Atunci explică-mi ce-i cu Sophia, îi ceru Keating, parcă citindu-i acel gând.

- Ți-am explicat deja.

- Da, doi adulți ajunși împreună prin forța circumstanțelor. Minciuni sfruntate.

Adam arcui o sprânceană.

- Pui la îndoială cuvântul meu?

- Da, îl pun. Scrisorile pe care i le-a tot trimis Sophia lui Cammy erau foarte... afectuoase la adresa ta, iar soția mea își făcea griji că poate te-ai dedat la vreun joc sau altul. La fel și eu. Și ținând cont de ceea ce-am văzut aici, nu m-am liniștit deloc.

- Nu o corup pe Sophia, dacă asta sugerezi. Are și ea propriul set de circumstanțe, însă n-am să ți le dezvălui. Va trebui să vorbești cu ea. Adam ezită când fu izbit de ceea ce tocmai aflase de la Keating. Cât de afectuoase erau scrisorile Sophiei în ceea ce mă privește?

- Erau ridicol de drăgăstoase, cel puțin pentru cineva care te cunoaște atât de bine ca mine. Sophia îmi e prietenă, Adam, și m-a ajutat în privința lui Camille. Așa că sper că nu faci vreo josnicie.

Adam sorbi din cidrul cald.

- Eu nu sunt josnic.

- Iar eu nu sunt orb. Voi vorbi și cu Sophia, să văd dacă îmi confirmă interpretarea ta legată de povestea din dimineața asta.

Oricum Sophiei nu ar fi putut să-i facă nimic împotriva voinței ei - cel puțin nu fără a se alege cu un șut între picioare. Adam ignoră insulta adusă onoarei lui și se ridică. Cârdu de potențiale mirese probabil traversa

podul chiar în momentul acela, însă n-avea de gând să se mute în foaier pentru a le întâmpina. Alese în schimb să îl conducă pe Keating la etaj, la camera pe care i-o dăduse Sophiei.

Ușa ei era larg deschisă și încă de pe scări o auzi sporovăind și râzând. Fără îndoială era ușurată că prietenii ei sosiseră într-un sfârșit. Și de ce nu ar fi fost? Acum o avea aici pe Camille Blackwood, cu care să discute despre problemele ei și de la care să împrumute rochii și mănuși. Adam se încruntă pentru o clipă. Îi plăcea să îi ofere el lucrșoare drăguțe. Avea să-i fie greu să înceteze.

- Putem intra? întrebă el, oprindu-se în prag și privindu-le pe Sophia și Camille râzând la unison de pălăria distrusă care supraviețuise băii în râu.

Sophia ridică privirea spre el, cu ochii verzi sclipindu-i veseli.

- Lui Cammy nu-i place pălăria mea cea nouă, exclamă ea.

- Toate hainele ei s-au pierdut în râu, Keating, spuse Camille, ridicându-se de pe pat pentru a-i întinde mâna lui Adam. Știam eu că ar fi trebuit să-mi aduc mai multe haine.

- Dacă ți-ai fi adus mai multe haine, am fi făcut podul să se prăbușească din nou, spuse soțul ei pe un ton sec. Adam strânse mâna lui Camille.

- Sophia are un spirit foarte practic. Și-a găsit sau împrumutat o garderobă de-a dreptul... unică.

De undeva din partea din față a casei auzi vag sunet de voci împletindu-se și se întări sufletește, stăpânindu-și dorința bruscă de a fugi din calea inevitabilului. Partea agreabilă a acelei vacanțe tocmai se încheiase.

- Încep să-mi sosească și alți oaspeți, spuse el, privind-o pe Sophia și străduindu-se să nu dea o încărcătură mai grea cuvintelor sale. Trebuie să merg să îi întâmpin. Își îndreptă atenția asupra lui Keating. Vouă v-am dat camera din colț, chiar lângă asta.

Înclinând ușor din cap, ieși din încăpere, prefăcându-se că nu observase tresărirea de regret din ochii frumoși ai Sophiei. Regreta oare sfârșitul interludiului lor? Sau își dorea să nu fi început deloc? Ceea ce se petrecea acum era exact ceea ce s-ar fi întâmplat cu două săptămâni în urmă dacă podul nu s-ar fi prăbușit în râu. Doar pentru că, pe neașteptate, avea impresia că ultimele două săptămâni nu existaseră cu adevărat nu însemna că într-adevăr așa era. Doar dacă nu cumva totul fusese doar un vis perfect, învăluit de albul strălucitor al zăpezii.

- Chiar nu-i cazul să faci asta, Cammy, protestă Sophia când Camille începu să scotocească prin cușorul ce tocmai îi fusese adus. Am mai multe rochii pe care le-am împrumutat de la servitoare.

- Eu mi-am adus mai multe decât aș putea purta, replică Cammy. Keating adoră să îmi cumpere rochii.

- Un motiv în plus să nu le port eu.

- Sophia, nu poți să apari la o cină în înalta societate purtând o rochie de servitoare. Ridicându-se, Camille îi arătă o elegantă rochie albastră. Asta ar trebui să îți vină bine.

Rochia gri închis pe care doamna Brooks o găsisse într-un cușor vechi era cel puțin la fel de frumoasă ca cea a lui Camille, decise Sophia, și demult își dorea să o poarte. Nu la o cină simandicoasă, firește, însă cel puțin părea potrivită pentru ocazia respectivă. Ba chiar mai mult decât potrivită.

- Am să mă descurc. Rochia aia ar trebui să o porți tu. Va arăta divin pe tine.

- Când lucram amândouă la clubul Tantal, obișnuiam adesea să facem schimb de haine. Acum de ce eziți atât de tare să o faci?

- Nu-i vorba de asta, oftă Sophia. Va trebui să porți acele haine. N-aș vrea ca oamenii ăștia să-și închipuie că porți rochiile *mele* sau ceva de genul. Eu n-am ce căuta în înalta societate, însă tu și Keating da.

- Eventual la periferia ei. Un ucigaș și o femeie care și-a părăsit mirele în fața altarului nu sunt tocmai oamenii pe care să-i inviți la vreunul dintre cluburile Almack.

Pufnind în râs, Sophia luă rochia și o puse în fața prietenei sale. Fără îndoială arăta excelent pe Camille, cu părul ei blond deschis și ochii albaștri.

- Poate nu sezonul acesta, dar sunteți amândoi oameni interesanți. Îmi închipui că peste un an sau doi veți fi din nou apreciați în societatea londoneză. Neapărat poartă rochia asta diseară. Promite-mi că o vei face.

- Oh, prea bine. Dar știi că poți să împrumuți de la mine orice îți dorești. Oricând îți dorești. Punând rochia pe pat, Camille se așeză lângă ea și își împătură mâinile în poală. Bun. Acum povestește-mi despre ducele de Greaves.

- Ce-i cu el?

- Spuneai în epistolele tale că te-a dus să-ți cumperi pantofi, că ați ieșit să călăriți împreună și că v-ați distrat cu câteva partide interesante de biliard și pichet. Îl plăci.

Sophia coborî sprâncenele.

- Firește că da. Am devenit prieteni.

Prieteni care se dedau la activități de-a dreptul păcătoase, însă acel detaliu părea prea puțin relevant.

- Doar atât? întrebă Camille deloc convinsă. Prieteni?

- Prieteni apropiați, recunosc Sophia cu un zâmbet.

- Oh, șiretenie mică! exclamă prietena ei. Te-a sedus? Ridicând din umeri, Sophia se trânti și ea pe pat.

- A fost ceva reciproc. În fond, ne trezisem izolați aici. Oricine are nevoie de o ocupație cu care să-și omoare timpul.

Camille își puse mâinile peste gură, privind-o cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate consternată.

- Știi că de regulă are amante. Ți-a oferit... așa ceva?

- A pomenit și de asta, dar mie pur și simplu îmi face plăcere să îmi petrec timpul cu el. Și nu văd nimic rău în asta.

Poate că adoptase un ton sfidător, însă era justificat, pentru numele lui Dumnezeu. Ea ducea o viață foarte diferită de cea a majorității femeilor care locuiau în Mayfair. Chiar și Camille se trăgea dintr-o familie bună, părinții ei fiind un lord și o lady, și dusese o viață privilegiată până când o căsătorie aranjată schimbasesc acest lucru, forțând-o să se refugieze la clubul Tantal.

- Prea bine, comentă Camille pe un ton gânditor. Dar te rog promite-mi că nu vei uita că aventura cu Adam Baswich e ceva temporar. Să nu ajungi să fii rănită.

Sophia clipi surprinsă. Preț de o clipă încântătoare uitase de viitorul ce o aștepta și uitase că trebuia să îi povestească și prietenei sale despre acesta. Trăgând scurt aer în piept pentru a se întări sufletește, începu să-i povestească, pornind de la vizita neașteptată a ducelui de Hennessy la clubul Tantal într-un moment când ea îl crezuse demult plecat din Londra și hotărât să nu mai revină până anul următor. Adoptând cel mai pragmatic ton de care era în stare, îi spuse lui Cammy cât de succint își exprimase acesta disprețul față de persoana ei și dezgustul stârnit de circumstanțele ei și de bârfele pe care el și familia lui erau nevoiți să le îndure aproape zilnic pe durata sezonului, apoi îi comunicase decizia lui de a o lua cu forța de la Londra pentru a o da pe mâinile reverendului Loines din Cornwall. Precum și consecințele care s-ar fi abătut asupra clubului Tantal dacă ar fi refuzat să se supună poruncilor lui.

Când încheie, Camille o privi albă la față.

- Nu mi-a plăcut niciodată individul, spuse ea cu o voce tremurătoare, dar sincer nu mă așteptam să fie atât de crud.

O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar Sophia se întinse să i-o șteargă.

- Adam spune că, din punctul de vedere al lui Hennessy, a rezolvat o problemă și mi-a asigurat un viitor în care voi avea un acoperiș deasupra capului, un soț cum se cuvine și o situație respectabilă. Și te rog nu mai

plânge, altfel am să izbucnesc și eu din nou în lacrimi și am decis că n-are nici un rost să o fac, plus că mi se umflă ochii.

- Trebuie să putem să facem ceva, Sophia. Orice.

- Deja am analizat și respins peste o sută de variante, replică Sophia, îmbrățișându-și prietena. Dacă fug în lume, Hennessy își va folosi întreaga avere și influență pentru a-i distruge pe lordul și pe Lady Haybury, precum și clubul Tantal. M-a învins, dar cel puțin mi-a lăsat un răgaz de câteva săptămâni - cel mai probabil ca să apuc să reflectez la soarta mea și la viața scandaloasă pe care am dus-o, însă eu mă folosesc de acest timp pentru a-mi petrece sărbătorile într-o casă grandioasă, alături de cea mai dragă prietenă a mea.

- Și mă bucur că ai ales să faci asta, comentă Cammy, făcând un efort vizibil să zâmbească. Dar va trebui să mă ierți dacă am să mă străduiesc să găsec o cale de a te salva de la o asemenea idioțenie.

- Oh, încearcă liniștită. Cum se spune la mesele de faraon, o șansă există întotdeauna. La drept vorbind știa că nu exista nici o șansă, însă dacă încercarea de a găsi o salvare o ținea ocupată pe Camille și le scutea pe amândouă de a se gândi prea mult la ceea ce era inevitabil să se întâmple, atunci avea să considere că merita. Strânse mâna prietenei sale. Bun. Lasă-mă să merg să mă îmbrac și vom coborî la cină. Am să le stârnesc coșmaruri tuturor tinerelor drăguțe și de familie bună, ceea ce va fi foarte amuzant, nu crezi? După aceea voi putea cina în pace în camera mea.

- Cum se face că au venit atât de multe tinere necăsătorite? întrebă Camille, ridicându-se din nou.

- Despre asta va trebui să îl întrebi pe Greaves. Sau pe Keating, fiindcă probabil a aflat și el între timp.

Spunând acestea, Sophia își lăasă prietena singură pentru a merge să se îmbrace pentru cină. Milly și rochia gri recent descoperită o așteptau în dormitorul ei.

- Oare cum Dumnezeu reușești să tot găsești astfel de lucruri? vru Sophia să știe când Milly o ajută să-și

tragă peste șolduri rochia de culoarea cărbunelui, apoi să-și petreacă brațele prin mânecile dantelate. E năucitor de frumoasă.

- E o casă mare, după cum bine știi. Mai mereu apar tot felul de fleacuri unde nici nu te-ăștepți. Cred că asta se poate să-i fi aparținut vreunei verișoare sau vreunei mătuși.

- Ei bine, avea gusturi excelente, oricine ar fi fost persoana respectivă. Sophia făcu o piruetă în fața oglinzii în care se vedea din cap până în picioare, apoi se opri când fu lovită de un gând îngrozitor. Nu cumva verișoara sau mătușa respectivă se numără printre oaspeții de acum, nu-i așa? Nu aș vrea să fiu acuzată că îi fur hainele.

- O, sunt sigură că nu se află printre oaspeți, spuse Milly pe un ton indiferent. Asta s-a întâmplat cu ani buni în urmă. Acum stai jos și lasă-mă să-ți aranjez părul.

Sophia aproape refuză, însă voia să arunce un ochi la alaiul de mirese, la acele femei pe care Adam le considerase potrivite pentru a se căsători cu un duce.

- Cred că vreau o coafură dramatică.

- Asta și intenționez să îți fac. Și dacă găsești printre aceste tinere vreuna care crezi că i s-ar potrivi cel mai bine Excelenței Sale, ar trebui să-i spui. Are încredere în părerea ta, iar eu aș prefera să aleagă pe cineva pe gustul tău, mai degrabă decât pe cineva după preferințele lui Lady Wallace.

Înăbușindu-și un oftat, Sophia încuviință din cap. Cu siguranță nu conta cine credea ea că s-ar fi potrivit cel mai bine cu Adam și conta chiar mai puțin că, preț de câte o clipă din când în când, se imaginase pe ea însăși în acel rol. Ea avea deja un soț ce o aștepta și, chiar de nu ar fi fost așa, faptul că era un copil din flori o făcea complet nepotrivită pentru un duce. Sau pentru orice alt aristocrat.

- Am să mă străduiesc, spuse ea cu voce tare.

Aleseră un coc complicat, împletit, prins în creștetul capului, cu șuvițe lungi și delicate atârnându-i în dreptul

tâmpelor și alunecându-i seducător pe ceafă. Trebuia să recunoască și ea, nu arătase niciodată mai bine, nici măcar în cele mai spectaculoase seri ale ei la clubul Tantal. Când doamnele și gentlemanii prezenți aveau să înceapă să-i arunce priviri disprețuitoare, avea să fie din cauza părinților ei, nu a felului în care arăta. Și dacă erau în stare să o disprețuiască pentru ceva ce nu era nicidecum vina ei, rușine să le fie. Într-un fel, oricât de bizar ar fi fost, acea atitudine îi permitea și ei să îi privească de sus, la fel cum făceau ei cu ea. Iar în seara aceea, oricât de tare ar fi iritat-o faptul că sosirea lor îi distrusese propria vacanță de vis, avea să fie nevoită să se mulțumească doar cu atât.

- Cred că vei fi foarte bine, spuse Milly studiind-o. Toate domnițele acelea nobile vor fi nevoite să se dea peste cap să arate cât mai bine, dacă vor să nu pălească prin comparație cu tine.

Sophia se schimonosi.

- Nu spune asta, Milly. Tot ce îmi doresc e să știu că măcar de data aceasta le va fi greu să mă ignore.

- Ei bine, Excelența Sa categoric nu te va ignora. Asta-i sigur.

- Adam și cu mine suntem prieteni. Nimic mai mult.

- Ei bine, între noi fie vorba, toți servitorii știu despre acel „nimic mai mult“. Nu că am sufla vreun cuvânt despre asta. Excelența Sa ține să i se respecte intimitatea, iar noi avem grijă să o facem.

O, vai.

- Îți mulțumesc pentru asta, spuse ea. Însă e adevărat. Suntem pur și simplu prieteni. Nu încerc să fac nimic altceva în seara asta decât să țin capul sus. Nu am prea multe ocazii de a o face, iar în curând nu voi mai avea deloc.

Chelăreasa o strânse în brațe, având grijă să nu-i sifozeze rochia sau să-i strice coafura.

- Ești o fată curajoasă, Sophia. Eu nu aș îndrăzni să trăiesc așa cum o faci tu. Și-ți voi ține pumnii în seara asta.

- Ești o femeie foarte bună la suflet, Milly. Îți mulțumesc.

Pe când terminară cu aranjatul părului, oaspeții începură deja să se strângă în salon pentru a aștepta să fie poftiți la cină. Senzația din stomac îi aminti ce simțise în noaptea deschiderii clubului Tantal - o oarecare speranță nesigură că totul avea să meargă bine, însoțită de o bănuială foarte pronunțată că ea și restul angajaților aveau să se trezească alungați din oraș până în dimineața următoare. Clubul fusese și continua să fie un succes, însă în seara aceea situația nu părea deloc promițătoare pentru ea.

Când ajunse în capătul scării se opri. Intenționat își alesese momentul sosirii astfel încât să nu fie nici prima, nici ultima persoană care își făcea apariția la cină, însă în felul acesta se vedea nevoită să îi înfrunte pe cei circa o duzină de oameni care se aflau deja în salonul decorat de Crăciun, făcând conversație. Ei bine, înfruntase și situații mai dificile în trecut și spera oricum că Adam și prietenii erau și ei deja de față. Îndreptându-și umerii, trecu pragul salonului.

Prietenii ei nu erau acolo. În schimb doisprezece perechi de ochi se întoarseră spre ea.

- Bună seara, spuse ea, înclinând capul.

Cei doi oaspeți aflați în imediata ei apropiere, două femei care semănau suficient de tare între ele cât să poată fi surori, îi întoarseră spatele și își continuară conversația. Înăbușindu-și un oftat, Sophia merse mai departe, îndreptându-se spre un scaun gol de sub fereastră.

- Ești de la clubul Tantal, nu-i așa? întrebă o voce bărbătească din spatele ei, vorbind suficient de tare cât să se asigure că și cei care nu știuseră acel detaliu până atunci aveau să îl știe de acum înainte.

- Da, așa e, răspunse ea, întorcându-se spre cel care vorbise. Un bărbat scund și rotofei, cu o coamă de păr

castaniu scurt și cam rar, stătea în picioare sub rămurelele de vâsc – deși se îndoia că era intenționat. Domnul Henning, dacă nu mă înșel?

– Eu sunt; Francis Henning. Lordul Haybury mă invitase la club ca oaspete. Însă mizele puse în joc acolo sunt cam piperate pentru gusturile mele. Bunica m-ar împușca dacă aș pierde la masa de joc bănetul de cheltuit în oraș.

Ei bine, cel puțin domnul Henning își divulga și propriile secrete, nu doar pe cele ale celorlalți.

– Sunteți prieten cu Excelența Sa, deci?

– Cred că eram așezat la masă când l-a invitat pe Haybury, dar a avut bunăvoința să mă includă și pe mine.

Acea era o informație interesantă. Habar nu avusese că lordul și Lady Haybury – cei pentru care lucra la clubul Tantal – fuseseră invitați în Yorkshire. Date fiind zvonurile despre răca dintre Oliver și Adam, nu era surprins că nu veniseră, însă s-ar fi așteptat ca Diane să îi fi pomenit că refuzaseră o invitație. I-ar fi prins bine să aibă câțiva aliați în plus.

Oaspeții aflați lângă ușă se foiră, iar Sophia se răsuci pe călcâie când intră Adam Baswich. Purta o ținută neagră cu gri și arăta în același timp și formidabil, și atrăgător. Își aminti tardiv să facă o reverență când îi văzu pe toți ceilalți înclinându-se în fața lui. Ciudat că o făcuse de fiecare dată în trecut, când se întâlneau la Londra, însă la Greaves Park nu-i trecuse niciodată prin minte să o facă.

– Bună seara, spuse el, adresându-se tuturor celor prezenți. Vă mulțumesc că ați venit la petrecerea mea ușor întârziată. Dădu din cap printre aplauzele răzlețe. Cei mai mulți dintre voi vă cunoașteți deja, iar unii dintre voi s-au aflat la Greaves Park și în anii precedenți, prin urmare știți că întreaga casă, caii și personalul vă aparțin și că nu ținem teribil de mult la formalitate. Își frecă mâinile laolaltă. Bun. Acum să ne desfătăm cu niște friptură de vânat, ce ziceți?

Doisprezece, ba chiar cincisprezece alte persoane apărură în momentul acela, dintre care cel puțin opt femei, și traversară cu toții holul pentru a ajunge în sala de mese principală. Sophia nu mai mâncase niciodată acolo, iar abundența de argintărie și cristaluri se dovedi aproape orbitoare în lumina candelabrului. De regulă, la un eveniment oficial mesenii trebuiau aranjați după o schemă complicată, în funcție de rang și sex, astfel încât nimeni să nu se vadă nevoit să converseze cu cineva cu un statut mult inferior. În seara aceea, însă, în afară de persoanele care se îmbulziră să se așeze cât mai aproape de Greaves în capul mesei, toți ceilalți se instalară după bunul plac.

Bărbații erau vizibil în inferioritate numerică, deși Sophia se îndoia că prezența lor în număr atât de mic avea ceva de-a face cu faptul că nimeni nu îi trase scaunul pe care și-l alesese - până nu apăru Udgell din senin și o făcu el. Îi oferi majordomului un zâmbet recunoscător.

- Mulțumesc, îi șopti ea, iar el înclină capul, aranjându-i șervetul în poală înainte de a dispărea din nou.

De-abia după ce aproape toți mesenii se instalaseră la locurile lor își dădu seama că scaunele din dreapta și din stânga ei erau goale. Dacă mai avusese nevoie de vreo ultimă dovadă că basmul de iarnă de la Greaves Park se sfârșise, acea dovadă tocmai i se oferise.

Adam se așeză în capul mesei. Remarcă imediat că Eustace își făcuse și ea apariția, instalându-se între lordul Timmerlane și buna ei prietenă Prudence, Lady Scoffield. Nu îi plăcea că era prezentă să își scuipe veninul, însă își spuse că, în calitate de gazdă a petrecerii, nu prea putea s-o țină zăvorâtă în apartamentul ei.

În clipa următoare o observă pe Sophia așezată către capătul laturii stângi a mesei lungi - și văzu scaunele goale din jurul ei. Trase adânc aer în piept, cuprins de iritare. Da, unul dintre motivele pentru care o invitase era fiindcă prezența ei avea să facă valuri, însă nu intenționase să o vadă ostracizată. Sau, mai exact,

nu se gândise nici o clipă că prezența ei la Greaves Park ar fi putut să o rănească. Și oricât ar fi fost de resemnată cu... răutatea inalterabilă a membrilor înaltei societăți, chiar și prin prisma cruzimii chiar mai negre pe care i-o arătase tatăl ei, tot nu putea să nu o rănească.

Chiar în timp ce se întreba dacă să le poruncească mesenilor să strângă rândurile și să ocupe toate locurile goale, în prag apăru Keating, având-o la braț pe frumoasa lui soție, cu părul ei blond și aerul de nimfă. Un murmur șoptit izbucni de la masă, ceea ce nu îl surprinse câtuși de puțin. Aruncând o privire rapidă prin încăpere, Keating trase scaunul din dreapta Sophiei pentru Camille, apoi se așeză și el în stânga ei - ceea ce o stingheri vizibil pe domnișoara Rebecca Hart, aflată de cealaltă parte a lui.

Udgell și lacheii serviră o supă excelentă din ouă de prepeliță, iar Adam se strădui să se relaxeze și să se concentreze pe conversație. De regula purta cu naturalețe această mască - de persoană agreabilă, șarmantă, ușor rece - pe care o arăta înaltei societăți. În seara aceea, însă, avea impresia că îl sufoca. Ținând cont de faptul că trebuia să-și aleagă o mireasă din duzina de tinere necăsătorite pe care le invitasese și ținând cont că avea tendința să se simtă agasat de oricine se arunca la picioarele lui, înțelegea ce anume determina acea consternare. Însă tot era ceva ce trebuia făcut. În același timp, fetișcana care îi tot capta atenția era cea mai puțin potrivită, dar și cea mai spectaculos de unică femeie din întregul comitat Yorkshire.

- Și zi așa, Greaves, spuse marchizul de Drymes din dreapta lui, roșcata, copilul bastard al lui Hennessy, e aici de aproape două săptămâni, nu-i așa?

- Domnișoara White? Da. Trăsura ei a căzut în râu când s-a prăbușit podul. N-a lipsit mult să se înece.

- Păcat că nu s-a întâmplat asta, o auzi pe Eustace spunând.

De la distanța aceea nu putea să-i dea replica fără a atrage atenția tuturor celor prezenți asupra conflictului,

prin urmare ignoră comentariul aruncat într-o doară. Pentru moment.

Drymes chicoti.

- Te-ai întrecut pe tine însuși de data aceasta, Greaves - ai adus laolaltă un ucigaș, o femeie care și-a părăsit mi-rele în fața altarului și o târfă de familie bună, precum și cele mai frumoase tinere bune de măritiș din întreaga țară. Domnișoara White îți aparține, sau poate oricine să se servească?

- Cred că asta e decizia domnișoarei White, se auzi spunând.

Deja Sophia și Camille Blackwood sporovăiau ca două prietene apropiate, ceea ce și erau, după cum știa bine, iar când Sophia zâmbi, mai mulți dintre gentlemenii prezenți își îndreptară privirea spre ea. În rochia gri închis care îi fusese confecționată la porunca lui era orbitor de frumoasă. În momentul în care o comandase sperase că avea să o poarte la una dintre cinele lor în privat. Faptul că o purta acum... nu era sigur că îi plăcea și nici nu era sigur de ce nu.

- Pusesem ochii pe ea la clubul Tantal, continuă Drymes, dar știi care sunt nenorocitele de reguli acolo. Dacă maghernița aia blestemată nu ar fi atât de populară, Lady H nu și-ar permite niciodată să impună reguli, cu atât mai puțin măgării precum „jos mâinile de pe fete“.

- Nu-i vorba de jos mâinile de pe fete, interveni Aubrey Burroughs, aflat cu două locuri mai jos la masă. Doar că nu poți pune mâna pe fete fără permisiunea lor, atâta tot. Afișă un rânjet scurt, o expresie pe care mai multe femei o găsiseră amețitor de fermecătoare. Cu un flecușteț sau două obții și permisiunea lor. Crede-mă.

- Ce lucruri vă mai fascinează și pe voi, bărbații. Lady Caroline Emery se încruntă, prefăcându-se scandalizată. Vă aflați în prezența unor femei cu o educație aleasă, să știți. N-aveți decât să sporovăiți despre aventurile voastre desfrânate când vă retrageți să fumați trabucuri și să beți

vin de Porto; la cină discutăm despre partide legitime și punem întrebări cum ar fi dacă Excelența Sa a decis într-un final că e timpul să pună capăt nefericirii tinereilor din Mayfair, punându-și în sfârșit pirostriile.

Adam arcui o sprânceană. În ciuda turnurii favorabile pe care o luase conversația, ezita să se arunce în acea stupiditate. Dacă în joc nu ar fi fost proprietăți și interese în valoare de peste cinci sute de mii de lire, nu ar fi făcut acest pas. Căsătoria era genul de complicație care nu avea nevoie și de un termen limită pentru a o face cu atât mai dificilă.

- Asta e o sugestie interesantă, Caroline. Și cu siguranță se află aici un număr considerabil de tinere frumoase și perfect eligibile, în cazul în care aș decide să o fac.

Mesenii din jurul lui aplaudară de-a dreptul, iar grupul fu cuprins de un val crescând de chicote și hohote de râs emoționate.

- Vorbești serios, Greaves? întrebă Burroughs înecându-se de râs. Fiindcă tocmai ai trezit speranța în sufletul a o mie de femei ce tânjesc după tine.

- Cred că numărul celor prezente este mai mult decât suficient, replică el, oferind un toast tuturor celor de față.

Prudence Jones, fiica vicontelui Halifax, leșină în scaun. Dumnezeule bun! Iar de aici lucrurile aveau să se tot înrăutățească. După ce domnișoara Jones fu readusă în simțiri și se servi vânatul, Adam aruncă din nou o privire peste întreaga masă. Nici una dintre tinerele acelea nu îi stârnea nimic în afară de un ușor dezgust la gândul că erau atât de dispuse să se lase curtate de cineva ca el. Iar mamele lor fuseseră cât se poate de încântate să le însoțească în acea călătorie - indiferent dacă se prefăcuseră sau nu surprinse de vestea că își căuta mireasă, ele ajunseseră deja la acea concluzie. Altfel ce rost ar fi avut ca un vultur hrăpăreț și morocănos precum Lady Halifax și altele de teapa ei să bată atâta drum până în Yorkshire? Vicontesa nu se sfia să îi arate pe față cât

de mult detesta stilul lui de viață, în timp ce pe la spate îi invidia poziția în societate. Și cele mai multe dintre restul erau exact la fel.

- Ai împușcat cerbul, Greaves? întrebă Francis Henning, aflat undeva pe la mijlocul mesei.

Cel puțin mai avea și câțiva prieteni vechi și cunoștințe printre cei prezenți.

- Da. Un exemplar superb, de talie mare. Mai e rost de vânat, dacă e cineva interesant; se zvonește că vreo jumătate de duzină de curcani de Crăciun au scăpat de la înec când trăsura de poștă s-a prăbușit în Aire.

- Oh, ar fi excelent! exclamă Henning, iar majoritatea bărbaților de la masă îi ținură isonul.

- Atunci am să organizez o partidă de vânatoare, spuse Adam încuviințând din cap. Măine, dacă vremea e bună.

- Spuneți-mi că aveți stafide, Excelență, interveni rugător domnișoara Sylvia Hart, sora mai mică a lui Rebecca, zâmbindu-i radios. Ard de nerăbdare să pescuim stafide în flăcări de Crăciun.

Înainte ca Adam să apuce să răspundă, toți ceilalți meseni se aruncară să sugereze jocurile și activitățile lor favorite de Crăciun. Judecând după comentariul lui Caroline, se părea că aveau să cânte colinde din nou - Caroline era încântată să-și etaleze talentul la pian.

Adam se încumetă să arunce o nouă privire spre capătul mesei. Ignorându-l și pe el și pe toți ceilalți care păreau să o ignore, Sophia era ocupată în mod evident să reproducă în fața lui Keating și Camille succesul pe care îl înregistrase pescuind la copcă. Chiar și cinicul William Clint, Lord Lassiter, așezat la masă vizavi de ea, îi oferi un zâmbet foarte scurt și foarte vag - deși Lassiter nu avea tocmai reputația de om care să respecte cu strictețe cele mai înalte standarde ale societății.

Din punctul lui de vedere înalta societate avea doar de pierdut alegând să o nesocotească pe Sophia; el știa cu certitudine că era o parteneră de conversație excelentă

și o persoană deosebit de inteligentă. Și nu, nu voia să-l știe nici pe Drymes, nici pe nimeni altcineva gudurându-se pe lângă ea cu promisiuni și flecuștețe. Însă în afară de cazul în care o revendica pentru el, nu știa cum altfel ar fi putut să îi împiedice s-o facă. Iar cum el era un membru de rang înalt și deosebit de respectat al aristocrației, ba încă unul ocupat să-și caute soție, iar Sophia nu era amanta lui, trebuia să fie prudent în a declara orice fel de asociere publică între ei doi.

Pur și simplu așa stăteau lucrurile. Mai mult, Eustace nu era singura care știa despre preferința răposatului duce de Greaves pentru roșcate. Iar singurul lucru care putea fi chiar mai grav decât afirmațiile surorii lui cum că era la fel de abject ca reputația tatălui lor era ca și restul lumii să creadă la fel.

capitolul 9

Sophia stătea în salonul de dimineață ce dădea spre grădina înghețată și alea de călărie de dincolo de aceasta. Un grup de patru călăreți trecu la trap, scurmând zăpada pulbere, în mod evident îndreptându-se spre Hanlith. Domnișoara Rebecca Hart, instalată în șaua lui Copper, arăta deosebit de fermecător în costumul ei de călărie verde închis.

- Arăți foarte bine, comentă Camille intrând alene în încăpere. Înțeleg de ce nu ai împrumutat nici una dintre hainele mele.

Sophia trase adânc aer în piept și întoarse spatele ferestrei.

- În mod evident, generațiile de vizitatori care s-au perindat pe aici au lăsat în urmă diverse articole de îmbrăcăminte. Doamna Brooks se descurcă excepțional să le găsească pe cele care îmi vin bine sau să le modifice astfel încât să-mi fie bune.

- Sunt surprinsă că nu a dispărut nimeni din acele generații de vizitatori, la cât de mare e casa aceasta.

Cammy trase de mâneca rochiei de călărie verde cu roșu burgund a Sophiei. Dacă mergi să călărești, cum de nu ești afară?

- Mă gândisem să merg, însă m-am răzgândit.

Camille o studie atent, apoi se așează pe canapeaua joasă și bătut ușor perna de lângă ea.

- Ei bine, Keating a ieșit să vâneze tot soiul, așa că vino și stai în povești cu mine. Vreau să știu tot ce s-a mai petrecut la club și eventualele detalii pe care ai uitat poate să mi le împărtășești legat de vizita tatălui tău. Și te rog spune-mi că nu-i adevărat că împarți camera cu Lucille Hampton.

Sophia pufni în râs.

- Fac din asta - făceam din asta - un joc. De fiecare dată când rostea cuvântul „chipeș“, puneam deoparte un șiling de cheltuit pe pălării. Am o mulțime de pălării acum.

Pălării pe care nu și le mai luase cu ea, pentru că nu-și putea închipui că domnul Loines ar fi văzut în ele altceva decât niște accesorii frivole - și chiar dacă ea tocmai de dragul frivolității și le cumpăraseră, nu voia ca acest lucru să-i fie aruncat în cărcă drept păcat.

Râzând, Cammy își prinse capul în mâini.

- Țin minte prima dată când a apărut Lucille la club. Era atât de convinsă că unul dintre acei bărbați chipeși care frecventau clubul avea s-o răpească de-acolo pentru a o lua de soție, oferindu-i o viață de basm.

- Oh, în continuare e convinsă de asta. Nu reușesc să decid dacă să fiu amuzată, iritată sau plină de milă. Își împleti brațul cu cel al lui Camille. Apoi, chiar înainte să plec, mi-a zis că-i pare rău pentru mine. Aia a fost teribil de enervant.

- Mi-a fost dor de tine, să știi, comentă Camille, ochii ei albaștri umplându-se din nou de lacrimi.

Sophia se schimonosi.

- Scopul acestei vacanțe este să mă scutească de a fi nevoită să reflectez la ceea ce mă așteaptă. Simplul fapt

de a vorbi despre asta cu siguranță nu va schimba lucrurile, și nu ajută nici să plângi pentru asta.

- Pur și simplu ție nu îți stă în fire să te dai bătută, Sophia.

Expresia posacă de pe chipul ei se transformă într-una de încruntare.

- Și eu tot așa credeam. Dar apoi mi-am dat seama că mereu mă dau bătută. Pur și simplu am învățat să văd partea bună în orice situație. Ține cont, însă, că nu am încercat niciodată să schimb cu ceva situația. Doar că trec râzând prin ea. Și la fel voi face și de data aceasta, pentru că nu am încotro.

- Ai putea să fugi.

- Da, presupun că așa putea. În fond, Lady Haybury a mai trecut o dată prin experiența de a fi săracă și abandonată - și a supraviețuit, nu-i așa? Ar fi chiar atât de rău dacă așa forța-o să mai înfrunte asta o dată? Fără îndoială ducele de Hennessy și jumătate din Camera Lorzilor nu ar avea cum să facă prea mult rău unui club pentru gentlemen, nici tinerelor angajate acolo. În fond, au toate alte locuri în care să se refugieze.

Îi aruncă lui Camille o privire piezișă.

- Nu-i corect, se înverșună prietena ei. S-a bazat pe afecțiunea pe care o nutrești față de prietenii tăi pentru a-ți distruge viața.

- Viața mea a fost distrusă de la bun început. El doar a făcut un ultim pas ca să se asigure că va fi și de neîndurat.

- Oh, Sophia.

Sophia se scutură de acele gânduri negre.

- Ajunge cu asta, spuse ea pe un ton vioi, ridicându-se și scuturându-și mâinile. Încă nu sunt în Cornwall. Și ai să-mi povestești despre Shropshire și Harvard's Glen. E chiar atât de frumos cum mi-ai spus?

Cu un efort vizibil, Cammy începu să sporovăiască despre viața ei ca doamna Blackwood. Slavă Domnului că măcar una dintre ele reușise să își schimbe soarta.

Și slavă Domnului că aceea fusese Cammy. Merita să fie fericită.

Stătură la povești o oră bună până când Sophia își simți tensiunea din umeri începând să se risipească. O clipă mai târziu stomacul îi chiorăi.

- Ți-e foame? Doamna Beasel m-a informat că face tarte cu mere pe care să le servească la prânz.

Camille se ridică în picioare.

- Ți-am zis că a început să-mi placă mult la Greaves Park? Întrebă ea, ridicând-o și pe Sophia de pe canapea.

- Ah, ia te uită. Te lași cumpărată cu o tartă cu mere.

Tocmai dădeau să iasă pe ușa salonului de dimineață când Sophia auzi vocea lui Adam apropiindu-se pe coridor. Având în vedere că în ultimele două zile abia dacă îi aruncase ocazional câte o privire, nu voia să dea impresia că se năpustea asupra lui din întuneric. Apoi auzi o altă voce pomenindu-i numele. Reacționând rapid, o trase pe Cammy înapoi lângă peretele din dreptul ușii.

- Ce vrei să recunosc, Burrroughs? se auzi vocea lui Adam.

- Vreau să recunoști că ai ajuns la o înțelegere cu ea. Pe Helena Brennan ai pierdut-o când a ales să îmbrățișeze fericirea unei căsnicii. Ai mereu cele mai frumoase femei din Londra, iar acum îți cauți o soție pe măsura rangului tău. Prin urmare, Sophia White e noua ta amantă.

- Habar nu am de ce simplul fapt de a fi salvat din râu o fetișcană compromisă și de a-i fi asigurat un acoperiș deasupra capului timp de vreo două săptămâni ar trebui neapărat să însemne că am făcut-o amanta mea.

Vocile se îndepărtară, îndreptându-se spre salonul de biliard. Sophia înghiți un nod, mâna ei încleștându-se peste cea a lui Camille, deși nu era sigură ce și-ar fi dorit - sau nu și-ar fi dorit - să audă.

- Pentru că au trecut paisprezece zile, Greaves. De aia. Lucrează la un nenorocit de club pentru gentlemen

și e copilul bastard al unui duce. N-a venit aici ca să savureze vremea bună. Știu că i-ai făcut avansuri. Vreau doar să știu dacă e disponibilă să o tăvălesc și eu sau ai tu vreo înțelegere cu ea. N-am să-ți încalc teritoriul.

Preț de o clipă domni tăcerea.

- Nu recunosc nimic. Te sfătuiesc doar să fii atent pe unde calci.

- Ha! Știam eu.

Odată ce fu sigură că bărbații intraseră în salonul de biliard, Sophia o trase pe Camille pe hol și coborâră treptele spre partea din față a casei. În aparență Adam nu spusese nimic concret. În același timp, sugerase foarte clar că îi devenise amantă. Că devenise femeia lui, plătită să fie disponibilă pentru sex și, evident, pentru petrecerile de sezon. Erau ultimele ei zile de libertate, iar Adam tocmai o transformase într-o femeie întreținută - cel puțin în ochii tuturor oaspeților săi.

- Sophia, îmi strivești mâna.

Tresărind, își slăbi strânsoarea, eliberând mâna lui Camille.

- Îmi pare rău.

- N-ai provocat stricăciuni permanente. Înțeleg; nu se sinchisește câtuși de puțin să-ți apere reputația. Dar nu va trebui să mai dai niciodată ochii cu oamenii aceștia. Ce...

- Ce am de pierdut? încheie Sophia în locul ei. Nimic, minți ea, pornind furtunos spre foaiet. Dar ar fi chiar atât de rușinos pentru el să recunoască măcar că mă aflu aici pentru că suntem prieteni? E prieten cu lordul Drymes.

- Voi nu sunteți prieteni în sensul în care el și Drymes sunt prieteni, replică Cammy vorbind încet. În primul rând, mă îndoiesc că l-a văzut vreodată pe Drymes gol pușcă. Tu l-ai văzut pe Greaves gol pușcă, ceea ce înseamnă că e la mijloc și mândria lui. Și e bărbat, așa că firește că va spune orice e necesar pentru a-și proteja respectul de sine.

Ceea ce spunea Camille era logic. Însă o văzuse și ezitând – și știa de ce. În mod evident, de dragul propriei sănătăți mintale, era cazul să revină urgent cu picioarele pe pământ, înainte să se trezească prinsă în capcană pentru totdeauna.

- Ai spus „în primul rând“. Care este cel de-al doilea rând?

Camille se încruntă.

- Sophia.

- Nu încerca să mă menajezi acum, Cammy. Spune ce ai de zis.

- Prea bine. Am crescut în Mayfair. Știu că prietenii se bazează pe un context și experiențe comune. Tu și Greaves nu sunteți egali. Dacă ar începe să susțină că sunteți prieteni, s-ar face de râs. Trase adânc aer în piept. Gata. Și nu te enerva pe mine, fiindcă știai ce urmează să zic și tot ai insistat să o fac.

- Nu m-am enervat pe tine. M-am enervat pe mine că sunt atât de naivă, în ciuda condițiilor în care am crescut. Și sunt furioasă pe Greaves pentru că... mi-a făcut pe plac, cred, în privat, deși știa că nu ar fi fost niciodată dispus să o facă și în public.

Mai era și altceva la mijloc, însă în momentul acela încă nu se simțea pregătită să exploreze acel aspect. Însă o durea. Foarte tare. Aruncând o privire în jurul ei, își continuă drumul spre bucătărie.

- Nici noi două nu suntem egale, Cammy, reflectă ea după o clipă.

Camille o prinse de umăr, forțându-o să se întoarcă.

- Noi două am pierdut totul și tot am reușit să supraviețuim, ba chiar și să devenim independente, spuse ea cu o expresie serioasă în ochii albaștri. Suntem amândouă teribil de scandaloase pentru că am făcut ceea ce era necesar. Și suntem prietene. Ești cea mai bună prietenă a mea. Să nu îndrăznești vreodată să-ți închipui că n-ar fi așa.

Ei bine, cuvintele ei aveau într-adevăr darul de a-i alina puțin durerea.

- Mulțumesc, Cammy.

Sophia își îmbrățișă prietena.

- Ce ai de gând să faci? o întrebă aceasta ridicându-se. Dacă dorești să pleci acum, Keating și cu mine te vom însoți.

- Vorbești și pentru Keating, ei? vru Sophia să știe, reușind să se amuze puțin de firescul afirmației lui Camille.

Buzele lui Cammy tresăriră într-un zâmbet.

- E soțul meu. Firește că vorbesc și pentru el.

Sophia reflectă preț de o clipă prelungă. Da, ar fi putut să plece, să se întoarcă la Londra și să aștepte ca zilele ei de relativă libertate să se sfârșească, să se dea din nou bătută în fața unei situații pe care nici măcar nu ea o crease și să fie nevoită să își ia din nou rămas-bun de la toți.

Sau, în timpul ce încă îi mai rămânea la Greaves Park, putea face din acea vacanță una pe care să-și dorească să și-o amintească, indiferent cine ar fi privit-o chiorăș sau ar fi considerat că era cazul să fie mai... mai exact așa cum nu era. Adam o invitase acolo tocmai pentru cum era ea în realitate și putea juca perfect acel rol. Întâmplarea făcea să-i placă mult acel rol.

Îi oferi lui Cammy un zâmbet lent.

- N-am de gând să plec. Am de gând să rămân și să mă bucur de primul meu Crăciun într-un conac de la țară. Singurul meu Crăciun într-un conac de la țară.

- Oh, vai de mine. Ai de gând să faci valuri, nu-i așa?

- Cel mai probabil da.

- Oh, mi-aș dori să ningă așa și în Kent, exclamă Sylvia Hart. M-aș plimba peste tot cu sania.

Adam, așezat între ea și sora ei pe bancheta orientată cu spatele a vehiculului, îi aruncă Sylviei o privire piezișă. Cea mai tânără dintre domnișoarele Hart era o fată frumoasă, însă odată ce conversația se abătea de la subiecte de modă și vreme, devenea cam insipidă. Mai mult, ea și sora ei, pe lângă că erau disperate

să își găsească un soț bogat, aveau tendința regretabilă de a alerga după același bărbat – distrugându-și astfel reciproc șansele de a-l cuceri. Tot ce știa el era că, după o singură dimineată petrecută în compania lor, ar fi ales mai degrabă să se înjunghie singur în urechi decât să se însoare cu vreuna din ele. Își parcurse în gând lista de invitați. Poate reușea să le asmută asupra lui Drymes. Cel puțin ar fi fost un spectacol interesant de urmărit.

- Și mie îmi place nespus zăpada, interveni Rebecca exact la momentul potrivit. E atât de înviorătoare.

Da, categoric asupra lordului Drymes. Vicontele nu ar fi știut ce să facă dacă s-ar fi trezit vânat de două tinere frumoase. L-ar fi ales pe Burroughs, însă datoriile pe care le acumulase acesta la jocuri de noroc nu erau un secret pentru nimeni. Sau pe Lassiter, însă nu-și dorea decât să se amuze puțin – nu să le pună pe surorile Hart în pericol de a deveni soțiile cu numărul patru și cinci ale unui bărbat care părea să-și nenorocească partenerile de viață, consumându-le cu o regularitate alarmantă.

- E mare păcat, Rebecca, că frigul îți colorează nasul într-o nuanță oribilă de roșu. Știi tu, exact culoarea pe care o are acum.

- Nasul meu nu e roșu, Sylvia!

Ba era, însă Adam ignoră conflictul. Pe bancheta din fața lui, Caroline și Burroughs dezbatteau dacă o femeie putea sau nu să învețe vreodată să tragă corect la țintă. Având în vedere că în săculețul de mână al lui Caroline se afla aproape în permanență un pistol mic, cu un singur glonț, Adam nu ar fi fost dornic să o sfideze în această privință. Își înclină capul într-o parte, studiind-o din nou pe Lady Caroline Emery. Era una dintre puținele tinere de pe lista lui de invitați pe care o cunoștea dinainte și chiar dacă tatăl ei, marchizul de Woling, avea o singură proprietate modestă la mare distanță de Londra, familia ei se bucura de un respect deosebit. Făcuse mai multe alegeri proaste în materie de companioni, însă

era o tânără cu scaun la cap, ceea ce o puneă cu mult înaintea surorilor Hart.

Pe neașteptate Caroline se aplecă în față, îndreptându-și privirea undeva dincolo de umărul lui Adam.

- Ei, ce părere aveți despre asta? întrebă ea, cu umbra unui zâmbet nedumerit jucându-i pe buze.

Burroughs îi urmări privirea.

- Că tot venise vorba de savurat vremea asta.

Rebecca se suci pe banchetă.

- E cumva... femeia aceea? Ce Dumnezeu își închipuie că face?

Sylvia se ridică în genunchi pe banchetă pentru a arunca o privire peste marginea din față a saniei.

- Sunt scandalizată.

Așa ceva era greu de crezut, însă Adam nu putu să nu se uite și el acum. Când sania încetini și coti spre curtea grajdului, aruncă o privire spre lac. Pe malul dinspre casă se afla o siluetă solitară ce tocmai balansa o bucată mare de frânghie cu noduri, ca apoi s-o arunce. Cei doi câini ai lui, lătrând și dând din coadă, se năpustiră după ea.

Sophia își luase vechiul lui palton peste hainele bărbătești împrumutate și își trântise pălăria de grăjdar, cu borul ei flasc, peste părul roșu aprins. Adam miji ochii, nu scandalizat, ci... iritat. Sophia n-avea decât să se îmbrace după bunul ei plac când nu era decât el de față, însă nu își îmbunătățea cu nimic reputația făcând așa ceva în fața tuturor oaspeților săi. Dimpotrivă, nu făcea decât să pună într-o lumină mai favorabilă decizia pe care o luase ducele de Hennessy în privința ei.

Sub ochii lui, Brutus se ridică și își sprijini cele două labe gigantice din față pe umerii ei. Râzând cu răsufierea tăiată, Sophia căzu pe spate, dispărând cu totul într-o grămadă de zăpadă. O clipă mai târziu se ridică în capul oaselor, încolăcindu-și brațele pe după gâtul mastifului când acesta începu să o lingă pe față.

„Fir-ar să fie!” Adam se ridică în picioare, însă până să reușească să se descâlcească dintre cele două femei

lipicioase din dreapta și din stânga lui, Aubrey păși se deja peste Caroline și sărise din sanie, croindu-și drum prin nămeți pentru a ajunge la Sophia. Îi întinse mâna.

- Ai pățit ceva, domnișoară White?

Ea își încleștă mâna peste a lui și se ridică în picioare.

- Absolut nimic, spuse ea chicotind și își trecu o mână peste față. Mulțumesc, domnule Burroughs.

- Plăcerea e de partea mea. N-aș vrea să te văd călcată în picioare.

- Cel puțin zăpada e moale. Pentru prima dată păru să observe sania și pe pasagerii acesteia. Bună ziua, Excelență. Caesar și Brutus aveau nevoie de puțin aer proaspăt.

Obrajii ei palizi radiau de-a dreptul, iar după părerea lui nasul ei roșu nu arăta nicidecum oribil, ci, dimpotrivă, sănătos. Avea grămezi de zăpadă pe pălărie și la capetele șuvițelor de păr. Nu avea nici un rost să încerce să se mintă singur - Sophia White era năucitor de frumoasă.

- Domnișoară White, spuse el.

- Ce sfinți îți închipui că porți? vru să știe Rebecca, observând fără îndoială că pierduse atenția ambilor bărbați prezenți.

Sophia se studie și își mai curăță puțină zăpadă de pe partea din față a hainelor.

- O uniformă de lacheu, răspuse ea succint. Și pălăria și cizmele unui grăjdar. Vă rog să mă scuzați.

Întorcând spatele grupului, înșfăcă frânghia de la Caesar și porni cu ambii câini într-o goană nebună pe gheață. Câinii începură să țopăie în jurul ei, lătrând și patinând entuziasmați când Sophia le aruncă din nou frânghia înnodată.

- Ce spectacol dizgrațios, se răsti Sylvia, coborând din sanie. Refuz să mai privesc așa ceva. Vă rog să mă conduceți înăuntru, Excelență.

- Și pe mine, o imită Rebecca.

Adam clipi surprins. Grozav. Singurul lucru mai grav decât a te holba la o fetișcană era să fii surprins făcând-o. Înăbușindu-și impulsul de a-și roti umerii într-un gest de exasperare, coborî din vehicul și le oferî câte un braț fiecăreia din cele două surori Hart, pornind spre casă urmat îndeaproape de Aubrey și Caroline. Cât străbătură scurta distanță până la conac, cele două surori avură grijă să-și exprime pe rând consternarea și șocul de a vedea o femeie atât de inacceptabilă purtându-se atât de scandalos. Cât despre Adam, atenția lui rămase ațintită asupra lui Aubrey Burroughs, care își tot îndrepta privirea spre lac. Recunoștea expresia lăcomă de pe chipul celui crai notoriu și nu îi plăcea. Cătuși de puțin.

Odată ce reuși să scape de cele două harpii surori, Adam porni spre salonul de la parter, aflat în partea din față a casei. Dacă Sophia nu dorea să facă valuri printre oaspeții lui, categoric adoptase o strategie greșită. Pe de altă parte, era foarte posibil ca pur și simplu să nu se fi gândit la acest lucru și să-și fi dat frâu liber personalității ei autentice. Într-un fel sau altul, trebuia să aibă grijă s-o facă să înțeleagă că își compromitea și mai mult reputația.

Se opri în pragul salonului înghițindu-și un blestem. Cinci bărbați, printre care și Burroughs, stăteau în fața ferestrei. Toți aveau pahare cu ceva ce, după miros, părea a fi whisky, toți aveau privirile ațintite asupra lacului și toți povesteau despre ceea ce vedeau acolo.

- Nu m-am gândit niciodată până acum că m-ar putea excita o femeie în pantaloni, comentă lordul Lassiter, chicotind amuzat de el însuși.

- Mi-aș dori să fiu un câine, spuse Burroughs.

- Ești un câine. Lordul Patrick Alder îi dădu un cot lui Francis Henning, aflat lângă el. Tu ai povestit cu ea. Încă nu te-a invitat în dormitorul ei?

Cel de-al cincilea bărbat, Peter Blense, contele de Aames, clătină din cap.

- Pun rămășag că îi aparține lui Greaves. Ce altceva ar putea să caute aici? Și oricât ar fi de drăguță, eu nu m-aș pune rău cu el.

- S-ar putea să merite. Burroughs bătu în sticla ferestrei. Ham-ham.

Era bine de știut. Adam se furișă din salon înainte să-i observe cineva prezența. Simțea furie și frustrare zbătându-se să iasă la suprafață în el și nu înțelegea de ce. Unele dintre acele conversații le purtase și el, referitor la diverse femei.

Până una alta, toată lumea părea să creadă că el și Sophia erau iubiți - ceea ce, firește, era adevărat. Însă în același timp toți păreau convingși că îi cumpărase favorurile. Ceea ce, își spuse el, era de așteptat, dată fiind poziția ei în înalta societate.

Deși în trecut lista lui de oaspeți de sărbători incluse se și amante, și cartofori, și desfrânați de ambele sexe, de regulă fuseseră cu toții persoane de viță nobilă, membri ai înaltei societăți. Chiar și Keating, care probabil avea cea mai neagră reputație dintre toți, era vărul unui marchiz și nepotul unui alt marchiz.

Sophia era diferită. Lui îi plăcea acea diferență, sau cel puțin îi plăcuse până sosiseră restul oaspeților lui și începuseră să-i pună întrebări la care nu avea chef să răspundă. Chiar și așa, nici nu se îndura să-și dorească să n-o fi invitat deloc. Ceea ce își dorea, totuși, era să fi vorbit cu ea înainte de sosirea celorlalți bărbați. Și și-ar fi dorit ca Sophia să nu atragă chiar atât de mult atenția tuturor celorlalți. Nu încăpea îndoială că nu îi plăceau lucrurile care se spuneau despre ea, chiar dacă pretindea că le ignora în cea mai mare parte. Iar lui categoric nu îi plăcea felul în care se uitau la ea aproape toți ceilalți bărbați din casa lui.

Când ajunse în foaier, încă încercând să decidă dacă nu cumva ar fi făcut mai mult rău decât bine ieșind după ea și aducând-o cu forța înăuntru, Keating și Camille apărură braț la braț la baza scărilor. Adam răsuflă zgomotos.

- Trebuie să mergi să vorbești cu Sophia, spuse el încet.

- De ce? întrebă Camille, ducându-și o mână la piept. Ce s-a întâmplat?

- Ce s-a întâmplat? repetă Adam. Poartă nenorociții aceia de pantaloni și toată lumea vorbește despre ea.

- Oh, nu cred că-i pasă ce cred ei despre ea. Oricum nu are cum să fie mult mai rău decât e deja. Mai ales acum.

Adam se încruntă. Acea atitudine nu îl ajuta câtuși de puțin.

- E o diferență între a fi neconvențional și a ți-o căuta cu lumânarea. Du-te după ea.

Keating făcu un pas în față, punându-se între Adam și Camille.

- Îți sugerez să reformulezi.

În mod evident ei nu înțelegeau gravitatea situației din moment ce îi găseau nod în papură pentru cum se exprimase. Sau din moment ce îi contestau porunca.

- Prea bine. Ce zici de asta? „Ți-am salvat nenorocita de viață și am avut grijă ca voi doi să vă puteți căsători, așa că mergeți s-o aduceți pe Sophia înainte să mă faceți să-mi regret vreuna dintre acele fapte“?

Preț de o clipă prelungă Keating nu făcu decât să îl fixeze cu privirea.

- Du-te singur s-o aduci, Greaves, se răsti într-un final, luând mâna lui Camille și urcând înapoi scările cu ea.

Ceva era cât se poate de în neregulă. El nu judeca niciodată greșit situațiile, nici nu eșua în încercarea de a forța mâna cuiva. Iar oamenii nu îi întorceau pur și simplu spatele. În mod evident toți cei din jurul lui începuseră să-și piardă mințile - toți deodată. Lăsând să-i scape un blestem, deschise smucit ușa de la intrare și ieși furios. Sophia și câinii se întorseseră pe malul aflat mai aproape de casă, prin urmare Adam se consolă măcar cu gândul că nu avea să fie nevoit să alerge după ea pe gheață. Dacă nu ar fi văzut-o gata-gata să se sufoce de râs,

mai că și-ar fi închipuit că intenționat se dădea în spectacol – deși habar nu avea de ce ar fi făcut așa ceva.

Sophia era ocupată să-l tragă pe Caesar de urechi, însă se ridică când se apropie Adam.

– Băieții ăștia cumiți obolesc vreodată? întrebă ea cu răsufierea tăiată. Sunt pe punctul de a leșina de epuizare.

– Atunci ar trebui să te întorci în casă înainte să se întâmple asta, replică el scrâșnind din dinți.

Încruntându-se, Sophia abandonează frânghia mutilată, aruncând-o câinilor.

– Ce e în neregulă?

– Jumătate dintre oaspeții mei cascadează gura la tine de la fereastra salonului, iar tu te fâțâi peste tot în pantaloni și te tăvălești în zăpadă ca o nebună. Asta e în neregulă.

Câinii se întoarseră în fugă la Sophia, țopăind în jurul ei. Cu un fluierat strident, Adam le porunci să șadă atenți. Continuară să gâfâie și să o privească pe Sophia cu ochi plini de speranță, însă rămaseră unde li se spusese.

– Asta a fost o răutate din partea ta, remarcă Sophia. Ei n-au făcut nimic rău. Iar astea sunt hainele pe care le port de două săptămâni încoace. Tu nu ai scos câinii nici măcar la o plimbare în ultimele două zile și nu puteam nicidecum să fac asta într-una dintre rochiile mele împrumutate.

Erau de fapt rochiile ei; doar că ea nu o știa încă. Însă categoric nu era momentul potrivit pentru acea conversație anume.

– Câinii pot fi scoși la plimbare de către grăjdari. Nu sunt responsabilitatea ta. Încetează să te mai porți prosteste.

Sophia clipi, expresia ei trecând fulgerător de la surprinsă la insultată și furioasă.

– Înțeleg, spuse ea lent. Deci dacă ar fi să te lovesc acum cu un bulgăre de zăpadă, nu ți s-ar părea amuzant.

– Cătuși de puțin.

- Prea bine, atunci.

Sophia se aplecă și luă o mână de zăpadă.

- Pe toți dracii, nu cumva să îndrăznești.

- Îmi plăceau mai mult înainte să îmi dau seama că îți pasă atât de mult de părerea celorlalți. Ceea ce trebuie să înțelegi este că mie nu-mi pasă ce crede oricine altcineva despre mine. Eu știu cine sunt. Și mă gândesc că, dacă nu cumva îmi ceri să părăsesc Greaves Park, am să mă port astfel încât să îmi ofer cea mai plăcută vacanță posibil.

Cu un gest dramatic, lăsă să-i cadă bulgărele de zăpadă dintre degete și, trecând furioasă pe lângă el, porni spre casă.

Adam răsufală lent. Chiar dacă Sophia își închipuia că ceea ce făcea acum nu conta, că odată ajunsă în Cornwall nu avea să mai fie nevoită să înfrunte consecințele purtării ei, trebuia să înțeleagă că Hennessy era capabil să îi facă viața chiar mai amară. Ea nu înțelegea nuanțele înaltei societăți; o privise dintotdeauna din exterior. El, pe de altă parte, își trăise toată viața în măruntaiele ei. Știa că cei puternici îi sfâșiau pe cei slabi. Indiferent dacă era sau nu furioasă pe el, tocmai o salvase de o grămadă de pro...

Ceva rece și umed îl izbi în moalele capului.

Scuturându-și zăpada din păr, se răsuci pe călcâie exact la timp pentru a o vedea pe Sophia dispărând pe ușa de la intrare. Blestemată fetișcană. Își dorea cu atâta ardoare să pornească în fugă după ea încât își simțea mușchii umerilor pârâind de încordare. Nu era însă omul care să-și piardă controlul. Faptul că o făcuse o dată în prezența ei fusese în mod evident o greșeală; ea nu îl vedea la fel ca toți ceilalți. Era blestematul de duce de Greaves, pentru numele lui Dumnezeu. Nu îndrăzne nimeni să dea în el cu bulgări de zăpadă sau să îi sfideze poruncile.

Fortându-se să meargă în pas normal până la cele câteva trepte din fața ușii de la intrare, Adam își fluiera câinii pentru a-i chema înăuntru și își încleștă pumnii.

Da, și-ar fi dorit să dea de urma Sophiei și să-și închiadă mâinile în jurul gâtulejului ei. Însă nu era mânat doar de furie. Ceilalți bărbați prezenți o doreau. Și el o dorea.

Când o văzuse pe lac, zburdând alături de câinii lui, i se păruse atât de... liberă. Ca și cum sincer nu i-ar fi păsat ce ar fi putut crede alții despre ea. Și cu părul acela al ei și ochii sclipind de veselie... Da, își dorea să o pedepsească, să o facă să înțeleagă ce nu-și putea permite să facă. Și în același timp își dorea să se cufunde în ea și s-o privească atingând orgasmul cu sexul încleștat peste al lui.

Fir-ar să fie de treabă, îl scotea din minți ceva teribil. În momentul acela habar nu avea ce să facă - ceea ce lui nu i se întâmpla niciodată. Absolut niciodată. Chiar și în cele mai negre momente ale lui, când consuma prea mult alcool și vedea prea mult din tatăl lui când se privea în oglindă, știa exact care era problema și știa ce măsuri să ia pentru a schimba situația. Era o sarcină simplă și una imposibilă în același timp.

Poate că el și Sophia aveau într-adevăr unele lucruri în comun, atât în trecutul, cât și în viitorul lor. Însă acum nu era nici una, nici alta. Iar următoarea lui confruntare cu ea avea să fie undeva unde să nu existe martori. Nici muniție la îndemână. Poate că bulgărele pe care îl încasase în cap și-l meritase, însă nu era idiot.

Tot restul zilei se purtă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, jucând corect o partidă de biliard, iar după-amiaza ieșind cu o jumătate de duzină de fetișcane la o plimbare în jurul lacului. Nimeni nu îndrăzni să pomenească nimic despre întâlnirea dintre el și domnișoara White, însă știa că îl bârfiseră toți pe la spate.

Rangul de duce, care îl punea într-o poziție la care toți bărbații aspirau în secret și pe care toate femeile tânjeau în secret să o împartă cu el, era o sabie cu două tăișuri, însă învățase cu mult timp în urmă cum să-i țină corect mânerul. Mai puțin, firește, în momentele pe care le petrecea în compania Sophiei. Indiferent ce altceva

ar fi simțit și mai ales având în vedere misiunea pe care o avea de îndeplinit de Crăciunul acesta, Sophia nu era bună pentru el. Și totuși cel puțin jumătate dintre gândurile lui fuseseră despre cum își dorea să o întâlnească din nou - între patru ochi.

Coborî la cină înaintea tuturor. Aceea i se păruse cea mai simplă și cea mai directă metodă de a păstra la minimum speculațiile și bârfele. Și în același timp îi făcea o favoare și Sophiei, căci fetișcanele aveau să îl vadă pe el înainte să apuce să înceapă - sau mai degrabă să reia - comentariile răutăcioase la adresa ei. Azi îi sosiseră alți patru oaspeți, cu toții prieteni apropiați de-ai lui Eustace. Dacă își convinsese aliații să aștepte răbdători undeva nu departe de celălalt mal al râului Aire până trimeea ea după ei, însemna că avea de gând să-i stârnească și mai multe probleme. O dificultate în plus aruncată în cărca lui.

Lady Caroline Emery intră cu gingășie în salon. Purtând o rochie de mătase verde închis tivită cu fir de aur, părea a întruchipa perfect Crăciunul, arătând sofisticată și impecabilă.

- Oh, detest să ajung prea devreme, spuse ea tărăgănat, turnând vin în două pahare și apropiindu-se de Adam pentru a-i da unul. Cel puțin nu sunt singura aici.

El sorbi din pahar, dând din cap în semn de mulțumire. Rămase însă cu atenția pe jumătate ațintită asupra ușii deschise, în caz că Sophia avea să-și facă apariția într-una dintre ținutele ei mai excentrice. Nu putea permite așa ceva; nu când zvonul cel mai intens circulat susținea că aveau o aventură. Și, firește, nu când purtarea ei neconvențională risca să îi provoace și ei probleme.

- E ceva ce mă preocupă, Excelență, spuse Caroline cu vocea ei fină și dulce.

- Ce anume te preocupă?

- Tu.

Ah. Chiar se întrebese când avea să își lanseze oficial candidatura pentru mariaj.

- E ceva mai concret?

Ea trase adânc aer în piept, pieptul ei ridicându-se și coborând în cel mai seducător mod posibil de sub decolteul adânc al rochiei.

- Mă gândesc la un cadou de Crăciun mai deosebit pentru tine, continuă ea cu un zâmbet lent. Dar mai întâi trebuie să te întreb dacă îți dorești un astfel de cadou.

Cu silueta ei înaltă și zveltă și părul brunet, Lady Caroline Emery arăta minunat, plus că era capabilă de conversații elegante și era înzestrată cu o inteligență satisfăcătoare. Genealogia ei, desigur, era impecabilă. Iar dacă Sophia nu i-ar fi stârnit apetitul pentru un anumit tip de gingășie, absolut deosebită și unică ei, nu ar fi ezitat.

- Eventual am putea discuta despre asta mai târziu, spuse el cu voce tare, în același timp blestemându-se în gând că nu reușea pur și simplu să-și scoată din minte persoana Sophiei și problema reprezentată de ea, astfel încât să-și poată vedea mai departe de planurile pe care le inițiasc cu săptămâni în urmă.

- Cum dorești, Excelență. Sorbi din vin, privindu-l peste buza paharului, fără a se sinchisi câtuși de puțin de restul oaspeților când începură să apară pe rând în încăpere. Țin doar să spun că eu n-aș face niciodată nimic care să te pună într-o situație stânjenitoare. Și categoric nu aș da cu nimic în tine.

Nici măcar dacă ar fi meritat-o?

- Am reținut.

- Aș...

Sophia intră agale în salon, iar Adam nu mai auzi nimic din ceea ce încerca Lady Caroline să spună pentru a-i intra în grații. Domnișoara White nu purta nici pantaloni, nici rochia ei de muselină galbenă mult prea mare, însă ușurarea pe care i-o stârni această constatare fu temperată de o poftă mai întunecată. Se îmbrăcase în rochia verde închis care îi aparținea chipurile lui Susan Simmons, iar părul și-l prinsese într-o pieptănătură

elegantă ce îi trezea furnicături în mâini, atât de intensă era dorința de a-și înfige degetele în acele șuvițe bogate. De-abia mai târziu își dădu seama că Sophia și Lady Caroline purtau practic aceeași ținută – și că arăta mai bine pe Sophia. Ceea ce nu avea cum să fie de bun augur.

Ochii ei verde-deschis se opriră o clipă asupra lui, apoi trecură la restul celor prezenți în salonul tot mai ticsit de oameni. Dacă își făcea griji că Adam avea să se răzbune pentru bulgărele de zăpadă de mai devreme, categoric nu o arăta. La drept vorbind, prea puține lucruri păreau să o îngrijoreze. Pe toți sfinții, mai avea doar câteva săptămâni până la o căsătorie care, fără îndoială, o îngrozea chiar mai mult decât îl îngrozea pe el propria nuntă.

Când Sophia se duse să converseze cu Henning și Timmerlane, Adam o părăsi pe Caroline și se duse la Keating și Camille, care stăteau cu James și Ivy Flanagan. Nu pentru prima dată își dori ca Oliver Warren, marchizul de Haybury, să îi fi acceptat totuși invitația, oferindu-le astfel Sophiei și soților Blackwood și alți aliați în afară de el. Însă Oliver Warren era la fel de stângaci ca el când venea vorba de a ierta și a uita.

– Putem discuta puțin, Keating?

Aruncându-i o privire soției sale, Blackwood îl urmă într-un colț fără lume.

– Sper că ai de gând să-ți ceri scuze pentru că ți-ai permis să-i dai ordine soției mele – deși, în cazul acesta, ar trebui să vorbești cu ea.

Adam arcui o sprânceană.

– Ești bătaios în seara asta, nu-i așa?

– Când e vorba de duci care îndrăznesc să se răstească la doamne care au renunțat la viața în înalta societate anume pentru a evita să li se spună ce să facă, da, sunt al naibii de bătaios.

Cu doar un an în urmă Keating Blackwood fusese genul de om căruia puțin îi păsa ce spuneau sau făceau alții, în afară de situațiile în care era vorba de băutură

sau bătăi. Amintindu-și acest lucru, Adam își spuse că poate era cazul să încerce o abordare diferită față de cea la care se gândise inițial. Camille săvârșise un fel de miracol.

Iar ceea ce spusese Keating era interesant. Nu doar în ceea ce o privea pe Camille, ci și în măsura în care i s-ar fi aplicat, poate, și Sophiei. Ea nu renunțase la o viață în puf, însă alesese una care să-i permită să decidă singură. Iritant era că deciziile ei, care la început se dovediseră amuzante și înviorătoare, acum îl scoteau din minți.

Trase adânc aer în piept.

- Arunci am să-i cer scuze soției tale. Mai târziu.

- Neapărat să o faci.

- Nu-ți forța norocul cu mine, Blackwood.

Dumnezeu îi era martor că răbdarea lui fusese deja pusă la grea încercare în ziua aceea.

Keating își încrucișă brațele la piept.

- Îți datorez foarte multe, Adam. Nu-ți datorez însă și supunere oarbă. Nimeni de aici nu ți-o datorează. Nu poți controla totul.

Adam îl studie preț de o clipă. Avusese de gând să îi ceară o favoare, să îl roage ca fie el, fie soția lui să discute cu Sophia despre impresia pe care o făcea. Acum îi era clar că nu putea să facă acest lucru fără a-i confirma lui Keating că avea dreptate. Furia își înfipse din nou colții în el.

- Întoarce-te la frumoasa ta soție. Și nu te pune rău cu mine. Eu nu-ți datorez nimic.

Cu un gest țeapăn din cap, Keating îi întoarse spatele și se îndepărtă. Fără să vrea, Adam se trezi impresio-nat. Cu șapte sau opt luni în urmă, Keating ar fi tăbă-rât asupra lui cu pumnii. Și s-ar fi ajuns la o încăierare interesantă - una din care nu era sigur că ar fi reușit să iasă victorios.

Strunindu-și gândurile și furia, își lăsă paharul de vin pe jumătate gol în mâna unui lacheu. Ținând cont de cât era de prost dispus, refuza să mai consume alcool

în seara aceea. Dacă sărea calul, avea să o facă în fața a vreo treizeci de martori.

- Greaves, îl strigă Timmerlane, câte pachete de cărți ai aici? Sophia a acceptat să ne fie dealer în seara asta, să putem juca douăzeci și unu.

- Oh, te rog, Lord Timmerlane, interveni sora lui cu un răs strident. Ne aflăm într-o casă respectabilă, nu într-un club de jocuri de noroc.

Până aici. Fetișcana se străduia să-i provoace un atac de apoplexie. Aruncă o privire mânioasă în direcția Sophiei, însă ea era ocupată să râdă de ceva ce tocmai îi spusese Henning și nici măcar nu îl observă când veni în spatele ei.

- Domnișoară White?

Tresărind, Sophia se răsuci pe călcâie. Zâmbetul de pe chipul ei păli puțin când îi văzu expresia, însă nu dispăru cu totul.

- Bună seara, Excelență. Doriți să jucați cărți cu noi?

Adam mai că nu simțea fierbințeala ce radia din trupul ei, făcându-l să tânjească să o lipească de el, să o sărute și să-i bage cât de cât mințile în cap, toate în același timp.

- Cărți n-aveți decât să jucați mâine dacă doriți. În seara asta am poruncit să ne vină o orchestră din Hanlith.

Sylvia Hart apăru ca din pământ lângă el.

- Oh, se va dansa? Te rog, spune-mi că se va dansa!

- Da, se va dansa.

- Și vor fi valsuri, sper, interveni și sora ei. Cel puțin două.

- Trei, decise el, continuând să o privească mânios pe Sophia.

Fetișcana, însă, se mulțumi să ofteze.

- Pare o idee minunată. Mă tem că eu mi-am sucit glezna mai devreme, când mă jucam cu cei doi câini, dar mi-ar plăcea teribil să vă privesc pe voi.

Și astfel, oricât de mult reflectase, oricât de atent crezuse că își ticluise planurile, dintr-o singură frază Sophia

reuşise să îi alunece din nou printre degete. Doar pentru moment, însă. Doar pentru acel blestemat de moment.

capitolul 10

La trei minute după miezul nopții, Sophia se retrase de la petrecere și o urmă pe Camille la etaj, îndreptându-se amândouă spre dormitoarele lor.

- Îmi place Ivy Flanagan, spuse Sophia, încolăcindu-și brațul peste cel al prietenei sale. Veți merge în vizită la ea și la James, așa cum v-au rugat?

- S-ar putea, recunosc Cammy cu un zâmbet obosit. Nu aveam habar până acum că James l-a cunoscut pe Keating la Cambridge. Keating susține că e un om bun, chiar dacă e irlandez.

Sophia chicoti.

- Eu cred că ar trebui să mergeți. Trebuie să socializați cu oameni pe care îi doare în cot de bârfele din înalta societate.

- S-a dovedit... interesant să încerc să îmi descifrez prietenii mai vechi și să decid dacă pot avea încredere în cei mai noi. Iar tu și domnul Loines veți fi întotdeauna bine-veniți la Havard's Glen, știi bine.

- Nu cred că asta se va întâmpla vreodată, dar e foarte drăguț din partea ta să o spui. Se opriră în fața ușii camerei lui Cammy. Mă bucur că ți-ai croit o viață fericită, Cammy.

- Sunt fericită. Sunt mai fericită decât am fost vreodată.

- Îmi place la nebunie să te aud spunând asta, iubito, rosti târăgănat și încet vocea lui Keating de la capătul coridorului.

Se opri de cealaltă parte a lui Cammy și își sprijini brațele pe umerii ei, aplecându-se să își sărute soția.

- Credeam că vei rămâne jos să fumezi toate trabucurile lui Greaves.

Keating clătină din cap.

- Am decis că mă voi simți mai bine aici sus.

Când Cammy roși, Sophia râse din nou.

- Cu siguranță nu pot concura cu așa ceva. Ne vedem dimineată.

Înainte să apuce să pornească pe coridor spre propria cameră, Keating o prinse de braț.

- Greaves e furios, murmură el. Nu e un om prea agreabil când e furios. Ai grijă.

- Voi avea. Se eliberă din strânsoarea lui. Noapte bună, Blackwood.

Odată ce se strecură în camera ei cufundată în tăcere și luminată de foc, se sprijini cu spatele de ușa închisă și răsufală zgomotos. Deci Adam era furios, ei? Ei bine, el era cel care hotărâse că tot ceea ce se petrecuse înainte de sosirea oaspeților lui caraghioși era inacceptabil acum. Că acum îi era rușine cu ea. Că singurul motiv care ar fi putut justifica prezența ei acolo era pentru a fi amanta lui. Iar acum că trebuia să își aleagă o soție, ea trebuia să fie ignorată sau batjocorită până pleca. Lui i-ar fi convenit, însă ea nu avea de gând să renunțe la a-și mai trăi viața doar pentru că el avea lucruri mai bune de făcut și oameni mai buni cu care să converseze.

- Arogantul, bombăni ea, ridicându-se din nou pentru a-și descheya rochia și a se schimba în cămașa de noapte mult prea mare, însă confortabilă.

Stingând lumânarea de lângă pat, se strecură în așternuturile calde. De regulă nu îi venea deloc greu să adoarmă - însă noaptea aceasta se dovedi o excepție. Se întoarse pe o parte, lovindu-și perna până îi dădu o formă confortabilă, apoi se rostogoli pe cealaltă parte. Dacă toată lumea credea că era amanta lui Adam, odată ce concurența se restrângea și mai mult, avea să fie batjocorită chiar mai fățiș. Chiar dacă un duce nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea, nici o ducesă nu ar fi vrut să-și vadă soțul cochetând cu cineva de teapa ei. Nici măcar pentru câteva zile, nici măcar înainte de a se căsători cu vicarul de Gulval.

Sophia dădu plapuma la o parte și se ridică în picioare. Nu-i păsa de oamenii aceștia – sau cel puțin nu de majoritatea dintre ei – tot așa cum nici lor nu le păsa de ea. Tot ce-și dorise vreodată fusese să fie lăsată să-și trăiască viața după bunul plac, însă nici măcar atâta n-o puteau lăsa să facă.

Pornind cu pași mari spre fereastră, împinse deoparte draperiile grele. În seara aceea lumina lunii scânteia albastru argintiu peste întinderea de zăpadă, încremenită, mută și severă. Sticla radia răceală, însă o ajuta să-și potolească puțin mânia. Cum ar fi luat-o, motivul pentru care se afla acolo era că încă și-o dorea.

Rămânea însă întrebarea: era mai bine sau mai rău să își ofere câteva momente pe care să le păstreze cu drag în amintire, dacă acele momente riscau să se transforme în pumnale înfipte în inima ei? Deocamdată răspunsul era simplu, în sensul că prefera de departe să se afle în compania câtorva prieteni dragi în loc să bântuie posacă prin clubul Tantal. Însă odată ce acești prieteni aveau să-i fie interziși, nu era sigură că avea să mai simtă la fel.

Simți un curent de aer în jurul picioarelor ei și se întoarse. Fără un sunet, ușa ei se deschise milimetric, atât de lent și atent încât, dacă s-ar fi aflat în pat sub plapumă, nu ar fi observat nimic. Dincolo de ușă holul era cufundat în beznă și tăcere deplină și nu desluși nimic în afară de marginea unei umbre chiar mai întunecată decât fundalul.

Deci cineva încerca să o spioneze? Posomorându-se, Sophia se năpusti în față, își încleștă mâna pe clanță și deschise larg ușa.

În fața ei stătea Adam Baswich, de data aceasta având o expresie ușor de descifrat. Apariția ei neașteptată îl năucise categoric.

Sophia deschise gura pentru a-l întreba ce căuta acolo. Însă de-abia apucă să tragă aer în piept că Adam își închise o mână peste gura ei și dădu buzna în dormitor. Trânti ușa în urma lui, aproape luând-o pe sus până

în mijlocul încăperii. Odată ce se văzu din nou pe propriile picioare, Sophia îl îmbrânci cât colo.

- Ce-ți închipui că faci? îl repezi ea, smucindu-și înapoi pe umăr mâneca lăbărțată a cămășii de noapte. Ziceai că sunt o neghioabă, ai uitat?

- Nu ridică vocea, o avertiză el încet. Susțineai că ți-ai sucit glezna. Te-am ajutat să intri în cameră.

- Ei bine, ajută-te să ieși din cameră.

Adam își îngustă ochii.

- Nu plec nicăieri până nu-ți bagi mințile în cap.

Ei, dar nu era o atitudine tipic bărbătească? Punându-și mâinile pe șolduri, Sophia îl fixă cu o privire mânioasă.

- Nu eu sunt cea care intră pe furiș în dormitoarele altora.

- M-am gândit că s-ar putea să nu fii singură, judecând după cum te-a privit Burroughs toată seara.

Cuvintele lui o făcură să ezite pentru o clipă, căci același lucru îi trecuse și ei prin minte legat de Adam și Lady Caroline.

- Oh, scutește-mă. E un desfrânat și un lăudăros.

- Și totuși cineva a reușit să te impresioneze la un moment dat. Nu erai fecioară când ne-am cunoscut.

Ignorând pentru moment ipocrizia afirmației lui, Sophia porni hotărâtă spre vatră, scormonind focul cu un vâtrai de fier pentru a retrezi la viață flăcările muribunde și a lumina puțin încăperea.

- La drept vorbind, chiar eram fecioară prima dată când ne-am întâlnit. Dar asta a fost cu aproape doi ani în urmă. Și respectivii au fost bărbați interesanți, nu niște îngâmfați atât de încântați să se audă vorbind încât nu le pasă de ce ai tu de spus.

Adam se duse din nou lângă ea.

- Au fost? Câți au fost în total?

- Răspunde-mi tu la întrebare și am s-o fac și eu.

Se scurse o clipă în care nu făcu decât să o privească posomorât, dar apoi se duse să se uite pe fereastră.

- Nu am venit să discutăm despre colecția ta de iubiri.

Sophia nu prea credea că doi bărbați puteau fi considerați o întreagă colecție, însă puse deoparte vătraiul și se ridică.

- Ah, da. Parcă ziceai ceva cum că mi-aș fi pierdut mințile. Însă eu mă port în continuare exact așa cum o făceam acum două săptămâni.

- Țasta nu-i subiect de glumă, Sophia. Nu poți să umbli în pantaloni sau să arunci cu diverse lucruri în oameni.

Se așteptase să audă acel lucru, însă tot o duru.

- Evident că pot.

Umerii lui se încordară.

- Ai făcut-o intenționat.

- Firește că da, replică ea. Nimeni nu lansează un bulgăre de zăpadă din greșeală. Și ai meritat-o.

- Te-ai dus să te tăvălești prin zăpadă cu bună știință. Trase încet draperiile până se închiseră din nou, iar lumina din încăpere scăzu odată ce dispărură razele lunii. Întrebarea e, ai făcut-o ca să mă scoți din sărite sau fiindcă știai ce efect au blestemații ăia de pantaloni asupra mea?

Sophia fu străbătută de un fior aproape imperceptibil. Deci chiar dacă decisese că era prea neconvențională, tot o dorea. Însă nu ea fusese cea care îl ignorase pe el, ci exact invers.

- Sunt ceea ce lumea și circumstanțele au făcut din mine, spuse ea după o clipă, încercând să nu se lase distrasă de prezența lui în dormitorul ei. Cu siguranță ți-ai dat seama de asta până acum. Nu te aștepta să mă simt stingherită doar fiindcă tu așa te-ai simți și nu-mi da ordine.

- Te simți suficient de curajoasă să-mi opui rezistență, ei? murmură Adam.

Nu era vorba neapărat de curaj, ci mai degrabă de... plăcere, însă acest lucru nu o făcea cu nimic mai

dispusă să cedeze insistențelor lui de a se purta ca tot restul lumii.

- Mă bucur de o vacanță așa cum îmi doresc. Dacă asta e inacceptabil, atunci am să plec. M-am oferit să fac asta încă din ziua sosirii mele, dacă binevoiești să-ți amintești.

- Îmi amintesc. Își încleștă fălcile. Ar fi mai ușor dacă ai pleca.

Șocul năucitor îi tăie răsuflarea. Adam știa cât de mult însemna acea vacanță pentru ea și știa și de ce. Ei bine. Cel puțin acum avea să-i fie mai ușor să rememoreze acele săptămâni fără dorul sfâșietor care se temea că i s-ar fi instalat în suflet plecând de la Greaves Park.

- Voi fi dusă înainte de micul dejun, atunci.

Vocea îi tremura ușor, însă nu prea îi păsa.

- Am zis că ar fi mai ușor. Dai totul peste cap. Câtă vreme îți faci de cap aici, cineva va sfârși prin a avea de suferit. Cel mai probabil acela voi fi eu. Însă n-am spus că ar trebui să pleci.

Sophia își înșfăcă una dintre cizme, puse la uscat în fața focului, și o aruncă spre el. Adam probabil se așteptase la așa ceva, fiindcă prinse obiectul din zbor, chiar înainte să apuce să îl izbească în piept. Arcuind o sprânceană, aruncă cizma înapoi pe podea.

- Nu ești câtuși de puțin gentleman, domnule, scrâșni ea. Spui că ar trebui să plec, apoi îmi faci un compliment foarte drăguț, după care îmi spui că doar glumeai când îmi cereai să plec? Ai făcut asta în speranța că mă voi simți recunoscătoare? Mă așteaptă destule necazuri și fără să-mi mai adaugi tu câteva.

Expresia lui se întunecă.

- Ajunge, Sophia.

- Categorie ajunge. Tu și Caroline Emery n-aveți decât să râdeți de asta după pofta inimii după ce plec. Ea e cea asupra căreia te-ai oprit, nu-i așa?

Adam se puse direct în fața ei.

- Ba nu pleci, spuse el.

- Du-te dra...

Adam o prinse de partea din spate a cămășii de noapte exact când trecu furioasă pe lângă el în drum spre ușă. Evident avea de gând să meargă până în Hanlith pe jos, desculță și îmbrăcată în hainele de noapte. Înainte să apuce să ridice mâna să îl plesnească, Adam o răsuci pe călcâie, îi prinse mâinile într-una de-a lui și își închise gura peste a ei.

Era limpede că Sophia cea bună la suflet era totuși capabilă și de mânie, chiar dacă îi lua mult timp să explodeze, iar acum în sfârșit ajunsese la capătul răbdării. Ceea ce i se părea corect. Nu ar fi trebuit să fie singurul care își ieșea din minți în acea mică încăierare. După părerea ei, el categoric îi greșise cu ceva, și era conștient de acest lucru chiar dacă tindea să creadă exact opusul. Însă, pe toți sfinții, era un adversar demn de el și nu putea decât să o admire în această privință. Aproape la fel de mult cum admiră felul în care cămașa de noapte enormă îi alunecă de pe umeri. Fusesse suficient de răbdător, ce naiba.

De-abia când începu să îl sărute și ea se îndură Adam să-i elibereze mâinile. Sophia își petrecu brațele în jurul umerilor lui, însă, din fericire, nu încercă să-l stranguleze. Șovăitor, îi dădu drumul și se îndreptă.

- Gata cu cearta, interveni el, înainte ca ea să apuce să deschidă un alt subiect. Cel puțin pentru noaptea asta.

Ea îl privi direct în ochi.

- Nu sunt amanta ta. Întâmplarea face să te doresc și asta-i tot.

Dacă ar fi fost într-adevăr amanta lui, i-ar fi fost considerabil mai ușor să se descurce cu ea.

- Și eu te doresc, confirmă el, apoi se năpusti din nou asupra ei.

Poate că felul în care se purtase azi fusese un mod de a... sfida înalta societate în general. Cum făcea și el parte din înalta societate, găsea acest lucru înfiorător, dar și excitant. Dintr-un singur gest smucit, cămașa de noapte îi căzu grămadă la picioare. Părul îi era deja despletit,

iar Adam își înfipse degetele în bucele grele și i-l trase blând la spate, dezgolindu-i gâtul pentru a i-l săruta.

Sophia gemu, iar Adam fu străpuns de un fior tăios de excitare ce spulberă frustrarea care îl bântuise toată ziua. Aplecându-se, o luă în brațe și o duse la pat.

Femeile îl vâneau în permanență, iar în ultimele trei zile se simțise ca și cum ar fi fost ultimul grăunte într-o poieniță plină de găște. Și totuși, tot pe ea o găsea cea mai interesantă dintre toate femeile din casă. Sophia, care nu respecta regulile, care îl făcea de râs și arunca în el cu bulgări de zăpadă și cu cizme. Strecurându-se pe pat lângă ea, îi prinse un sân în gură.

Îcnind din nou, Sophia ridică mâinile pentru a-l dezbrăca de jachetă. Cu gura ocupată, Adam își descheie vesta și își dezlegă lavaliera, aruncându-le cât colo. Când se așază pe marginea patului pentru a se descălța, ea veni în spatele lui, lipindu-și sânii calzi de spinarea lui. Îl sărută pe ceafă, apoi întinse mâinile pe după trunchiul lui pentru a-i descheia pantalonii.

-Vino încoace, spuse ea chicotind și îl trase în spate pentru a-l trânti pe pat.

Adam, însă, nu avea nici un chef să stea întins și să aștepte ca ea să-l tortureze. Nu după ce o făcuse deja - intenționat sau nu - toată ziua. Înainte ca Sophia să apuce să-i încalce șoldurile, Adam scoase din buzunar prezervativul franțuzesc cu care se tot jucase în ultimele două ore și se descotorosi de pantaloni. Întorcându-se în patru labe, porni după ea pe pat, în timp ce ea zâmbi și se retrase într-o parte.

-Oh, lasă-mă pe mine, șopti ea, luându-i prezervativul din mână.

-Nu te juca prea mult cu el, o avertiză el, neputând să se abțină să nu rânjească și el la vederea entuziasmului și excitației ei.

Trecându-și limba peste buze, Sophia îi luă mädularul în mână. Adam scrâșni din dinți, concentrându-se pe orice în afară de tânăra teribil de atrăgătoare și cât se poate de goală care îl atingea într-un mod atât de intim,

iar ea petrecu intestinul de capră peste bărbăția lui și legă panglica roșie care îl fixa.

- Gata, spuse ea, îndreptând puțin funda.

- Ajunge cu asta, mârâi el.

Trăgând-o de picioare, o aduse sub el. Oferindu-i încă un sărut adânc, își lăsă răgaz o clipă să își sprijine mâinile de o parte și de cealaltă a umerilor ei înainte de a se împinge în față, penetrând-o.

Sophia îi zâmbi cu răsufierea tăiată și își încolăci brațele și gleznele în jurul lui, dându-și capul pe spate când el începu să se legene în ea. Când îi simți mușchii încordându-se, Adam încetini, penetrând-o mai adânc până când, cu un țipăt înăbușit, Sophia ajunse la orgasm.

Senzația era... delicioasă. Nu ar fi avut cum altfel să o descrie. Iar Adam nu îi putu rezista. Cu un geamăt grav, o urmă în abisul de plăcere, rămânând cât mai adânc îngropat în ea.

Când fu din nou în stare să respire, își petrecu un braț peste spatele ei și se rostogoli cu ea. Gâfâind, Sophia se lăți peste pieptul lui. Bătăile accelerate ale inimii ei reverberau în el. Adam își ținu răsufierea pentru a o simți mai aproape.

După o clipă Sophia înălță capul.

- Nu te-am ucis, așa-i? îl întrebă ea.

Adam răsufli zgomotos, râzând ușor.

- Nu încă. Dându-i la o parte părul de pe față, se întinse să o sărute din nou. Nu ai nici un motiv să te străduiești să nu-i scandalizezi pe toți, așa-i?

Se exprimase atât de frumos încât era el însuși impresionat. Nici vorbă să dea impresia că i-ar fi cerut sau poruncit ceva.

Sophia își puse mâinile pe pieptul lui și se ridică pentru a-l privi.

- Cu cât îți dorești mai mult să fiu altcineva, cu atât sunt mai puțin dispusă să îți fac pe plac. Mă gândesc că mă așteaptă o viață întreagă de critică și dezaprobare și nu am de gând să încep să-mi schimb comportamentul înainte să fiu neapărat nevoită să o fac.

Ce fetișcană încăpățânată! Iar argumentul ei era al naibii de articulat.

- Purtarea ta neconvențională e ceea ce te-a băgat în bucluc de la bun început. Poate că dacă te-ai fi... străduit să te integrezi, tatăl tău nu ar fi simțit nevoia să te trimită atât de departe, spuse el prudent.

Cu un hohot scurt de râs, Sophia se rostogoli până la marginea patului și se ridică în picioare.

- Pentru mine purtarea asta neconvențională a fost o problemă de supraviețuire, Adam. Și dacă binevoiești să-ți aduci aminte, tot ce am făcut vreodată a fost să încerc să supraviețuiesc fără a-mi vinde trupul. Refuz să mi se arunce mie în cărcă vinovăția pentru... lipsa de compasiune a tatălui meu, spuse ea, luându-și cămașa de noapte de pe jos și trăgându-și-o peste cap. Ai o gramadă de tupeu de îți permiți să-mi dai sfaturi.

Erau momente când stăpânirea de sine și răbdarea păreau prea puțin relevante.

- Oamenii se dau peste cap să primească sfaturi de la mine, se răsti el.

- Aha. Cred că ești mult prea obișnuit ca oamenii să se dea peste cap să-ți facă pe plac. Pentru cei mai mulți dintre noi, lucrurile nu se pliază după toanele noastre.

- Asta e concluzia la care ai ajuns după două săptămâni? replică el. Că sunt obișnuit să obțin tot ce-mi doresc? Firește că așa e. Sunt duce. Iar acum discutăm despre tine.

Spre surprinderea lui, Sophia se întoarse în pat și se strecură în așternuturi lângă el.

- Iar eu sunt - eram - o fată care împărțea cărțile la masa de joc într-un club pentru gentlemen. Poate ar fi trebuit să spun că lucrurile nu se pliază după toanele mele.

- Și? o încurajă el să continue, întorcându-se pe o parte să o privească și descoperind că era sincer curios unde avea să ajungă acea conversație.

Nimeni altcineva nu îi vorbise vreodată așa cum o făcea Sophia și, dintr-un motiv de neînțeles, acest lucru îl fascina la nesfârșit.

- Și eu nu sunt ca nimeni altcineva. Cel puțin nimeni dintre cei pe care îi cunoști tu. Nu voi fi niciodată. Nici nu vreau. Indiferent ce ar spune sau ar crede Hennessy sau domnul Loines, și indiferent ce ar trebui să... mă prefac a fi pentru a supraviețui, eu știu cine sunt. Îmi place cine sunt. Poți să spui și tu același lucru?

Ar fi putut, desigur, să afirme că firește că era perfect mulțumit de sine însuși, însă ar fi știut amândoi că era o minciună. Sophia îl văzuse purtându-se ca un smințit când ieșise pe lacul înghețat. Oamenii fericiți, era destul de sigur, nu se purtau astfel. Întâmplarea făcea ca nici unul din ei să nu fie deosebit de încântat de nunta ce i se arăta fiecăruia în viitorul apropiat și nici unul din ei nu prea avea ce să facă în această privință. Singura diferență era că Sophia își acceptase soarta pentru a-și ajuta prietenii. El o făcea pentru a se ajuta pe sine însuși.

- Nu te enerva, spuse ea după o clipă, izbindu-l cu mâna în piept. Te-am văzut ajutându-ți prietenii pentru că pur și simplu așa ești tu. Ești un om bun și nu e nimic greșit în faptul că vrei să-ți păstrezi ceea ce ai. Dacă ar sta în puterea mea și eu aș face la fel.

- Nu încerca să mă îmbunezi, fetișcano.

- Atunci nu-mi spune lucruri care mă insultă, băiete. El arcui o sprânceană.

- Băiete?

Sophia se posomorî.

- N-am găsit nici un apelativ insultător pentru tine. Toată lumea știe de „fetișcană“, „vulpoaică“ sau „obraznicătură“. Pentru duci nu există insulte potrivite.

- Da, ei bine, am avut noi grijă să fie așa. Înăbușindu-și un hohot de râs, o trase lângă el. Dormi, fetișcano.

Relaxându-se, închise ochii.

- Desigur, aș putea să te numesc derbedeu, reflectă ea cu voce tare în tăcerea deplină, iar Adam deschise un ochi.

- Poftim?

- Și pungăș. Și nemernic.

Oftând, Adam închise din nou ochiul.

- Nu uita de „diavol“.

- Oh, asta-i bună. Sau „desfrânat infernal“. Încă se mai folosește termenul de „golan“?

- Ce exprimare de modă veche!

Îi auzi răsufierea poticnindu-i-se ușor când chicoti.

- Sunt nevoită să-ți dau dreptate, spuse ea gânditoare.

Hm. Mișel scorțos.

- Nu sunt scorțos. Iar dacă mă faci mârșav, am să te arunc pe fereastră.

- La naiba! La ăla nu mă gândisem.

Adam zâmbi.

- Foarte bine.

Când o simți cufundându-se încet în somn, decise că avea să facă totuși ceva pentru a o ajuta. În fond, era un blestemat de duce, iar dacă un duce nu-și putea permite să facă o faptă bună pentru o... pentru o prietenă dragă, atunci chiar că nu era decât un mișel scorțos. Deși nu știa încă prea bine ce anume era, nu prin prostie își câștigase reputația de viclenie. Tot ce-i trebuia era un plan. Și ceva mai mult timp.

Cerul ce se întrezărea pe lângă marginile draperiilor se colorase deja în gri pe când se trezi Adam. Sophia era întinsă lângă el, cu o mână pe abdomenul lui și părul ei incredibil ascunzându-i pe jumătate fața și gădilându-l la nas. În orice alte circumstanțe ar fi fost cât se poate de fericit să rămână acolo, însă în dimineața aceea nu-și putea permite să fie sentimental.

Îi luă mâna și i-o puse blând lângă el, apoi se furișă la marginea patului și se ridică în picioare. Tot ce-i lipsea - tot ce le lipsea amândurora - era ca cineva să-l vadă ieșind din dormitorul ei la aproape șase dimineața.

Toate zvonurile ar fi fost confirmate și nimeni nu ar mai fi crezut nimic altceva în afară de bârfa că Sophia era amanta lui. De-abia pe locul doi venea riscul ca viitoarea lui soție să facă o criză de isterie; indiferent cine avea să fie aceasta, dacă nu știa de reputația lui, era prea puțin dispus să o compătimizească.

De ce și-ar fi dorit Sophia să fie doar iubita lui, când ar fi putut să i se ofere pentru bani sau alte beneficii pe care le acorda el de regulă? Și de ce ar fi ales ducele de Greaves să își petreacă noaptea cu o fetișcană atât de excentrică, fără o oarecare garanție că se putea baza pe loialitatea și discreția ei? Că o avea la degetul mic, cum s-ar spune? Acestea ar fi fost întrebările de pe buzele tuturor. Aproape că-și putea imagina deja toate bârfele. Ei habar nu aveau de adevăratul ei caracter. Și, grație măsurilor luate de Hennessy, cel mai probabil aveau să uite cu totul de ea până la deschiderea sezonului.

În fond, acesta era și obiectivul tatălui ei.

Sophia se ridică în capul oaselor, dându-și la o parte părul de pe față.

- E dimineață.

- Aproape. Își încheie rapid pantalonii și își trase cămașa. O parte dintre noi vom ieși la o plimbare călare în jurul lacului după micul-dejun. Ești bine-venită să ni te alături.

- Ai suficienți cai?

- Da, am, dar oricum tu ai calul tău.

- Oh.

Adam se încruntă în timp ce își încheie nasturii vestei.

- Ce înseamnă asta?

- Cred că e o vagă exclamație de surprindere sau o afirmație.

- E prea devreme să-mi pui mintea la încercare cu subtilități, Sophia. Spune-mi direct ce ai de spus, bine?

Ea își înclină capul într-o parte.

- Nu vreau să par capricioasă sau nerecunoscătoare.

Venind până la marginea patului, se întoarse pe burtă și, sprijinindu-se pe coate, își puse bărbia în mâini.

- Nu te-am văzut niciodată să fii capricioasă, replică el. Continuă.

- Prea bine. M-a iritat ieri când am văzut-o pe Sylvia Hart în șaua lui Copper. Dar apoi mi-am dat seama că atunci când ai plănit inițial această petrecere, firește că te-ai bazat că toți caii - cu excepția lui Zeus - vor fi la dispoziția tuturor. Faptul că pe Copper mi-ai vândut-o mie pe trei penny a fost o glumă și nu ar fi trebuit s-o iau în serios acum că acele circumstanțe s-au schimbat. În fond, oricum nu prea voi avea ce să fac cu ea după această vacanță.

„Fir-ar să fie!“ Avea să fie nevoit să le spună vreo două servitorilor de la grajduri.

- Dacă Sylvia a călărit-o ieri pe Copper, a fost o greșală, spuse el scurt. Pe Copper ai cumpărat-o tu și îți aparține. Aici, sau la Londra, sau în Cornwall. Nu se va mai întâmpla.

Se așeză pe scaunul de lângă foc pentru a-și încălța cizmele, însă lavaliera boțită se mulțumi să și-o arunce pe umeri, în loc să încerce să o lege și să-i redea cât de cât eleganța de dinainte.

- Poate am să merg să călăresc, spuse ea încet. Va trebui să văd ce planuri are Cammy pentru dimineața asta. Și am spus că voi face cărțile pentru o masă de faraon.

Adam se ridică din nou. Deci insista în continuare să rămână cine - și ce - era. Renunță să mai protesteze, însă; și-o închipuia deja răspunzându-i că nu făcea decât să dea frâu liber personalității ei și că el n-avea decât să și păstreze snobismul pentru sine, iar pe ea s-o lase să se distreze. Alese în schimb să încuviințeze din cap.

- Am să poruncesc să se pregătească masa de faraon. Dar nu te simți obligată să faci asta dacă ai chef de altceva. În fond, ești în vacanță.

Acele cuvinte îi smulseră un zâmbet, slavă Domnului. Se duse rapid la ea, îngenunche lângă pat și o sărută. Reacția ei caldă îi retrezi dorința, însă, chiar și așa,

se ridică din nou. Dacă nu pleca acum, ceea ce simțea față de Sophia White avea să fie cât se poate de clar pentru oricine i-ar fi ieșit în cale până ajungea în propriul lui dormitor.

- O dimineață frumoasă, spuse el și se duse la ușă.

- O dimineață frumoasă.

Adam întredeschise ușa și aruncă o privire pe coridor. Era pustiu, cufundat în semiîntuneric și tăcere absolută. Ieșind, închise ușa în urma lui fără un sunet și porni pe coridorul care făcea legătura între aripa de est a casei și aripa de vest, în care se aflau apartamentele familiei.

Câțiva dintre servitorii lui își începuseră deja ziua, aprinzând lumânările de pe holuri și trăgând draperii, însă când aceștia îl salutară în șoaptă, Adam se mulțumi să schițeze un gest de răspuns, în rest ignorându-i. Cel mai probabil nu mai era printre ei nici unul care să nu știe cu cine își petrecea nopțile și se îmbăia. Servitorii lui îi păstrau secretele. De servitorii celorlalți trebuia să își facă griji.

Odată ce ajunsese în dormitorul lui întunecat și rece, se opri, sprijinindu-și fruntea de ușa închisă. Trebuia să înceteze să mai tragă de timp cu ceea ce avea de făcut el însuși. Da, își dorea să o ajute pe Sophia, însă nu putea nicidecum să o facă dacă își pierdea jumătate din proprietăți și devenea astfel batjocura întregii societăți londoneze. Soția lui se afla acolo, la Greaves Park. Tot ce avea de făcut era să arate cu degetul spre una dintre fetișcane și să spună „Ea. E în regulă”. Pentru că în momentul acela nici nu mai conta despre cine era vorba. Dacă ar fi existat o femeie anume pe care și-ar fi dorit să o ia de soție, ar fi făcut-o deja. Tot ce-i trebuia, prin urmare, era o nevastă. Orice nevastă. Iar faptul că își petrecea timpul cu Sophia, chiar dacă era incomparabil mai plăcut, nu îi ajuta pe nici unul din ei.

- Nu cred că „mai târziu” înseamnă același lucru pentru tine ca pentru mine, spuse o voce șoptită și catifelată din direcția patului.

Drace.

- Caroline, spuse el întorcându-se.

Era culcată pe o parte sub plapuma lui, sprijinită într-un cot și ținându-și capul în palmă. Judecând după faptul că rochia de seară verde smarald îi era împăturită cu grijă pe spătarul unui scaun, era goală pușcă sub așternuturi. Iar expresia ei pe jumătate adormită sugera că se afla acolo de multă vreme. Probabil fusese acolo toată noaptea.

- Mă gândeam că poate ai dori să ne cunoaștem mai bine, Excelență. Dar se pare că ai avut de cunoscut pe altcineva.

- Blackwood nu se mai satură de pichet, spuse Adam, scoțându-și de la gât cravata dezlegată și aruncând-o pe masa lui de scris. Și da, e limpede că avem interpretări diferite ale expresiei „mai târziu“. Îmi cer scuze.

Ea se întinse și se ridică în capul oaselor, mișcându-se ca o felină. Plapuma îi căzu până la brâu, dezvăluind o pereche de sâni mari și ispititori.

- Nu-i nimic, atunci, toarse ea, oferindu-i un zâmbet lent, seducător. Cum interpretezi cuvântul „acum“?

Cel mai probabil nu ar fi fost de dorit să-i împărtășească nimic din interpretările care îi treceau prin cap în momentul acela, fiindcă ar fi presupus înjurături din belșug. Nimic din ceea ce discutaseră vreodată el și Sophia nu sugerase exclusivitate, nici măcar că ar fi fost mai mult decât o aventură pasageră, însă ea fu prima persoană la care se gândi. Chiar și când femeia pe care probabil avea s-o ia de soție stătea goală pușcă la doar un metru de el.

Având-o pe Caroline la braț pe durata sezonului și-ar fi asigurat companie la serate, dineuri și ieșiri la teatru și și-ar fi asigurat o mamă pentru moștenitorii săi. Însă indiferent ce stabilise sau nu în conversațiile lui cu Sophia, știa la fel de limpede cum își știa trăsăturile propriului chip că dacă și-ar fi dezvăluit intențiile în fața lui

Caroline ar fi însemnat să ucidă ceva ce exista între el și Sophia. Și nu era pregătit să o facă.

Trase adânc aer în piept.

- Din nefericire, ceea ce înțeleg eu să fac „acum“ e să îmi schimb hainele și să cobor să iau micul dejun.

Ochii ei căprui-închis, negri în semiîntunericul dormitorului, îl priviră calmi.

- Atunci să discutăm acel „mai târziu“ cu o altă ocazie? Sau să înțeleg că am interpretat complet greșit invitația la Greaves Park?

Dunnezeule, era atât de civilizată. Atât de... rece. Era exact ceea ce-și dorea de la o soție - cineva care să dea bine și care să nu îi facă scandal când sau dacă avea chef să-și ia drept amantă o femeie sau alta. Cu Lady Caroline avea să fie scutit de certuri și de izbucniri furioase - dar și de bucurii extreme, pasiune sau râs.

Chiar dacă simțea o nevoie intensă să stea jos pentru o clipă, Adam îi luă rochia și se duse să i-o pună pe pat.

- Nu ai interpretat tu greșit. M-am exprimat eu greșit. Fără să vreau, dar asta este. Mo.... motivul pentru care te-am invitat aici de sărbători nu s-a schimbat.

- Prea bine. Mă bucur să aflu că încă urmărim același lucru, cum ar veni.

- Și eu. Deocamdată, însă, prefer să nu stârnesc discuții printre altele. Vacarmul lor ar fi asurzitor.

Zâmbindu-i, Caroline încuviință din cap.

- Înțeleg.

- Mă întorc în douăzeci de minute, spuse el, îndreptându-se spre ușă.

- Atunci eu voi dispărea în cincisprezece.

Sophia străbătu holul scurt pentru a ajunge în salonul pentru micul dejun. Prietenii ei se aflau în picioare lângă bufet, Cammy încercând să-l îmbrâncească pe Keating din fața tăvii cu jambon feliat. O duzină de alți oaspeți erau deja așezați la masă, sporovăind în timp ce mâncau.

- Bună dimineața, spuse Sophia, fără a se adresa nimănui anume, apoi se duse să-și aleagă și ea ceva de mâncare.

Cammy o sărută pe obraz.

- Bună dimineața, draga mea. Ți-ar plăcea o plimbare cu trăsura până în Hanlith dimineața asta?

- Mă gândeam să încerc din nou să ies să călăresc. Excelența Sa susține că se va forma un grup destul de numeros care va ieși la o plimbare în jurul lacului, iar eu de mult îmi doream să văd mai îndeaproape templul Atenei de pe celălalt mal. Își petrecu un braț pe după umerii prietenei sale. Însă tu și Keating ar trebui să vizitați satul. Brutăria de acolo face cele mai delicioase fursecuri cu scorțișoară din câte am mâncat vreodată. Categorie.

- Ești sigură? întrebă Camille zâmbind și scuturându-se de degetul iscoditor al lui Keating, pe care acesta îl însoțise cu un gest emfatic din cap.

- Firește că da.

- Prea bine, atunci. Ne întoarcem după-amiază, dacă vei dori să stăm în povești.

- Eu nu știu când mă voi întoarce, așa că nu vă grăbiți.

Imediat ce termină micul dejun, își părăsi prietenii pentru a se îndrepta spre grajduri, unde îi găsi pe Adam, Timmerlane, Francis Henning, surorile Hart, domnișoara Prentiss, Prudence Jones și Aubrey Burroughs alegându-și caii pe care să-i încalece.

- Ah, iată-te, domnișoară White, spuse Adam târâgănat. Mi-am permis să poruncesc să-ți fie înșeuată iapa. Ai un ochi excelent în materie de cai, trebuie să recunosc. Aproape regret că ți-am vândut-o.

Ei bine, rezolvase elegant și diplomatic situația. Sophia îi oferii un zâmbet, străduindu-se din răspuțeri să ignore privirile disprețuitoare pe care i le aruncară restul femeilor. Chiar se bucură când acestea se întoarseră cu spatele la ea, căci nu mai fu nevoită să le vadă chipurile.

- E mult prea târziu să te răzgândești în privința vânzării, Excelență. N-ai decât să o invidiezi pe Copper de la distanță.

Adam își înăbuși o replică ce ar fi putut fi interpretată drept avans, alegând în schimb să sară în șaua lui Zeus.

- Ești o femeie fără suflet, domnișoară White.

Aubrey Burroughs fu cel care îi oferi o mână pentru a o ajuta să urce în șa, înainte de a încăleca și el pe un murg frumos.

- Mulțumesc, domnule Burroughs, spuse ea, binevoind să îi zâmbească.

- Mă bucur întotdeauna să ajut o tânără frumoasă, replică el, scoțându-și pălăria.

Surorile Hart trecură călare pe lângă ea, ambele cu nasurile în aer, însă în afară de a remarca acest lucru, Sophia făcu tot ceea ce-i stătea în puteri pentru a uita cu totul de existența lor. Adam îi vorbise civilizat în public, ceea ce, comparativ cu ziua precedentă, era o îmbunătățire categorică.

Vântul strânsese cea mai mare parte din zăpada ce acoperea lacul în mai multe troiene mari înșirate pe malul de est, acoperind totodată într-o haină subțire de gheață crengile și rămurelele golașe ale copacilor. Priveliștea era deosebit de încântătoare. Înțelegea de ce lui Adam nu îi plăcea să se afle la Greaves Park, însă ea era fermecată de acea frumusețe severă. Fără îndoială primăvara era de două ori mai minunat.

- Ești foarte tăcută, Sophia, comentă Aubrey, abandonând-o pe domnișoara Jones și dând pintoni murgului său pentru a veni lângă Copper.

- Nu făceam decât să admir peisajul. Unde e casa ta, domnule Burroughs?

- Am o mică moșie chiar lângă Bath, răspunse acesta. E un loc drăguț, însă nu se compară cu întinderea nesfârșită a domeniului lui Greaves.

- Sunt sigură că e foarte frumos. Am trecut cu trăsura prin Cotswolds, deși nu m-am oprit niciodată. Nu am văzut niciodată câmpuri mai verzi sau oi mai grase.

- Ei, ești bine-venită să mă vizitezi la Farling oricând dorești. Oile mele grase se vor bucura să primească atâtea complimente.

Sophia râse.

- Sunt sigură că oilor tale nu le pasă câtuși de puțin de părerea mea, dar mulțumesc.

- Nici mie nu-mi pasă câtuși de puțin de părerea ei, o auzi pe domnișoara Rebecca murmurându-i surorii sale, iar domnișoara Sylvia își puse mâna peste gură pentru a râde. În fața lor, Helena Prentiss îi aruncă o privire care în mod normal ar fi fost rezervată unui tăun, apoi își reluă conversația cu lordul Timmerlane.

Sophia habar nu avea cum reușise, însă Adam se strecură grațios cu masivul lui Zeus între cailor celor două surori.

- Am observat că nu mai e zăpadă pe lac, comentă el, pe un ton doar o idee iritat. Și întâmplarea face să dețin mai multe perechi de patine.

- Oh, patinaj! Nu am mai patinat de când a înghețat Tamisa, acum mai bine de patru ani, exclamă Rebecca, întinzându-se să îl prindă de mâneca stângă. Trebuie să facem asta! Te rog, spune-mi c-o vom face, Excelență.

- Tocmai de asta am și pomenit de patine. Sugerez să o facem în după-amiaza aceasta. Ceva îmi spune că mâine ne așteaptă din nou ninsoare.

În timp ce surorile Hart declarară zgomotos cât de bine aveau să se distreze și se grăbiră să îi invite pe toți ceilalți în afară de ea la acea activitate, Adam îl înfrână pe Zeus până când Sophia și Aubrey ajunseră în dreptul lui.

- Și tu, domnișoară White? o întrebă el zâmbind. Vrei să încerci să patinezi pe gheață?

- Să încerc? replică ea, zâmbindu-i la rândul ei. Sunt o patinatoare strălucită.

- Ah, da? Ești gata să pui rămășag pe asta?

- Categorie.

capitolul 11

- Știi, spuse Keating Blackwood, alunecând pe lângă el cu soția încheștată de brațul lui, însă râzând, dacă nu ne voiai aici, era suficient să nu fi reparat podul. Uciderea noastră pare o măsură oarecum extremă.

- Nu știi de ce te plângi, răspuse Adam cu un rânjet scurt. Arăți foarte grațios.

- Ticălosule! îi aruncă acesta din mers.

Ascunzându-și în cea mai mare parte amuzamentul stârnit de profunda lipsă de îndemânare și coordonare de sub ochii lui, Adam descrie relaxat un cerc în jurul cârdului de patinatori. Lassiter era singurul care locuia la fel de mult spre nord ca el, însă viconte nu ieșise pe gheață.

Sylvia Hart se apropie de el dând haotic din mâini și din picioare, iar Adam se mută puțin într-o parte pentru a evita să se ciocnească de el. Cârdul de găște îl iritase încă din prima clipă când le invitase. Acum că în mare măsură se hotărâse asupra uneia dintre ele, restul i se păreau aproape intolerabile.

- E minunat, Excelență, gâfâi ea, aproape căzând când el nu o prinse, dar apoi recăpătându-și echilibrul. Voi veni aici în fiecare an să patinez!

El încuviință din cap, spunându-și că nici ea, nici sora ei nu aveau să mai fie invitate vreodată. Absolut niciodată. Capacitatea lui de a tolera mângării era limitată.

- Ești foarte talentată.

- Oh, știi. Dintotdeauna am fost așa. Cum încerc ceva, cum începe toată lumea să mă laude.

- Henning! strigă el, aruncându-și privirea dincolo de ea. Dă-i voie domnișoarei Sylvia să îți arate cum se face.

- Ah, mulțumesc, Greaves, replică Francisc, poticnindu-se până la ei. Nu e așa ușor cum pare.

Imediat ce Sylvia, cu o expresie nedumerită și urmată îndeaproape de Henning, dispăru din nou în mulțimea

de patinatori, Adam își îndreptă atenția asupra Sophiei. Ea era chiar mai stângace la patinajul pe gheață decât Sylvia Hart, însă cel puțin nu își făcea iluzii în această privință. Zâmbetul de pe chipul ei ar fi făcut și soarele să pălească prin comparație, dacă ar fi ieșit din nori, însă chiar și așa, el nu era nici pe departe atât de amuzat cum era, în mod evident, ea. Burroughs se învârtea în jurul ei, oferindu-i cu generozitate atât sfaturi, cât și brațul lui. Fie Aubrey luase de bune eforturile lui de a înăbuși zvonurile cum că Sophia i-ar fi fost amantă, fie nu îi păsa.

- Ești furios, spuse Keating, trecând din nou pe lângă el.

- Ba nu sunt.

- Ei bine, așa pari, se corectă prietenul lui. Arăți de parcă ai vrea să-i faci cuiva de petrecanie.

Adam se strădui să își vină în fire. Keating îl cunoștea mai bine decât majoritatea, însă dacă nu reușea să își ascundă mânia de toată lumea, însemna că ceva era în neregulă.

- O să ningă mâine. Ceea ce mă irită, se hotărî el să spună.

- Aham. Soții Blackwood se opriră în spatele lui. E o ieșire amuzantă, spuse Keating încet. Spre surprinderea mea, chiar știi să te distrezi. E doar vina ta că ți-ai adus pe cap o duzină de fetișcane agitate, așa că îți sugerez să profiți cât de mult de asta. Măcar râzi de teribila lor lipsă de coordonare.

- Asta am făcut, replică el. Și știu a cui vină e. Era a lui, firește, iar acum putea da parțial vina și pe Sophia. Nu era corect că se dovedise mai interesantă decât toate celelalte femei prezente, ceea ce-l determina să facă în gând comparații care pe ea ar fi făcut-o să roșească, iar pe celelalte femei să intre în pământ de rușine, scandalizate că erau comparate cu o fată de la clubul Tantal - și că era în defavoarea lui. Acum dă-mi voie să-ți răpesc soția și am să-i arăt cum se patinează cu adevărat.

- Numai să mi-o dai înapoi, spuse Keating cu un zâmbet scurt, apropiindu-se prudent când Adam îi oferi brațul lui Camille.

Ea se mută la brațul lui Adam, agățându-se de el cu ambele mâini.

- Mulțumesc, spuse Camille, zâmbind mai larg. Începusem să-mi fac griji că Keating va cădea peste mine, însă nu voiam să-l fac să se simtă și mai prost.

- Te-am auzit, comentă Keating din spatele lor.

Lăsând-o pe Camille să se sprijine în continuare pe el, Adam porni într-un tur lent al lacului, rămânând pe marginile gheții curățate de zăpadă. Ea începu treptat să se relaxeze câte puțin și își slăbi strânsoarea pe brațul lui pentru a sta mai dreaptă.

- Te descurci chiar bine, o complimentă el, acum că nu te mai încurcă Keating.

Ea chicoti.

- Nu-mi închipuiam că știi să patinezi, spuse Camille. Însă e evident că ai făcut-o suficient de des ca să fii as în asta.

- În cea mai mare parte e ce îmi amintesc din copilărie, se mulțumi el să spună, refuzând să-și lase mintea să se întoarcă în trecut mai departe de atât, la zilele când patina pe lac până îi amorțeau complet degetele de la mâini și de la picioare, doar pentru a evita să revină în casă. Cred că, la fel ca în cazul călăritului, e greu să uiți cum se face.

Fără prea mare efort, îl lăsară în urmă pe Keating, iar Adam o conduse mai spre mijlocul lacului. Mâna lui Camille se încheștă pe brațul lui când trecură peste un strat subțire de zăpadă, apoi se relaxă din nou.

- Deci ce voiai să discuți, Excelență? întrebă ea.

Era limpede că Sophia nu avea prieteni proști.

- Ai împărțit camera cu domnișoara White pe vremea când lucrați amândouă la clubul Tantal, nu-i așa?

- Da, așa e.

- De ce?

Ea se încruntă scurt.

- Cum de ce? Erau câte două paturi în fiecare cameră. Toți stăteau așa.

- Mă refer de ce ai ales-o anume pe domnișoara White. Ești fiica unui marchiz. Înainte de acel... incident, erai răsfățata aristocrației.

- Iar după acel „incident“, cum îl numești tu, părinții mei m-au renegat și nici unul dintre prietenii mei apropiați nu mă mai băga în seamă, decât pentru a mă insulta. Clubul Tantal mi-a salvat viața. Ceea ce e valabil pentru aproape toate fetele care lucrează acolo.

- Comentariul meu nu avea legătură cu clubul. Încercam pur și simplu să înțeleg cum v-ați împrietenit.

Camille trase adânc aer în piept.

- Atunci ca să-ți răspund mai direct la întrebare, adevărul e că am fost puțin... circumspectă față de Sophia când ne-am cunoscut. S-a născut cu tinicheaua de coadă. Însă cred că asta a devenit într-un fel un avantaj.

Adam își spuse că acela era, foarte probabil, ultimul lucru pe care se așteptase să îl audă.

- Explică-te.

- Nu are... obligații față de nimeni. Câtă vreme Hennessy nu o recunoaște ca fiind a lui, ceea ce nu se va întâmpla niciodată, Sophia va fi în permanență o proscrisă. Situația ei e bătută în cuie. Sau cel puțin era. Se posomorî. Ducele de Hennessy ar fi trebuit să o lase în pace; cu siguranță nu făcea nici un rău nimănui.

- Îți dau dreptate în această privință. La drept vorbind chiar mă gândeam dacă e vreo modalitate de a o ajuta cu această... situație.

Camille îi aruncă o privire piezișă care aproape o făcu să își piardă din nou echilibrul.

- Dacă ai vreo idee, te rog să mi-o împărtășești. Fiindcă eu nu am reușit să găsesc absolut nici o soluție practică.

Se alesese praful de speranța lui vagă că ingenioasa prietenă a Sophiei descoperise vreo fisură mai mare sau mai mică în planul atent ticluit al lui Hennessy.

- E dificil să îl faci pe un om ca Hennessy să se răzgândească, spuse Adam șovăitor. Nu are nevoie de bani, iar în trecutul lui nu există nimic rușinos în afară de Sophia.

Camille încuviință din cap.

- Vrea s-o știe dispărută în speranța că astfel își va vindeca orgoliul rănit. Din experiența mea, bărbații sunt dispuși să investească foarte mult timp și bani pentru a-și proteja orgoliul. Haybury ar avea suficientă avere să îi țină piept, însă Oliver face parte din club și e la fel de notoriu, la drept vorbind. Ar fi o bătălie în care Hennessy ar avea câștig de cauză. Cred că Sophia nici măcar nu le-a împărtășit Dianei și lui Oliver ce anume o forțează să accept acest mariaj.

În spatele lor Keating renunță să mai încerce să-i ajungă din urmă și se îndreptă cu mișcări foarte greoaie și stângace spre locul unde se zbenguiau majoritatea patinatorilor. Adam trase adânc aer în piept.

- De regulă abordarea mea față de persoanele problematice e una dintre acestea trei: șantaj, amenințări sau mită. Cel puțin două dintre acestea par să nu se potrivească nicidecum în această situație. Am încercat să o încurajez pe Sophia să fugă pur și simplu, însă ea refuză să permită distrugerea clubului Tantal.

- Și eu refuz. Coborî privirea spre picioarele ei, ceea ce o făcu să se poticnească din nou, până când Adam o prinse de umăr pentru a o stabili. Sunt atât de furioasă, murmură ea într-un final, aruncând o privire rapidă în direcția Sophiei. Ea s-a descurcat întotdeauna și îmi închipui că e convinsă că va trebui pur și simplu să găsească o cale de a se descurca și cu vicarul Loines. Însă de el nu va putea scăpa niciodată, iar el nu-i va oferi niciodată nimic în afară de critici și pedepse corporale - dacă nu cumva chiar ceva mai rău. E... de neconceput, dar nu știu ce să fac în privința asta.

Adam ar fi putut pretinde că avea și el propriile griji, însă adevărul era că nenorocirea ce o păștea pe Sophia îl preocupa cel puțin la fel de mult ca a lui. În fond,

el ar fi putut să-i ceară mâna lui Caroline încă din după-amiaza aceea, iar până în ziua următoare ar fi fost căsătorit. Problema lui, cum ar veni, ar fi fost rezolvată. Cel mai probabil nici unul din ei nu ar fi fost... fericit, însă acest detaliu era prea puțin relevant. El și-ar fi păstrat averea și proprietățile și era tot ceea ce conta. În schimb Sophia nu s-ar fi ales cu nimic căsătorindu-se cu vicarul - sau cel puțin nimic în folosul propriu.

- Mă simt depășit de situație, spuse Adam după o clipă, întrebându-se dacă doamna Blackwood avea habar cât de rar recunoștea așa ceva.

Încetinind, Camille îi aruncă din nou o privire.

- Sophia te place, să știi. Nu o interesează genealogia ta, nici veniturile tale, nici cum te descurci în lume. Te place pe tine ca om. Și sper că apreciezi asta.

- Apreciez.

- Atunci salveaz-o.

- Ai ceva tupeu să-mi ceri asta imediat după ce mi-ai declarat că habar nu ai cum să săvârșești un asemenea miracol.

- Tu ești duce și ai bani, iar oamenii în general tremură în fața ta. Nu se poate ca asta să nu conteze întrucâtva.

Adam pufni în râs.

- Sper și eu să conteze.

- Presupun că vom afla.

Înceindu-și tura în jurul lacului, ajunseră înapoi la pâlcul de patinatori, iar Keating se porni poticnindu-se să le iasă în cale.

- Ați terminat sau să cer să vi se servească niște ceai?

- Patinezi ca un rinocer, să știi, spuse Adam cu blândețe, dându-i-o înapoi pe Camille. Să n-o calci în picioare. Cred că decizia ta de a te căsători cu femeia aceasta a fost cel mai inteligent lucru pe care l-ai făcut vreodată.

- Sunt de-acord. Keating îi zâmbi. Așa că ia-ți mâinile de pe ea.

Cum nimeni nu ieșise vreodată victorios dintr-un conflict cu un bărbat gelos, Adam se mulțumi să alunece

în spate până ajunse prea departe pentru a mai putea fi atins. Pe cealaltă parte a lacului, blestematul de Burroughs în continuare o sufoca pe Sophia cu atenția lui. Măcar de atâta lucru o putea salva. Înfigându-și vârful unei patine în gheață, Adam își luă avânt și porni spre ei.

- Auzisem un zvon cum că ai fi o patinatoare strălucită, domnișoară White, spuse el alene.

- Poate am exagerat puțin, replică ea chicotind. Credeam că vom folosi patine norvegiene, pe care, desigur, sunt o adevărată expertă.

- Aha.

Mutându-se în fața ei, îi întinse mâinile înmănușate.

- O ajut eu, Greaves, spuse Burroughs, băgându-se din nou între ei. Nu-ți bate tu capul.

Adam își modifică ușor poziția corpului, pregătit să îl îmbrâncească pe Burroughs pe gheață.

- Nu e deloc o bătaie de cap. Tu te străduiești s-o înveți ce și cum de aproape o oră. Am decis să intervin înainte să vină primăvara și să topească toată gheața.

Sophia își puse mâinile într-ale lui.

- Categorie am nevoie de cât mai multă instrucție.

Sub privirea mâniașă a lui Burroughs, Adam se puse încet în mișcare, alunecând în spate și ținând mâinile Sophiei pentru a o trage după el. Vârfurile picioarelor ei se răsuciră spre interior, apoi spre exterior, mai întâi aproape ciocnindu-i-se, apoi aproape fugindu-i complet de sub ea.

- Nu te uita la picioare, o învăță el.

- Dacă nu mă uit la ele, cine știe încotro o vor lua, replică ea, zâmbindu-i cu răsuflarea tăiată.

- Uită-te la fața mea. Ai încredere în mine.

Sophia ridică imediat capul, privirea ei susținând-o pe a lui. Era deci limpede că avea încredere în el. Gândul îi stârni o emoție... caldă.

- Când spun dreptul, împinge vârful patinei drepte în jos și în spate. Doar o idee. Când spun stângul, fă același lucru cu celălalt picior. N-am să te las să cazi.

Sophia încuviință din cap.

- Dacă totuși voi cădea, mă voi strădui din răsputeri să aterizez peste tine.

Adam zâmbi. I-ar fi fost imposibil să nu o facă.

- Mi se pare corect. Gata? Dreptul.

Sophia se poticni și se zgâlțâi, iar Adam îi lăsă răgaz o clipă să-și recapete echilibrul. Când încleștarea mâinilor ei peste ale lui slăbi puțin, își făcu vânt împingându-se cu piciorul drept.

- Stângul. Făcură o pauză. Bun. Dreptul. Pauză din nou. Mai bine. Stângul.

Timp de câteva minute arătă ca o pisicuță încercând să se cațare pe sticlă, dar apoi începu să se stabilizeze, tăind tot mai adânc în gheață cu fiecare pas. Își îndreptă spatele, iar Adam veni mai aproape, potrivindu-și pașii cu ai ei, continuând să alunece cu spatele în timp ce ea venea cu fața.

- E ca și cum am dansa, exclamă ea, râzând pradă unei încântări evidente. Și ca și cum am zbura, ambele în același timp.

- Exact așa.

- Acum pot să mă uit la picioare?

- Nu. O pasăre nu-și privește niciodată aripile în timp ce zboară. Dacă și le-ar privi, și-ar da seama că face ceva absolut imposibil și ar cădea la pământ.

Zâmbetul ei deveni mai cald.

- Ce frumos!

Grozav. Acum devenise poetic.

- Pur și simplu mi s-a părut un sfat sănătos, replică el, ridicând din umeri.

- Cred că s-ar putea să fiu o pasăre, spuse ea, închi-zând ochii.

Drept răspuns Adam accelerează, până ajunseră aproape să zboare pe gheață. Poate chiar era o pasăre. Zbura prin viață cu mai multă grație decât își putea închipui. Și blestemat să fie Hennessy pentru că încerca - pentru că reușise - să îi reteze aripile. Nu putea permite să se întâmple așa ceva. Nu putea.

*

Pe lângă toate hainele ei și tot ce avea pe lume, râul Aire îi înghițise Sophiei și două cutii mici conținând cadouri. Un ac de cravată cu onix pentru Keating și o pereche de cercei albastru-închis, cu o panglică de păr în aceeași nuanță, pentru Camille. Sophia avea banii necesari pentru a înlocui acele cadouri; se aflau într-un mic cont bancar pe care marchizul de Haybury îl deschisese pe numele ei. La Londra, unde nu avea acces la ei.

Ar fi putut să împrumute ceva de la Adam; de câteva săptămâni tot insistă să îi cumpere diverse lucruri. Însă ideea de a lua bani împrumut pentru un cadou i se părea... nefirească. Mai ales acum că numărul darurilor pe care voia să le ofere de Crăciun crescuse la trei.

- Ce părere ai de asta? o întrebă Milly, scoțând din coșul cu lucru de mână o jumătate de mosor de ață de tricostat albastru închis. I-a rămas soției lui Udgell de la mânușile pe care le-a făcut anul trecut.

- Udgell e căsătorit?

Milly pufni în râs.

- Știu. Am avut mereu impresia că și-ar rupe piciorul dacă s-ar lăsa într-un genunchi. Mary e în York acum, își vizitează sora. Însă Udgell a spus că poți să iei tu ața dacă o dorești.

Sophia luă ața de tricostat și o întoarse pe toate părțile.

- Este o culoare minunată. Pot s-o folosesc pentru margini.

Aplecându-se într-o parte, luă de la podea fularul pe jumătate terminat pe care îl tricota lui Adam. Griul și negrul pe care le folosise până acum, la care avea să se adauge și acel albastru intens, păreau toate culori potrivite pentru el, însă trecuse foarte multă vreme de când nu mai tricotasese nimic.

- Oh, Sophia, acel albastru va fi detaliul final perfect, cred eu.

Sophia îi zâmbi.

- Ți mulțumesc, Milly. Ai reușit cumva să găsești și ața verde pentru fularul lui Keating?

- Știu că doamna Orling din sat are așa ceva, însă ea e vicleană. Chiar și așa, am să obțin ața verde de la ea, nu-ți face griji. Am o panglică de păr galbenă pe care o admiră de ceva vreme.

Începea să sune descurajator.

- Nu poți să dai la schimb propriile tale lucrurișoare pentru a-mi face mie rost de ceva. Sophia se ridică, ducându-se la șifonierul în cea mai mare parte gol. Ce zici de o panglică de culoarea piersicii? Ziceai că asta era într-o cutie în pod. Nu-i va simți nimeni lipsa.

Fruntea lui Milly se încreți într-o expresie de încruntare.

- Dar se asortează atât de bine cu rochia ta albastră de plimbare. Nu aș putea...

- Firește că poți. Insist. Toți servitorii de la Greaves Park - și în special Milly - se dovediseră atât de generoși cu ea încât aproape se simțea copleșită. Îi găsiseră și dăruiseră diverse lucruri care nu aparțineau nimănui; firește că era dispusă să renunțe la ele. Îmi place să fac schimburi. E distractiv.

Chelăreasa lăsă panglica să cadă în coșul ei.

- Nu cred că doamna Orling va putea să reziste tentației. Vei avea ața verde până la cină.

- Excelent. Însă nu-mi aminti că mai sunt doar trei zile până la Crăciun.

Și, dacă se străduia din răspuțeri, se putea preface și ea că nu o aștepta nimic dincolo de ziua aceea în afară de zăpadă și... și momentul în care avea să fie nevoită să-l privească pe Adam cerând-o în sfârșit în căsătorie pe Lady Caroline. Oh, avea să se dovedească aproape la fel de dureros ca momentul în care avea să-și rostească și ea propriile jurăminte. Poate reușea să plece înainte să fie martoră la așa ceva.

Milly se ridică, punându-și coșul greu pe braț.

- Oh, mai este o grămadă de timp până atunci, Sophia, spuse ea. Mai lucrezi câteva nopți până târziu și vei termina.

Sophia o privi pe Milly ieșind pe ușa dormitorului, sorbi din ceaiul ce începuse să se răcească și își luă acele de tricotat, și ele împrumutate. O grămadă de timp. Era tot ce-și dorea cu adevărat drept dar de Crăciun. Însă nici măcar ducele de Greaves nu ar fi avut cum să-i ofere așa ceva. Era mai bine să se concentreze pe ceea ce stătea în puterea ei să facă – anume să termine cele trei fulare pentru cei trei prieteni ai ei.

După cum îi intrase deja în obicei, gândul la Adam îi aduse un zâmbet pe buze.

În ultima vreme își petrecuse fiecare noapte cu ea. Oh, cât avea să îi lipsească prezența lui solidă și caldă, atât din patul ei, cât și din viața ei. Însă tot ce putea să facă în momentul acela era să tricoteze.

După aproape o oră, Sophia se ridică să își dezmoțască spatele. Însă în clipa în care se sprijini de rama ferestrei pentru a arunca o privire grupului ce se plimba cu sania în curte, cineva îi bătu la ușa.

- Fir-ar să fie, bombăni ea și înșfăcă o pătură de pe pat pentru a o arunca peste ața și acele de tricotat. Intră, strigă ea, așezându-se din nou pe scaunul de pe care tocmai se ridicase și luându-și o carte în poală.

Aubrey Burroughs băgă capul pe ușa, apoi intră în camera ei.

- Sper că nu deranjez, spuse acesta cu un zâmbet cald.

- Firește că nu. Doar citeam.

Când se apropie, Burroughs se aplecă să citească titlul cărții din mâinile ei.

- Robinson Crusoe. Gădesc că e o alegere excelentă, evadezi într-o aventură tropicală cât timp suntem prizonierii nămeților.

- Eu nu mă simt prizonieră, replică ea. E foarte frumos aici.

Ochii lui căprui-deschis părăsiră cartea pentru a-i studia chipul.

- Este, într-adevăr.

Fără a fi invitat, se trânti pe scaunul aflat cel mai aproape de al ei.

Sophia încetase cu ani în urmă să mai țină socoteala bărbaților care îi aruncaseră acea privire cu subînțeles. De regulă se întâmpla cu puțin înainte ca respectivul să îi sugereze că, fiind o fetișcană drăguță fără perspective, ar fi fost mai bine pentru ea să se pună sub protecția unui bărbat cu bani și capabil să aprecieze frumosul. În ultima vreme, însă, acel gen de conversații fuseseră purtate la masa de joc a clubului Tantal, unde avusese de partea ei regulile clubului și protecția paznicilor în momentul în care refuzase politicos. În după-amiaza aceea avea un viitor soț care o aștepta la altar și motive cât se poate de convingătoare de a onora acea promisiune.

- Există un aranjament între tine și Greaves? o întreabă Burroughs după o clipă. E unul dintre acei bărbați pe care pur și simplu nu e înțelept să-i calci pe bătăături.

Un tunet explodează cu un sunet grav peste vale. Vremea rea devenise tot mai frecventă, ceea ce, din spusele lui Adam, era tipic. După cum susținea el, toți cei pe care data de zece ianuarie i-ar fi găsit încă la Greaves Park s-ar fi văzut nevoiți să rămână acolo până în februarie. Ea era hotărâtă să plece nu mai târziu de patru ianuarie.

- Nu, spuse ea, să știi că nu am nici un aranjament cu nimeni.

Aubrey zâmbi.

- Nici eu nu credeam să ai. Ar fi ca și cum regele George și-ar lua drept amantă o biată nevastă de pescar. Nu ar putea s-o scoată la cină fără ca toată lumea să remarce duhoarea.

- Scuză-mă, comentă Sophia închizând cartea, dar aceasta e metoda prin care intenționezi să-mi intri în grații?

- Ce zici de metoda asta? întrebă el, scoțând din buzunarul jachetei un elegant colier de perle. Iar acesta ar fi doar începutul.

Preț de o clipă Sophia nu spuse nimic, fixându-l cu privirea. Ce anume îi făcea pe bărbați să fie atât de convingși că erau irezistibili, chiar și atunci când totul venea să contrazică acea impresie?

- În analogia ta ai uitat să iei în considerare și punctul de vedere al nevastei de pescar. Unde ar putea să poarte perle și alte fleacuri elegante?

Un mușchi al obrazului drept îi tresări iritat.

- Doar nu vorbești serios. Ar putea să le vândă pentru a-și cumpăra mâncare și haine.

- Dar îl are deja pe pescarul ei. Sau un vicar, în cazul ei. Și pește din belșug, probabil. Plus că tot ar fi învăluită de acea duhoare de care pomeneai.

Burroughs puse perlele pe masa dintre ei cu un țăcănit strident.

- Nu am vrut să te insult, Sophia. Ești o fetișcană superbă și ți-ai putea permite mai mult decât să-ți irosești frumusețea la o masă de joc, folosindu-ți nurii pentru a-i ispiti pe bărbați să joace sume mai mari.

- Nurii mei sunt perfect mulțumiți cu ocupația lor actuală, replică ea, începând să se întrebe dacă avea să-i spună și ceva care să nu fie o insultă.

- Asta e ridicol, declară el pe un ton furios. Spune-mi clar care e prețul.

- Prețul, domnule Burroughs, e să te plac ca persoană. Acum te rog să mă scuzi, fiindcă aș dori să termin capitolul pe care îl citesc înainte de cină.

Burroughs se aplecă în față, strângând din buze.

- Să mă placi ca persoană? replică el. Ar trebui să-ți pară bine că te găsesc atrăgătoare. Altfel n-ai fi bună de nimic.

Era o altă insultă pe care o mai auzise și în trecut.

- În mod evident găsești ceva de preț la mine, altfel n-ai fi venit la mine să încerci să obții acel lucru. Pur și simplu nu sunt dispusă să mă vând.

Aubrey Burroughs se ridică și, luând perlele de pe masă, le îndesă înapoi în buzunar.

- Peste cinci sau zece ani, când nu vei mai fi suficient de frumoasă sau suficient de tânără să mai lucrezi la clubul Tantal, vei ajunge în stradă, cerșind ceea ce tocmai ți-am oferit. Îmi închipui că vei avea câte trei clienți pe noapte. Patru, dacă ai noroc.

Spunând aceasta, ieși furios din încăpere.

Aproape imediat ce dispăru el, Milly dădu buzna înăuntru.

- Să nu pui la suflet ce-a zis scârba aia de om, Sophia, mârâi ea, strângând-o la piept atât de tare încât aproape o sufocă. L-ai lovit în orgoliu și nu voia decât să rănească și el la rândul lui.

Cu un gest blând, atât cât putea în condițiile în care îi era imposibil să respire, Sophia se dădu un pas în spate, eliberându-se din strânsoarea chelăresei.

- Nu e nimic ce să nu mai fi auzit și înainte, spuse ea, încercând să păstreze un ton neutru. Iar el nu are habar de circumstanțele mele.

Chiar înainte de intervenția lui Hennessy, care îi dăduse viața peste cap, fusese cât se poate de conștientă că nu putea lucra la clubul Tantal la nesfârșit; vârsta medie a fetelor angajate acolo era de douăzeci și unu de ani, iar ea împlinise deja douăzeci și trei. Însă avea acel cont în bancă în care depusese, lună de lună, absolut toți banii pe care îi economisise, și avusese un plan. Odată ce ar fi decis că sosise momentul să plece, și odată ce și-ar fi strâns suficienți bani, și-ar fi cumpărat o mică prăvălie în vreun sat aflat suficient de departe de Londra încât să nu o recunoască nimeni acolo. Ar fi făcut-o la momentul ales de ea, în condițiile alese de ea, de bunăvoie și nesilită de nimeni. Și cu siguranță nu ar fi ales un bărbat precum reverendul Loines drept partener de viață. Nici nu ar fi rupt legătura cu prietenii pe care și-i făcuse, nici nu ar fi încetat să-și mai cumpere pălării caraghioase și mult prea multă dantelă.

- Sophia.

Se dezmetici.

- Sunt bine, Milly. Pe cuvânt.

- Ba nu ești. Ai pus la suflet ce a zis. Însă e doar un om de nimic, cu scula cât o trompă de țânțar, care a încercat să-ți cumpere tăcerea ca să nu râzi de el în pat.

Cuvintele chelăresei îi captară atenția. Un hohot de râs îi izbucni din piept.

- Doamnă Brooks! Sunt șocată.

Milly mijii un ochi.

- Promite-mi că n-ai să pleci urechea la ce a spus. A fost doar... fanfaronadă. Promite-mi, Sophia.

Ceea ce nu înțelegea Milly era că ea își imaginase deja viitorul ei, de mai multe ori decât voia să-și amintească, iar versiunea sugerată de Aubrey Burroughs era de fapt mai puțin dureroasă decât realitatea ei. Tot ce făcuse acesta fusese să-i amintească de acea realitate tocmai când ea se străduia să o uite, pentru a se cufunda în fericirea aceluși moment și a se lăsa învăluită de ea.

- Îți promit, Milly. Firește.

- Bun. Atunci am ceva pentru tine. Milly scoase un ghem de ață verde intens ca adâncul pădurii dintr-o umflătură a mantalei călduroase. Doamna Orling mă roagă să-ți transmit mulțumiri pentru panglică. E exact ceea ce-și dorea să îi ofere nepoțelei sale de Crăciun.

- Oh, e perfectă. Mulțumesc din suflet. Și nu doar pentru că mi-ai făcut rost de ață.

Chelăreasa chiar își șterse o lacrimă de pe obraz.

- Ai fi putut să fii fiica mea, știi, dacă tatăl lui Adam Baswich s-ar fi dat în vânt după femeile nordice cu origini sănătoase.

Prin urmare Milly făcuse parte din personalul conacului și pe timpul ducelui de dinainte. Așa se explica într-o oarecare măsură interesul și compasiunea servitoarei față de circumstanțele ei, își dădu seama Sophia.

- L-ai cunoscut pe duce?

- Ei bine. Nu l-am cunoscut efectiv, slavă Domnului. Milly își puse mâinile în dreptul inimii. Individul acela avea un fel de a se uita la tine care pur și simplu... Se întrerupse, apoi făcu un efort vizibil să își vină în fire. Chiar și cei care nu crezuseră niciodată în Dumnezeu

începeau să creadă în diavol după ce făceau cunoștință cu cel de-al nouălea duce de Greaves.

- Și cum e cu cel de-al zecelea duce de Greaves?

Expresia lui Milly se însenină.

- O, e iute la mânie și are un talent de a ști anumite lucruri care uneori mă face să mă înfior, însă de când era băiețandru și până acum nu mi-a fost niciodată frică să mă aflu în aceeași încăpere cu el. Servitoarea zâmbi, bătând-o ușor pe Sophia pe umăr. Atâta că eu nu-mi bârfesc stăpânii, altfel așa avea ce povești să îți spun.

Pentru cineva care se ferea să dea din casă, Milly era categoric generoasă cu informațiile pe care le împărtășea. Sophia îi zâmbi la rândul ei.

- Îți sunt recunoscătoare pentru discreție.

Și trebuia să găsească o cale de a deschide cu Adam subiectul darurilor de Crăciun pentru servitorii lui atât de loiali. Era destul de convinsă că bărbatul căruia nu-i scăpa nimic nu avea totuși habar cât de mult era apreciat acolo. Cât despre ea, își cunoștea soarta. Tot ce avea de făcut era să evite cât de mult posibil să se gândească la ea. Iar Adam se descurca de minune să îi distragă atenția de la acele gânduri.

Adam aruncă o privire peste lista pe care o întocmise. Treisprezece nume, treisprezece tinere domnișoare de familie bună. Toate aveau între optsprezece și douăzeci și cinci de ani, toate proveneau din familii fără pată, și toate erau considerate a fi undeva între drăguțe și năucitor de frumoase. Și toate erau dornice să devină următoarea ducesă de Greaves.

Studie numele unul câte unul, reflectând la fiecare tânără în parte, apoi tăind cu o linie groasă de cerneală neagră peste litere. Sylvia Hart avea o voce care îl zgâria pe creier ca scrâșnetul unui cui pe sticlă. Lady Julia Greyson, cea a cărei ochi albaștri îi fuseseră îndelung lăudați, avea minte cât o găină. Rebecca Hart era meschină și hrăpăreață.

Într-un final nu îi mai rămaseră decât două nume. Helena Prentiss avea o purtare calmă și era recunoscută pentru abilitățile ei excelente de gazdă. Iar Lady Caroline Emery era și frumoasă, și cât se poate de conștientă de ce anume presupunea statutul de ducesă și de ce fel de soț avea cel mai probabil să se dovedească a fi. Prefera să nu-și facă nimeni iluzii că acea căsnicie ar fi fost ceva mai mult decât un simplu contract comercial. Cu un gest lent tăie și peste numele domnișoarei Prentiss.

Auzind o bătaie discretă la ușă, înalță capul.

- Cine e?

- Doamna Brooks, Excelență.

- Intră. Și închide ușa în urma ta.

Chelăreasa făcu întocmai, oprindu-se aproape în poziție de drepti în fața mesei lui de scris. Începând să se teamă că poate nu îndrăznea să respire, Adam îi făcu semn să se așeze pe unul din cele două scaune orientate spre el de cealaltă parte a suprafeței de mahon lustruit.

- Ai dat panglica? întrebă el, când doamna Brooks tot nu spuse nimic.

- Da, Excelență. Domnișoara Sophia e o tânără foarte generoasă.

Adam remarcase încă de câteva zile că Sophia îi cucerise pe toți servitorii lui, însă loialitatea lor față de ea îl surprindea în continuare.

- Și tot nu ai să-mi spui de ce era atât de hotărâtă să renunțe la ea?

- Doar dacă îmi porunciți să o fac, Excelență. Pot însă să vă spun că e ceva legat de Crăciun, dar nimic mai mult.

- Prea bine. Mulțumesc.

Coborî capul, aplecându-se din nou asupra hârtiei pentru a face o ultimă trecere în revistă a opțiunilor lui în materie de căsătorie. După atâta timp în care tot amânase inevitabilul, se așteptase ca decizia să se dovedească mai dificilă. În realitate, tot ce-și dorea era să bage hârtia într-un sertar și să meargă să o caute pe Sophia pentru

o partidă de cărți. Însă doamna Brooks nu se clinti de pe scaun.

Înăbușindu-și un oftat, Adam puse jos penița.

- Mai e ceva?

- Da, Excelență. Dar, vă rog, n-aș vrea să am soarta ăluia pe care l-au ucis când a alergat de la Maraton.

- Mesagerul? sugeră Adam. Nu l-a ucis nimeni. A căzut lat după ce alergase vreo treizeci de kilometri. Fu încercat de o oarecare neliniște. În calitate de mesager, ești în perfectă siguranță, doamnă Brooks. Ce dorești să îmi spui?

- O, vai, murmură ea, coborând ochii spre mâinile pe care și le frângea în poală. Ați cerut să fiți informat dacă cineva vorbește... urât cu domnișoara Sophia sau dacă...

- Ce s-a întâmplat? vru el să știe, orice urmă de amuzament pulberată.

Când chelăreasa ridică din nou ochii spre el, înghiți un nod.

- Domnul Burroughs i-a făcut o vizită în camera ei și...

Adam sări în picioare. Dacă Burroughs o sedusese pe Sophia și își croise drum în patul ei, era un om mort. Dacă o atinsese, era un om mort. Furia care se încolăcea în el era incandescentă, pură și palpabilă. Pe neașteptate îi căzu sub ochi chipul alb ca varul al servitoarei ce încerca să dispară în scaunul din fața mesei lui de scris. Înfrânându-și furia, se așază din nou foarte lent. Având în vedere că tocmai îi promisese nenorocitei că nu avea să-i facă nici un rău mesagerului, trebuia să se calmeze naibii.

- Ce ziceai? îngăimă el.

Ea își dresе vocea. De două ori. Adam aproape își auzea bătăile inimii și numără câte se scuseră între ceea ce spusese el și până deschise chelăreasa gura din nou.

- Individul - Burroughs - a întrebat-o pe Sophia dacă nu ar dori să fie întreținută de el. Când ea a refuzat, i-a spus că va sfârși pe străzi ca târfă. Nu a folosit exact

cuvintele astea, însă am auzit totul și nu a fost plăcut, Excelență. Aș fi intrat să îl opresc, însă până să-i arunce acea ultimă replică veninoasă, Sophia se descurca excelent să îl pună la punct. M-am trezit... captivată de ceea ce avea ea de spus.

În privința aceea o înțelegea. Preț de o clipă, Adam se concentrează pe ceea ce îi spusese chelăreasa spre final. Trecutul Sophiei și firea bărbaților sugerau că i se mai făcuseră astfel de propuneri și în trecut, iar din ceea ce știa despre firea ei putea deduce că, fără îndoială, le dăduse peste nas acelor bărbați fără să îi menajeze. Însă Burroughs avea tendința de a fi foarte mușcător. Ocazional apreciasse acea trăsătură a lui.

- Mulțumesc, doamnă Brooks. Am să mă ocup de asta.

Ea întinse o mână.

- Dar, Excelență! Sophia își va da seama că am vorbit cu dumneavoastră și nu va mai avea niciodată încredere în mine. Lacrimile începură să-i șiroiască pe obrajii cărnoși. Biata fată! Nu așa...

Izbind blatul mesei de scris cu dosul palmei, Adam se ridică din nou.

- Am să mă ocup de asta, doamnă Brooks, repetă el pe un ton mai apăsător. Nu-i cazul să-ți faci griji pentru relația dintre tine și domnișoara White.

- Oh. Oh. Mulțumesc, Excelență. Îmi cer mii de scuze, Excelență. Atâta că...

- Ajunge, doamnă Brooks. Coboară la bucătărie și bea puțin ceai. Calmează-te.

Mișcându-se cu o viteză de care nu ar fi crezut-o în stare, chelăreasa se ridică și țâșni pe ușă, trântind-o în urma ei cu mai multă forță decât ar fi tolerat în mod normal din partea unui servitor. Adam își plecă fruntea, rămânând astfel preț de o clipă prelungă, reflectând pe de-o parte la ceea ce ar fi vrut să facă și pe de alta la ceea ce ar fi fost mai înțelept să facă.

Lucrurile se schimbaseră categoric din moment ce ezita să acționeze din respect față de o chelăreasă

și față de o fetișcană roșcată care îi fusese promisă unui vicar. Ceea ce ar fi vrut să facă era simplu. ar fi vrut să îl snopească în bătaie pe Aubrey Burroughs. Firește, și pe domnul Loines ar fi vrut să îl snopească în bătaie, iar pe acel individ nici măcar nu îl întâlneau vreodată. Ceea ce ar fi trebuit să facă, însă, era mai greu de deslușit.

Se duse furios la ușă și smuci cordonul clopoțelului atârnat pe perete. O jumătate de minut mai târziu Udgell bătuse la ușă, iar Adam îi deschise.

- Găsește-l pe Keating Blackwood și adu-mi-l aici, îi porunci el, apoi închise ușa din nou înainte ca major-domul să apuce să confirme că pricepuse.

El și Burroughs erau prieteni. De ani buni chiar. Cu circa opt ani în urmă, ei doi și Oliver Warren fuseseră prieteni la cataramă. La scurt timp după cearta monstruoasă cu Oliver, Adam începuse să se îndepărteze treptat și de Burroughs. Într-un fel, Aubrey Burroughs era o rămășiță a vieții lui de altădată, la care Adam renunțase când își dăduse seama că nu îl ducea în direcția pe care și-o dorea. Când își dăduse seama cât de fidel începuse să calce pe urmele deloc regretatului său tată.

- Ce e? întrebă Keating, deschizând ușa și intrând.

- Am de discutat ceva cu tine, replică Adam pe un ton înțepat, închizând ușa înainte de a începe să se plimbe agitat până la fereastra biroului și înapoi.

- Dă-i bătaie, atunci. Camille și Sophia mănâncă toate castanele coapte.

Adam se întoarse spre tine.

- Sophia e cu voi?

Arcuind o sprânceană, Keating se trânti pe un scaun.

- Ea și Camille sunt aproape inseparabile, în caz că n-ai observat. Nu că m-ar deranja; îi sunt profund îndatorat Sophiei, iar Cammy s-a văzut la un moment dat rămasă fără prieteni. Cu o expresie mai rece, se aplecă puțin în față. Ce s-a întâmplat? Iar arăți ca și cum ai vrea să lovești ceva.

Deși ar fi preferat să își continue plimbarea agitată, era conștient că nu îl ajuta la nimic. Adam se așează pe brațul fotoliului, lângă Keating.

- Cumva Sophia părea supărată de ceva?

- Acum că mă gândesc mai bine, am impresia că părea puțin cam... posomorâtă, dar când mă gândesc ce o așteaptă, și eu aș fi posomorât în locul ei.

Era posomorâtă. Burroughs o rănise. Prin urmare Adam intenționa să îl rănească și el la rândul său.

- Era și Burroughs de față? insistă el, nereușind să își înăbușe violența din voce când rosti numele fostului său prieten.

În loc să îi răspundă, Keating își încrucieșă brațele pe piept.

- Nu-ți mai spun nimic până nu-mi explici ce e cu acest mic interogatoriu dezagreabil.

Adam nu fusese niciodată încântat să îi includă și pe alții în planurile lui și în deciziile lui. Însă indiferent dacă era sau nu dispus să o recunoască, nu degeaba îl chemase pe Keating. Avea încredere în Blackwood.

- Am nevoie să păstrezi tăcerea în privința a ceea ce urmează să îți spun.

Keating încuviință din cap.

- Am s-o fac.

Prietenul lui nu ezitase. Nu îi pusese condiții, nu îi ceruse favoruri de încasat ulterior. Blackwood avea și el propriii demoni cu care se lupta, însă era înzestrat cu o sinceritate fără rezerve legat de cine era și ce făcuse, o trăsătură pe care Adam i-o admirase dintotdeauna. Și, dacă se gândea mai bine, aceste calități se regăseau și în ceea ce admira la Sophia.

- Tocmai am aflat din surse indirecte că Burroughs i-a cerut Sophiei să devină amanta lui. Când ea l-a refuzat, i-a aruncat în față câteva lucruri foarte veninoase, amenințându-l, practic, că va muri în stradă, forțată să se vândă pe câțiva gologani. Faptul că viitorul care o așteaptă în realitate e doar o idee mai tolerabil e mai puțin relevant, cred eu.

Preț de o clipă prelungă, Keating rămase perfect nelintit. Adam avu astfel răgaz să își aducă aminte că, până să o cunoască pe Camille, Keating își petrecuse o bună parte din ultimii șase ani cu beții și bății. Ceea ce s-ar fi putut dovedi util, doar că, dacă era să-l lovească cineva pe Burroughs, acela avea să fie el.

- Am o întrebare, spuse Keating într-un final, coborând vocea.

- Ascult.

- Ce înseamnă Sophia pentru tine?

Adam rămase siderat.

- Poftim? Ce fel de întrebare e asta? Tocmai ți-am zis că cineva a insultat-o pe cea mai bună prietenă a soției tale.

- Și aș vrea să știu dacă ai făcut și tu același lucru.

Adam simți din nou furia lichidă atât de familiară stârnindu-i-se în măruntaie.

- Explică-te, murmură el.

- Nu, tu trebuie să te explici.

În mod evident susținerea necondiționată își avea și ea limitele ei.

- Se poate să fi menționat că sunt dispus să o salvez de la eventualele ei dificultăți financiare, recunosc Adam posomorât. Când m-a refuzat, mi-a și explicat care sunt circumstanțele ei. Nu i-am reproșat nimic legat de trecutul ei. Nu am insultat-o pentru cum a ales să își câștige existența. Iar atunci când totuși am insultat-o, mi-a dat în cap cu un bulgăre de zăpadă.

Chiar în timp ce rosti acele cuvinte, furia clocotitoare se potoli puțin. Până și gândul la Sophia avea darul de a-i însenina puțin sufletul.

- Ai invitat-o să ți se ofere pe bani.

Chiar dacă el își regăsise într-o oarecare măsură echilibrul, Keating părea să se fi înfuriat și mai mult.

- Eu n-aș fi folosit chiar exprimarea asta, și a fost mai mult o sugestie decât o invitație, dar da. Nu e nimic nou, Keating. Iar pentru unele femei e o soluție de a-și păstra casele elegante și bijuteriile scumpe și rochiile fine...

Keating îl lovi. Cum stătea pe un braț al scaunului, Adam căzu pe spate în acesta. Cu un mârâit sălbatic, sări în picioare. Primul lui instinct fu să riposteze. Violent. Însă avea totuși nevoie de Keating. Dacă Blackwood ar fi fost mort, nu l-ar fi putut ajuta. Prin urmare, în loc să se năpustească asupra lui, Adam își înfipse pumnul încheștat în șezutul scaunului.

- Am să te iert pentru asta, spuse el pe un ton perfect controlat, simțind pe limbă sângele ce îi șiroia dintr-o buză spartă, fiindcă mă bucur că Sophia are un protector. Dar dacă o faci din nou, n-am să mă mai arăt la fel de generos.

- N-ai decât să faci naibii ce vrei. Eu, Camille și Sophia plecăm.

- Ba nu plecați.

- Te aștepti să rămân cât timp îi faci avansuri nerușinate prietenci mele și le permiți și altor bărbați să o insulte? Nu-și dorea decât o nenorocită de vacanță plăcută, Greaves. În nici un caz ca gazda ei să îi complice și mai mult situația. Ești un nenorocit și am terminat-o cu tine.

Cu o înjurătură, Adam porni furios spre ușă pentru a bloca accesul.

- Am făcut-o o singură dată, Keating. Cu săptămâni bune în urmă. De atunci eu și Sophia am devenit... Suntem prieteni.

- Ha.

- Nu mă lua cu „ha”. Toată săptămâna trecută mi-am petrecut nopțile în camera ei. Indiferent ce se petrece între noi, e de comun acord. Cât de cât, în orice caz. Fiindcă nu ar fi știut să definească exact ce anume se petrecea între ei. Nici măcar nu era sigur că voia să o facă; s-ar fi trezit prins într-un hățiş de întrebări la care nu avea cum să răspundă. Știm amândoi ce soartă i-a hărăzit Hennessy, dar mai are câteva săptămâni în care să se bucure de libertate.

- Ah, deci acum ai compromis-o, ceea ce sunt convins că îi va face viața în Cornwall mult mai ușoară. Fără

îndoială știi și tu că hârjoana voastră nu avea cum să se sfârșească bine. Nu ți-ai găsit pe cineva cu rang mai apropiat de al tău cu care să te joci?

Adam se săturase deja.

- Stai așa, nu cumva ai furat-o pe logodnica vărului tău tocmai dintr-o biserică? În toiul unei nunți? Cum îndrăznești să-mi ții morală pentru cum mă port? Dacă Sophia e mulțumită de situația asta, atunci și eu sunt.

Keating începu să se plimbe agitat prin fața mesei de scris.

- Prea bine. Dacă nu pot să te lovesc pe tine, am să-l lovesc pe Burroughs.

- Nu, nu poți să-l lovești pe Burroughs. Dacă Sophia își dă seama că am aflat ce s-a întâmplat, va ști că mi-a zis cineva. I-am... promis persoanei respective că nu o voi da în vileag.

O, Dumnezeuule bun! Ce naiba era în neregulă cu el? Toată lumea știa că, atunci când voia ceva, nimic nu îi stătea în cale. Că mijloacele și soluțiile la care era nevoit să recurgă contau prea puțin. Și totuși o asigurase pe doamna Brooks că, în calitate de mesager, nu avea să sufere nici un fel de consecințe. Chiar mai mult de atât, era conștient că Sophia o plăcea pe chelăreasă și nu avea de gând s-o lase să-și piardă, din cauza lui, unul dintre puținii prieteni, așa peștiți cum erau.

- Atunci de ce mă aflu aici?

- Ca să mă împiedici să îl lovesc pe Burroughs. Și ca să-mi faci favoarea de a mă sfătui cum să mă descotorosesc de el fără ca Sophia să bănuiască nimic.

Keating miji ochii.

- Păcat că n-a fost Burroughs cel care să cadă în râu.

- E încă devreme. Orice se poate întâmpla.

capitolul 12

Adam se așeză ca de obicei în capul mesei, remarcând că Sophia era instalată între Keating și Francis Henning,

un individ în cea mai mare parte inofensiv. Bun. Burroughs, pe de altă parte, se mutase la capătul îndepărtat al mesei, în apropierea lui Eustace. Dacă o făcuse pur și simplu pentru a se distanța de Sophia sau pentru a sugera un fel de alianță cu brigada celor cu nasul pe sus era ceva ce Adam nu știa.

Însă intenționa să descopere răspunsul.

- Dă-mi voie să-ți spun, domnișoară Sophia, ești năucitor de frumoasă în seara aceasta, spuse Henning, oferindu-i un toast.

Alți câțiva bărbați, cu toții necăsătoriți, ridicară și ei paharele și îi ținură murmurând isonul. Sophia se îmbrăcase în rochia de un roșu intens pe care i-o comandase el, cea pentru care ceruse să vadă mostre de material pentru a fi sigur că avea să se potrivească perfect cu nuanța părului ei. Acum arăta ca o flacăra vie, veselă și scânteietoare și de departe cea mai plină de viață persoană din întreaga încăpere.

Pentru a evita să se holbeze la ea, își plecă fruntea și se concentră asupra fripturii de curcan. Henning, Timmerlane și Lassiter găsiseră patru dintre cele patru găl-găitoare care scăpaseră de la înec și le vânaseră, deși el sperase pe jumătate că viețuitoarele aveau să reușească într-un fel sau altul să se sustragă acelei sorți.

Cineva lovi un pahar, sunetul întrerupând conversațiile și hohotele de râs, iar Adam ridică din nou privirea. Și miji ochii când îl văzu pe Aubrey Burroughs ridicându-se cu un pahar în mână.

- Propun un toast, spuse Burroughs cu un zâmbet larg când forfota se potoli. În cinstea gazdei noastre, Excelența Sa, ducele de Greaves, pentru generozitatea cu care își împarte deliciile cu noi.

- Pentru Excelența Sa, reluară oaspeții, ridicând paharele în direcția lui, apoi sorbind din ele.

Burroughs era un ticălos viclean. Adam nu îl putea ataca acum fără a părea meschin - și gelos. Ar fi dat exact impresia pe care urmărise cel mai probabil Aubrey

să o provoace - anume că cineva se înfruptase din ceva ce nu intenționase să împartă cu nimeni.

Blestemând în sinea sa, Adam îi aruncă o privire Sophiei și văzu că obrajii ei albi erau chiar mai palizi decât de obicei. Furia lui se intensifică. Sophia nu știa că fusese informat în privința conversației ei cu Burroughs. Atunci ea ce înțelegea din acel toast? Că Aubrey încerca să sugereze cum că ea ar fi fost dispusă să-și împartă propriile delicii cu oaspeții de sex masculin? Acea părea cea mai probabilă explicație.

Nu avea să permită nimănui s-o mânănească pe Sophia. Se ridică în picioare.

Dar înainte să apuce să se năpustească pe lângă masă pentru a-l izbi pe Burroughs, Camille Blackwood scoase un mic țipăt surprins și sări și ea în picioare.

- Și eu am de oferit un toast, spuse aceasta cu o voce tremurătoare, aruncându-i o scurtă privire iritată soțului ei, încă așezat lângă ea.

Pentru că o femeie se ridicase, toți bărbații prezenți erau acum obligați să facă același lucru. Burroughs nu era singura persoană inteligentă de la masă. Iar Keating se dovedea a fi un prieten mai bun decât reușise Aubrey vreodată să fie.

- Tu pentru ce anume toastezi, doamnă Blackwood? întrebă Lassiter cu un zâmbet leneș în timp ce toți ridică paharele.

Camille îi aruncă din nou o privire lui Keating, iar acesta își petrecu un braț pe după ea.

- Îmi dai voie, iubito?

- Desigur. Chiar insist.

El zâmbi.

- Pentru prieteni buni. Și pentru cei care vor crește alături de ei.

Ecolul cuvintelor lui se pierdu sub exclamația zgomoasă de încântare a Sophiei.

- Cei care vor crește alături de tine? întrebă ea, luând mâna liberă a lui Camille și punându-și-o pe piept.

Camille încuviință din cap, zâmbind în sfârșit.

- Da.

Sophia își îmbrățișă prietena. Surorile Hart avură bu-nul simț de a izbucni în aplauze, oferind felicitări, la fel și Lady Caroline. Deși grupul din jurul lui Eustace rămase indiferent în cea mai mare parte, cel mai probabil Adam fu singurul care remarcă acest lucru în atmosfera generală de sărbătoare.

Zâmbind la rîndul lui, ocoli masa pentru a merge să-l bată pe Keating pe umăr.

- Bravo, Blackwood.

- Mulțumesc. Prinzându-l de braț, Keating îl trase mai aproape. Calmează-te, îi murmură acesta. Nu mai am surprize în mânecă.

- Nici pe asta nu ar fi trebuit s-o pomenească până nu apucam să-i spun Sophiei între patru ochi, interveni soția lui cu blândețe.

Continuând să zâmbească pradă unei bucurii evidente, Sophia se întinse să îl sărute pe Keating pe obraz.

- Nu contează. Sunt atât de fericită pentru...

- Fir-ar să fie! Nerod împiedicat ce ești!

Adam își aruncă privirea dincolo de Sophia. Burroughs se dădu în spate de la masă, cu jacheta maro impecabil croită și vesta negru cu maro mânjite cu ceea ce rămăsese din friptura de curcan. Lângă el se afla Udgell, ținând într-o mână o tavă goală, iar în cealaltă un șervețel cu care încerca să șteargă mizeria, de fapt întinzând-o mai mult.

- Vă rog să mă iertați, domnule Burroughs, spuse acesta cu vocea lui gravă, chipul rămânându-i la fel de impasibil ca întotdeauna. A fost o greșală de neiertat.

- Da, e de neiertat! Aubrey se răsuci fulgerător pe călcâie, ațintindu-și privirea mâniaoasă asupra lui Adam. Ar trebui să îți selectezi mai atent servitorii, nu să-ți angajezi maimuțe.

În toți cei cincisprezece ani de când Udgell se afla în serviciul lui, Adam nu știa ca majordomul să fi scăpat vreodată ceva. Absolut niciodată.

- Retrage-te la bucătărie, Udgell, spuse Adam blând, înăbușindu-și un impuls neașteptat de a zâmbi. Iar tu du-te și schimbă-ți haine, Burroughs. Nu este sfârșitul lumii.

În mod evident afecțiunea și loialitatea pe care servitorii lui o nutreau față de Sophia erau chiar mai profunde decât își dăduse el seama. Iar Udgell avea să primească un bonus de Crăciun al naibii de generos.

- Ce-ați zice să pescuim stafide în flăcări? întrebă Adam, intrând agale în încăpere, urmat îndeaproape de restul oaspeților lui de sex masculin.

O clipă mai târziu, Sophia simți un vag miros de tutun și vin de Porto.

Camille, așezată pe canapea lângă ea, bătu din palme.

- Nu am mai jucat asta de secole!

Sophia auzise de acel joc, firește, însă ea personal nu îl jucase niciodată. Ridicându-se, o ajută și pe Cammy să se pună pe picioare când doi lachei începură să mute mobilierul pentru a elibera mijlocul încăperii și aduseră o masă de lemn simplă în spațiul astfel creat. Apăru și un al treilea lacheu, ținând în mâini un bol de porțelan larg și puțin adânc, în timp ce un al patrulea aduse un bol mai mic cu stafide și o carafă cu brandy încălzit.

Adam luă bolul de stafide, apoi scoase din buzunar un mic nasture negru.

- Oricine va găsi acest nasture, spuse el, arătându-l tuturor, va primi o recompensă din partea mea.

- O moșie? întrebă Drymes cu un rânjel.

- Blestematul tău de armăsar, sugeră un bărbat al cărui nume Sophia nu îl cunoștea.

Când toată lumea începu să propună daruri scandaloase, râzând și vorbind unii peste alții, Adam ridică mâna. Fără ca el să fie nevoit să scoată vreun cuvânt, întreaga forfotă se potoli. Preț de o clipă, Sophia se întrebă cum ar fi fost să aibă toată lumea la picioare și să impună respect și atenție dintr-un singur gest. Adam

o făcea în mod firesc. Chiar și atunci când era așezat sau stătea în picioare sau patina pe gheață, atrăgea atenția tuturor. Ei în mod cert îi atrăgea atenția.

- Văd că trebuie să fiu mai clar, spuse el tărăgănat. Oricine va găsi acest nasture, repetă Adam, va primi această recompensă.

Apăru un alt lacheu, ținând cu grijă în mâini o cutiuță de mahon. Când se opri în fața stăpânului său, Adam deschise capacul cutiuței, băgă mâna înăuntru și scoase un delicat lănțișor de argint. La capătul lănțișorului, scânteind în lumina candelabrului, atârna un diamant perfect, absolut superb. Piatra se rotea lent, mare cât o castană și valorând mai mult decât ar fi putut ea câștiga la clubul Tantal în trei ani de muncă. Chiar cinci.

Adam puse diamantul la loc și închise din nou capacul cutiuței.

- Acceptați provocarea?

Când toată lumea răspunse afirmativ, Adam aruncă ceremonios nasturele în bolul cu stafide și amestecă leneș cu degetul.

- Aliniați-vă, formând câte un rând de fiecare parte a mesei. Aveți dreptul la două încercări, apoi vă mutați la capătul rândului până la următoarea tură.

Lacheul care adusese carafa cu brandy turnă lichidul în bolul puțin adânc, iar Adam presără cu generozitate sutele de stafide pe fundul plat al acestuia. Același lacheu aprinse o bucată de iască de la focul din cămin, în timp ce restul se ocupară să stingă toate lumânările din încăperea spațioasă. În întunericul aproape deplin, Adam luă bucată de iască.

- Mult succes, spuse el și dădu foc licorii.

Flăcări albastre se revărsară peste buza bolului, lugubre dar fascinant de frumoase în întuneric. Chipurile aflate în imediata vecinătate a bolului fură scăldate într-o strălucire albastră, ca stafiile de Crăciun din poveștile pe care le citise în copilărie.

Apoi, unul câte unul, chicotind și sfidându-se reciproc, oaspeții începură să își bage fulgerător mâinile

în bol, scoțându-le învăluite în flăcări albastre și grăbindu-se să-și bage în gură stafidele arzând.

- Oh, vai, șopti Sophia.

- Nu e chiar așa fierbinte cum pare, o încredință domnul Henning din spatele ei. Ideea e să stingi focul înainte să apuce să ardă tot alcoolul.

În fața lor Sylvia Hart scoase un scheunat, acoperindu-și gura cu mâna.

- Ustură, exclamă ea, coborându-și din nou mâna și râzând.

Ei bine, dacă Sylvia Hart putea să îndure așa ceva, atunci și ea putea, decise Sophia. În timp ce cineva scanda „nasturele, nasturele, cine va găsi nasturele?“, rîndul avansă rapid. Cum luminile erau stinse, erau greu să deosebești contesele de fetele de la clubul Tantal până nu ajungeau chiar în fața bolului, iar acea senzație era... plăcută. Putea să își permită și ea să râdă și să se amuze fără a fi insultată sau ignorată sau privită cu mânie pentru îndrăzneala de a se fi amestecat printre aristocrați.

Apoi veni rîndul ei. Îi privise pe ceilalți, așa că acum trase adânc aer în piept și își strecură mâna în bol. Simți căldura dansându-i pe degete, însă nu îi provocă durere. Înșfăcă o stafidă, ridică mâna înmuiată în brandy și cuprinsă de flăcări și băgă stafida în gură.

Moment în care simți pe limbă ceva tare și neted. Nasturele. Năucită, mai că nu se înecă și îl scuipă pe furiș, prefăcându-se că tușea.

„Fir-ar să fie!“ Așa ceva ar fi fost cu totul inacceptabil. Luând un prosop, își șterse mâna, păstrând nasturele ascuns între două degete.

Gândind rapid, Sophia băgă mâna în bol pentru cea de-a doua încercare. Deschise degetele și dădu drumul nasturelui. Din același gest culese o stafidă și închise gura peste flacăra albastră. Apoi, forțându-se să râdă, se îndepărtă, mutându-se la capătul cozii.

O mână se închise peste gura ei și o alta peste umeri, trăgând-o în spate.

- Șșșt, șopti Adam, înainte să apuce să-și tragă sufletul suficient cât să țipe, iar la auzul glasului său Sophia se relaxă puțin, lăsându-l s-o scoată pe ușa salonului.

- M-ai speriat de să-mi sară inima din piept, șopti ea, lovindu-l peste braț când îi dădu drumul.

- Ce căutai acolo? îi murmură el drept răspuns.

Sophia nu îi putea vedea chipul, însă tonul lui era atât de sec încât nu părea deloc amuzat.

- Pescuiam stafide în flăcări. Nu am mai făcut-o niciodată.

- Ai găsit nasturele.

„Fir-ar să fie!“

- Ba nu.

- Eram cu ochii pe tine, draga mea. Ești tu îndemânică și rapidă, dar la fel sunt și eu. Explică-te.

Cum naiba ar fi putut să-i explice așa ceva cuiva așa ca el? Preț de o clipă își făcu de lucru ștergându-și rămășițele de brandy de pe degete.

- Am pus în balanță valoarea aceluia diamant cu ceea ce ar spune, gândi și presupune toți ceilalți, cu suspiciunile pe care le-aș fi stârnit legat de onestitatea mea și de relația mea cu tine, și cu dificultatea de a-i explica un astfel de dar vicarului ce urmează să îmi devină soț. Diamantul a cântărit mai puțin, așa că l-am pus înapoi.

Ochii începură să i se adapteze treptat la întuneric și reuși să deslușească într-o oarecare măsură expresia de profundă încruntare de pe chipul lui și aerul amenințător cu care se apleca asupra ei. Însă nu avea să-i permită s-o facă să se simtă ca o școlăriță obraznică surprinsă în timp ce înnoda panglicile unei rivale. Sophia ridică bărbia.

- Credeam că nu-ți pasă ce cred ceilalți oaspeți ai mei, spuse el aproape imperceptibil.

- Nu-mi pasă. Îmi pasă însă de dificultățile pe care mi le pot crea ei, și acum și mai târziu. Dacă încep să circule bârfe cum că aș fi o hoată, asta riscă să afecteze reputația clubului Tantal. Nu am acceptat condițiile pe care

mi le-a impus Hennessy legat de plecarea mea doar pentru a-i face rău clubului prin propriile mele fapte.

Cineva din salon izbucni în urale, sunetul fiind imediat urmat de gemete și câteva fluierături de iritare. Adam întoarse capul pentru a asculta, apoi o privi din nou pe Sophia.

- Așa ceva e inacceptabil.

- E cum e. Acum du-te să-i înmânezi premiul câștigătorului.

Adam îi prinse chipul în palme și o sărută cu gura deschisă.

- Nu-mi spune ce să fac, șopti el și dispăru din nou în salon.

Ascunsă de întuneric, Sophia se sprijini vlăguită de perete. Nu avea de gând să se întoarcă în salon până nu îl auzea pe Adam înmânând diamantul persoanei care găsise nasturele. Dacă ar fi început să bată câmpii despre cui i se cuvenea cu adevărat recompensa, ar fi fost nevoită să fugă.

Da, ar fi fost o bijuterie superbă și ar fi putut să o vândă pentru a-și pune banii în cont. I-ar fi permis să-și cumpere încă un șifonier cu haine sau o trăsură sau altceva ce nu ar fi putut niciodată să folosească în Cornwall. Pur și simplu nu merita.

- Ah, Lady Caroline. Poftim recompensa.

La auzul vocii lui Adam, Sophia se relaxă, desprinzându-se din nou de zid. Slavă Domnului că se terminase. Iar diamantul avea să-i revină femeii pe care Adam urma să și-o aleagă drept mireasă, după cum s-ar fi și convenit. Aproape că putea să ignore gelozia inconfortabilă și fierbinte stârnită de acel gând - dacă se străduia din răspuțeri.

Când servitorii reaprinseseră lumânările, Sophia se fu-rișă din nou în încăpere. Cineva sugeră un joc de șarade, pe care ea se mulțumi să îl urmărească de pe margine. Încercase să joace șarade o dată, la școală, însă fetele care ar fi trebuit să fie în echipa ei refuzaseră să ghicească ce încerca să mimeze. Aici ar fi fost chiar mai rău. Iar cum

de față se afla și domnul Burroughs, nu ținea deloc să atragă atenția asupra ei, nici măcar în cadrul unui joc. Cel puțin nu în seara aceea.

Lady Caroline se fâțâia mândră prin salon, cu diamantul atârnat la gât. Când Camille se așeză lângă ea și se schimonosi pe ascuns, Sophia râse.

- E încântată de ea însăși. Nu-i nimic rău în asta.

- A avut pur și simplu noroc. Cineva tot trebuia să câștige. Credeam că tinerele bine educate știu să accepte cu grație și înfrângerea, și victoria.

- O, las-o să se dea mare. Tu ești cea care are vești cu adevărat grozave, Cammy.

Camille zâmbi.

- Îmi pare atât de rău că Keating s-a scăpat așa în fața tuturor. Aveam de gând să-ți spun în ajunul Crăciunului, când urma să te rog să îi fi nașă copilului.

Sophiei i se tăie răsufierea.

- Eu? șopti ea, străbătută de un fior din cap până în picioare. Nu pot. Nici măcar nu-mi pot imagina cum ar primi vicarul vestea că am acceptat să-i fiu nașă copilului lui Camille și Keating Blackwood.

Se cutremură. Dar dacă ar fi rămas și ea însărcinată? S-ar fi răzbunat reverendul Loines pe copilul respectiv doar pentru că era al ei? L-ar fi pedepsit pentru păcatele ei?

- Te-ai descurca dacă s-ar dovedi necesar. Dată fiind reacția părinților mei la decizia mea de a mă căsători cu Keating, nu vreau ca fiul sau fiica mea să ajungă pe mâinile lor dacă ar fi să ni se întâmple ceva. În tine am încredere, Sophia. Oftă. Gândește-te la asta, draga mea, bine? Te rog?

Ideea îi puse un nod în gât. În același timp, știa ce însemna să crești într-o familie care se simțea rușinată și stingherită de simpla ta existență. Sophia încuviință încet din cap. Pentru binele lui, vicarul avea să învețe să își înfrâneze mânia și cuvintele când era vorba de un copil. Orice copil.

- Am s-o fac. Promite-mi doar că tu și Keating nu veți păți nimic.

Cammy o strânse de braț.

- Așa și intenționez. Mulțumesc. Mă simt mai bine acum.

- Iar eu am nevoie de o gură de aer. Sărutându-și prietena pe obraz, Sophia se ridică. Ar trebui să mergi și tu la culcare.

- Oh, nu începe să te agiți pentru mine. Keating deja mă scoate din minți.

- Aha. Noapte bună.

- Noapte bună, Sophia.

Câțiva dintre ceilalți oaspeți începuseră și ei să se retragă la etaj, iar Sophia mai zăbovi o clipă, prefăcându-se că își aranja pantoful, pentru a nu fi nevoită să ignore fățiș faptul că nimeni nu îi adresa nici un cuvânt. Însă cu toate măsurile ei de prevedere, tot dădu peste un grup de trei femei rămase pe hol când ajunse în capătul scărilor. Având în vedere cât de dezastruoasă fusese ziua aceea, cu excepția remarcabilă a unui sărut de-a dreptul superb și a terorii de a fi fost aleasă drept nașă, nici măcar nu fu surprinsă.

- Minunată rochie, spuse una dintre ele, studiind-o din cap până în picioare.

- Mulțumesc, Lady Fiona, răspunse Sophia înclinând capul.

- Însă nu ți se pare o îndrăzneală cam mare din partea ta să porți o culoare atât de scandaloașă doar pentru că se potrivește cu nuanța părului tău?

- Nu că un păr atât de strident ar merita scos în evidență, comentă una dintre celelalte.

Sophia își păstră umbra unui zâmbet pe chip.

- Apreciez grija voastră, dar cum părul l-am moștenit de la mama mea, iar rochia am împrumutat-o din garderoba răposatei ducese de Greaves, pot doar să cred că intenționați să le insultați pe ele. Făcu o reverență. O seară bună.

Cea de-a treia femeie, Claire, marchiza de Hayforth, își încreți fruntea într-o expresie de încruntare.

- Nu știu de unde ai făcut rost de rochia aceea, însă nu a fost de la Juliana Baswich. Ea detesta roșul. Toată lumea știe asta, dragă. Trebuie să scornești minciuni mai convingătoare.

Având în vedere ceea ce știa Sophia despre răposata ducesă, afirmația marchizei avea logică. Atunci unde oare găsisese Milly așa ceva? Dacă nu ar fi fost atât de captivată de culoare și de cât de bine se asorta cu părul ei, și-ar fi dat seama și ea că ceva era în neregulă. Milly avea să fie nevoită să-i dea niște explicații în dimineața următoare.

Sophia își înăbuși un oftat când ajunse în fața dormitorului ei și deschise ușa. Nu i-ar fi păsat nici dacă rochia ar fi provenit de la o actriță; ar fi fost în continuare recunoscătoare, cum era și acum, că i se permisesse să o poarte. Dar dacă îi datora cuiva o favoare - și mulțumiri - trebuia să știe.

Cutia cu ceea ce tricota se afla în spatele dulapului, iar Sophia o scoase și o puse pe scaunul cel mai aproape de șemineu. Ideea de a-i oferi lui Adam un fular de lână i se păruse bună inițial, însă asta fusese înainte ca ducele de Greaves să înceapă să împartă diamante drept daruri frivole.

Cu o înjurătură pe care o învățase de la marchizul de St. Aubyn după ce acesta nimerise o mână deosebit de proastă la faraon, scoase fularul lui Adam și se reapucă de tricotate. Indiferent dacă el avea sau nu să se bucure de acel cadou, ea voia să facă acel efort de a-i oferi ceva.

După doar o jumătate de oră, văzându-se nevoită pentru a treia oară să desfacă ultimul rând tricotate pentru a-l lua de la capăt, Sophia puse fularul deoparte. Detesta să se lase cuprinsă de tristețe, dar nici nu avea cum să scape de ea dacă nu avea nimic mai bun de făcut decât să se holbeze la ața din mâinile ei. Cizmele împrumutate îi fuseseră curățate și așteptau lângă dulap,

așa că se descâlță de papucii maro simpli pentru a și le trage în picioare.

Jacheta din copilărie a lui Adam era groasă și călduroasă, iar Sophia o îmbracă direct peste superba și scandaloasa ei rochie roșie. În funcție de cine era adevăratul proprietar al acelei rochii, poate găsea o soluție să o cumpere. Nu ar fi putut să o poarte decât în privat, când soțul ei era plecat să-și viziteze enoriașii sau la alte astfel de activități, însă se simțea atât de... aprigă și vie când era îmbrăcată cu ea.

Părul îi era încă prins în agrafe, prin urmare se mulțumi să își lege o eșarfă peste urechi pentru a le proteja de frig. Apoi deschise ușa – și aproape se ciocni de Adam.

Acesta încremeni cu mâna ridicată în aer ca pentru a-i bate la ușă, cu o expresie care din ușor amuzată deveni întrebătoare când îi studie ținuta.

- Unde mergi? vru el să știe, coborând vocea.

- Aveam nevoie de puțin aer proaspăt. Ies să mă plimb puțin în grădină.

Aruncând o scurtă privire camerei calde din spatele ei, Adam se încruntă.

- Dar știi că e aproape unu noaptea.

- Am să împrumut un felinar.

De cele mai multe ori îi era imposibil să-și dea seama ce gândea cu adevărat Adam Baswich, însă de data aceasta nu fu surprinsă când îi oferi brațul.

- Te însoțesc.

Sophia clătină din cap.

- Nu ai palton.

El zâmbi, buzele curbându-i-se într-un fel ce o făcu să își dorească să-l sărute.

- Nu mai opune atâta rezistență, bine? murmură el, luându-i mâna și așezând-o peste mâneca lui maro închis.

Cedând, Sophia ieși cu totul pe coridor și închise ușa în urma ei. În mod cert nu era cazul să dea de știre cuiva că nu se afla în pat. Pe ici pe colo încă mai ardeau lumânări și i se păru că deslușea voci bărbătești răsunând din salonul de biliard. Pe neașteptate se întrebă

dacă vreuna dintre ele îi aparținea lui Aubrey Burroughs și dacă nu cumva acesta începuse să scornească bârfe despre ea.

Scara servitorilor, aflată în partea din spate a aripii estice, era pustie, iar Sophia își puse mâna liberă pe un perete, coborând pe pipăite. La capătul îndepărtat al bucătăriei cufundate în tăcere, Adam luă de pe cuierul de lângă ușă ceva ce aducea cu un palton de lacheu și îl îmbrăcă. Era mai lat în umeri decât proprietarul hainei, oricine ar fi fost acesta, și nu și-o putea încheia, însă cel puțin avea să îi asigure o oarecare protecție. Ultimul lucru care-i lipsea era să-l facă pe ducele de Greaves să răcească.

- Nu cred că avem nevoie de felinar, remarcă acesta când ieșiră.

Luna în ultimul pătrar scânteia de dincolo de o pătură subțire de nori, colorând zăpada în argintiu.

De undeva de dincolo de copaci țipă o vulpe. Un sunet obosit și singuratic ce o făcu pe Sophia să se tragă mai aproape de Adam. Nu se putu abține. Devenise ca mierea pentru ea, iar ea era albină. Indiferent ce fusese povestea aceea la început - o aventură inedită, o prietenie, un protest împotriva viitorului de singurătate ce o aștepta -, acum simțea că a fi în compania lui devenise ceva... vital. Necesă pentru a-și păstra fericirea și sănătatea mintală.

Chiar și atât ar fi fost probabil motiv suficient să pună capăt întregii trăirăsenii. Dacă învățase ceva de-a lungul vieții era să trăiască din plin fericirea de fiecare dată când o întâlnea și să fie pregătită sufletește să îi fie răpită subit. Când nu se mai putea imagina renunțând la ea, îi era limpede că o aștepta o mare de probleme și suferință. În același timp, nu știa ca vreo albină să fi încercat vreodată să întoarcă spatele mierii de bunăvoie și nesilită de nimeni. Cu problemele avea să-și bată capul mai târziu. Acum era cu Adam.

- Ei bine, atmosfera e foarte înviorătoare, remarcă Adam, răsufărarea formându-i norișori în aer.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească.

- Tu te-ai oferit să ieși. Nu te mai tot plânge.

El arcui o sprânceană, cu o expresie amuzată sclipindu-i în ochii cenușii.

- Și când te gândești că ai o reputație de tânără blândă și veselă. De fapt oamenii habar nu au cum ești cu-adevărat, așa-i?

Momentul acela era perfect. Sophia ridică ochii spre chipul lui, dorindu-și să memoreze fiecare detaliu - frigul, căldura ce radia de sub mâneca lui, lumina argintie a lunii scânteind pe capetele părului lui negru, scârțâitul cizmelor lor pe zăpadă.

- Așa-i, nu au habar, spuse ea cu voce tare.

- Iar acum ai de gând să-mi spui de ce aveai nevoie atât de disperată să iei o gură de aer?

- Din motivele obișnuite, replică ea, mutându-și mâna pe brațul lui astfel încât să poată executa un mic pas de dans în jurul lui.

Adam o trase din nou lângă el, lipind-o de pieptul lui și plecându-și capul pentru a o săruta.

Dorința îi înfioră tot trupul, fierbinte și bine-venită. Însă dacă nu cumva se înșela amarnic, era pe punctul de a încălca teritoriul unei alte femei. Dacă nimic altceva nu reușea să o trezească la realitate, acest lucru ar fi trebuit să o facă. Una era să știe că avea să sufere ea. Și cu totul altceva era să provoace durere altcuiva.

- Am o întrebare, spuse ea, susținându-i privirea când se desprinse din brațele lui.

- Asta nu poate fi bine. Luând-o din nou de mână, o conduse pe alea întunecată, străjuită de trunchiuri golașe și tufe încărcate de zăpadă, ce ducea la fântâna fără apă din mijlocul grădinii. Se așeză pe banca întoarsă spre creaturile marine sălbatice ce fugeau din calea lui Poseidon, încremenit în centrul fântânii cu tridentul în mână, și o trase și pe ea lângă el. Și eu am una sau două întrebări pentru tine, însă doamnele au prioritate.

Sophia se trezi fascinată de mâna lui strângând-o pe a ei, de degetele lor împletindu-se și despletindu-se.

- Lady Caroline Emery, spuse ea.

Expresia lui rămase neschimbată, însă în ochi îi apăru o tresărire de răceală, suficient cât să-i amintească Sophiei că oamenii nu îndrăzneau de regulă să-l ia la întrebări.

- Știu cine e, dar asta nu e o întrebare, murmură el.

- Nu-mi vine greu să fiu directă, Adam, dacă încerci doar să tragi de timp cu răspunsul.

- Poate că vreau doar să te aud punând întrebarea, replică ducele.

- Prea bine. Trase lent aer în piept. Îi era dificil să o spună, în cea mai mare parte pentru că ar fi preferat ca circumstanțele căsătoriei lui, și ale propriei căsătorii, să nu fi existat deloc. Atunci ar fi putut pur și simplu să rămână cu el la Greaves Park pentru totdeauna. Ai decis sau nu s-o faci pe Lady Caroline ducesa ta?

O pală de vânt scutură gheața de pe copacii din fața lor și scoase un clinchet ca de sticlă când lovi ramurile și căzu pe zăpada de dedesubt.

- Am început recent să mă gândesc că Lady Caroline Emery s-ar potrivi cel mai bine în postura respectivă, spuse el într-un final, pe un ton clar șovăitor. Ești foarte perspicace dacă ai dedus asta.

- E frumoasă. Știam că nu putea fi nici una din surorile Hart. Îmi dau dureri de cap. Iar majoritatea celorlalte sunt mult prea agitate și sperioase pentru tine.

- Sunt de acord. Rămase cu privirea ațintită asupra casei, în care luminile se stingeau una câte una. Însă nu am vorbit cu ea încă.

Sophia își retrase mâna, luptându-se cu senzația că pământul începuse să i se învârtă sub picioare.

- De ce mai tragi de timp? Trebuie să începi să o cunoști mai bine, Adam.

- De ce? Se pare că voi avea la dispoziție o viață întreagă să o fac. Și, oricum, sunt destul de convins că știu deja cam tot ce am nevoie să știu despre ea.

- Ai să-i dai complet viața peste cap. Și pe a ta la fel. E pentru binele tău și al ei ca măcar să deveniți prieteni.

- Am destui prieteni.

Ridică o mână și îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe față.

- Dar tre...

- Dacă începi să-mi explici de ce e important să-ți cunoști viitorul partener de viață, am s-o fac și eu cu tine. Veni mai aproape. Gândește-te, tu ai schimbat vreodată un cuvânt cu vicarul tău? Îi știi măcar numele de botez?

Sophia făcu doi pași în spate, retrăgându-se exact cât avansă el.

- Nu îl știu. Ceea ce știu, însă, e că Hennessy l-a ales anume pe el ca să mă țină cât mai departe de Londra și de gurile clevetitoare. Și știu că Hennessy mi-a spus cu câtă asprime îi privește reverendul Loines pe păcătoși și păcatele lor. Mai mult de atât nu am nevoie să știu.

Adam se apropie din nou de ea.

- Atunci nu-mi cere nici mie să procedez altfel.

La drept vorbind, avea dreptate. Însă nu era același lucru. El avea oportunitatea de a-și alege cea mai tolerabilă viitoare soție, în timp ce ei i se impusese cel mai puțin tolerabil soț.

- Atunci nu te obosești să o cunoști mai bine. Oricum ar fi, acum există o obligație între voi doi. Iar eu refuz să mă complic cu așa ceva.

Adam dădu să o ia din nou de mână, însă Sophia se feri. Posomorându-se, Adam renunță.

- Nu sunt căsătorit încă. Și nici tu nu ești. Iar asta rămâne ultima noastră vacanță în care să ne putem bucura de libertate. Acum vino încoace.

De data aceasta îl lăsă să o ia de mână și să o tragă mai aproape.

- Mi-e imposibil să nu observ că sfârșitul vacanței se apropie. Ba chiar cu pași repezi. Și nu vreau să o rănesc.

- Le cunoaște deja pe câteva dintre... companioanele mele de mai demult. Aș spune chiar că e conștientă că-mi petrec nopțile cu altcineva.

Clătinând din cap, Sophia se strecură la pieptul lui, în interiorul paltonului împrumutat.

- Nu înțeleg aristocrații, bombăni ea. Eu nu pot nici măcar să port o rochie roșie fără a fi acuzată că sunt nerușinată și mincinoasă, nu mi se permite nici măcar să duc o viață simplă la mansarda unui club pentru gentlemen, însă o femeie ai cărei părinți se întâmplă să fie căsătoriți își poate permite să câștige un diamant, să devină soția unui duce, să le zâmbească amantelor acestuia și să servească ceaiul în compania arhierilor.

- Nu există arhierii aici. Crede-mă pe cuvânt.

Ea îl privi posomorâtă.

- Știi la ce mă refer.

- Diamantul ai fi putut să-l câștigi tu, deci asta nu-i poți pune în cârcă.

Cu o expresie încruntată, Sophia ocoli fântâna încremenită în tăcere.

- Nu, eu nu aș fi putut să câștig diamantul. Își frecționează mâinile înghețate. Am terminat cu văicărelile. Mergem înăuntru?

Adam îi întinse mâna, iar ea i-o luă, împletindu-și din nou degetele cu ale lui.

- De ce faptul că porți o rochie roșie te face mincinoasă? vru el să știe, luând-o la pas pe alee lângă Sophia.

Oh, probabil nu ar fi trebuit să pomenească acel lucru, fir-ar să fie. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să pomenească de părinții lui și să strice astfel seara ce de-abia acum începuse să devină plăcută.

- N-a fost nimic. Pur și simplu câteva aristocrate au avut grijă să mă pună la punct.

Cu mâna încă închisă peste a ei, Adam se opri.

- Asta nu mă satisface. Cine și ce ți-a spus, mai exact?

- Adam.

El clătină din cap.

- Pot să te țin aici până înghețăm amândoi sau poți să-mi răspunzi la întrebare. Te las pe tine să alegi.

Nu prea avea de ales. Erau și unele dezavantaje în a avea drept prieten de suflet un bărbat care voia să știe totul în detaliu.

- Oh, Doamne! Milly mi-a găsit rochia asta și mi-a spus că provine din vechea garderobă a mamei tale. Când am pomenit de unde am haina, Lady Hayforth s-a mulțumit să remarce că Juliana Baswich nu ar fi purtat niciodată roșu. Prin urmare Milly probabil s-a înșelat, neștiind prea bine a cui șifonier îl scotocea. Atâta tot.

- Asta pot să accept. Și nu, nu cred că mama mea ar fi purtat vreodată roșu. Însă indiferent de unde a apărut rochia aceea, arată foarte bine pe tine. Exceptional de bine.

Sophia zâmbi.

- Mulțumesc, Excelență.

- Dar arăți exceptional de bine și când nu porți absolut nimic. Cel puțin așa țin minte. Va trebui să te văd din nou goală ca să mă conving.

Cuvintele lui o făcură să râdă și își puse mâna liberă peste gură pentru a încerca să înăbușe sunetul. Indiferent ce avea să aducă ziua de mâine sau cea de după ea, indiferent unde sau cu cine aveau să se vadă nevoiți să fie, în momentul acela se afla exact unde dorea și cu cine dorea.

Veni mai aproape de el, iar el o trase lângă umărul lui, sărutând-o pe păr. Pentru că acolo, singuri în grădina înghețată sub lumina lunii, simțea din nou acea magie, acea impresie că se desprinsese cumva de lume, își putea permite să mai recunoască ceva.

Doar pentru sine, putea să recunoască că îl iubea pe Adam Baswich, duce de Greaves. Și știa că era un dezastru, din toate motivele imaginabile.

capitolul 13

Când ajunseră în fața ușii dormitorului Sophiei, ea se aruncă pe neașteptate în fața lui pentru a da buzna în încăpere. Răsucindu-se pe călcâie, îi blocă trecerea.

- Așteaptă aici, șopti ea, închizându-i ușa în față.

Cu oricine altcineva Adam s-ar fi simțit iritat. Extrem de iritat. Nimeni nu își permitea să-l facă să aștepte și nimeni nu își permitea să îi închidă ușa în față. Cu Sophia, însă, era în cea mai mare parte curios ce naiba isprăvea înăuntru. Prin urmare așteptă în fața ușii ei, întrebându-se cine ar fi fost cel mai probabil să dea peste el acolo și cum i-ar fi închis gura persoanei respective.

Ușa se deschise din nou. Când Adam nu se clinti, Sophia îi aruncă o privire.

- Ei bine? Intră înainte să te vadă cineva.

Adam păși în încăpere, iar Sophia se grăbi să închidă ușa în urma lui. Nimic nu arăta diferit, nici măcar ținuta ei; indiferent ce făcuse în cameră, nu redecorase. Și nici nu se dezbrăcase de rochia aceea, lucru pentru care îi era recunoscător. Era ceva ce voia să facă personal.

Paltonul împrumutat de la lacheu rămăsese în bucătărie, prin urmare se așază într-unul dintre fotoliile din fața focului cât timp Sophia se descotorosi de paltonul și cizmele ei. Doamna Orling, croitoreasa, se întrecuse pe ea însăși. Dacă întreaga tărășenie nu ar fi fost un secret, probabil jumătate dintre fetișcanele din Londra ar fi fost dornice să apeleze la ea.

În cele din urmă Sophia veni desculță la el și se instală grațios în poala lui.

- Dacă tot încercăm să ignorăm inevitabilul, cred că ar trebui să mă săruți, spuse ea, ochii ei verzi scânteind ca două smaralde în lumina focului.

- Aș fi dispus să o fac, replică el, strecurându-și un braț pe sub talia ei și coborându-și gura peste a ei. Zâna lui, care refuza diamante fiindcă o astfel de bijuterie ar fi atras atenția asupra ei și i-ar fi provocat mai multe probleme decât ar fi rezolvat vânzând-o. Inima lui, care purta pantaloni la fel de bucuroși cum purta cele mai scumpe și cele mai elegante rochii din tot nordul Angliei. Pacea lui, care îi liniștise sufletul cum nimeni altcineva nu reușise vreodată să o facă.

Unul câte unul îi scoase agrafele din păr, până când buclele grele i se revărsară pe spate într-o superbă cascadă roșu aprins, alunecându-i printre degete. Focul îmbogățea acea culoare cu tonuri de bronz și auriu, făcându-l să pară viu, luxuriant și fascinant. Încleștându-și pumnii în acele valuri, îi trase blând capul în spate, expunându-i gâtul pentru a i-l săruta.

Sophia îi dezlegă lavaliera și o lăsă să cadă pe podea, apoi se aplecă să deseneze cu limba conturul urechii lui. Chiar și parfumul ei de lămâie era de ajuns pentru a-l îmbăta. Era ridicol că nu putea pur și simplu să o revendice public ca fiind a lui și să le poruncească tuturor celorlalți bărbați care puneau ochii pe ea să se țină deoparte fiindcă îi aparținea lui.

Doar că nu era așa. Sophia îi aparținea unui vicar fără chip care nu avea să facă altceva decât să încerce să distrugă tot ce era bucurie în ea. Adam îi prinse o gleznă în mână și urcă încet cu palma pe piciorul ei, ridicându-i și fusta din aceeași mișcare. Dacă Hennessy nu ar fi indicat clar că doar nunta ar fi salvat-o de la distrugere și pe ea și clubul Tantal, poate că reverendul Loines s-ar fi trezit înrolat în marina regală și imbarcat spre Orient. Nu putea fi un lucru rău să își dorească pur și simplu să o protejeze și să se asigure că nimeni altcineva în afară de el nu avea să o atingă vreodată.

Sophia își fâțâi fundul, frecându-se de mădularul lui excitat și umflat, apoi zâmbi.

- Fotoliul ăsta e foarte confortabil, nu-i așa? întrebă ea cu răsufierea întretăiată.

- Mă bucur că așa crezi, fiindcă nu ne clintim de aici.

O ridică, iar ea își petrecu piciorul stâng de cealaltă parte a fotoliului, încălecându-l. Capturându-i gura într-un nou sărut profund ce le încălci limbile, își strecură mâna între picioarele ei și își împinse un deget în ea. Era umedă și fierbinte, iar felul în care se foia era absolut delicios, și îi luă o clipă să se replieze din fața acelui dulce atac.

În timp ce Sophia îi descheie nasturii vestei, Adam se apucă de cei care îi închideau rochia la spate.

- Ridică brațele, îi ceru el odată ce termină.

Ea se supuse, iar Adam îi trase peste cap rochia de mătase și dantelă și o lăsă să cadă pe podea.

Imediat după aceea o trase în față, prinzându-i în gură sânul stâng și sugând. Icnind, ea își înfipse degetele în scalpul lui, iar el, drept răspuns, își trecu limba peste sfârcul ei.

- Ești un bărbat foarte nerușinat, gemu ea, icnind când degetele lui o penetrară din nou.

Adam îi zâmbi, apoi își îndreptă atenția spre sânul ei drept, mișcându-și și degetele în același timp.

- Să mă opresc?

- Oh! Oh, categoric nu. Ba chiar...

Coborî mâna între picioarele ei, dând la o parte mâna lui Adam și deschizându-i prohabul pantalonilor.

Când el ridică puțin șoldurile, Sophia îi trase pantalonii până pe coapse. Pentru că în mod evident știa deja că avea tendința să se prezinte la ușa ei pregătit cu tot ce avea nevoie, îi căută în buzunar și scoase un prezervativ franțuzesc pe care i-l puse și i-l legă.

- De-a dreptul impresionant, remarcă el, scrâșnind din dinți când îi simți mâinile pe mădularul întărit. Nici măcar nu te-ai uitat.

- Te știi pe de rost, șopti ea, lăsându-se peste el până pătrunse adânc în ea.

Adam găsi acea replică profund încântătoare - înțelegând că se referea nu la trupul lui, ci la ceea ce simțea Sophia față de el. Însă capacitatea lui de a gândi logic era profund diminuată în momentul acela. Sophia se ridică pe jumătate de pe el, iar Adam își împinse șoldurile în sus exact în clipa în care ea coborî din nou.

- Mmm, chicoti ea cu răsufierea tăiată și, înșfăcându-i vesta descheiată, începu să i-o împingă de pe umeri cu mișcări smucite.

Când Sophia se aplecă în față să îl sărute, Adam închise ochii, savurând senzațiile pe care i le provoca. Apoi mâinile ei se strecurară sub cămașa lui, mângâindu-l pe umeri și coborându-i pe piept pentru a-l ciupi de sfârcuri. Pe toți diavolii din iad! Adam gemu, punându-și la rândul lui mâinile pe șoldurile ei. Accelerând, o trase în jos în timp ce se împingea în ea, din nou și din nou.

Cu un geamăt nestăpânit, Sophia îi captură din nou gura. Când o simți atingând orgasmul, Adam se înfipse adânc în ea, ajungând și el, deodată cu ea, pe culmile plăcerii.

Sophia se prăbuși moale la pieptul lui, petrecându-și brațele peste umerii lui și sprijinindu-și capul pe gâtul lui. Adam rămase nemișcat, susținându-i întreaga greutate și dorindu-și să-i fi fost la fel de ușor să îi preia și restul poverilor. Deși aprecia ironia, nu vedea nimic amuzant în faptul că nu putea influența absolut cu nimic destinul persoanei pe care o îndrăgea mai mult decât orice altceva pe lume.

În cele din urmă Sophia trase adânc aer în piept și se ridică.

- Ești bine dispus?

- Acum sunt.

Ea îl sărută.

- Bun. Trebuie să te rog ceva.

Înima lui tresări, însă avu grijă să-și păstreze expresia neutră.

- Te ascult.

- Nu te enerva.

Nu părea prea promițător.

- Am să mă străduiesc, se eschivă el.

Schimonosindu-se, Sophia se dădu jos de pe el și își culese de pe jos rochia elegantă. Împăturind-o cu grijă, o puse pe fotoliul opus.

- E vorba de servitorii tăi, spuse ea, mergând complet goală și fermecător de frumoasă să se bage în pat.

Adam își scoase cizmele și se dezbracă de tot de pantaloni.

- Ce-i cu servitorii mei? vru el să știe, aruncând rezervativul și aruncându-și și cămașa peste pantaloni.

- Te adoră.

Adam traversă camera și se strecură în așternuturi lângă ea.

- Sunt angajații mei. Îi plătesc pentru a-mi fi loiali.

- Nu fi atât de cinic. Toată lumea se străduiește cât de cât să își plătească servitorii suficient cât să-și asigure discreția lor. Loialitatea e altceva.

Se cuibări lângă el, cu spatele lipit de pieptul lui.

- Atunci de ce discutăm despre loialitate? murmură el, petrecându-și un braț pe după talia ei și prinzându-i mâna într-a lui.

Îi plăcea să o țină de mână; ceea ce, la drept vorbind, era o experiență nouă pentru el. Înainte îi displicuse profund acea senzație. Îl făcuse să se simtă prins în cursă. Cu ea, însă, gestul crea un sentiment de conexiune. Simțea că nu era singur.

- Cred că ar trebui să le recompensezi loialitatea oferindu-le un bonus foarte generos de Crăciun, spuse ea cu vocea somnoroasă.

După ce-l văzuse pe Udgell turnând mâncare peste hainele lui Aubrey Burroughs mai devreme se gândise și el să o facă. Și totuși, nu avea nevoie - nu-i plăcea - să-i spună altcineva ce să facă. Cu un an în urmă, când Eustace îi sugerase să-și concedieze unul dintre grăjdari

pentru vreo gafă pe care o făcuse, Adam îi ceruse categoric să nu-și bage naibii nasul în treburile lui.

- Tu ce sumă mi-ai recomanda? o întrebă mai mult din curiozitate.

- Câte zece lire pentru fiecare, răspunse ea prompt, apoi căscă.

- Un bonus pe cinste. Dacă își răsplătea servitorii cu o asemenea sumă, iar vestea ajungea și la alte case nobile, probabil avea să stârnească o revoltă în întregul Mayfair. Ceea ce s-ar fi putut dovedi chiar amuzant. Am să mă ocup de asta. Și am să-i dau ceva în plus lui Udgell.

- Și lui Milly Brooks.

- Și doamnei Brooks, repetă el. În mod evident era pe punctul de a adormi, iar Adam trase adânc aer în piept, plin de speranță. Dacă Sophia i-ar fi povestit ce se petrecuse cu Aubrey, ar fi putut lua măsuri pe față. Mare păcat că jacheta elegantă a lui Burroughs a fost distrusă la cină, își încercă el norocul.

- Și pantalonii, îl completă ea și pufni în răs. Păcat că nu i-a scăpat nimeni în poală bolul cu stafide în flăcări.

- Să înțeleg că poala lui te-a ofensat cu ceva?

Sophia oftă.

- E foarte pătruns de simțul propriei importanțe. E obositor.

Spunând acestea, se cufundă în somn, răsufierea devenindu-i mai adâncă și mai măsurată.

„Fir-ar să fie!“ Chiar și atunci când cineva îi făcea rău, Sophia se mulțumea să ignore ceea ce se întâmplase. Era exasperant, dar în același timp se simțea... mândru că o cunoștea.

Mândru că vedea în el nu doar un iubit, ci și un prieten.

Acum tot ce mai avea de făcut era să găsească o cale de a se descotorosi de domnul Loines, de a salva clubul Tantal și de a o salva pe Sophia din ghearele tatălui ei - reușind cumva s-o și păstreze în viața lui chiar în timp ce își planifica propria nuntă blestemată.

Să călătorească în Cornwall în toiul iernii ar fi însemnat cel puțin trei zile pentru a ajunge acolo și alte trei pentru a veni înapoi – i-ar fi luat cel puțin o săptămână odată ce ar fi dat de urma acelui domn Loines. Ar fi ratat Crăciunul, ar fi pierdut câteva zile din timpul care îi rămăsese Sophiei și și-ar fi asumat riscul de a o ofensa nu doar pe Caroline, ci și pe toate celelalte fetișcane pe care le invitasese să încerce să-i câștige mâna. „Fir-ar să fie!“

Ar fi putut să-l trimită pe Keating, însă era puțin probabil ca acesta să accepte să își părăsească soția la primul lor Crăciun împreună și nici n-avea de gând să pună în pericol viața unei femei însărcinate – sau să riște să-i îndepărteze pe principalii aliați ai Sophiei dintr-o casă ce devenea din ce în ce mai ostilă față de ea. Strecurându-se cu grijă de sub Sophia, Adam se așeză pe marginea patului.

Lista bărbaților în care ar fi avut suficientă încredere încât să îi trimită la vicar pentru a determina dacă putea fi mai înțelegător decât îl descriesese Hennessy, dacă avea să se dovedească demn de căldura și spiritul remarcabil al Sophiei, sau dacă putea fi... adus pe calea cea bună, cum ar veni, era foarte scurtă. Inexistentă, la drept vorbind. Sau mai degrabă aproape inexistentă.

Înjurând în barbă, Adam se ridică, luă o pătură lăsată anume pe spătarul unui scaun și și-o aruncă pe umeri, apoi porni desculț spre mica masă de scris din încăpere. Găsind hârtie și cerneală, se mută la masa de lângă fereastră și întredeschise draperiile pentru a se folosi de lumina lunii.

Fuse o vreme când îl considerase pe Oliver Warren, marchizul de Haybury, cel mai bun și apropiat prieten al său. Apoi, din cauza propriului orgoliu disproporționat de mare și a unei doze considerabile de îngustime în gândire, distrusese acea prietenie și aproape că îl distrusese și pe el personal. Însă Oliver era acum unul dintre angajatorii Sophiei, coproprietar al clubului Tantal.

Și, pentru că o cunoștea pe Sophia, avea să-i pese de ceea ce se alegea de ea. Ar fi fost imposibil să nu.

Îi scrise rapid un bilețel, subliniind că ceea ce îi cerea era important îndeosebi pentru Sophia și mai puțin pentru el, sperând că Haybury avea să-i facă o favoare măcar ei, dacă lui nu era dispus să îi facă. Apoi trase de cordonul clopoțelului pentru a chema un servitor, îi înmână misiva și îi dădu instrucțiunile necesare când acesta se prezentă foarte discret la ușă, după care se întoarse în patul cald. Dacă nu putea s-o salveze efectiv, poate reușea măcar să-i facă soarta mai ușor de îndurat. Nu părea suficient, însă în momentul acela nu avea de partea lui decât speranța și un ceas ce marca mult prea repede trecerea timpului. Erau pe cale de a intra în criză de timp - amândoi.

Ceva mai târziu se trezi când auzi pe cineva trăgând draperiile.

- Bună dimineața, So... Dumnezeule sfânt! Excelență!

Adam deschise brusc ochii. Doamna Brooks, chelăreasa lui și camerista Sophiei, stătea la marginea patului, cu mâinile încheștate pe păturile pe care tocmai începuse să le smulgă de pe pat. În același moment Sophia se ridică în capul oaselor lângă el.

- Lasă păturile și retrage-te, doamnă Brooks, spuse el.

Ea mai scoase câteva sunete înspăimântate, dar începu în cele din urmă să se retragă de lângă pat.

- Îmi cer iertare, Excelență. În mod cert nu am intenționat să... oh, Doamne. Și Sophia. Domnișoara White. Sunteți bine, da? Aș putea... aș...

- Sunt în perfectă regulă, Milly, răspunse Sophia, cu o notă de amuzament în glas. Îți mulțumesc pentru grijă. Apoi îl lovi ușor pe Adam în braț. Spune și tu ceva ce să o liniștească.

Clătinând din cap în sinea lui în fața obrăznicilor pe care și le permitea Sophia cu el - și pe care continua să i le tolereze, Adam se asigură că păturile îi erau strânse temeinic în jurul șoldurilor, apoi se ridică în pat mai

semeț. În mod evident era pe punctul de a testa loialitatea servitorilor lui față de el, de care Sophia era atât de convinsă.

- Te rog să ne lași douăzeci de minute, doamnă Brooks, spuse el pe cel mai blând ton de care era în stare. Și mă voi baza pe discreția ta.

Chelăreasa făcu o reverență atât de adâncă încât Adam se întrebă pentru o clipă dacă avea să mai reușească vreodată să se ridice de la podea.

- Puteți avea încredere în mine, Excelență. Nu voi sufla un cuvânt. Se retrase spre ușă. Ți-am adus o ceașcă de ceai, So... domnișoară White, așa cum vă place.

Cu o ultimă exclamație înspăimântată, dispăru pe ușă și o închise în urma ei.

- Credeam că ai încuiat, comentă Adam, întinzându-se din nou în pat.

Sophia se trânti pe pieptul lui pentru a-l săruta.

- Și eu așa credeam. Cât e ceasul?

Împingându-i blând capul deoparte, Adam se ridică puțin să arunce o privire micului ceas de pe polița căminului. Cu draperiile deschise de-abia putea desluși acele acestuia pe fundalul alb.

- La naiba! E trecut de nouă.

Aveau să fie văzuți. El avea să fie văzut, ieșind din dormitorul ei în hainele pe care le purtase în seara precedentă. Blestemând din nou, Adam se retrase la marginea patului și se ridică în picioare, traversând încăperea cu pași mari pentru a-și înșfăca pantalonii.

- Nu poți permite ca Lady Caroline să te vadă aici.

Încă ocupat să se încheie la prohab, Adam îi aruncă o privire. Sophia era așezată pe marginea patului, cu părul în dezordine acoperindu-i sânii și făcând-o să arate ca o versiune zveltă a zeiței Venus ridicându-se dintr-o cochilie de scoică, așa cum o pictase Botticelli.

- Ți-am spus că știe că nu sunt virgină.

- Una e să știi ceva și cu totul altceva este să și vezi cu ochii tăi dovada directă a acelui lucru. Se ridică,

ducându-se la șifonier și luându-și pe ea o cămașă de corp. Și trebuie să încetăm să mai facem asta.

- În ruptul capului nu înțeleg de ce te preocupă ce simte Lady Caroline, replică el, începând să fie iritat că nici măcar geloasă nu se dovedea în stare să fie.

În fond, discutau despre viitorul lui cu o altă femeie.

- Mă preocupă și gata.

Ba chiar veni să îi încheie nasturii vestei și să îi lege nodul pe jumătate desfăcut al lavalierii șifonate, ceea ce Adam interpretează drept dovadă că nu era furioasă. Chiar și așa, o prinse de braț și o trase la pieptul lui pentru a o săruta.

- Vii azi cu noi să pescuim la copcă?

- Am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup.

Adam se încruntă. Indiferent ce ar fi fost mai bine pentru toți cei implicați, el nu avea de gând să renunțe la Sophia. Nu încă.

- Ce fel de lucruri?

- Mai sunt două zile până la Crăciun. Nu mai pune atâtea întrebări.

Când Sophia îi zâmbi, Adam îndrăzni în sfârșit să se relaxeze puțin.

- Nu-mi spune ce să fac, replică el, sărutând-o din nou.

Cineva zgâlțâi ușor ușa, apoi o întredeschise.

- Pot să intru? șopti doamna Brooks, arătându-și doar vârful nasului.

- Firește, răspunse Sophia, ca și cum ar fi surprins-o că vreun servitor s-ar fi gândit să ceară permisiunea înainte de a intra în camerele private ale angajatorului său.

Chelăreasa se strecură pe ușa întredeschisă, o ispravă remarcabilă pentru o femeie atât de corpolentă ca ea, și închise din nou ușa.

- Excelență, Udgeell și Evans tocmai au început să se certe zgomotos în holul de la intrare, făcând ditamai tărăboiul. Toată lumea s-a bulucit la scările din față

ca să vadă ce se petrece. Holul și scările din dos sunt goale în acest moment.

- Ți-am cerut să fii discretă, doamnă Brooks.

Milly roși și își îndreptă semeață spatele.

- Nu am pomenit numele dumneavoastră, Excelență. Am spus doar că Sophia avea nevoie de o diversiune și să nu fie picior de om pe scările din dos.

Hm. Zâmbind ușor, Adam porni spre ușă, oprindu-se însă să o prindă pe Sophia de braț înainte de a ajunge acolo.

- Evident ți-ai câștigat loialitatea servitorilor mei, murmură el, apoi îi dădu din nou drumul. Mulțumesc, doamnă Brooks.

- Firește, Excelență.

În clipa în care Adam părăsi încăperea, Sophia se așeză la măsuță de toaletă.

- Slavă Domnului că ai intervenit să ne salvezi, Milly, spuse ea din tot sufletul. N-aș vrea ca vreuna dintre celelalte femei să creadă că li l-am furat pe Adam. În special Lady Caroline.

Chelăreasa se trânti într-un fotoliu lângă foc.

- Oh, Dumnezeule îndurător. Eram convinsă că o să mă dea afară.

Alarmată, Sophia se ridică din nou și se duse în grabă să o îmbrățișeze pe Milly.

- Nu aș permite niciodată ca cineva să fie concediat din cauza mea. Nu te agita. Ar fi trebuit să te avertizez să fii prudentă când vii în camera mea.

Milly o bătu ușor pe braț.

- Ești cel mai vesel suflet din câte s-au perindat prin casa asta de foarte multă vreme, draga mea. Poate că de asta te place ducele. Conacul acesta nu a fost niciodată un cămin fericit până să apari tu.

Ei, ce drăguț din partea ei să spună așa ceva! Și chiar dacă cel mai înțelept lucru pe care ar fi putut să-l facă ar fi fost să-l țină pe Adam la distanță, îi părea nespuse de bine că el nu accepta așa ceva. Se bucura pentru oricât de mult

sau de puțin timp ar fi putut să petreacă alături de el. În fond, avea să se sfârșească la un moment dat.

Acel ultim gând se dovedi chiar mai dureros decât de obicei, însă se strădui să îl lase deoparte, fiind o situație asupra căreia nu avea nici un pic de control. Trăgându-și umerii în spate, se așază la măsuta de toaletă.

- Mulțumesc că spui asta, Milly. Că tot veni vorba, de unde ai făcut rost, cu adevărat, de rochia aceea roșu aprins pe care am purtat-o noaptea trecută?

- Rochia roșie? Ți-am spus. Am găsit-o într-un vechi șifonier de-al Excelenței Sale.

- Imposibil să fi fost așa, pentru că ducesa nu purta niciodată roșu.

Milly scâpă peria și se aplecă să o ia de pe jos.

- Atunci poate că i-a aparținut lui Lady Wallace.

Sophia se întoarse spre ea.

- Știm amândouă că Eustace Landen nici măcar nu ar purta vreodată rochia aceea, cu atât mai puțin să și-o cumpere. Și dacă într-adevăr i-ar fi aparținut ei, cu siguranță ar fi spus ceva dacă m-ar fi văzut purtând-o. Aruncă o privire spre haina elegantă, încă împăturată pe spătarul unui scaun. Și nu e nicidecum o rochie de femeie severă, acum că mă gândesc mai bine. Plus că e exact ce se poartă în momentul de față.

Milly o apăsă pe umeri pentru a o face să se așeze din nou.

- A, da? Nu observasem.

- Milly. Spune-mi adevărul. Nu cumva mi-ai cumpărat tu rochia asta?

- Ba da, spuse servitoarea pe nerăsuflăte. Eu ți-am cumpărat-o. Drept cadou de Crăciun.

- Milly! În cazul ăsta trebuie neapărat să o iei înapoi! Trebuie că a fost teribil de scumpă.

Fu străbătută de un val de șoc. Acea senzație fu însă imediat urmată de bănuială când aruncă o privire spre șifonierul pe jumătate deschis, conținând în cea mai mare parte rochii ce îi veneau perfect. Nici una dintre

acele ținute nu era demodată și toate fuseseră cusute de o mână expertă, cu un foarte bine dezvoltat simț al stilului.

- Refuz să o iau înapoi, spuse camerista. Mie nu îmi vine bine.

Sophia se desprinse din mâinile ei, ridicându-se în picioare pentru a se întoarce din nou cu fața spre ea. Când Milly se întinse după o panglică, Sophia i-o smulse dintre degetele servitoarei. Apoi, luând mâinile lui Milly într-ale ei, Sophia o privi în ochi pe femeia durdulie.

- De data asta vreau adevărul, Milly. De unde au apărut toate rochiile astea? Nu am să mă enervez pe tine.

- Promiți?

- Promit.

Camerista păru să se pleoștească.

- Au fost comandate de Excelența Sa. Când ai avut nevoie de acea primă rochie, de cea verde, i-a trimis vorbă doamnei Simmons să și-o comande la doamna Orling, croitoreasa din Hanlith. Odată ce ne-am convins că îți vine bine, Excelența Sa a continuat să ceară și altele și mi-a poruncit să le ascund prin casă, ca să le găsim apoi. După aceea, când au apărut restul oaspeților, nu aș fi vrut ca vreuna dintre fete să vadă rochiile și să le revendice, fiind atât de frumoase, așa că am fost nevoită să le ascund în camera mea și să scornesc diverse explicații privind proveniența lor. Și am uitat că bătrâna ducesă detesta roșul.

Sophiei îi luă o clipă să descifreze și să priceapă torentul de cuvinte ce se revărsa de pe buzele chelăresei.

- Deci Adam a fost autorul? De la bun început?

- Da. Oh, mi-ai promis că n-o să te enervezi pe mine. Ideea i-a aparținut în întregime. Eu sunt doar o biată chelăreasă. Și la cât s-a dat peste cap să găsească exact nuanța potrivită pentru acea rochie roșie, am crezut că n-o să mai fie gata niciodată.

Dumnezeule! Ar fi trebuit într-adevăr să se enerveze, își spuse Sophia, însă nu pe Milly. În fond, el îi ceruse voie să-i cumpere o rochie, iar ea îl refuzase. Și îi spusese clar de ce nu voia să accepte să-i cumpere diverse lucruri. Iar el o făcuse oricum, fără știrea ei. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar o întrebase de unde făcuse rost de unele dintre acele ținute! Și totuși...

Și totuși.

Dacă făcea acum tărăboi pe tema aceasta, fie urlând la el pentru că o mințise, fie mulțumindu-i pentru unele dintre cele mai frumoase rochii pe care le avusese vreodată, toată lumea și-ar fi dat seama ce se petrecea – ceea ce era exact ce-și dorise să evite de la bun început. Ce bărbat șiret și amăgitor. Ce bărbat generos și tainic. Ce bărbat minunat și înnebunitor.

- Sophia?

Oftă.

- Doamna Orling e foarte talentată, în ciuda obsesiei ei nefirești față de ața de tricatat verde.

Milly chicoti.

- Chiar e. Păcat că nu a putut să te vadă niciodată purtându-le. E visul ei dintotdeauna să creeze rochii pentru o lady.

- Eu nu sunt nicidecum o lady.

- Uită-te la rochiile alea. Ea așa te vede.

Cuvintele lui Milly o puseră pe gânduri. De regulă nu ar fi luat drept compliment nimic ce sugera în mod nejustificat că ar fi avut un statut social superior celui pe care îl avea de fapt. Însă din partea lui Milly fusese categoric un compliment. Și, evident, la fel considera și doamna Orling. Preț de o clipă prelungă își studie reflexia în oglinda mesei de toaletă. Purta o cămașă de noapte mult prea mare ce îi dezgolea un umăr, iar părul îi era prins într-un coc realizat cu măiestrie.

- Știi ce, Milly? spuse ea cu voce tare.

- Ce?

- Cred că ar trebui să mă îmbrac cu acel minunat costum de călărie și să mă duc până în Hanlith pentru a-i mulțumi doamnei Orling pentru rochiile atât de rapid și de dibaci confecționate.

Chelăreasa se albi la față.

- Dar atunci Excelența Sa va ști că ți-am spus adevărul!

- Va ști că mi-am dat seama ce se petrece - însă doar dacă află unde merg. Eu una cu siguranță n-am de gând să-i spun.

Milly oftă, apoi se duse să scoată costumul de călărie din șifonier.

- Ei bine, oricum nu pot să te împiedic să o faci, nu?

- Nu. Eu alerg mai repede decât tine.

Chelăreasa izbucni în râs.

- Ești originală. Pe cuvânt.

Da, era într-adevăr originală, decise Sophia. Și în ceea ce decidea să poarte și pe cine alegea să iubească. Iar consecințele contau mai puțin.

Când coborî în salon la micul dejun, încăperea mirosea delicios a supă de pasăre și pâine proaspătă. Singura persoană prezentă era Francis Henning, care tocmai termina un bol, iar Sophia se așeză lângă el. Indiferent ce ar fi crezut oamenii despre domnul Henning - și știa că atât intelectul lui, cât și abilitățile lui de parior erau adesea ridiculizate - față de ea se arătase în permanență politicos și generos.

- Ah, bună dimineața, domnișoară Sophia, spuse el cu o îmbucătură de pâine în gură.

- Domnule Henning. Credeam că eu am fost singura care a dormit prea mult în dimineața asta.

- Blestematul de Burroughs m-a ținut treaz până aproape la trei, jucând biliard. Ba am mai și pierdut douăzeci de lire nenorocite cu plăcerea asta.

Ea zâmbi.

- Ei bine, îmi pare foarte rău pentru asta, dar mă bucur să am companie la micul dejun.

El îi zâmbi radios.

- Și eu. Înghiți-l-ar iadul, orișicum.

- Chiar așa, replică ea, încercând să nu pună prea mult suflet în acele cuvinte.

Pe neașteptate, Francis se posomorî.

- Doar nu vrei să ieși să călărești în dimineața asta, nu? Ninge, să știi. Și e al naibii de frig.

Deci vremea rea venise repede după luna minunată din noaptea precedentă.

- Am doar de făcut un drum scurt până în sat.

- Toată lumea plănuia să meargă să pescuiască la copcă, sau cel puțin toți bărbații, dar acum s-au strâns în salonul de muzică pentru a cânta colinde. Bunica mea susține că am o voce de bariton splendidă, dar n-aș fi demn de titlul de gentleman dacă te-aș lăsa să mergi singură până în sat.

Sophia încercă să-și ascundă un zâmbet.

- Domnule Henning, trebuie neapărat să mergi și să cânti. Gândește-te ce va spune bunica ta când va afla că ai cântat colinde la Greaves Park.

- Mai că n-ar plesni de fericire și la gândul c-am fost invitat aici. Pe cuvânt că așa ar fi. Însă tot nu poți să mergi singură.

- Voi lua un grăjdar cu mine. Nu-ți face griji.

- Prea bine. Pot spune că m-ai convins.

Odată ce termină de mâncat, fu tentată să meargă să asculte colindele, măcar pentru a se convinge dacă vocea de bariton a lui Francis Henning era chiar atât de plăcută cum pretindea bunica lui. Dar dacă într-adevăr ninge, cu cât pleca și venea înapoi mai repede, cu atât mai bine.

La rugămintea ei, Evans o înșeuase deja pe Copper și își pregătise și lui un cal.

- Mulțumesc că vii cu mine, spuse ea cu un zâmbet. Știu că ai și alte lucruri de făcut cu atâția oaspeți la conac.

- Cu tot respectul, domnișoară Sophia, prefer să vă însoțesc la Hanlith mai degrabă decât să muncesc la grajd, replică el și zâmbi.

- Ei bine, nu te pot contrazice. Când lăsară în urmă zăpada bine bătătorită din curtea grajdului, Sophia îi aruncă o privire piezișă. Că tot veni vorba de contrazis, am auzit că te-ai cam ciondănit cu Udgell azi-dimineață. Mulțumesc.

Chicotind, Evans își duse mâna la pălărie.

- La început nu am știut ce naiba se petrece când Udgell m-a chemat înăuntru și a început să țipe la mine că am mânjit podeaua cu noroi. Apoi mi-a făcut cu ochiul și mai că nu mi-am ieșit din minți de spaimă, dar m-am dumirit că se întâmplase ceva. Mi-a spus mai apoi că aveți nevoie să fugiți de undeva fără a fi văzută.

Nu era exact ceea ce se întâmplase, însă detaliile contau prea puțin.

- A fost foarte ingenios din partea voastră.

- A fost ceva neașteptat, asta-i sigur. Udgell nu țipă aproape niciodată. De regulă când vorbește în șoaptă îți îngheață sângele în vine.

Odată ajunși la Hanlith, le luă doar câteva clipe să găsească mica prăvălie având deasupra ușii o pancartă cu un ac și ață de cusut. Evans o ajută pe Sophia să descalece, apoi luă frâiele celor doi cai pentru a-i duce să îi plimbe când ea deschise ușa prăvăliei.

Un clopoțel prins de clanță scoase un sunet metalic.

- O clipă, spuse o voce de femeie de undeva din fundul minusculei prăvălii.

- Nu e nici o grabă, replică Sophia, trecându-și degetele printre panglicile de păr atârdate deasupra unui raft cu produse.

O clipă mai târziu din spate apăru o femeie mărunțică, ținând în mâini o grămadă de dantelă vopsită în albastru. Cu părul brunet prins într-un coc la ceafă atât de strâns încât Sophia fu surprinsă că mai putea

să clipească, croitoreasa aducea mai degrabă cu un pitic cizmar decât cu o croitoreasă.

- Vă pot ajuta?

Sophia îi zâmbi.

- Sunteți doamna Orling?

- Da. Ce anume... Vocea îi pieri când o studie pe Sophia din cap până în picioare și recunoscutele ei elegante: costumul de călărie verde închis cu roșu burgund. Oh! Oh! Scuzați-mă!

Răsucindu-se pe călcâie, dispăru pe ușa din spate și o închise în urma ei.

Aproape în același moment, ușa din față se izbi de perete, iar Adam se strecură înăuntru, zăpada de pe palton căzându-i pe podea.

- Sophia, găfâi el, scuturându-și zăpada de pe umeri în timp ce își plimbă privirea prin prăvălie.

- Ce cauți aici? vru ea să știe, încrucișându-și brațele pe piept.

- Ce cauți tu aici? replică Adam.

Deci era hotărât să o țină în șah până se lămurea cât de mult știa. Fu tentată să îl tortureze puțin, însă adevărul era că acele rochii reprezentau un dar impresionant, chiar dacă nu le ceruse.

- Am venit să-i mulțumesc croitoresei pentru rochiile pe care mi le-a confecționat. Sophia făcu un pas spre el și coborî vocea. Și ce i-ai spus? Imediat ce m-a văzut în rochia asta, doamna Orling a fugit să se încuie în încăperea din dos.

Dădu să pornească și ea în aceeași direcție, însă Adam o prinse de braț.

- Asta înseamnă că nu ești furioasă pe mine?

Ochii lui cenușii îi fixară pe ai ei cu o expresie indescifrabilă.

- Ai gonit până aici doar ca să mă întreb dacă sunt furioasă? Cum rămâne cu oaspeții tăi?

- Când am plecat, i-am lăsat în mijlocul unui imn franciscan, replică el tăios. Și nu aveai haine. M-am

asigurat că nu avea să afle nimeni de unde proveneau acele rochii și am plătit-o pe croitoreasă să-și țină gura în privința asta. Spuneai că asta era obiecția ta.

Preț de o clipă, arată ca un băiețel surprins în timp ce îi făcea o șotie doicii sale. Era atât de absurd să-l vadă pe unul dintre cei mai puternici bărbați din întreaga Anglie îngrijorat că o enervase – pe ea! Se ridică lent pe vârfuri și își atinse buzele de ale lui.

- Rochiile sunt foarte frumoase, murmură ea.

Adam îi zâmbi la rîndul lui.

- Cred că mă bucur că ești o fetișcană atât de blândă și înțelegătoare, spuse el încet, sărutând-o.

- Da, pentru că furia mea e teribilă, râse Sophia. Acum du-te în spate și cere-ți scuze de la doamna Orling pentru orice i-ai fi spus de-ai înspăimântat-o în asemenea hal.

Plimbările matinale prin Yorkshire se dovedeau mai interesante decât se așteptase, reflectă Aubrey Burroughs.

Încrucșiându-și brațele peste oblâncul jos al șeii, coborî privirea spre vale, unde se afla prăfuitul sătuc numit Hanlith. De unde stătea în momentul acela vedea excelent o prăvălie deasupra căreia se lăfăia un desen reprezentând ac și ață, deși ce anume reprezenta clădirea acea îl interesa prea puțin, mult mai interesante fiind cele două persoane care intraseră acolo.

Faptul că Sophia White se prezentase la prăvălia unei croitorese abia dacă îi atrăsese atenția. Însă după aceea îl văzuse pe Greaves gonind călare pe drum, copitele lui Zeus aruncând în aer zăpada. După care sărise din șaua armăsarului și efectiv se năpustise în fugă pe ușa prăvăliei.

Ducele de Greaves, alergând. Bărbatul care avea atâtea iscoade și își țesuse atâtea rețele de informații prin întregul Mayfair și prin întreaga Anglie încât ar fi putut fi considerat un adevărat păianjen, grăbindu-se să ajungă

undeva. Undeva unde întâmplarea făcea să se afle și o tânără extrem de scandaloasă.

Dacă ziua ar fi fost senină, poate că ar fi reușit să vadă prin ferestrele din față ale prăvăliei, însă, în mod evident, norocul nu îl însoțise când traversase podul peste râul Aire, pentru a rămâne alături de el și la Greaves Park. Acest lucru îi devenise limpede încă din clipa în care copila bastardă a lui Hennessy îndrăznise să îl refuze. Apoi tăntălăul de majordom vărsase cina pe el. Oricât de revoltător ar fi fost acel episod, în dimineața aceea un lacheu greu de cap îi turnase în ceai lapte învechit și acru. Stomacul nici acum nu i se liniștise încă. Greaves ar fi trebuit să se descotorosească de jumătate dintre servitorii lui.

Ușa prăvăliei se deschise, iar Burroughs se ridică din nou în șa. Fetișcana cu păr roșu aprins care lucra la clubul Tantal ieși prima, urmată îndeaproape de Greaves. Oricare ar fi fost urgența de mai devreme, acum nu mai părea să se grăbească nicăieri. În schimb o conduse pe fetișcană până la iapa ei roșcată și o urcă în șa. După ce se așeză, aceasta prinse reverele paltonului lui Greaves, se aplecă și îl sărută. Iar el îi prinse fața în palme pentru a o săruta la rândul lui.

Ei, ei.

Nici nu era de mirare că fetișcana îl refuzase, își spuse Aubrey, chiar dacă negase că ar fi avut un aranjament cu Greaves. Adam Baswich era un ticălos viclean, ba și precaut pe deasupra. Lăsase să circule doar atâtea zvonuri cât să rămână loc de bănuieli, evitând astfel să fie acuzat de ipocrizie în cazul în care adevărul ar fi ieșit la iveală.

Iar fetișcana mai era și roșcată. Dată fiind preferința bătrânului duce pentru fetele cu părul de foc, Aubrey înțelegea de ce Greaves ar fi ezitat să facă publică identitatea celei mai recent amante. Până la urmă, așchia tot nu sărea prea departe de trunchi în unele privințe. Pe toți sfinții, individul tocmai își propusese să își aleagă

o soție. Poate intenționa să o ascundă pe Sophia White de viitoarea lui ducesă. Iar dacă exista în întreaga țărășenie ceva de care Adam să se poată simți rușinat sau deranjat, ei bine, era rost de distracție.

Când cei doi călăreți, însoțiți de grăjdar, părăsiră satul, Aubrey dădu pînteni murgului pe care îl împrumutase. Având în vedere ceea ce tocmai văzuse, ar fi fost de dorit să ajungă înapoi la conac înaintea lui Greaves. Apoi putea să decidă cât de mult rău voia să facă folosindu-se de ceea ce știa.

capitolul 14

Adam intră cu pași mari în sera de portocali, ațintindu-și imediat privirea asupra surorii lui, aflată în mijlocul grupului de circa o duzină de persoane care ocupase încăperea spațioasă și caldă pentru a servi ceaiul de după-amiază. Ar fi putut părea o scenă foarte civilizată dacă în atmosferă nu ar fi plutit un curent aproape imperceptibil de malițiozitate, născut din șoaptele ce se auzeau de prin colțuri. Indiferent ce altceva avea să se întâmple, era hotărât să se asigure că restul vacanței Sophiei avea să fie plăcută. Ceea ce însemna să înceapă de acolo.

- Iată-te, Eustace, spuse el cu un zâmbet. Aș putea discuta puțin cu tine?

Marchiza îi aruncă o privire, ezitând o clipă înainte de a se ridica din fotoliu.

- Desigur, dragul meu frate. Lângă foc, eventual? Mie puțin frig.

Rugămintea ei nu îl surprinse cătuși de puțin. Firește că voia să rămână în încăpere, unde se aflau și aliații ei, iar el ar fi fost categoric în inferioritate numerică. Încuviință din cap.

- Desigur. Phillip Jennering stătea sprijinit de polița căminului ca un cap de balaur cu sprâncenele groase, iar

Adam îl fixă cu o privire foarte fermă. Lasă-ne o clipă, Jennering.

Fratele vicontelui înghiți vizibil în sec înainte de a se ridica.

- Firește, Greaves.

- Cum se face că nu se află și Wallace și progeniturile tale aici? vru Adam să știe. Mă gândeam că la cât e de importantă miza acestor sărbători ai prefera să-l ai pe-aproape pe cel care ar urma să mă moștenească.

Întrebare păru să o surprindă, după cum și sperase.

- Nu se află aici pentru că, indiferent ce ai crede despre mine, nu vreau să-mi știu copiii expuși la spectacolul rușinos în care ai transformat acest Crăciun, cu femeii care te vânează și... ființa aceea rămânând sub acoperișul tău. O femeie scandaloasă prin naștere, care lucrează și care își petrece fiecare seară înconjurată de bărbați întârâtați, jucând cărți și bând cot la cot cu ei și făcând doar Dumnezeu știe ce altceva.

- Și totuși ți-ai strâns pe lângă tine mai mult din haită decât de obicei. Ca să începi să controlezi zvonurile în caz că nu voi reuși să înhaț o soție?

- În speranța poate deșartă că prezența unui număr mai mare de persoane respectabile va echilibra balanța cu tot cercul pe care îl faci și va crea măcar aparența că această casă este una decentă.

Cum Adam o cunoștea atât de bine, veninul profund din glasul ei îl tulbură. Nu era doar de paradă. Chiar punea suflet în tot ceea ce spunea.

- Tu ce ai fi făcut dacă te-ai fi născut dintr-un duce și o servitoare? întrebă el încet. Și să nu-mi spui că te-ai fi aruncat în râu, fiindcă știm amândoi că ții foarte mult la propria viață.

- M-aș retrage la o mănăstire sau m-aș ascunde undeva unde să îmi pot trăi discret viața rușinoasă, dedicându-mă faptelor bune. În nici un caz nu m-aș da și mai tare în spectacol căutând să mă angajez la un club din Mayfair, ba încă la cel mai scandalos posibil.

Era interesant că alesese aproape aceeași soluție pe care o găsisese și Hennessy pentru a se descotorosi de fiica lui. În mod evident era un răspuns pe care Eustace și-l pregătise dinainte.

Însă reflectase și el la unele lucruri – inclusiv la faptul că tot ce-și dorise Sophia cu adevărat de la acea vacanță fusese să se aleagă cu vreo câteva amintiri plăcute. Și era hotărât să îi ofere acest lucru, chiar de-ar fi fost să îlucidă. Sau săucidă pe oricine altcineva.

– Acum că știm ce ai face în locul ei, am să-ți spun ce vei face în locul tău. Ai să le informezi pe acele harpii veninoase ale tale că dacă le mai scapă chiar și o singură remarcă batjocoritoare la adresa oricăruia dintre oaspeții mei, voi afla și mă voi strădui din răspuțeri să le dezonor, să le fac de rușine sau să le distrug în cel mai public mod posibil. Și știi bine că o vei face, fiindcă nu ar fi prima dată. Ai înțeles?

Eustace pălise, deși Adam habar nu avea dacă de furie sau dintr-o indignare fățarnică bine ținută în frâu.

– Da, scrâșni ea.

– Bun. Vei avea grijă totodată ca hienele tale să fie amabile și politicoase cu toate persoanele care le ies în cale. Veți zâmbi și veți saluta din cap și vă veți purta ca niște adevărați aristocrați cu educație aleasă – după cum ar și trebui. O singură privire piezișă sau gest de sfidare sau șoaptă ascunsă și...

– Și vei avea grijă să distrugi persoana respectivă. Am înțeles. Nu-i cazul să te repeți.

Părea să fi înțeles într-adevăr că nu era singura care lua acea conversație cât se poate de în serios, pentru că toți mușchii i se încordaseră atât de tare încât cel mai probabil s-ar fi făcut țândări dacă ar fi îmbrâncit-o. Prin urmare acel avertisment avea să fie de-ajuns, însă doar până avea să-și dea seama că nu o inclusesese și pe ea personal. În fond, pe ea nu o putea dezonora fără a se compromite și pe el însuși. Sau cel puțin așa credea ea, cel mai probabil.

- Mai e ceva, continuă el.

- Ce anume? Noi amenințări? Ți-am zis, am înțeles.

Adam făcu un pas spre ea.

- Mai e ceva, repetă el, coborând și mai mult vocea. Tu. Și tu te vei purta la fel de amabil și respectuos cu toți cei aflați sub acest acoperiș. Dacă nu o faci, voi rupe orice legătură între noi. Și mă voi căsători cu cea mai puțin respectabilă fetișcană doar pentru a putea să o fac.

Eustace icni, albindu-se complet.

- N-ai îndrăzni.

- Poate că încă nu ți-ai dat seama, surioară, însă m-am săturat de tine și de otrava pe care o verși peste absolut orice blestemat de lucru. Da, tu ești prima născută și da, ești femeie. Sunt două aspecte în privința cărora nu am ce să fac. Însă țin totuși în mâini - și am să-l păstrez - titlul de duce și tot ceea ce ține de el. Inspiră zgomotos. Am terminat cu tine acum. Poți să pleci.

Ea se răsuci pe călcâie țeapănă ca un soldat și făcu doi pași. Însă apoi se întoarse din nou spre el.

- O întrebare.

- Ți sugerez atunci să o formulezi foarte atent.

Sora lui ridică bărbia și parcurse cei doi pași care îl despărteau de el.

- Ți pot garanta că... femeia aceea va fi tolerată aici. Însă nu am cum să influențez ce va spune restul Londrei despre ea sau ce bârfe vor circula odată ce va începe sezonul. Ai de gând să te arăți cu ea la teatru? La dineuri?

- Ajunge, o întrerupse el.

- Nu. Voi spune ce am de zis. Ce ar trebui să spun când Lady Jersey va chicoti și va afirma că „așchia nu sare departe de trunchi“, spre deliciul și amuzamentul tuturor? Când se va râde de tine și de numele tău? Chiar dacă îi vei împiedica pe oameni să o batjocorească sub ochii tăi și pe proprietatea ta, îți distrugi și ce ți-a mai rămas din propriul nume și propria reputație ținându-te după fustele acelei femei ce preferă pantalonii și dându-te în spectacol în același hal în care o face și ea. Sper

sincer că plăcerea de-a te tăvăli cu ea va dura suficient cât să justifice faptul că te distrugi singur.

Nu ar fi trebuit s-o lase să vorbească. Un torent de furie incandescentă îi sfâșie măruntaiele atât de violent încât fu surprins că nu-i țâșnise sânge pe urechi.

- Știu că îți place să ai ultimul cuvânt, mârâi el, iar ea făcu un pas în spate. Dar de data aceasta îl voi avea eu. Taci.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie și ieși din încăperea. Dacă nu ar fi fost nimeni altcineva acolo să îl vadă, s-ar fi dus glonț la dulapul cu încuietoare în care păstra băuturile tari, însă casa îi mișuna de oaspeți ce se gudurau pe lângă el ca niște câini dând neobosiți din coadă. Nu își putea permite să facă o scenă, nu își putea permite să urle până îi sângera gâtul, nu își putea permite să se năpustească furios în zăpadă, plimbându-se agitat până i se potolea furia. Tot ce putea să facă era să umble prin casă și să spere că nu avea să îl oprească nimeni pentru a încerca să converseze cu el.

Nu conta că Eustace se înșela atât în privința Sophiei, cât și a viitorului ei, pentru că și dacă el ar fi fost cât se poate de dispus să o plimbe prin Londra oriunde ar fi dorit ea, Sophia nu avea să se afle la Londra. Și nu avea să se afle nici pe departe în preajma lui și categoric nu avea să fie fericită în acea situație. La fel cum nu avea să fie nici el.

O voce se strecură printre crăpăturile din mintea lui involburată de furie și încetini pasul în dreptul salonului de biliard. Cu mâna tremurându-i atât de tare încât de-abia reuși să prindă clanța, întredeschise ușa. Sophia era aplecată peste masa de biliard, explicându-i lui Francis Henning tehnica ei de lovire a bilelor. Vizavi de ei, Keating stătea sprijinit într-un tac, în vreme ce soția lui sporovăia cu Ivy Flanagan. James Flanagan era de cealaltă parte a lui Henning, dând și el sfaturi. Spre surprinderea lui, de față se afla și Lady Caroline, așezată

la fereastră cu o carte în poală și chicotind la ceea ce se vorbea.

O potențială mireasă, un netot recunoscut, un uci-gaș, fratele unui bancher și soția acestuia și două fete de la clubul Tantal. Atmosfera amuzată și destinsă din încăperea era aproape palpabilă. Ar fi vrut să li se alăture. În același timp, era destul de sigur că dacă ar fi pus piciorul înăuntru, zgâlțâit de fiara scârboasă ce se zbătea înnebunită să iasă la suprafață, ferestrele ar fi zburat în țândări și pur și simplu ar fi nimicit orice urmă din... afecțiunea relaxată ce plutea în aer. Însă dacă închidea ușa și mergea mai departe, știa că nu avea să mai regăsească momentul acela niciodată.

Iar în clipa aceea Sophia ridică privirea și îl văzu. Zâmbetul ei se adânci, luminându-i ochii verzi.

- Excelență. Slavă Domnului! Vino, te rog, și explică-i lui Francis cum se învârte bila. Vom face din el un jucător de biliard formidabil.

Adam trase adânc aer în piept, apoi o făcu din nou. Rămânând cu privirea ațintită asupra Sophiei, deschise larg ușa și păși înăuntru. Încăperea nu explodă, masa nu izbucni în flăcări, iar pereții nu se crăpăra.

Cu o expresie ușor schimbată, Sophia îi dădu tacul lui Henning și veni la el. Preț de o clipă prelungă îi scrută atent chipul, apoi își puse mâna pe brațul lui.

- Te-am auzit spunând mai devreme că ți-ai deranjat stomacul, anunță ea, trăgându-l pe jumătate la o fereastră. Pentru numele lui Dumnezeu. Ia o gură de aer proaspăt. De ce insistă bărbații să pară mereu atât de viteji?

- Pentru că așa și suntem, interveni Keating, trecând pe lângă ea pentru a deschide larg fereastra. Și dacă ai de gând să îți verși mațele, fă-o afară. Cât mai vitejește posibil, desigur.

Aerul rece îi inundă fața, iar Adam inspiră din nou adânc. În spatele lui auzi pe cineva smucind cordonul clopoțelului, apoi glasul lui Camille ceru să se servească

ceai de mentă, Udgell răspunzându-i pe o voce gravă. Discuția despre rolul matematicii în biliard fu reluată. Iar focul din măruntaiele lui începu să se potolească.

Sophia se așezase chiar lângă el pentru a participa la discuția despre pălării dintre Camille, Caroline și doamna Flanagan, însă după o clipă Adam îi simți mâna atinându-l ușor pe marginea jachetei.

- Ești bine? șopti ea aproape imperceptibil.

El încuviință din cap, înghițind o ultimă gură de aer rece și închizând fereastra înainte ca toți ceilalți aflați în încăpere să înghețe de frig. Ce avea de gând să facă în privința Sophiei? Habar nu avea, în afară de faptul că înțelesese că avea nevoie de ea în viața lui. Cumva, în ultimele câteva săptămâni, Sophia White devenise, cât se poate de surprinzător, singurul lui înger salvator. Nu putea să o piardă. Și cu siguranță nu în favoarea unui bărbat care nu avea decât să disprețuiască exact acele trăsături ale ei pe care el i le adora.

- Oliver, a sosit o scrisoare pentru tine, spuse Diane Warren, Lady Haybury, când soțul ei trecu pe lângă camera de zi.

Acesta se întoarse, oprindu-se în prag.

- De când îmi anunți tu corespondența? întrebă el, venind lângă ea. Îi dădu blând la o parte o șuviță de păr și o sărută pe obraz. Doar dacă nu cumva a fost un șiretlic ca să rămâi singură cu mine.

Ea chicoti.

- Eu rareori recurg la șiretlicuri. Cel puțin de o vreme încoace. Îi dădu scrisoarea. Sărută-mă înainte să o deschizi, fiindcă după vei fi prost dispus.

Fără a arunca măcar o privire misivei pe care o ținea între degete, Oliver își puse mâinile pe umerii ei și îi captură gura într-un sărut lent și adânc.

- Ai gust de căpșune, murmură el, sărutându-o din nou.

- Iar tu ai gust de păcat, replică ea pe același ton, zâmbind de sub gura lui. Aroma mea preferată.

Râzând scurt, Oliver se retrase de lângă ea și întoarse misiva pentru a vedea adresa. Zâmbetul îi dispăru instant.

- E de la Greaves, spuse el pe un ton sec și ridică ochii spre ea. Dar știai deja asta.

- Am recunoscut adresa.

Despături rapid hârtia și își aruncă privirea peste singura pagină a scrisorii. Apoi se lăsă să cadă într-un fotoliu.

- S-a întâmplat ceva cu Sophia? întrebă Diane, așezându-se lângă el. Știam eu că ar fi trebuit s-o împiedicăm să plece.

- Poate că pe ea am fi reușit s-o împiedicăm să plece, însă pare destul de convinsă că nu vom reuși să-l oprim pe Hennessy să-și ducă planurile la bun sfârșit.

O spuse pe un ton absent, parcurgând cu privirea rândurile scrisorii când începu să o recitească.

- Oliver?

În cele din urmă ridică ochii spre ea.

- Ascultă ce scrie. „Nu îmi datorezi nimic, însă constat că am nevoie de ajutor. Du-te în Cornwall și întâlnește-te cu vicarul de Gulval. Dacă descoperi că domnul Loines e un om acceptabil, sau cel puțin maleabil, lasă-l în pace. Dacă descoperi că nu e, anunță-mă deîndată. Îți cer asta nu pentru mine, ci pentru o persoană pe care o cunoaștem amândoi. După cum bine știi, e esențial să acționăm cât de repede. Știu care e miza ta în povestea asta și m-am gândit serios înainte de a-ți cere să intervii. Greaves.“

Diane studie expresia soțului ei preț de o clipă.

- Ți-aș sugera să-i spui să-și vadă de drum, dar am impresia că acest domn Loines este bărbatul despre care refuză Sophia să ne spună. Se încruntă. Nu-mi vine să cred că Hennessy și-a putut închipui că un vicar ar fi un soț potrivit pentru ea. Ridicându-se, luă scrisoarea din mâna lui Oliver și o reciti și ea. Care sunt șansele

ca Hennessy să fi ales pe cineva cu un caracter acceptabil pentru Sophia?

- Foarte mici. E un broscoi cu o părere mult prea bună despre sine.

Diane îi dădu încet misiva înapoi.

- Greaves susține că avem și noi o miză în toată treaba asta. După părerea ta, ar fi Hennessy capabil să închidă clubul? S-a mai întâmplat și înaintea ca unii să ne conteste, însă el e foarte bine înfipt în societate.

Oliver se ridică fără un cuvânt și veni lângă ea la feastră ce dădea spre grădina clubului. Chiar dacă tufele de trandafiri erau tunse, iar copacii golași, tot arăta primitoare. Iar Diane începea să simtă nevoia să ia o gură de aer proaspăt.

- Într-o luptă înverșunată, spuse Oliver coborând vocea, și ținând cont de prietenia lui cu primul ministru și de influența pe care o are asupra Camerei Lorzilor, da, cred că ar putea să ne forțeze să închidem clubul.

- Atunci cea mai înțeleaptă alegere ar fi să îl lăsăm să-și vadă de ale lui, comentă Diane. În fond, tot ce-și dorește e s-o știe pe Sophia dispărută de la club.

- Și i-a găsit un soț. Nu e ca și cum ne-ar porunci nouă să facem ceva, nici nu o aruncă în stradă, consimți lordul Haybury. Și, după cum zicea și Greaves, cu siguranță nu-i datorez nimic - în afară de un pumn în față, adică.

Diane deschisese clubul acela pentru a-și asigura propriul viitor. Pentru a obține un oarecare profit din patima bărbaților pentru jocurile de noroc, din cauza căreia îndurase atâtea greutăți. Fetele Tantal, cum începuseră membrii clubului să le numească, erau angajate, jucării frumoase al căror rol era de a-i ispiti pe cei cu bani și influență să calce pragul clubului și să își lase banii acolo. Nu era un cămin pentru femei fără perspective sau un refugiu pentru fetele scandaloase și compromise.

Sau cel puțin nu așa fusese inițial. Diane încuviință din cap, rămânând cu privirea ațintită asupra grădinii.

- Nu voi accepta ca Sophia să fie dată pe mâna cuiva nedemn de ea doar pentru a ne scuti pe noi de probleme.

Oliver își petrecu brațele pe după talia ei, lipind-o cu spatele de pieptul lui.

- Țin să te informez că n-am să-ți dau cadoul de Crăciun decât după ce mă întorc.

Răsucindu-se pe călcâie, Diane se întoarse spre el. Strecurându-și brațele peste umerii lui, se ridică pe vârful și îl sărută din nou.

- Dacă te vei trezi față în față cu ducele de Greaves, fă un efort să nu îl ucizi. Nu îmi doresc nicidecum să devin văduvă pentru a doua oară când te vor spânzura drept pedeapsă. M-am obișnuit să te am prin preajmă.

Simți când Oliver zâmbi sub gura ei.

- Și eu te iubesc, Diane.

Biserica din Hanlith fusese în mod evident construită cu gândul că ocazional avea să găzduiască un număr mai mare de persoane decât populația satului. Întreaga aripă, amplasată în unghi drept față de corpul principal al bisericii și vizibilă doar pentru sătenii aflați în primul rând de strane, se bucura de bănci mai confortabile, ocupate în momentul acela de ducele de Greaves și întreaga suită a acestuia.

Sophia era așezată la capătul unui rând din aripa rezervată aristocraților, având-o alături pe Camille. În fața lor, reverendul Gibbs nu își mai termina odată predica plicticoasă. Când intraseră în biserică unul câte unul, o găsiseră pe soția parohului, ce le fusese prezentată ca fiind pur și simplu doamna Gibbs, așteptând răbdătoare în picioare lângă acesta. Acum probabil era așezată undeva în corpul principal al bisericii, ascultându-și soțul predicând despre osânda păcătoșilor și sacrificiul celor virtuoși. Doamna Gibbs ce sacrificase, oare, se întrebă Sophia? Își găsisse fericirea alături de un bărbat care își petrecea timpul făcând morală și învățându-i pe alții cum

să-și trăiască viața? Era acesta un soț bun pentru ea? În tinerețe visase oare la o viață de romantism și aventură?

Aici cel puțin putea sta în fundul bisericii, reflectă Sophia.

Adam, aflat în primul rând, era nevoit să stea drept și să fie atent. Era ziua de Crăciun. Oricât de mult își dorise să petreacă acea sărbătoare pe o moșie grandioasă, acum o și îngrozea. Peste mai puțin de două săptămâni oaspeții aveau să înceapă să plece, întorcându-se acasă pentru a-și petrece și acolo cât de puțin timp înainte de a fi nevoiți, cel puțin aceia dintre ei care erau lorzi, să vină la Londra pentru sesiunea de iarnă a Parlamentului.

Ea se aștepta să fie nefericită, dar într-un fel gândul că Adam avea să se căsătorească și el era chiar mai greu de îndurat. Dacă tatăl ei s-ar fi obosit să o recunoască drept fiica lui, poate că situația ei ar fi fost mult diferită. Poate că nici atunci nu ar fi fost de nasul ei să se căsătorească cu un duce, însă măcar și-ar fi permis să viseze din când în când. Oamenii nu i-ar fi întors spatele de când se știa și ar fi putut ocazional să participe la câte un dîneu în înalta societate sau la câte o seară la teatru. Însă cum oricum nu l-ar fi putut avea pe Adam, poate că o viață mai acceptabilă nu ar fi contat prea mult, până la urmă.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Învățase cu mult timp în urmă că lumea nu se schimba doar pentru că așa și-ar fi dorit ea. Iar dacă i se frângea inima la simplul gând de a pleca de la Greaves Park, era pentru că își dorise ceva ce știa că nu ar fi putut avea. Chiar și așa, în acele câteva săptămâni i se întâmplase pentru prima dată de când se știa să-și dorească să se fi născut într-o altă conjunctură, să fi avut o situație diferită.

În cele din urmă predica se încheie, iar oaspeții de la Greaves Park începură să părăsească biserica pentru a se întoarce la mulțimea de vehicule ce îi așteptau. Când se dădu într-o parte, Lady Scoffield o călcă pe picior.

Femeia îi aruncă o privire, apoi se grăbi să îi întoarcă spatele – după care se opri.

– Scuză-mă, domnișoară White, spuse aceasta, răsucindu-se pe călcăie și zâmbindu-i. Te rog să mă ierți.

Sophia clipi surprinsă.

– Firește. Nu s-a întâmplat nimic.

– Mulțumesc, dragă. Și Crăciun Fericit.

– Crăciun Fericit și ție, doamna mea.

– Ce-a fost asta? întrebă Camille din spatele ei.

Sophia ridică din umeri.

– Habar nu am.

Nici măcar nu era prima dată când cineva din tagma de scorțoși a lui Lady Wallace o surprinsese. În ultimele două sau trei zile câteva dintre acele persoane o salutară. Phillip Jennering chiar se ridicase în picioare în dimineața precedentă, când Sophia intrase în salonul pentru micul dejun. Totul aducea suspect de mult cu ceva aranjat probabil de Adam. Iar fi cerut socoteală în această privință, însă avea impresia că nu ieșise nicidecum învingător din ultima lui confruntare cu Eustace, indiferent despre ce fusese vorba acolo.

Se întoarse la Greaves Park în trăsură soților Blackwood, însoțită de cei doi și de Lady Caroline Emery. La început prezența lui Lady Caroline în micul lor grup de proscriși îi stârnise bănuielile. Dar apoi Francis Henning îi împărtășise un zvon cum că aceasta ar fi avut o aventură cu un cântăreț de operă, iar Sophia începu să înțeleagă reticența cu care o trata crema aristocrației – mai ales odată ce deveni evident că Adam o prefera în detrimentul celorlalte fetișcane din parada de potențiale mirese.

Odată ajunsă înapoi la conac, se grăbi să urce în camera ei pentru a lua darurile împachetate în hârtie și a coborî cu ele în salon. Din câte îi explicase Milly, la Greaves Park schimbul de cadouri era ceva foarte informal, fiecare așezându-se unde voia și înmânând darurile destinatarilor lor fără o ordine sau logică anume.

Când puse piciorul în salon, îl găsi mișunând de oaspeți și servitori cu brațele încărcate de cadouri, învârtindu-se printre numeroasele cutii, panglici și suluri de hârtie albă. Sophia se opri în prag doar pentru a privi scena. Deci așa arăta Crăciunul în înalta societate.

Era o scenă plină de culoare și gălăgie, cu aerul încărcat de aroma ceaiului de mentă și a ciocolatei calde.

- Sophia!

Camille îi făcu semn cu mâna din mijlocul unui grup de scaune aduse dintr-o altă încăpere și așezate sub ferestrele mari de pe peretele estic.

Zâmbind, Sophia își croi drum prin mulțime, primind și returnând cu cel puțin o duzină mai multe urări de sărbători decât se așteptase. Selectând pachetul corect pentru fiecare dintre prietenii ei, înmână cadourile înainte de a se trânti într-un scaun orientat spre ei.

- Inițial aveam alte daruri pentru voi, dar mă gândesc că, undeva mai în aval, vreun pescar norocos va face pe cineva din familia sa foarte fericit cu un ac de cravată cu onix și o pereche de cercei albaștri.

Camille chicoti.

- Nu era cazul să ne iei nimic, Sophia. Și cu siguranță nu cadouri de schimb.

- Așa mi-am dorit eu. Și iertați-mi lipsa de îndemânare.

Camille dezlegă panglica și dădu la o parte hârtia.

- Oh, cât e de frumos! exclamă ea, ridicând fularul tricostat albastru cu alb. Tu l-ai făcut?

- Nu te arăta atât de surprinsă. Tricotatul e o modalitate grozavă de a-ți petrece serile la o școală cu internat.

Keating își deschise propriul pachet, dând la iveală albastrul mai închis, combinat cu verde, al fularului său.

- Bravo, Sophia, spuse el, aplecându-se în față pentru a o săruta pe obraz. Și e un cadou foarte util.

- Da, cel puțin un anotimp pe an, replică ea cu un zâmbet.

- Asta e pentru tine, domnișoară White.

Surprinsă, Sophia ridică privirea și o văzu pe Lady Stanley întinzându-i o cutiuță legată cu o frumoasă panglică roșie.

- Sunt... Mulțumesc.

Sophia îi aruncă lui Cammy o privire întrebătoare, încruntându-se ușor. Prietena ei ridică din umeri, ceea ce nu o ajută câtuși de puțin. Zâmbindu-i chinuit lui Lady Stanley, Sophia desfăcu panglica. În cutiuță se afla un evantai albastru foarte elegant, cu inserții de fildeș și decorat cu o pictură delicată reprezentând un porumbel alb.

- O, e minunat, spuse ea, ridicând ochii. Mulțumesc din suflet.

- Cu mare plăcere.

Femeia rămase în fața ei preț de încă o clipă, privind-o cu expresia cuiva care aștepta ceva. Stingherită, Sophia se forță din nou să zâmbească.

- Mă tem că eu nu am nici un dar pentru tine, doamna mea.

Lady Stanley zâmbi din nou, însă doar din vârful buzelor.

- Nici nu mă așteptam. Crăciun Fericit.

- Crăciun Fericit și ție, Lady Stanley.

Când aceasta se îndepărtă, Sophia se lăsă pe spate în scaun.

- Asta a fost... bizar.

- Ți-a mai adresat vreodată un cuvânt până acum? șopti Cammy cu o expresie nedumerită.

- De regulă doar insulte.

- Asta e o discuție pentru mai târziu, interveni Keating, scoțând din buzunar o cutiuță pe care i-o înmână lui Camille. Crăciun Fericit, iubita mea.

Aruncându-i soțului ei o privire pe care Sophia n-ar fi avut habar cum s-o interpreteze, Camille zâmbi și deschise cutia. Conținea un colier de perle năucitor de frumos și un set de cercei asortați.

- Oh, Keating, e minunat, șopti ea, întinzându-i lănișorul și aplecându-se în față ca el să i-l poată prinde la gât.

- Cum ești și tu.

Camille se trase pe marginea scaunului și își sărută soțul. Era teribil de scandalos să faci așa ceva în public, însă pe Sophia nu o deranja. Coborî privirea, studiindu-și evantaiul, până când cei doi se separară din nou. Era exact ceea ce își dorea și ea. Momentul acela, când pe lume nu mai exista nimeni în afară de acea unică persoană de importanță vitală.

- Poftim, Sophia.

La un semn al lui Camille, Keating luă din spatele scaunului său o cutie de pălării voluminoasă și i-o dădu Sophiei.

Ea o luă, dădu la o parte capacul și scoase o frumoasă pălărie de paie presărată pe margini cu o mână de flori de paie verzi și galbene și panglici în aceleași nuanțe.

- Arată ca întruchiparea primăverii, spuse Sophia și își îmbrățișă prietenii. Vă mulțumesc din suflet.

- Crăciun Fericit, răsună o altă voce, iar Sophia ridică din nou privirea.

De data aceasta era Eustace, Lady Wallace, iar Sophia se crispă.

- Crăciun fericit, doamna mea, răspunse ea circumspectă.

- Ți-am cumpărat un dar.

Ce ar fi putut fi, o viperă? se întrebă Sophia, însă luă obiectul împachetat frumos în hârtie albă. Cum Lady Wallace părea dornică să o privească deschizându-și darul, se grăbi să o facă - și dădu la iveală o superbă pereche de mănuși din piele de căprioară albă, brodate cu nasturi din perle.

- Doamna mea, e prea mult, protestă ea, ridicând din nou privirea.

- Doar o mică atenție, replică marchiza, apoi dispăru din nou în mulțime.

- Ai grijă să nu fie otrăvite, o sfătui Keating, coborând vocea.

- Și eu m-am gândit inițial la asta, răspunse Sophia, punând mânușile peste cutia de pălării.

În următoarele zece minute primi alte opt cadouri, toate de la persoane despre care știa că o disprețuiau. O cutie pentru inele din cositor, un colier cu un singur smarald verde pe un lăncișor de argint, încă un evantai, un manșon călduros de blană pentru mâinile ei, o vază de porțelan decorată în stil japonez, o pereche de cercei cu diamant, un portvizit de argint chiar gravat cu inițialele ei și un set de superbe cești albastre. Fiecare dintre acestea era mai scump decât și-ar fi putut permite ea și de fiecare dată persoana care îi oferi darul așteptă s-o vadă deschizându-l - și așteptă s-o audă scuzându-se că nu avea ce să-i ofere la rândul ei.

În mod evident noul plan al lui Lady Wallace era de a o ucide - sau cel puțin de-a o face să se simtă teribil de rușinată - sufocând-o cu generozitate. Nimeni altcineva nu primise la fel de multe daruri ca ea și nimeni altcineva nu avea parte de mai multă atenție. Era cu certitudine o modalitate nouă de a o tortura.

În cele din urmă Adam își croi drum de la celălalt capăt al încăperii până la grupul lor. În urma lui veneau Udgeel și doi lachei, majordomul cărând daruri nedesfăcute, iar lacheii saci și cutii de cadouri destinate în mod evident ducelui. Cadouri foarte sofisticate. Sophia coborî scurt privirea spre micul pachet de hârtie ce încă se odihnea lângă piciorul ei. Un dar nicidecum potrivit pentru un duce.

- Crăciun Fericit, domnul și doamna Blackwood, domnișoară White, spuse Adam alene, strângând mâna lui Keating și sărutând mâna lui Camille, apoi pe cea a Sophiei. Ei îi strânse degetele doar o fracțiune de secundă, apoi i le eliberă din nou. Vin încărcat de daruri. Sau, mai exact, vin însoțit de oameni încărcăți de daruri.

Udgell îi dădu un sac mare, pe care Adam îl puse la rândul lui în mâinile lui Keating. Din acesta Keating dădu la iveală un căpăstru de piele fin lucrat, cu cataramele îmbrăcate în argint scânteietor. În același timp, Keating îi făcu semn unui alt lacheu, care aduse o șa de vânătoare brodată cu argint pentru Adam.

- Evident ne-am gândit la același lucru, spuse acesta zâmbind.

- Foarte bine lucrată, comentă Adam, trecându-și mâna peste șa. Confectionată în Walsall?

- Nu m-aș fi oboșit să o aduc dacă nu ar fi fost așa, replică Keating sec. Încă nu suntem chit având în vedere tot ceea ce ai făcut pentru mine, însă cu asta ne apropiem puțin.

- Sunt dispus să accept asta. Adam luă un alt pachet și i-l înmână lui Camille. Iar asta e pentru tine, draga mea. Am încredere în bunul tău gust, în ciuda soțului pe care ți l-ai ales.

- Iar cu asta ne apropiem și mai mult de a fi chit, mârâi Keating.

Râzând, Camille deschise cutiuța și scoase o superbă agrafă cu perlă.

- Perle! E un cadou perfect.

- Keating a pomenit că-ți plac perlele și că ar merge orice în afară de un colier. Sper că asta ți se potrivește.

- Da. Cât se poate de bine.

Se ridică și îl sărută pe obraz.

Adam îi aruncă o privire Sophiei, apoi luă un alt pachet de la Udgell și i-l înmână.

- Și un mic dar pentru tine, domnișoară White. Crăciun fericit.

- Și ție, Excelență. Înainte să îi piară curajul, Sophia se întinse să ia și ultimul cadou și i-l dădu lui Adam. Și ceva pentru tine.

- Mulțumesc, spuse el, coborând vocea când luă darul.

Sophia se întrebă dacă nu cumva îi era teamă că avea să se dovedească a fi ceva care să trădeze legătura lor și dacă avea sau nu să deschidă cadoul din acest motiv. Dar apoi Adam desfăcu funda și dădu la o parte hârtia. Nuanțe de negru, gri și maro se întâlneau într-o împletitură complicată, încrucișându-se pe toată lungimea fularului. Aproape că-și rupsese degetele și chiorâse lucrând la acel fular, însă reușise să-l termine.

- Tu l-ai făcut, nu-i așa?

Sophia încuviință din cap, așteptând să audă chicoțe disprețuitoare de undeva din spatele ei, voci exclamând că firește că ea îl făcuse. Cum altfel s-ar fi explicat halul în care arăta? Însă tonul conversației nu se schimbă. Hm. Era cel puțin la fel de bizar ca numărul enorm de cadouri valoroase pe care le primise. Adam își drapă fularul în jurul umerilor.

- Mulțumesc. Îl voi prețui nespus.

Indiferent dacă intenționase sau nu să dea un sens ascuns acelor cuvinte, Sophia decise că ar fi fost o idee foarte proastă să încerce să citească printre rânduri în momentul acela. Prin urmare, străduindu-se să-și stăpânească tremurul de nerăbdare al mâinilor, deschise cutia pe care i-o dăduse Adam. Dând hârtia la o parte, scoase o frumoasă eșarfă verde cu galben care se asorta cu noua ei pălărie. O eșarfă.

- E o eșarfă, spuse el îndatoritor. Camille mi-a arătat pălăria și m-am gândit că ar fi drăguț să-ți dăruiesc ceva care să se asorteze cu ea.

O eșarfă. Din punctul de vedere al valorii, era probabil cel mai puțin costisitor dintre cadourile pe care le primise în ziua aceea. Din punctul de vedere al importanței nu ținea minte să fi pomenit vreodată de eșarfe în prezența lui, nici el întra ei. Cu alte cuvinte, nu însemna nimic pentru nici unul din ei. Desigur, și ea îi oferise tot un fular, însă cel puțin era unul pe care îl tricotase chiar ea.

- E foarte frumoasă, se trezi spunând. În fond, îi dăruise deja mai multe rochii și îi salvase viața. Ce naiba se așteptase să primească? O verighetă? Diamante? Acestea erau lucruri pe care nu avea să le primească niciodată de la ei, în primul rând pentru că urma să devină soția altcuiva și în al doilea rând pentru că nu era dispusă să se vândă.

Adam împinse ușor cu vârful piciorului grămada de daruri pe care Sophia le primise de la alții.

- Astea de unde sunt?

- De la Lady Wallace și Lady Hayforth și, oh, mulți alții. Au fost foarte generoși cu mine. Mă simt oribil că nu le-am cumpărat și eu ceva la rândul meu.

O expresie foarte întunecată apăru pentru o clipă pe chipul lui Adam, apoi se risipi. Arcui o sprânceană.

- Din ce anume să le cumperi ceva? Tot ce ți-ai adus cu tine a fost înghițit de apele râului, din câte țin minte, declară el pe un ton răsunător. Faptul că ai reușit să faci rost de materiale și să tricotezi un fular - îi aruncă o privire lui Keating, care încerca să îi arate ceva - să tricotezi trei fulare, e extrem de impresionant. La fel și îndemânarea cu care sunt lucrate.

Sophia nu știa sigur dacă Adam se străduia să le explice celorlalți circumstanțele ei sau să îi mulțumească puțin prea vehement pentru un fular tricatat, însă nu îi plăcea în mod deosebit nici una din variante.

- Îți mulțumesc încă o dată, Excelență, spuse ea, ridicându-se. Udgeell, mă ajuți te rog să îmi duc noile posesiuni în dormitor?

Majordomul se lăsă imediat pe vine și luă de pe podea un vraf de cadouri.

- Desigur, domnișoară Sophia.

Deși Cammy îi aruncă o privire nesigură, Sophia zâmbi și o sărută pe obraz.

- Rămâi la prânz?

- Așa cred.

- Atunci ne vedem puțin mai târziu.

Făcu o reverență adresată tuturor celor prezenți și ieși. Pe de o parte, se alesese cu o mulțime de daruri foarte scumpe, chiar dacă nepractice, pe care ar fi putut să le vândă pentru a-și mai pune ceva bani la bancă. Pe de altă parte, bărbatul pe care îl adora, bărbatul pe care abia aștepta să îl vadă în fiecare noapte și de care detesta să se despartă în fiecare dimineață îi oferise un dar cu doar puțin mai semnificativ decât o clanță.

Dacă și lui Lady Caroline îi dăruise ceva la fel de stupid ca o eșarfă, era gata să mănânce acel obiect. Era adevărat că nu îl putea avea și era adevărat că nu și-ar fi putut oferi nici măcar un simulacru de relație pe termen lung, însă Adam ar fi putut să găsească totuși ceva... ceva care să aibă o semnificație specială. Doar pentru ei doi. Chiar că i se oferise un Crăciun fericit.

- Chiar așa, Greaves? O eșarfă?

Adam înțepeni și se răsuci pe călcâie. Aubrey Burroughs stătea în picioare aproape în mijlocul încăperii, unde firește că nu avea cum să nu fie observat de toată lumea.

- Ești nemulțumit de ceasul de buzunar pe care l-ai primit, Burroughs? întrebă Adam. Cel mai probabil îți pot face rost de o eșarfă, dacă asta e ceea ce îți dorești.

- Ce vreau să spun de fapt e că nici c-ai fi putut să găsești un cadou mai potrivit pentru a demonstra cât de puțin te interesează fetișcana aceea. Nu ți se pare că eforturile tale sunt bătătoare la ochi?

Aubrey Burroughs era un om mort.

- Habar nu am la ce te referi. Iar ai băut?

- Recunosc, nu e genul cu care te încurci tu de obicei, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Greaves. Fetișcana aceea nu s-ar afla aici dacă n-ar fi amanta ta. Știm asta cu toții. Și atunci de ce te-ai mai oboșit să îi oferi un dar fără valoare și de prost gust? Schiță un gest în direcția lui Eustace, care afișa un zâmbet perfect neclintit pe chipul în rest impasibil. Sora ta și prietenii ei știu adevărul,

altfel nu ar fi potopit-o cu atâtea fleacuri frumoase. De ce nu te-ai oboșit să le spui și propriilor tăi prieteni, ca să știm să nu punem mâna? A fost cât pe ce să îmi încerc și eu norocul cu ea, să știi.

La naiba! În mod evident Adam căzuse într-o cursă pe care și-o săpase singur. Iar acum nu mai avea ce să facă. Însă știa Burroughs ceva concret sau cuvintele lui erau simplă fanfaronadă și cacialma? Bucuros acum că Sophia se retrăsese din salon, își păstră atitudinea destinsă, deși pe dinăuntru numai relaxat nu era.

- Și pe tine te-am invitat aici, Burroughs, și știm amândoi că n-am făcut-o cu un motiv ascuns. E o prietenă de-a mea, după cum ți-am mai spus. Așa cum ești și tu.

Sau fusese, în orice caz.

- Vezi? replică Burroughs, în mod evident jucând teatru de dragul celor care îl urmăreau fascinați. Cu cât te eschivezi mai tare, cu atât ne dorim mai mult să aflăm de ce o faci. Pe Lady Helena Brennan nu ne-ai ascuns-o, spre exemplu. Ba chiar ai luat-o cu tine la clubul Almack.

Eustace se ridică fulgerător în picioare.

- Haideți, domnilor. E Crăciunul. Smythe, adu șampanie pentru toată lumea.

Deci exista și o parte bună în obsesia surorii lui față de regulile buneicuviințe. Nu se așteptase să se alieze cu el, indiferent din ce motive.

- Și budinca de smochine, adăugă Adam, când lacheul se grăbi să părăsească încăperea.

- Te-am văzut, Greaves. Burroughs se așeză, punându-și un picior peste celălalt și instalându-se în fotoliu ca un gentleman desăvârșit. Te-ai întâlnit cu ea la prăvălia croitoresei - unde mă gândesc că i-ai comandat toate acele rochii elegante - și ai sărutat-o. Detest să bârfesc, însă nici nu văd o altă explicație pentru atenția pe care i-o acorzi.

- Ei, ei, interveni și Lassiter din celălalt capăt al încăperii. Lămurește-ne, fetișcana e sau nu amanta ta? Unii dintre noi au pus rămășaguri.

Toate privirile se îndreptară spre el. Ce ar fi putut să facă? Fusese văzut sărutând-o. În ochii înaltei societăți, exista o singură explicație atunci când un duce săruta o... orice ar fi fost Sophia. Se înțelesese cu ea să o protejeze și să aibă grijă de ea, primind în schimb favoruri sexuale exclusive. Un duce nu se îndrăgostea de o femeie pierdută, o bastardă zămislită cu o cameristă. Pe de altă parte, cel de-al nouălea duce de Greaves avusese într-adevăr o preferință pentru roșcate - și la fel avea și cel de-al zecelea. Dacă ar fi mărturisit că ținea la Sophia, s-ar fi făcut de răs.

- Dacă arată ca o rață, aruncă el furios, lăsându-i pe presupușii lui prieteni să încheie ei zicala.

- Greaves, șuieră amenințător Keating de undeva din apropierea lui.

Ignorându-l pe Blackwood, Adam schiță o plecăciune leneșă.

- Acum am să vă rog să mă scuzați o clipă. Trebuie să merg să consolez o pasăre rănită.

Blestemând în barbă, urcă furtunos scările și urmă traseul familiar ce ducea la camera Sophiei. Avea să fie furioasă. Însă nu avea să se întoarcă la Londra, oricum. Iar mica lui minciună avea s-o protejeze până pleca din Yorkshire, obligându-i pe toți cei prezenți să rămână politicoși față de ea. Nici un alt bărbat nu avea să-i mai facă avansuri, iar el avea să-și poată petrece timpul cu ea după pofta inimii.

Deschise ușa închisă fără a se mai obosi să bată.

- Sophia.

Ea ridică privirea din scaunul de la fereastră, ținând în mâini eșarfa pe care i-o dăruise.

- Nu ar fi trebuit să-mi dai asta, spuse Sophia.

Avea perfectă dreptate.

- Da, știu. A fost doar de fațadă. De fapt am un alt dar pentru tine.

- Voiam să spun că mi-ai salvat viața. Și mi-ai cumpărat toate rochiile acelea. E prea mult. Miji un ochi.

Și nu-i nevoie să porți fularul acela. Voiam doar să îți ofer... ceva. A fost o prostie.

- Nu a fost o prostie. L-ai făcut personal. Ți plimbă degetele peste fularul călduros încă atârându-i la gât. Cu mâinile tale și timpul tău. E cel mai frumos dar din câte am primit.

Expresia ei se îmbună puțin și îi oferi în cele din urmă un zâmbet strâmb.

- Nu prea te cred, dar te-ai exprimat foarte iscusit. Împunse aerul cu degetul în direcția lui. Și am fost nevoită să îl ascund de fiecare dată când veneai la mine. O vreme am crezut că voi fi nevoită să mă târăsc sub pat pentru a-l termina.

Înălțând o scurtă rugăciune în speranța că Sophia avea să se dovedească receptivă la argumentele lui în ciuda faptului că tocmai făcuse exact ceea ce îi ceruse ea să nu facă, scoase cutia dreptunghiulară pe care o ascunsese într-un buzunar interior. Spera că acel dar, oferit la început, avea să slăbească într-o oarecare măsură obiecțiile ei față de ceea ce trebuia să îi explice.

- Adevăratul tău cadou de Crăciun.

Împărțindu-și atenția între Adam și cutie, Sophia luă darul, atingându-i ușor degetele cu ale ei. Cu umerii ridicându-i-se și coborând în ritmul răsufării ei, deschise capacul. Lumina focului se reflectă în firele unui delicat colier de aur și făcu să scânteieze orbitor sutele de diamante minuscule montate pe toată lungimea lanțișoarelor răsucite și împletite. Bijuteria arăta absurd de delicată și era foarte posibil ca bijutierul ce o crease să nu-și mai revină niciodată după o asemenea capodoperă, însă asimetria superbă a colierului îi amintea de Sophia.

- Ți place? întrebă Adam după o clipă, când Sophia rămase încremenită în tăcere.

- E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, șopti ea, ridicându-l și lăsându-l să i se scurgă printre degete.

- A fost făcut anume pentru tine.

Sophia ridică ochii spre el, o lacrimă alunecându-i pe obraz.

- Îți mulțumesc. Sincer, Adam. Dar știi că nu pot să-l accept. Nu aș putea să-l port niciodată fără ca lumea să mă întrebe de unde îl am. Și fără ca... soțul meu să mă întrebe cum am ajuns să primesc un asemenea dar.

Adam inspiră chinuit. Sosise momentul critic, era conștient. Și în viața lui nu se simțise mai neliniștit decât în clipa aceea.

- Ba poți să îl accepți, știi bine.

- Firește că nu pot. Și mi-ar fi prea drag ca să-l vând, așa cum intenționez să fac cu toate fleacurile acelea.

Arătă spre grămada de daruri de pe pat. Cele pe care le primise, fără îndoială, la inițiativa lui Eustace.

Adam îi luă mâna.

- De ce vrei să-ți faci viața atât de dificilă când eu aș putea să ți-o fac atât de ușoară? Cel puțin pentru următoarele câteva săptămâni. Nu trăiești într-un basm, Sophia. Trăiești în lumea adevărată. Ți-aș putea asigura un confort desăvârșit. Ți-ai dorit o vacanță fericită. În mod cert ți-o pot oferi, indiferent cine altcineva s-ar afla aici și din ce motiv.

Sophia pâlise, însă cel puțin părea să asculte. Trebuia să înțeleagă. Era esențial pentru el ca ea să înțeleagă.

- Știu că te-ai zbatut pentru tot ceea ce ai. Și te felicit pentru asta. Însă nu mai e nevoie să te zbați. Nu aici. Dacă aș putea, ți-aș oferi o casă și servitori și bijuterii în fiecare zi a săptămânii. Refuzi să accepți așa ceva de la mine, știu. Dar acceptă acest colier și acceptă ceea ce îți pot oferi. Pentru numele lui Dumnezeu, ai putea să-l ascunzi de soțul tău și ți-ar asigura banii necesari pentru a fugi de el dacă ai simți vreodată nevoia. Și ai putea să fugi la mine. Ba chiar, dacă ai fugi după un an sau doi, cum ar putea Hennessy să arunce fuga ta în cărucia clubului? Mai ales dacă habar nu ar avea unde ești.

- Însă tu ai fi căsătorit.

- Și tu la fel. Nu îmi pasă.

Lacrimile încetaseră. Sophia se întoarse să își arunce privirea pe fereastră, urmărind ninsoarea ce începuse să cadă lent și leneș când se întorseseră de la biserică. Adam deja îi memorase profilul, însă nu credea că s-ar fi săturat vreodată să o privească.

În cele din urmă Sophia își aținti din nou privirea asupra lui, cu o expresie extrem de serioasă în ochii ei verde deschis atât de intenși și de profunzi.

- Pot să mă gândesc? șopti ea.

Adam se posomorî.

- La ce naiba ai putea să te gândești? Ți ofer lumea întreagă.

- O lume imensă și foarte diferită de cea pe care o cunosc eu. Aș vrea să reflectez, replică ea, o urmă de culoare reapărându-i în obraji. Lasă-mi cel puțin până la prânz, bine?

Dacă îi lăsa chiar și un minut, era posibil să îl refuze. Însă dacă insista, categoric avea să îl refuze. Descleștându-și fălcile, încuviință din cap.

- Până la ora unu.

Pentru a sublinia tot ceea ce presupunea oferta lui, luă colierul și se ridică pentru a i-l prinde la gât. Apoi se mută în fața ei și îi captură gura într-un sărut profund și fierbinte.

Sophia își strecură mâinile în jurul umerilor lui și se cufundă în îmbrățișarea lui. Cum ar fi putut să nu îi accepte oferta, când alternativa ar fi însemnat să își petreacă tot restul vieții alături de un bărbat care nu ar fi apreciat niciodată cine era ea cu adevărat? Care ar fi ținut-o prizonieră într-un sat minuscul și i-ar fi aruncat în cârcă mormane peste mormane de reproșuri, până s-ar fi frânt sub greutatea lor? Iar odată ce ar fi fugit din Cornwall pentru a se întoarse la Londra, nu ar mai fi plecat niciodată de lângă el. Iar el nu ar mai fi fost nevoit niciodată să se lipsească de seninătatea și fericirea pe care i-o oferea ea.

Adam se desprinsese din sărut.

- Până la ora unu, repetă el apăsător. Gândește-te la tot, Sophia. La tot ceea ce îți voi oferi.

Ea încuviință din cap, coborând cu degetele pe obrazul lui.

- Așa voi face.

capitolul 15

Sophia îl privi pe Adam ieșind din camera ei. Apoi se duse să tragă cordonul clopoțelului pentru a o chema pe Milly.

Imediat după aceea ridică mâinile pentru a-și da jos superbul colier și a-l pune cu grijă în cutiuța căptușită cu catifea. Fu la fel de atentă să își concentreze întreaga atenție pe momentul prezent și pe ceea ce avea de făcut. Drumul până la șifonier. Pălăria hidoasă pe care o aruncă pe podea. Cutia pentru pălării pe care o duse la pat. Cadourile elegante, oferite ca insulte, care încăpeau în aceasta.

Adam nu îi oferise nimic în afară de alte câteva săptămâni în care să se bucure de ceea ce își dorea deja - persoana lui. Nu făcuse decât să pună un preț pe prezența ei, transformând-o într-un obiect. Apoi înrăutățise și mai mult situația sugerând o modalitate prin care s-ar fi putut sustrage sortii ei, când știa amândoi că nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Sau cel puțin s-ar fi așteptat ca Adam să știe atâta lucru despre ea.

Consimțise să devină soția domnului Loines pentru a salva clubul Tantal. Și atunci ce ar fi făcut-o să fugă de lângă el imediat ce ar fi considerat că ar fi putut să o facă, când o astfel de faptă ar fi fost dezonorantă pentru soțul ei, pentru ea însăși și pentru femeia cu care se va fi căsătorit Adam între timp? Nici măcar nu-i sugerase să încerce să-și recapete libertatea, ci doar să renunțe la obligațiile unei femei căsătorite pentru a și le asuma pe cele ale unei amante.

Și preț de o clipă crudă, oribilă, chiar fusese tentată să accepte.

- Nu, nu, nu, murmură acum pentru sine. Indiferent ce ar fi crezut oamenii despre ea, indiferent ce stigmat ar fi aruncat asupra ei încă de la naștere, intenționa să facă ceea ce era corect. Chiar dacă avea să-i frângă inima.

Dând din nou ochii cu Adam nu ar fi făcut decât să se supună unei dureri zdrobitoare. Da, era dezamăgită de el, însă cu siguranță îi înțelegea dilema și frustrările. Le simțea și ea. Dacă el nu era în stare să ia decizia corectă, însă dificilă, de a-i întoarce spatele, avea s-o facă ea pentru amândoi. Era mai bine să își împlante pumnalul în piept dintr-o singură mișcare și să știe că terminase cu așteptarea.

Ușa camerei se deschise din nou.

- I-a plăcut fularul Excelenței Sale? întrebă Milly, apoi se opri. Pe neașteptate, închise ușa în urma ei și o zăvorî. Ce s-a întâmplat, draga mea? Ești palidă ca moartea!

Era și firec, pentru că se simțea moartă.

- Trebuie să-ți cer două favoruri foarte mari, Milly, spuse Sophia, surprinsă să constate că vocea nu îi tremura deloc.

- Firește. De ce ai nevoie?

Rapiditatea răspunsului ei aproape o făcu să-și piardă cumpătul și să izbucnească în lacrimi. Se chinui să își recapete calmul.

- Am nevoie să îi ceri discret lui Evans să mi-o înșeuze pe Copper și să mă conducă la Hanlith și am nevoie să îl rogi pe Udgers să se asigure că Excelența Sa nu va observa plecarea mea cel puțin până la ora unu.

Chipul chelăresei luă o expresie foarte alarmată.

- Pot... pot să fac asta. Dar ce s-a întâmplat? Cumva te-ai certat cu Excelența Sa? Doar nu e ceva atât de grav încât să trebuiască să fugi pe furiș.

- Ba e chiar atât de grav. Goli în palmă conținutul săculețului ei și constată că nu mai avea decât câțiva bănuți. O liră și doi șilingi. Nu îi ajungeau să-și plătească

drumul până în Cornwall și să-și cumpere de mâncare pe drum. La naiba! Am nevoie și să o cauți pe Camille Blackwood și s-o rogi să îmi împrumute cinci lire. Spune-i că am să i-i dau înapoi, însă trebuie să trimit pe cineva în sat să cumpere ceva.

Milly încuviință din cap, deși începuse să își frângă mâinile.

- Să o chem aici sus?

Sophia fu încercată de o tresărire de alarmă. Ar fi preferat de departe să și-i amintească pe Camille și Keating zâbind aplecați asupra cadourilor de Crăciun în loc s-o știe pe Camille urmărind-o cu privirea în ultimele ei clipe înainte de a pleca spre Cornwall și o viață de nefericire profundă.

- Nu. Nu trebuie să știe nimeni.

- Oh, vai de mine. Prea bine.

- Și te rog să te grăbești.

- Vai de mine. Vai de mine.

Chelăreasa ieși în grabă din dormitor, iar Sophia încuie din nou ușa. Ceasul de pe polița căminului arăta aproape ora unsprezece, iar trăsura de poștă pleca din Hanlith la doisprezece. Avea să ajungă în Cornwall în patru zile. Odată acolo, avea să îl caute pe vicar și să îl informeze că nu avea nici un rost să mai amâne nunta până în cincisprezece ianuarie. După care orice ispită sau speranță de a fugi putea să se ofilească și să moară.

Se dezbracă rapid de eleganta ei rochie gri și își luă în schimb rochia de călătorie din muselină albastră. Perechea de ghete noi și-o puse într-un sac; odată ajunsă în Hanlith avea să-i dea înapoi lui Evans cizmele pe care i le împrumutase acesta. Ezită în fața vechiului palton cu capă al lui Adam. Propriul ei palton fusese distrus și nu-l înlocuise. În cele din urmă îmbracă haina lui Adam. Avea nevoie de ea, prin urmare avea să și-o ia. Restul rochiilor pe care nu le ceruse le lăsă în șifonier. Nu voia să-i explice vicarului cum se alesese cu ele.

Într-un sfârșit se întoarse la masa de scris. Îi promisese lui Adam un răspuns definitiv, chiar dacă nu și o explicație, și se ținu de cuvânt. Termină cât ai clipi și împătură misiva, trecu numele lui la destinatar, după care o sigilă cu ceară. La sfârșit o puse sub cutia dreptunghiulară din mijlocul patului, unde era sigură că Adam avea să o observe.

Când se întoarse Milly, o găsi gata de plecare, ținând într-o mână vechea cutie pentru pălării, grea și ticsită cu lucrușoarele ei, iar în cealaltă cutia în care se afla noua ei pălărie de primăvară. Bănuții se aflau în buzunarul paltonului. Cu lacrimi în ochi, chelăreasa îi întinse cincii lire, pe care Sophia le puse lângă propriii bani.

- Ești sigură de asta? întrebă Milly, ștergându-se la ochi. Vrei să pleci? Credeam că n-ai de ajuns în Cornwall decât după începutul noului an.

Ea nu și-ar fi dorit să plece niciodată; tocmai de aceea trebuia să o facă.

- Sunt sigură. N-are nici un rost să aștept să se înrăutățească vremea.

- Atunci du-te pe scările din dos. Udgeell și restul servitorilor s-au strâns în salon să cânte colinde pentru Excelența Sa și oaspeții acestuia.

Aproape detesta să rateze acel moment - însă avea oricum să rateze toate celelalte experiențe pe care i le-ar fi putut oferi locul acela. Însoțită de Milly, coborî în grabă scările de serviciu și traversă bucătăria, unde doamna Beasel avu grijă să le ignore prezența. Evans aștepta cu propriul cal și Copper pregătiți de drum, iar Sophia îi dădu ambele cutii de pălării înainte de a se răsuci pe călcâie pentru a o prinde pe Milly într-o îmbrățișare strânsă.

- Du-te și alătură-te corului, ca să nu fi învinovățită că m-ai ajutat să plec.

Milly se frecă din nou la ochi.

- O să-mi fie dor de tine, copilă. Ai adus puțină căldură în casa asta rece.

- Și mie o să-mi fie dor de tine, Milly, replică Sophia, refuzând în continuare să plângă.

Nu încă. Nu până nu se vedea plecată cu bine.

Evans o ajută să urce în șa și ocoliră casa prin spatele grajdurilor ca nu cumva să fie văzuți. Ninsoarea se întetise, însă Sophia se mulțumi să își tragă mai zdravăn pe cap pălăria împrumutată, iar în rest ignoră vremea rea.

În douăzeci de minute ajunseră la Hanlith, iar Evans opri în fața hanului Gura Păstrăvului. Trăsura de poștă sosise deja, așteptând să i se schimbe caii. Grăjdarul o ajută să coboare, iar Sophia îl îmbrățișă și pe el.

- Iar asta e pentru Udgell, spuse ea, trântindu-i un sărut pe obraz.

- Îmi pare rău că plecați, domnișoară Sophia, spuse Evans posomorât, dându-i cele două cutii de pălării.

- Și mie îmi pare rău că plec. Puse jos una din cutii pentru a-l prinde de mânecă. Nu știu cum să fac ca Greaves să nu afle că m-ai ajutat. Dacă te va da afară, du-te la clubul Tantal din Londra. Îți jur că acolo îți vei găsi de lucru la grajduri dacă vei avea nevoie.

Evans încuviință din cap, apoi își dădu jos pălăria, așteptând până Sophia se așeză pe o bancă pentru a-și scoate cizmele și pălăria pe care voia să i le dea înapoi. Odată ce o văzu încălțată cu propriile ghete, se duse înapoi la cai.

- Mult noroc, domnișoară Sophia.

- Și ție, Evans.

Spunând acestea intră în hanul cald și aglomerat și își cumpără un loc în trăsura de poștă ce mergea tocmai până în sudul comitatului Cornwall. Cincisprezece minute mai târziu era așezată pe bancheta orientată cu spatele spre direcția de mers, lângă o bunică și vizavi de parohul Gibbs și soția acestuia, care călătoreau spre sud cu destinația Rotherham. Ironia sorții care i-i dăduse drept însoțitori de drum i s-ar fi părut amuzantă în alte circumstanțe, însă acum îi părea primul dintr-o serie de semne ce-i anunțau osânda veșnică.

Cum domnul Gibbs se lansă imediat într-un discurs moralizator despre păcat și despre căutarea mântuirii prin fapte bune, Sophia își aținti privirea pe geamul trăsurii. Cel puțin își oferise un ultim sărut cu Adam. Și avea să și-l amintească pentru totdeauna, fiindcă nu avea să îl mai vadă sau să îl mai atingă vreodată.

Singurii servitori care nu păreau să fie prezenți la acel recital de colinde neașteptat erau cei de la grajduri și o parte dintre cei de la bucătărie. Adam nu avusese habar că Udgell știa să cânte, însă majordomul avea o voce de bas surprinzător de plăcută. Cât despre ceea ce-i determinase pe servitorii lui să le ofere acea serenadă oaspeților lui destul de amuzați de spectacol, bănuia cam ce era la mijloc; toată lumea din casă păruse mai... în-suflețită de când sosise Sophia. La drept vorbind, ar fi trebuit să fie și ea de față, fiindcă în mod cert i-ar fi făcut plăcere acea scenă. Însă conform ceasului lui de buzunar, mai avea de așteptat douăzeci de minute. Încă nu-i era clar la ce anume reflecta, în afară de lovitura pe care avea să o încaseze propria ei mândrie. Însă Sophia era o fire practică și avea să-și dea seama că planul lui era singurul care merita urmat.

Simți canapeaua lăsându-se lângă el.

- Ești un ticălos, murmură Keating, rămânând cu privirea ațintită asupra corului de servitori.

Minunat.

- Sophia știe ce îi pot asigura. Și știe că în mod cert îi pot oferi o viață mai plăcută decât cea de care va avea parte alături de reverendul Loines.

- În afară de faptul că nu știi nimic despre acest pastor, Sophia a avut un motiv întemeiat pentru a accepta să se căsătorească cu el.

- Da, ei bine, trebuie să înceapă să se preocupe mai mult de propriul bine.

- Atunci unde naiba e? N-ar trebui să-ți stea în poală și să-ți bage struguri în gură dacă a acceptat propunerea ta?

Într-un sfârșit Adam îi aruncă o privire piezișă prietenului său.

- Mi-a cerut timp să reflecteze. Am să cobor cu ea în câteva minute.

Iar atunci nu avea să mai fie nevoit să își ascundă interesul. Avea să-i poată zâmbi în fața tuturor, fiindcă Sophia avea să ocupe un loc orânduit în lumea lui atât de bine orânduită. Iar odată ce îi cerea mâna lui Lady Caroline, nici măcar nu avea să fie nevoit să își explice afecțiunea față de Sophia. În fond, astfel de lucruri erau tolerate cu înțelegere în lumea lor.

- Reflectează la asta? repetă Keating, încrețindu-și fruntea într-o expresie încruntată. Înseamnă că încă nu a acceptat nimic, în ciuda a ceea ce le-ai spus tuturor celor de față. M-am înșelat; nu ești un ticălos.

- Mulțumesc că ți-ai dat seama de asta.

- Ești un mișel.

Și acest apelativ îl mai auzise, însă nu în ultima vreme. Conversația începea să devină iritantă.

- I-am pus totul pe tavă, Keating. Și îi rămâne libertatea de a se căsători cu blestematul acela de vicar. Cel puțin atât cât să-și îndeplinească obligațiile.

- Ca bărbat căsătorit, găsesc afirmațiile tale deosebit de ofensatoare.

- Nu încerc să te conving.

Keating clătină din cap.

- Pornești de la premisa că își dorește și ea același lucru pe care ți-l dorești și tu.

Habar nu avea de când se credea Adam atât de expert.

- Firește că da. Îți închipui chiar și pentru o clipă că m-aș purta urât cu ea?

Blackwood continuă să îl studieze.

- Ai insultat-o și o faci în continuare. Însă n-ai decât să crezi ce vrei. Și mă întreb dacă ți-ai dat seama că ți-ai insultat și potențiala viitoare soție. Sper sincer că aceasta nu va decide că nu merită să devină soția unui monstru nici măcar în schimbul averii cu care s-ar alege de pe urma căsătoriei.

- Înseamnă că nu știi chiar atât de multe despre femei cum crezi.

Cu răsuflarea întretăiată, servitorii intonară ultimele acorduri ale imnului *Adeste Fideles*, iar Adam se ridică în picioare, aplaudând. O fracțiune de secundă mai târziu oaspeții se ridicară și ei să îi țină isonul. Servitorii făcură o plecăciune, apoi, la un semn din cap al lui Udgersell, se împrăștiară să-și vadă de treburile lor.

- Ce cred e că, la drept vorbind, nu vreau să te mai văd în ochi.

Keating se ridică și porni cu pași mari să i se alătore din nou soției sale.

Ei, dar nu era caraghios? Keating Blackwood, care la un moment dat omorâse un om, soțul iubitei sale, nu voia să mai aibă nimic de-a face cu el. Adam cunoștea firea umană. Știa cum să le găsească slăbiciunile și de regulă știa exact ce ar fi făcut cineva într-o anumită situație. Știa ce avea să facă Sophia. Avea nevoie de ea în viața lui, iar ea nu avea să-l refuze.

- Excelență, spuse Udgersell, apropiindu-se de el. Ați cerut să fiți informat în privința unei anumite scrisori.

Majordomul îi întinse tăvița, pe care se afla o singură coală de hârtie împăturată.

Cel puțin Oliver încă știa să își aleagă perfect momentul în tot ceea ce făcea. Încuviințând din cap, Adam luă hârtia și se retrase în camera lui de lucru. Când rupse sigiliul de ceară și despăturii coala, închise ochii. Știa că reverendul Loines avea să se dovedească nepotrivit pentru Sophia fiindcă altfel tatăl ei nu i l-ar fi ales drept soț.

Dar dacă Hennessy își găsisse o picătură de bunătate în adâncul sufletului? Dacă domnul Loines era un tânăr cât se poate de înțelegător și bun la suflet care avea s-o accepte pe Sophia fără să pună întrebări? Era oare un monstru, o ființă malefică, dacă spera că nu astfel stăteau lucrurile? Dacă își dorea să fi judecat corect situația și își dorea ca Sophia să accepte că găsisse singura soluție rezonabilă pentru dificultățile lor?

Deschise din nou ochii.

- „Greaves“, citi cu voce tare, amintindu-și în ultimul moment să fie surprins și recunoscător că Oliver făcuse totuși efortul de a-l ajuta. „Am vorbit cu reverendul Loines în dimineața aceasta. E un om educat, se exprimă frumos și s-a arătat nerăbdător să se căsătorească.“

Acele cuvinte îl făcură să se poticnească pentru o clipă. Deja reușise să se convingă, tot încercând să și-l închipuie pe vicar, că acesta era o maimuță băloasă cu gura în permanență deschisă, cu mâini umede și ochi bulbucați. Mijind propriii ochi, reluă lectura scrisorii.

- „La drept vorbind, am impresia că el vede în căsătoria cu Sophia și în efortul de a o readuce pe calea cea dreaptă însăși împlinirea menirii sale ca om al bisericii“, continua Haybury, iar consternarea lui Adam începu să se transforme în furie. „Dacă ar ocupa o poziție cu mai multă autoritate, laș considera periculos, și nu doar îngust la minte și cu o oarecare tendință spre cruzime. Habar nu am de ce te-ai implicat în asta, Greaves, însă din câte am reușit eu să descifrez, Hennessy se folosește de clubul Tantal drept ostatic în acest impas. Ceea ce mă cam înfurie. Fă ceva să rezolvi situația, altfel o voi face eu. Intenționez să rămân în Cornwall până pe cincisprezece ianuarie. Haybury.“

Adam se lăsă pe spate în scaun. Zeloții inteligenți erau cei cu adevărat periculoși și se întrebă de cât de multe reproșuri subtile și critici avea să fie nevoie pentru a o convinge pe Sophia că merita să fie călcată în picioare de cei mai buni decât ea. Își putea asuma chiar și riscul

de a o lăsa să rămână în compania lui Loines timp de circa un an, cât ar fi durat să își îndeplinească promisiunea făcută lui Hennessy?

Mai importantă era întrebarea dacă putea el să îndure să o știe departe de el timp de un an. Își scoase ceasul de buzunar și îl deschise. Mai erau cinci minute până la ora unu - așteptase suficient.

Ușa Sophiei era închisă, iar de data aceasta Adam bătu.

Tăcere.

- Sophia, spuse el și deschise ușa.

Rochia gri pe care o purtase mai devreme zăcea pe podea, iar privirea lui se îndreptă automat spre pat. Nu era nici acolo, însă. Pălăria ei pe jumătate înecată era tot pe jos, însă mai mult îi atrase atenția cutia de bijuterii pe care o observă în mijlocul cuverturii groase ce îi acoperea patul.

Un fior rece îi urcă pe șira spinării, iar de acolo până în vârful degetelor când luă cutiuța și o deschise. Noul ei colier se afla înăuntru. Punând-o din nou deoparte, luptându-se cu răceala ce începuse acum să i se strecoare în piept, se concentrează pe misiva împăturată aflată sub cutie.

Era adresată „Adam“ la exterior, ceea ce părea să indice o oarecare afecțiune, cel puțin. În același timp, undeva în fundul minții știa că dacă veștile ar fi fost cu adevărat bune, Sophia s-ar fi aflat în camera ei să i le dea personal, în loc să stea ascunsă pe undeva până îi citea misiva.

Adam rupse sigiliul și despături bilețelul. „Răspunsul meu este nu“, citi. „Îmi cunosc datoria și țin la prietenii mele, chiar dacă tu nu. Sophia.“

Preț de o clipă ce i se păru nesfârșită, Adam rămase nemișcat, studiind rotunjimile atent exersate ale literelor și rotocolul elegant al S-ului din numele ei. Sensul cuvintelor ei se strecură în el ca un val de răceală

și disperare. El îi pusese totul pe tavă, iar ea îl refuzase și fugise să se ascundă undeva.

Așadar. Unde fugise? În general prefera sera de portocali și biblioteca, însă dacă voia să evite să dea ochii cu el era posibil să fi mers pe furiș să-i caute pe soții Blackwood. Dacă așa stăteau lucrurile, avea să fie nevoit să îl înfrunte totuși pe Keating. Nimeni nu avea să-l țină departe de Sophia. Trebuia să o convingă, pentru că nu-și putea închipui cum ar fi fost să-și trăiască restul vieții fără ea.

Indesându-și în buzunar și bilețelul și colierul, ieși din nou din cameră. Cea mai mare parte a oaspeților lui erau la masa de prânz, însă după ce aruncă o privire în salonul de servit masa și se convinse că Sophia nu se afla acolo, nu se mai gândi deloc la ei. Nici Keating, nici Camille nu erau prezenți, ceea ce însemna că probabil avusese dreptate, iar Sophia se baricadase undeva cu ei.

Următoarea lui oprire fu sera de portocali, însă o găsi pustie. În bibliotecă sforăia lordul Hayforth, instalat într-un fotoliu, ceea ce însemna că Sophia nu se afla pe nicăieri prin preajmă. Începu să fie cuprins de agitație. Fusese al naibii de răbdător cu întreaga tărășenie, însă faptul că era nevoit să scormonească prin ditamai conacul, ba încă în ziua de Crăciun, nu avea nicidecum darul de a-l bine dispune. Și, oricum, Sophiei nu-i stătea în fire să se ascundă.

Ușa dormitorului soților Blackwood era parțial deschisă, iar Adam aruncă o privire înăuntru. Keating închise un geamantan și îl duse la ușă, în timp ce Camille își împături una dintre rochiile și o lăsă să cadă într-o altă valiză.

- Unde mergeți? vru Adam să știe, deschizând complet ușa.

- Plecăm, răspunse Keating.

- Keating. Nu sări la bătaie, spuse Camille distrată, deschizând un sertar și scoțând un alt articol de îmbrăcăminte.

Iritarea lui Adam se intensifică.

- M-a refuzat, în caz că vreți să știți.

- Firește că te-a refuzat, idiotule.

Keating nu veni spre el, însă nici nu se retrase. Adam, însă, înțelegând că, în mod evident, făcuse o greșeală în felul în care o abordase pe Sophia, decise să închidă ochii la acea insultă.

- A trecut pe la voi?

Camille ridică privirea când Keating nu spuse nimic.

- Nu. Dar dacă ai făcut-o să plângă, Excelență, am să-i spun soțului meu să te snopească în bătaie.

Și el care îi invitase tocmai pentru a nu fi depășit numeric de lingăi și coate-goale.

- De fapt mi-a lăsat un bilețel, spuse Adam posomorât. Am tot căutat-o, dar n-am reușit să dau de ea nicăieri.

- Dacă te-a refuzat, atunci poate ar trebui s-o lași în pace, Greaves.

Înclinându-și capul spre Keating, Adam făcu lent un pas în față.

- Nu vreau s-o las în pace. Am informații suplimentare despre vicarul ei pe care trebuie să le afle și ea. Și m-am săturat până peste cap să mârâi la mine. Fă-o din nou. Te provoc.

- Oh, Doamne! Intervenind rapid, Camille aruncă deoparte hainele din brațele ei și se puse între Adam și soțul ei. Încetați. Iar tu, spuse, îndreptând un deget spre Adam, du-te și caută în bibliotecă sau în sera de portocali. Acolo îi place să se retragă.

- Am căutat deja.

În mod evident soții Blackwood chiar nu aveau habar unde se afla Sophia. Brusc înțelese într-o cu totul altă lumină ce căuta vechea pălărie boțită pe podeaua

dormitorului ei. Acea pălărie se aflase într-o cutie pentru pălării. Blestemând, se răsuci pe călcâie și porni furios înapoi spre camera goală. Cutia de pălării dispăruse. La fel și darurile pe care le primise, cu excepția notabilă a colierului. Rochia ei albastră lipsea și ea, la fel și cizmele împrumutate de la grăjdar și vechiul lui palton.

- Ce faci? întrebă Keating din prag.

Adam, ocupat să scormonească prin șifonierul Sophiei, se ridică.

- A dispărut.

- Ei bine, categoric nu e în șifonier. Ce...?

- Nu, se răsti Adam, întorcându-se din nou și trecând valvârtej pe lângă Blackwood. A plecat. Spre blestematul de Cornwall. Udgell!

Majordomul apăru aproape imediat.

- Da, Excelență?

- Tu știi tot ce mișcă în casa asta. Spune-mi ce știi de domnișoara White.

- Nu înțeleg, Excelență.

Înceștându-și fălcile, Adam se apropie de el.

- M-ai auzit. Când a părăsit Sophia White această casă? Răspunde-mi acum, altfel vă dau afară pe toți cei implicați. Pe absolut toți cei implicați.

Un mușchi de sub ochiul stâng al majordomului tresări vizibil.

- De dragul clarității, Excelență, asta înseamnă că dacă aș ști într-adevăr ceva și v-aș împărtăși informația, nimeni nu ar fi în pericol de a fi dat afară?

Sophia l-ar fi ucis dacă și-ar fi concediat vreun servitor din cauza ei. Și oricât ar fi fost de furios, oricât de mici ar fi fost șansele lui de a o mai vedea măcar vreodată, nu se simțea pregătit să mai adauge o cărămidă la zidul pe care el și circumstanțele îl ridicaseră între ei.

- Da, asta înseamnă, răspunse el înțepat. Dacă îmi spui imediat.

- Domnișoara Sophia a părăsit Greaves Park azi-dimineață în jurul orei unsprezece. S-a dus călare până

la Hanlith, iar de acolo s-a îmbarcat în trăsura de poștă cu destinația spre sud, care a plecat la amiază.

O durere tăioasă, mușcătoare i se stârni fulgerător în piept, ca și cum l-ar fi înjunghiat cineva. Sophia plecase cu adevărat. Plecase fără a-i spune absolut nimic. Iar dacă dispăruse de la unsprezece, însemna că știuse încă din momentul când vorbiseră ultima dată că avea să plece. Preț de o clipă se simți ca un băiețel căruia îi fusese luată jucăria favorită, singura pe care și-o dorea, însă își dădu seama imediat că descrierea nu era corectă. Absența ei îl făcea să se simtă... gol pe dinăuntru. La drept vorbind, nici măcar nu putea fi furios pe ea, pentru că el o împinsese să facă acest lucru. Găsise ceva prețios și îl călcuse în picioare, iar acum Sophia hotărâse că o viață de nefericire profundă în Cornwall era de preferat uneia în care să se lase insultată de el.

- Adam, sper că nu te gândești să faci ceva stupid, spuse Keating încet, pe un ton de-a dreptul prudent.

- Poftim? Firește că nu. Nu-i prima dată când mă despart de o femeie. Simți acreala acelor cuvinte pe limbă, însă ce naiba ar fi trebuit să spună, că nu-și dorea nimic mai mult decât să gonească după ea prin furtuna de zăpadă, să o aducă înapoi cu forța și să o încuie într-o cameră cu el până își băga mințile în cap? Și am o logodnă de anunțat.

După ce o informa pe Lady Caroline că pe ea o alesese, desigur. Măcar în acea privință putea face lucrurile în ordinea corectă.

- Deci tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva săptămâni a fost doar o joacă? Mie nu așa mi s-a părut.

- În mod evident, da.

Adam schiță o plecăciune de formă și porni spre apartamentul lui.

În clipa în care deschise ușa, Caesar și Brutus veniră la el, îngropându-și boturile în mâinile lui pentru a cere să fie scărpițați. În doar câteva săptămâni Sophia îi transformase câinii de pază în cățelandrii docili și afectuoși.

Adam le făcu pe plac, mai mult pentru a-i împiedica să se urce pe el decât din alte motive. În rest nu era într-o dispoziție prea prietenoasă.

Ce naiba isprăvisе? Se duse la fereastră și o deschise larg. Fulguala de mai devreme se transformase într-o ninsoare abundentă ce forma o draperie groasă, ascunzând copacii și dealurile din depărtare, izolând Greaves Park în mijlocul unui neant alb.

Orice femeie întreagă la cap și cu o situație financiară atât de precară ca a ei ar fi acceptat propunerea lui. Atunci cum se făcea că Sophia nu doar îl refuzase, ci și fugise? Răspunsul se afla undeva chiar sub nasul lui. Știa că era din cauza a ceva ce făcuse el. Din cauza a ceva ce era el.

Ninsoarea începu să se strecoare înăuntru pe fereastra deschisă, iar Adam o închise la loc. Apoi se așeză pe podea sub pervaz. Oricât de tare ar fi simțit nevoia să bea ceva, nu îndrăznea. De data aceasta dacă s-ar fi abandonat întinericului incandescent ce amenința să îl înghită nu credea că ar mai fi fost în stare să iasă vreodată la suprafață.

Cineva îi bătu la ușă. Câinii începură să latre, însă Adam rămase nemișcat. Până nu se lămuria ce avea de făcut mai departe, cum să procedeze pentru a îndrepta lucrurile, n-avea de gând să meargă nicăieri.

Ușa se deschise.

- Greaves? Keating intră în cameră. Ce... Dumnezeule! Afară cu voi, cățeluși.

Împinse cei doi mastifi pe coridor și închise din nou ușa, zăvorând-o să nu mai poată intra. Adam urmări totul apatic, fără să-i pese prea mult ce se întâmpla. Răceala de gheață din pieptul lui continua să se extindă, înfrigurându-l până în măduva oaselor. Toată lumea susținea că era complet lipsit de inimă. În mod evident tocmai le demonstrase că aveau dreptate.

- Greaves, repetă Keating și se lăsă pe vine în fața lui Adam.

- Dacă ai venit să-mi dai din nou peste nas cu „ți-am spus eu“, scutește-mă, spuse Adam într-un final.

- Prea bine. Blackwood trase adânc aer în piept. Acum șase luni mi-ai spus ceva. Țin minte exact cum te-ai exprimat. „Nimeni nu e mai orb decât cel care crede că nu i se cuvine să vadă.“ Îți repet asta acum în contul a ceea ce îți datorez, adică fiecare clipă de fericire de care am avut parte de atunci încolo.

În cele din urmă Adam susținu privirea prietenului său.

- Și atunci ce anume cred eu că nu mi se cuvine? I-am făcut o ofertă Sophiei, iar ea m-a refuzat. Preferă să își facă datoria față de prietenii ei, iar eu îmi voi face datoria pentru a-mi putea păstra moștenirea. A fost pur și simplu o zi foarte lungă. Voi fi bine mâine.

De fapt nu avea să mai fie bine niciodată, însă nimeni altcineva nu avea voie să știe acest lucru.

- Cred că tocmai ai reușit să pui punctul pe i. I-ai făcut o „ofertă“ Sophiei. Până și eu știu că nu e dispusă să se vândă. Nu ar fi fost dispusă să se vândă nici dacă n-ar fi fost legată de obligația de a se sacrifica pentru a salva clubul Tantal. Keating observă misiva de pe masa de scris și o deschise fără ezitare. Corespondezi cu Haybury? De când faci asta?

- De azi. De acum câteva zile. Nu contează.

- Hm. Eu cred că da. Susține că Sophia va fi profund nefericită. Vicarul o va frânge, știi bine. Am văzut amândoi cum se întâmplă așa ceva.

- Și cum naiba aș putea să fac eu ceva în privința asta? izbucni Adam, cu pieptul sfâșiat din nou de durere. L-a ales pe el. Pe el și nefericirea de a fi cu el - în locul meu.

- Nu pot să-ți spun eu cum sau ce să faci. Ești duce, iar ea e copilul din flori și nerecunoscut al unui duce, plus că i-a fost promisă unui alt bărbat. Lămurește-te ce îți dorești cu adevărat, dar...

- Asta încerc să fac, se răsti Adam. Șterge-o naibii de aici.

- Dar nu sunt sigur că ești capabil să îți îndeplinești dorința, încheie Keating, ridicându-se din nou. Nici măcar ducele de Greaves nu poate săvârși miracole.

Ușa se închise din nou.

- „Nici măcar ducele de Greaves nu poate săvârși miracole“ repetă Adam, maimuțărind tonul grav și târăgănat al lui Keating. Mi-ai fost de mare ajutor, Blackwood.

Se ridică în picioare și începu să măsoare încăperea în lung și-n lat, cu mintea asediată de un torent de întrebări căzând asupra lui ca o ploaie de gloanțe. De câte ori o tachinase pe Sophia declarându-i că, în calitate de duce, putea face orice? Iar ea tocmai îi demonstrase cât se poate de eficient că se înșelase în această privință. Iar peste câteva zile avea să i-o demonstreze din nou. Avea să-i demonstreze că nu era capabil să o protejeze, că nu era capabil să îi ofere nici siguranță, nici fericire. Nici măcar toți banii din lume, nici blestematele de bijuterii sau rochii elegante nu ar fi putut să o salveze.

Ce îi spusese Keating? Că ar fi trebuit să se lămurească exact ce își dorea. Ei bine, răspunsul era simplu. O dorea pe Sophia. Își dorea să povestească cu ea și să o tachineze și să o țină în brațe și să nu fie nevoit să ascundă cât de mult ajunsese să o iubească.

Adam se opri în mijlocul camerei, năucit nu de gândul în sine, pentru că era ceva ce știa deja, ci de ceea ce simțea. Lubea sunetul râsului ei și umorul ei și curajul care îi permisesese să fie atât de caldă în ciuda răcelii de care se lovise toată viața. Îi dăruia căldură și lui, când îndurase frig atâta vreme.

Blestemă din nou, zgomotos și cu sete. Deci știa ce anume își dorea. Însă cum să ajungă acolo, mai exact? Keating nu părea să-l creadă în stare să o facă. Prea bine, atunci. Putea să o ia în sens invers, pornind de la răspuns, și să identifice pașii pe care trebuia să îi facă

pentru a-și atinge țelul. O mai făcuse și altădată, deși niciodată cu o miză atât de mare, atât de... necesară pentru însăși supraviețuirea lui.

Și cea mai bună, cea mai incontestabilă soluție la dilema lui era căsătoria. Cu Sophia White. Ideea îi făcu inima să i se zbată în piept ca un cățeluș speriat.

Singura cale de a o face a lui era să accepte să devină el însuși al ei, în exact aceeași măsură. Trăgând adânc aer în piept, își reluă plimbarea agitată. Plimbarea îl ajuta.

Să se căsătorească cu Sophia. Mama lui s-ar fi răsucit în mormânt. Sora lui cel mai probabil ar fi căzut lată de groază și tot într-un mormânt ar fi sfârșit și ea. Tatăl lui... tatăl lui ar fi fost nedumerit să îl știe atât de atașat de o fetișcană încât să se obosească să o ia de soție. Iar el - el, chiar atât de puternic cum era, avea să fie renegat de înalta societate. Avea să își piardă prietenii, atâți și așa cum fuseseră ei. Avea să piardă parteneriate de afaceri și alianțe. Însă avea să își păstreze proprietățile și veniturile.

La drept vorbind, singura obligație pe care și-ar fi îndeplinit-o căsătorindu-se cu Sophia ar fi fost clauza ce îi impunea să se căsătorească. Oricât de șiret și de crud își închipuise tatăl său că fusese când concepute acea clauză, cel de-al nouălea duce nu menționase nicăieri condiții legate de genealogia potențialei mirese - tot ce conta era ca fiul lui să se căsătorească înainte de a împlini treizeci de ani.

Acea revelație îl făcu să se oprească din nou. Prietenii lui și sora lui n-aveau decât să se scandalizeze, să se văicărească și să-și smulgă părul din cap, dar pe el tot nu l-ar fi putut atinge cu nimic. Și nici pe Sophia. Așadar următorul obstacol din calea lui era Hennessy și ce ar fi putut acesta să îi facă ei, lui și clubului Tantal dacă s-ar fi năpustit să răpească mireasa pentru el însuși.

Dacă ar fi făcut apel la întreaga lui influență, dacă ar fi cerut să i se plătească toate favorurile ce i se datorau

și dacă ar fi stors până la ultima picătură tot ce însemna orgoliu în rândul aristocraților, ducele de Hennessy ar fi fost capabil să îngroape clubul Tantal. Ar fi putut face ca membrii clubului să se umple de ridicol și, chiar mai grav, ar fi putut interveni ca cei care frecventau clubul să fie sancționați interzicându-li-se accesul în înalta societate și la resursele financiare ale acesteia. Dacă s-ar fi ajuns la așa ceva, clubul s-ar fi văzut nevoit să-și închidă porțile în maxim un an.

Însă ceea ce nu luase în calcul ducele de Hennessy, ceea ce nu ar fi putut nicidecum să anticipeze, era posibilitatea de a întâmpina rezistență din partea unui alt duce. Și nici măcar nu un duce oarecare, ci unul care avea reputația că obținea întotdeauna ceea ce își dorea, fiind dispus să recurgă la orice mijloace necesare. Unul care nu se dădea înapoi să își înfigă colții în mândria scortoasă a altuia, sfâșiind-o până ceda.

Un zâmbet lent și sumbru îi apăru pe buze și un val nou de hotărâre îi încălzi măruntaiele înghețate. Tot ce avea de făcut era să evite chiar și un singur pas greșit. Și să nu dea greș. Până la urmă tot i se arăta un drum în Cornwall, aparent. Însă mai întâi avea de rezolvat una sau două probleme. Dacă tot se străduia să îndrepte lucrurile, nu avea s-o facă doar pe jumătate. Și zău că ar fi fost demult cazul, o recunoștea și el.

- Ah, iată-te, Greaves, spuse Burroughs cu un zâmbet vag, sprijinit într-un cot pe pian în salonul de muzică ticsit de lume. Am auzit un zvon cum că cineva ar fi dispărut. Ai nevoie de ajutor să o ca...

Adam îi dădu un pumn. Gemând, Aubrey zbură pe spate, cu picioarele în aer. Colinda ce tocmai era cântată la pian se poticni într-un zăngănit ce îi puse capăt, iar Sylvia Hart leșină. Înainte ca Burroughs să apuce să se repună pe picioare, Adam îl înșfăcă de rever și îl trânti pe un scaun.

- Keating și Camille, treceți aici, vă rog, spuse el, abia atunci remarcând că, în mod evident, soții Blackwood reveniseră asupra deciziei de a-l părăsi. Fie se răzgândiseră, fie voiau să se asigure că nu avea să pornească valvârtej pe urmele Sophiei. Avea să pornească pe urmele ei, însă avea s-o facă pregătit.

Arcuind o sprânceană, Keating luă brațul soției sale și se mutară în spate, lângă fereastră, unde indicase Adam.

- Domnul și doamna Flagan, continuă acesta, veniți lângă soții Blackwood. Acum.

- Greaves, mârâi Keating amenințător.

- Mai târziu. Henning. Treci lângă Blackwood. Și tu la fel, Lady Caroline.

Îi aruncă o privire lui Drymes. Marchizul îl întrebase ce era între el și Sophia, însă nu participase la comedia darurilor de Crăciun, nici nu o batjocorise, nici nu pusese rămășaguri pe seama ei. Plus că era un derbedeu, ceea ce azi îl avantaja.

- Drymes. Și tu.

Marchizul ridică din umeri și veni lângă Caroline.

- Prea bine.

- Așa ceva e inacceptabil, interveni Eustace pe un ton strident, nereușind să își ascundă prea bine expresia insultată de pe chipul frumos. Nu poți să îți tratezi așa oaspeții, împărțindu-le porunci ca și cum ar fi niște... niște servitori.

Adam întoarse spatele micului grup pe care îl formase.

- Toți cei care nu v-ați auzit numele, vreau să părăsiți această casă înainte de lăsarea întunericului.

Printr-un miracol, Sylvia înalță capul din brațele lordului Lassiter.

- Dar tu ne-ai invitat aici! Vrei să spui că ai ales-o pe Lady Caroline? O, nu e corect!

- Și e Crăciunul! interveni sora ei, cu obrazul inundat de lacrimi mari ce îi colorară din nou nasul în acea nuanță oribilă de roșu.

- Nu mă interesează ce zi e. Afară. Acum.

- Nu poți face asta! miorlăi Eustace.

- Tocmai am făcut-o. Își încrucieșă brațele pe piept, stăpânindu-și impulsul de a-și înșfăca oaspeții de câte o aripă și a-i scoate cu forța din salonul de muzică. Și îți sugerez să ai grijă ca toți cei care nu au fost de față să fie informați că îi vreau plecați.

Cu priviri indignate și bombăneli veninoase, douăzeci de aristocrați părăsiră pe rând încăperea, traversând cu un tropăit zgomotos galeria de portrete pentru a ajunge la camerele lor. Adam chiar desluși câteva cuvinte în care purtarea lui era comparată cu sminteala scandalosă a tatălui său, însă nu-i păsa câtuși de puțin. În schimb se duse la Lady Caroline și o luă deoparte.

- Trebuie să îți explic ceva, Caroline. Nu am să-ți cer mâna, spuse el coborând vocea. Ade...

Ea ridică o mână.

- Excelență, dacă m-ai fi cerut în căsătorie, te-aș fi refuzat.

Năucit, Adam închise gura.

- Nu că m-aș plânge, dar de ce m-ai fi refuzat, totuși?

- Pentru că am și eu mândria mea și nu m-aș vedea pusă pe locul doi în favoarea copilului din flori și nerecunoscut al unui duce. Dacă ar fi fost fiica lui legitimă, atunci da. Însă - și te rog să nu interpretezi asta greșit, fiindcă întâmplarea face să îmi placă domnișoara White - nu mi-ar plăcea să aud zvonurile despre aventura ta cu ea. Își puse o mână pe brațul lui. Sper că veți reuși să găsiți o soluție care să vă facă fericiți pe amândoi, dar mă bucur că înțelegi că, oricare ar fi aceasta, nu mă poate include și pe mine. Se aplecă spre el. Și, între noi fie vorba, sora ta e de groază.

- Sunt... de acord, spuse el lent, privind-o pe Caroline cu mult mai multă înțelegere decât posedase cu doar câteva minute în urmă.

- Atunci îmi voi strânge și eu lucrurile și voi pleca deodată cu restul.

- Poți să o faci dacă dorești, însă având în vedere că mi-ai urat de bine, i-ai urat Sophiei de bine și ai insultat-o pe sora mea, toate dintr-un foc, aș prefera să rămâi.

Ea zâmbi.

- Mi-ar plăcea.

Încă o fetișcană pe care o putea considera aliată. Fie Sophia răsturnase întreaga lume cu susul în jos, fie îl dăduse pe el complet peste cap.

Când se răsuci pe călcâie constată că Eustace nu se clintise din scaunul ei de lângă fereastră.

- Adam, spuse aceasta coborând vocea și aruncându-le o privire iritată celor șapte persoane rămase în încăpere. Ai habar ce ai făcut? Te-ai făcut de groază și pe tine, și pe mine, și numele familiei Baswich.

- Nu mă interesează părerea ta, Eustace. Dacă dorești să te plângi de rușinea pe care am abătut-o asupra familiei, n-ai decât s-o faci într-o scrisoare. Însă îți sugerez să aștepti o lună sau două înainte de a-mi scrie, fiindcă nu mă voi fi întors din luna de miere până atunci.

Sora lui clătină din cap.

- Caroline Emery. Măcar e fiică de marchiz, dar chiar trebuia să alegi o tânără care a avut o aventură cu un cântăreț de operă italian? Ești hotărât să calci în picioare numele de Baswich, nu-i așa?

Adam își aținti privirea asupra surorii lui.

- Nu am de gând să o iau de soție pe Caroline Emery, replică el tot încet. Mă interesează fiica unui duce.

- Fi... Închise brusc gura. Ce vrei să spui? întrebă ea, pe un ton chiar mai strident. Insist să îți explici limpede intențiile. Lasă jocurile, Adam. Viitorul tău - și al meu - depinde de asta.

Adam zâmbi.

- Iar eu insist să îți folosești imaginația. Gândește-te care ar fi cea mai teribilă nenorocire pe care ți-o poți închipui abătându-se asupra numelui familiei Baswich. Și adaug-o la revelația că scumpul tău Jonathan nu o să mai pună mâna pe averea mea. Niciodată. Adam aștep-tă, privind chipul deja palid al surorii lui albindu-se și mai mult, devenind aproape pământiu. Asta e ceea ce am de gând să fac. Exact la ce te gândești.

- Adam, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te poți căsa...

- Ești încă aici. Pleacă.

- Nu poți să mă dai afară din casa asta, protestă ea cu glas tremurător. Sunt sora ta.

- De fapt ești o hienă înveninată de ură care mi-a făcut zile negre încă de când am venit pe lume și care tocmai și-a petrecut câteva săptămâni străduindu-se din răputeri să otrăvească sărbătorile de iarnă pentru o femeie care nu și-a dorit decât să se bucure de un Crăciun plăcut măcar o dată în viață. Strânge-ți bagajele blestamate și dispari din casa mea. Și bucură-te că nu fac mai mult de atât.

Cu un croncănit turbat, Eustace părăsi salonul. Când se răsuci pe călcăie, Adam constată că cei rămăși aveau un aer categoric stingherit, mai puțin Keating. Blackwood părea de-a dreptul amuzat.

- Acum voi, spuse Adam, întinzându-și brațele și flexându-și degetele. Eu am să plec peste o zi sau două, dar pe voi vă invit să rămâneți. Mai mult, petrecerea mea de Crăciun de anul viitor va fi mult mai restrânsă. Aș fi încântat dacă ați accepta să-mi țineți companie.

- Va fi la fel de palpitant și anul viitor? vru Lady Caroline să știe, un zâmbet luminându-i ochii căprui.

- Tot ce-i posibil.

- Ei, bun, bravo, Greaves, interveni Henning. Mă simt onorat.

Adam încuviință din cap.

- Nu. Eu mă simt onorat. Aș fi zis că sunt cam prea în vârstă să mai descopăr lucruri noi despre mine, însă în mod evident mai am câteva lecții de învățat. Acum am să vă rog să mă scuzați; mă duc să instalez lachei pe holuri și să-i spun bucătăresei că vom avea mai puțini oaspeți la cină.

Avea și alte aranjamente de făcut, însă deocamdată pe acelea prefera să nu le împărtășească nimănui. Și trebuia să găsească și o cale de a o convinge pe Sophia să-și pună încrederea în el suficient cât să accepte să devină soția lui în loc de a se căsători cu un vicar și... a se da pur și simplu bătută.

capitolul 16

Pe când ajunse în Cornwall ninsoarea din Yorkshire se transformase într-o ploaie torențială înghețată. Ridicând cu greu câte o cutie de pălării în fiecare mână și îngropându-și obrazii în paltonul furat, Sophia o luă în jos pe drumul de pământ și piatră al satului Gulval, păstrându-și privirea ațintită asupra bisericii vechi de la capătul acestuia. Pietrele cenușii și măcinate de vreme, acoperite de mușchi în jurul ferestrei orientate spre nord, o priveau fără să clipească. Dalele de ardezie neagră ale acoperișului luceau umed în ploaia vijelioasă, iar dintre copacii cu ramuri pustiite de iarnă și puțina iarbă strivită de pe jos se ițeau ici-colo o mână de pietre de mormânt. Dacă s-ar fi aflat acolo în vizită, poate că priveliștea i s-ar fi părut oarecum... fermecătoare. Însă gândul că avea să-și petreacă restul vieții într-o casă la fel de severă, ridicată la vreo zece metri în spatele bisericii, o făcu să își înăbușe un fior de groază. Chiar dacă vremea fusese mai rece în Yorkshire, pe dinăuntru nu se simțise niciodată mai înghețată decât se simțea acum.

Femeia de la han, unde coborâse din trăsura de poștă, o informase că vicarul avea să se afle la biserică toată după-amiaza, pregătindu-și predica de duminică.

Nu era așteptată decât peste două săptămâni, însă dacă ar mai fi zăbovit altundeva poate că s-ar fi trezit nutrind din nou, pentru o clipă sau două, o fărâmă de speranță, și i se părea o cruzime să își facă singură așa ceva.

La fel, ar fi putut să încerce să se convingă singură că satul Gulval, aflat în districtul Penwith al comitatului Cornwall, ar fi părut mai puțin sumbru pe vreme mai bună, că dacă ar fi sosit într-o zi însorită, însoțită de cântecul păsărelelor, poate și-ar fi privit cu mai mult optimism viitorul. Însă în realitate vremea conta prea puțin. Pe dinăuntru se simțea înghețată, veștejită și acoperită de mușchi. Decizia ei de a călători la Greaves Park, în Yorkshire, fusese o greșeală stupidă de la bun început. Nu, nu se așteptase să se îndrăgostească, și cu atât mai puțin de cel mai inaccesibil bărbat din întregul comitat, însă căutase să își ofere rezerve mai mari din acea blestemată de speranță. Amintiri plăcute. Însă acum din toate acestea nu se alesese decât cu regrete în plus. Și cu un bărbat fabulos, înnebunitor, pe care și-ar fi dorit să îl poată ierta, dar în același timp spera să îl păstreze în inima ei pentru totdeauna.

Cu Adam fermecase un bărbat cu care majoritatea oamenilor nici măcar nu îndrăzneau să vorbească. Cum avea să-i pară reverendul Loines prin comparație? Era oare posibil să se dovedească a fi la fel de dificil ca ducele de Greaves? Cu pași măsurăți, luptându-se din răspuțeri cu senzația că se îndrepta spre propria ei înmormântare, deschise ușa bisericii și intră. Traversă în tăcere culoarul din mijloc, croindu-și drum printre șirurile de strane vopsite în negru pentru a ajunge la altarul drapat în pânză albă peste care tronau două lumânări.

- E cineva? strigă ea, nevzând pe nimeni în aripa principală.

O ușă de lemn din stânga altarului se întredeschise. Un tânăr cu părul castaniu atent pieptănat pași înăuntru.

- Vă pot ajuta? întrebă el, ochii lui căprui studiindu-i paltonul ud leoarcă și firicelele de apă ce îi șiroiau pe față din boneta albastră distrusă.

Ei bine, cel puțin nu arăta ca monstrul lui Frankenstein. Făcu un efort să zâmbească.

- Domnul Loines?

- Da. Bărbatul miji ochii, apoi îi căscă larg. Domnișoara White.

- Da. Am ajuns cu câteva săptămâni mai devreme, dar...

Reverendul Loines se retrase cu spatele în cămăruța din lateralul altarului și închise ușa când o auzi. Preț de o clipă, Sophia rămase încremenită, cu apa picurând de pe ea. Ca și cum nu tocmai s-ar fi lovit de cea mai mare grosolanie din viața ei, Sophia lăsă din nou jos cutiile și se îndreptă spre ușiță. Când întinse mâna spre ea, însă, aceasta se deschise din nou.

- Vei aștepta aici, spuse reverendul Loines, punându-și un palton gros și o pălărie cu bor larg peste ținuta simplă, negru cu maro. Am s-o aduc pe mama, care îți va ține companie până ne căsătorim.

- Mama ta...

- Eu nu pot rămâne singur cu tine, o întrerupse el, deoarece nu suntem căsătoriți.

Trecând pe lângă ea, traversă în grabă biserica și ieși pe ușa principală.

- Ei, ca să vezi.

Nici măcar nu ținea minte când i se întâmplase ultima dată ca un bărbat să decidă că nu își putea permite să rămână singur în aceeași încăpere cu ea. Posomorându-se, se așeză în primul rând de strane și exersă împăturatul mâinilor în poală. Banca era tare și mult prea dreaptă pentru a fi confortabilă, deși probabil că era așa de multă vreme, cu ani buni înainte chiar și de nașterea domnului Loines. Câteva perne, însă, ar fi făcut minuni.

Dintr-un motiv sau altul, se așteptase să dea peste cineva mai în vârstă, un bărbat pe care Hennessy să îl fi considerat capabil să o țină în frâu. Însă abia dacă

părea să fie puțin mai mare decât ea. Dacă nu avea mai mult de douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani, însemna că nu era vicar de prea mult timp. Poate că nu era chiar atât de inflexibil și sever cum se temuse ea.

Gândul la domnul Loines o bântuise săptămâni întregi. Și indiferent ce concluzii și-ar fi dorit să tragă în pripă legat de tinerețea și caracterul lui, acestea nu ar fi fost cu nimic mai valabile decât coșmarurile ei. Se afla aici. Conta mai puțin cât de bună sau de rea avea să se dovedească acea situație – tot ce avea de făcut era să caute să se descurce cât mai bine.

Se scurseră aproape zece minute până când ușa bisericii se deschise din nou. O femeie înaltă și rotofeie intră și își dădu jos eșarfa ce îi acoperea părul negru presărat cu șuvițe albe.

– Doamna Loines, presupun? întrebă Sophia, ridicându-se din nou.

– Eu sunt.

– Încântată să vă cu...

– L-ai surprins pe vicar. La loc până aduc niște ceai, iar el se va întoarce în scurt timp.

Sophia se așeză înapoi.

– Unde s-a dus, dacă pot să întreb?

Mama vicarului dispăru în cămăruța laterală, apoi reapăru o clipă mai târziu cu un ceainic și trei cești.

– În casă. Are niște note, a zis. Femeia o studie. Ai să fii cuminte, sper. Gulval e un sat de oameni cu frica lui Dumnezeu și nu vom permite ca o femeie să îi împingă pe bărbații noștri la păcat.

– Te rog, mamă, răsună vocea vicarului din spatele lor. Vorbești cu cea care urmează să-mi devină soție. Domnișoara White nu va împinge pe nimeni la păcat.

Ei, ce drăguț din partea lui să intervină – și cât de neașteptat.

– Mulțumesc, vicare. Am...

– Ea ne va servi drept exemplu din care să învățăm cu toții cum să-l servim mai bine pe Domnul și Mântuitorul

nostru, continuă vicarul. Hristos a umblat printre leproși, iar noi Îi vom urma exemplul.

- Eu nu sunt leproasă, replică Sophia, încruntându-se.

- Firește că nu, spuse el, trăgându-și un scaun de la marginea încăperii pentru a se așeza direct în fața ei. Ești Maria Magdalena, o femeie căzută în necurățenie ce așteaptă să fie mântuită prin harul divin. Eu te voi mântui.

- Ba n-am căzut în nimic, se indignă Sophia, găsind că sclipirea din ochii lui era cumva mai înspăimântătoare decât dacă ar fi fost un monstru bălos și violent. Pur și simplu părinții mei nu sunt căsătoriți, ceea ce nu e nicidecum vina mea.

El zâmbi.

- Da, firește. Și faptul că ai lucrat într-un cuib al păcatelor? Că ai trăit într-o casă ticsită de femei spurcate? Nici asta nu e vina ta? Nici destrăbălarea ta cu bărbații? Trebuie să îți recunoști greșelile pentru a putea să înveți din ele. Și trebuie să fii un exemplu pentru alte femei ce stau să cadă în prăpastia osândeii veșnice.

Sophia îi aruncă o privire doamnei Loines, care se așezase în rândul de strane de vizavi de ea și care încuviință din cap.

- Nu s-a găsit în tot satul Guval nici o femeie care să-ți atragă atenția, domnule Loines? întrebă Sophia. Pari să vezi în mine o alegere foarte proastă ca potențială soție.

- Un vicar trebuie să se căsătorească pentru a putea să servească mai deplin drept exemplu pentru congregația sa. Tu ești alegerea perfectă pentru a demonstra efectele credinței, ale milostivirii și ale căinței.

Cu un fior de gheață gonindu-i pe șira spinării, Sophia se lipi de banchetă, încercând să se îngroape în ea cât de mult posibil. Cât de multă... ură trebuie că nutrise ducele de Hennessy față de ea - și de ce? Pentru că venise pe lume? Toți mușchii și toate tendoanele din corp i se încordară, ca și cum s-ar fi pregătit să o ia la fugă. Și-ar fi dorit să fugă. Însă nu putea. Clubul Tantal și cele treizeci de femei care își câștigau existența acolo

din aceleași motive pentru care o făcuse și ea – pentru că nu aveau unde altundeva să se refugieze, alternativa fiind să ajungă în stradă – ar fi avut de suferit dacă ea ar fi fugit.

– Pari foarte convins de rolul meu în toate astea, se încumetă ea, străduindu-se să păstreze un ton calm. Brusc, de undeva din fundul minții auzi vocea lui Adam spunându-i că era o femeie ieșită din comun, extraordinară. Se concentrează pe acel gând, găsind un izvor de tărie sufletească în faptul că exista cineva pe lume care o aprecia. Și totuși, nu îți știi nici măcar numele mic.

Vicarul încuviință din cap.

– Peter. Însă trebuie să respectăm regulile buneicuviențe în toate. Pentru tine voi fi întotdeauna, vicar, reverendul Loines sau domnul Loines. La fel cum tu vei fi doamna Loines.

– Dar mama ta e doamna Loines.

Mama lui se aplecă în față.

– Eu am consimțit să mi se spună Maica Loines, zise aceasta.

– Oh.

Vicarul își sprijini coatele pe genunchi.

– Știu că de multe ori demnitatea de vicar i se oferă cuiva drept... de regulă fiului mezin al unui aristocrat pentru a-i asigura un venit. Nu e cazul și în ceea ce mă privește. Mama susține că m-am născut pentru asta. Sunt exact unde mi-a fost sortit să fiu.

Sophia se forță să zâmbească.

– Se întâmplă destul de rar ca cineva să își găsească locul perfect în lume.

El își înclină capul într-o parte pentru a o studia.

– Și pentru tine acesta e locul perfect, domnișoară White. Aici mă vei însoți la biserică în fiecare duminică, stând exact unde stai acum, iar de două ori pe săptămână, când se adună o parte din congregație, îți vei mărturisii păcatele, iar noi ne vom ruga pentru tine. Vei face fapte de caritate, având grijă de cei săraci și citindu-le

din Biblie celor fără educație și celor infirmi. Și, firește, vei reflecta la păcatele tale când...

Ușa din spate a bisericii se deschise cu un scârțâit.

- Iată-te, Sophia, spuse vocea familiară a marchizului de Haybury.

Tresărind ca arsă, Sophia suci fulgerător gâtul.

- Cum? Ce cauți...

- Mă bucur că am ajuns mai devreme, o întrerupse el, venind cu pași mari lângă ea. În fond, nu mi se întâmplă prea des să fiu invitat să conduc mireasa la altar.

Vicarul se ridică în picioare deodată cu ea.

- Lordul meu, nu știam că încă vă aflați în Gulval. Și aveam impresia că nu prea vă încântă ideea acestei nunți.

Marchizul îi oferi un zâmbet care nu i se reflectă și în ochi.

- Să spunem doar că țin morțiș să fiu de față la nunta domnișoarei White.

Acele cuvinte aduceau mai degrabă a amenințare, chiar și în urechile ei. Și având în vedere că nu se așteptase să mai dea ochii vreodată cu nimeni dintre cei pe care îi cunoștea, Sophia se simți de-a dreptul mândră de ea însăși pentru că nu izbucnise în lacrimi. Însă nu le împărtășise soților Haybury detaliile căsătoriei ei forțate. Le spusese doar că Hennessy îi găsise un soț, iar ea acceptase să se căsătorească.

Lordul Haybury îi luă mâna și i-o puse ferm pe brațul lui.

- Ați stabilit deja data? vru el să știe, strângându-i scurt degetele. Nu mă așteptasem să te văd aici decât în preajma datei de cincisprezece.

- Nici eu, replică domnul Loines, împreunându-și sprâncenele într-o expresie încruntată. După cum nu mă așteptasem nici ca la nuntă să fie prezente și persoane din... viața ta de dinainte. Aici urmează să începi o viață nouă.

- Da, știi, răspunse Sophia pe un ton mult prea insolent. Însă având în vedere că era în pragul unui atac

de apoplexie, nu prea conta. Însă lordul Haybury face parte din familia mea.

- Îi sunt ca un tată, confirmă Haybury, ignorând evident faptul că avea doar cu șase ani mai mult decât ea.

- Înțeleg. Vicarul își plimbă privirea între cei doi. Va fi o nuntă restrânsă și simplă, iar ceremonia va fi condusă de vicarul din Newmill. Dacă tot ai sosit mai devreme, nu văd de ce am mai aștepta. Reverendul Matthews ne poate căsători luni după-amiază.

- Nu trebuie să faci întâi anunțurile publice? întrebă Oliver, încruntându-se și el. Ar fi cumva deplasat să ignori uzanțele date fiind circumstanțele, nu crezi?

- Am început deja să fac anunțurile publice, replică reverendul Peter. Duminică va fi a treia oară. Nu voiam să fim nevoiți să mai amânăm nunta odată ce sosea domnișoara White. Ar fi... intolerabil ca o femeie necăsătorită, cu caracterul ei, să umble de capul ei prin sat.

- Ai făcut totul ca la carte, răspunse marchizul. Vom aștepta, firește, până după cel de-al treilea anunț public. Sugerez de duminică într-o săptămână. Asta îți va lăsa zece zile, domnișoară White, să găsești o rochie potrivită pentru ocazie. Cea mai mare parte dintre lucrurile ei s-au pierdut într-un accident de trăsură, știți. Au ajuns în râu. A fost cât pe ce să se înece.

Doamna Loines pufni disprețuitor.

- Doar nu sugerezi să poarte alb, lordul meu?

- Mamă, te rog. Duminica următoare ar fi acceptabil. Și voi folosi metafora lucrurilor personale înghițite de râu ca să trasez o paralelă cu spălarea de păcate. Se lovi cu arătătorul lung în bărbie, un gest destinat, fără îndoială, să îi dea un aer gânditor. Mai rămâne doar să vedem unde ai putea fi ținută până vei intra sub aripa mea. Presupun că ai putea sta în casa mea, să împarți patul cu mama, până la nuntă. Astfel n-ar putea să ne acuze nimeni de indecență.

Sophia își aminti că văzuse câteva stânci spectaculoase pe drumul de la Londra. Ar fi putut eventual să se întoarcă la una dintre ele și să se arunce pur și simplu

în gol. Tot ar fi fost mai puțin dureros decât să îndure așa ceva pentru tot restul vieții. Cum avea să reușească? Cum avea să reușească să nu fugă, când era tot ce își dorea să facă? Când Adam deja îi oferise un loc în care să se ascundă dacă reușea să îndure acea oroare timp de circa un an?

- Am închiriat în întregime hanul Scoica de Mare, interveni Haybury. Sunt patru camere goale acolo și personalul necesar. Sunt convinsă că e o soluție la fel de bună.

- Nu cred că...

- Da, ar fi minunat, se trezi Sophia spunând. Crezi că am putea merge acolo acum, lordul meu? Constat că patru zile în trăsura de poștă m-au obosit teribil.

- Firește. Haybury îi salută din cap pe vicar și pe mama acestuia, care în momentul acela arătau ca două imagini în oglindă, ambele chipuri la fel de încrunțate. Poate domnul Loines ne va vizita acolo la micul dejun.

- Cu... siguranță da. Sunt anumite reguli pe care trebuie să le înveți înainte de nuntă. Și ți-am scris jurăminte pe care să le rostești.

Înceștându-și mâna pe brațul marchizului, Sophia se aplecă să-și ia una din cutiile de pălării, în vreme ce el o luă pe cealaltă. Apoi, înainte ca cineva să apuce să zăvorască ușa bisericii și să-i împiedice să plece, Sophia se retrase. Haybury, desigur, avea o umbrelă așteptându-l afară și îi dădu Sophiei și cea de-a doua cutie înainte de a-și petrece un braț pe după umerii ei și a ridica umbrela astfel încât să-i adăpostească pe amândoi.

- Hanul e chiar peste drum, spuse el, traversând cu ea.

Sophia încuviință din cap, nesimțindu-se în stare să vorbească până nu se vedea ajunsă cu bine înăuntru. Cu bine... Se îndoia că avea să îi mai fie bine vreodată. Fiecare clipă din tot restul vieții ei, în afara următoarelor zece zile, avea să fie petrecută fie în compania

soțului ei, fie însoțită de mama acestuia. Și avea să fie nevoită să îndure criticile lor neobosite față de întregul ei trecut, să rabde stigmatul de femeie căzută în păcat, în vreme ce ei aveau să țină discursuri moralizatoare, călcându-i în picioare cadavrul intrat în putrefacție.

- Stai jos, spuse Haybury, împingând-o spre o masă așezată lângă o imensă vatră de piatră. Îi spuse ceva bărbatului slăbănog care intrase după ei în sala comună, iar insul dispăru din nou, încuviințând scurt din cap. O clipă mai târziu marchizul se așeză în fața ei și turnă câte un pahar de whisky pentru fiecare.

- Bea.

Sophia își goli paharul dintr-o înghițitură. Fierbințeala băuturii îi inundă tăios gâtul, făcând-o să-și revină la viață.

- Ce cauți aici? întrebă ea răgușit.

Ochii lui cenușii o studiară. Erau cu un ton sau două mai deschiși decât ochii întunecați ca furtuna ai lui Adam, remarcă ea, și deși cei doi împărtășeau același cinism blazat, nu ar fi putut să îi confunde niciodată. Privirea ducelui de Greaves îi înveselea sufletul, o încălzea pe dinăuntru și îi umplea inima de iubire chiar și atunci când era furios.

- Cred că întrebarea mai relevantă e ce cauți tu aici? replică marchizul în cele din urmă, umplându-i din nou paharul. Am impresia că ai uitat să ne împărtășești câteva detalii despre nunta ta.

Golindu-și din nou paharul, cu un gest calculat, Sophia clătină din cap.

- Nici măcar nu încerca. Știai de trăsura căzută în râu. Și ești aici, deși n-ai avea nici un motiv să fii. Tu ești cel care trebuie să-mi spună ce se petrece.

- Știi, de regulă angajații mei nu prea încearcă să-mi spună mie ce să fac.

- Eu nu lucrez pentru tine. Am fost angajata lui Diane.

- E tot același lucru, replică el nepăsător. Am primit o scrisoare. Două, de fapt.

- De la cine?

Nu ar fi avut cum să fie de la Adam, pentru că cei doi nu își vorbeau. De la Keating? Chiar mai probabil era ca scrisoarea să fi fost de la Camille. Dar de ce? Cammy știa prea bine că nu era nimic de făcut în situația aceea și știa la fel de bine că Sophia ținea să ascundă de lordul și Lady Haybury detaliile acelui aranjament.

- Asta mă privește, spuse marchizul.

- Trebuie să știu, replică Sophia, izbind cu pumnul în masă. Dacă Greaves a început să corespundeze cu tine și ți-a spus că sunt aici, mă văd nevoită să îl bănuiesc de intenții necurate.

Haybury o studie.

- Sau dus de mult vremurile când Adam Baswich mă învăța pe mine ce să fac. De fapt nu, mint. Acele vremuri nu au existat niciodată.

Părea să spună adevărul în acea privință.

- Atunci vreau să știu când au sosit acele scrisori.

- Ești insistentă, ei? Prima a sosit cam acum o săptămână, cerându-mi să vin până aici și să mă întâlnesc cu logodnicul tău, pentru a-mi face... o impresie despre caracterul lui. Cea de-a doua a ajuns prin curier azi-dimineață. Băiatul mai că n-a căzut lat de epuizare în momentul în care mi-a înmânat-o. Și asta-i tot ce sunt dispus să-ți spun în privința lor.

Fusese fără îndoială opera lui Camille, sau a ei și a lui Keating. Ei, cel puțin, ar fi fost preocupați să afle câte ceva despre cel care urma să îi devină soț.

- Prea bine, atunci.

Marchizul luă o înghițitură de whisky, apoi își puse coatele pe masă, sprijinindu-și bărbia pe mâinile împreunate.

- Ai făcut o înțelegere cu Hennessy în ziua când te-a căutat la club. Și n-a fost vorba doar de căsătorie. Presupun că a pus problema la modul „căsătorește-te cu domnul Loines, altfel voi distruge clubul Tantal“ - sau ceva la fel de dezgustător.

- Motivele care mă determină să mă căsătoresc cu vicarul îmi aparțin. Ce scria în cea de-a doua epistolă?

- Mai multe lucruri cât se poate de interesante. Povestește-mi despre vacanța ta. Ce impresie ți-a făcut Greaves Park?

Deși Sophia se strădui să nu se gândească la ceea ce tocmai îi ceruse marchizul, în clipa în care acesta rosti cuvintele, în minte îi reapărură instant dealurile acoperite de zăpadă, frigul crunt din aer și ghirlandele de stejar verde și vâsc și panglici din salon. Și Adam zâmbindu-i. O lacrimă îi alunecă pe obraz înainte să apuce să o împiedice.

- Mi-a plăcut foarte mult, spuse, dorindu-și să nu fi băut atât de mult whisky pe stomacul gol. Sophia își îndreptă umerii. Și nu ar fi trebuit să mai amâni nunta. Zece zile? Eu vreau doar să știu că am terminat odată.

- Pentru că ești atât de nerăbdătoare să devii soția aceluși zelot, presupun. Da, văd și eu cât sunteți de compatibili.

- Am acceptat să mă căsătoresc cu el. Sunt o femeie care își respectă cuvântul dat. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

- Adevărul e că îmi face plăcere să agit apele. Își trase umerii în spate sub jacheta gri închis. Chiar și așa, omul de regulă se căsătorește o singură dată. E de dorit să o faci bine.

- Nu am deloc bani la mine. Și nu poți să-mi cumperi tu o rochie.

Inima i se mai frânse încă puțin când își aminti că purtase o conversație similară cu doar puțin peste patru săptămâni în urmă. Dumnezeu, era posibil să fi trecut doar o lună? Avea impresia că se scursese o viață de atunci.

- Ai bani în contul tău din Londra. Am să-ți împrumut o sumă oarecare în contul aceluși bani. Pentru că nu te poți căsători îmbrăcată în asta. Arată spre rochia ei de zi de culoare albastră, atât de udă încât șiroia de apă, încă acoperită pe jumătate de paltonul lui Adam.

Și nu ți-aș sugera să pui piciorul în biserică purtând vreuna dintre rochiile tale de la clubul Tantal.

Sophia coborî privirea spre rochia ei. Biata haină supraviețuise bălăcelii în râu și unui drum de patru zile cu trăsura de poștă, iar acum fusese din nou udată learcă de ploaie. Cel mai probabil reverendul Loines ar fi fost mai mult decât încântat să dea ochii cu o mireasă zdrențuită, vlăguită și suferindă, și ar fi folosit felul în care arăta drept dovadă că era un suflet pierdut, fără speranță. În momentul acela așa se și simțea.

- Am o întrebare pentru tine, îi ceru Haybury, apoi făcu o pauză când un servitor dădu buzna înăuntru cu o grămadă de pături. Când bărbatul se retrase din nou, marchizul se ridică și se duse în spatele ei pentru a-i înfășura una dintre pături în jurul umerilor. Greaves.

Se întoarse pe scaun.

Sophia închise ochii doar pentru o clipă, însă nu reuși decât să facă imaginile din mintea ei cu atât mai vii.

- Ce-i cu el?

- E un individ teribil de nefast, un băgăcios, un ins manipulator și un monstru fără suflet. Însă asta e doar părerea mea despre caracterul lui. A ta care e?

Sophia își strânse mai tare pătura în jurul ei, dorindu-și să fi putut dispărea în ea.

- Nu știu ce scria în acele misive, însă nu contează. M-am dus în Yorkshire pentru o... o experiență nouă, o vacanță altfel. Și a fost minunat. Acum mă voi căsători cu domnul Loines. Peste zece zile, evident. Se ridică. Unde este camera mea? Aș dori să mă dezbrac de hainele ude.

- Cum urci scările, prima ușă pe dreapta, replică el fără a se clinti. Sunt surprins că te dai bătută; nu îți stă deloc în fire, Sophia.

- Ba chiar îmi stă în fire. Pur și simplu nu mă cunoști atât de bine cum credeai.

Oliver o privi urcând scările și intrând în mica ei cameră închiriată. Apoi dădu pe gât și restul de whisky din pahar și îl umplu din nou. Dacă într-adevăr nu o cunoștea

atât de bine cum credea și, chiar mai important, dacă Greaves nu o cunoștea atât de bine cum credea, erau cu toții pe punctul de a intra în ditamai buclucul. La drept vorbind, oricum îi aștepta ditamai buclucul. Singura întrebare era dacă avea sau nu să merite.

Oricum ar fi fost, în momentul acela era o blestemată de dădacă. Și se afla în cel mai plictisitor sat din întregul comitat Cornwall, în cea mai ploioasă zi a anului, având drept sarcină pentru următoarele zece zile să o împiedice pe fiica nelegitimă a unui duce să găsească o cale sau alta de a se căsători cu un bărbat care avea să sugă toată viața din ea, precum o nenorocită de lipitoare. Greaves îi fusese dator vândut și înainte. De acum încolo, însă... Ei bine, nutrise dintotdeauna o profundă admirație pentru armăsarul pursânge al ducelui. Zeus avea să fie o recompensă potrivită – pentru început.

Dacă Adam nu ar fi știut de la bun început că ducele de Hennessy nu primea oaspeți, ar fi ajuns la aceeași concluzie văzând expresia surprinsă a majordomului când trăsura lui cu patru cai se opri în fața Casei Hennessy din Hampshire. Chiar lăsând la o parte faptul că nu ținea minte ca la Casa Reynolds, reședința de la Londra a lui Hennessy, să se fi organizat vreodată mai mult de două sau trei dineuri, se îndoia că erau mulți cei care de bunăvoie și nesiliți de nimeni ar fi venit să-și petreacă sărbătorile de iarnă într-o casă în care să fie constant priviți dezaprobat.

În acest caz termenul de „casă“ nu era tocmai cel mai potrivit; conacul nu era la fel de masiv ca Greaves Park – prea puține reședințe se puteau compara cu a lui –, însă era totuși impresionant. Și în același timp rece și sever, însă la fel i se păruse și propriul conac până să apară acolo Sophia, aducând lumina soarelui în locuri unde nu mai ajunsese niciodată până atunci.

– Vă pot ajuta? întrebă majordomul, afixând din nou un aer disprețuitor.

- Hennessy e acasă? replică Adam, înfrânându-și frustrarea ce stătea să dea pe dinafară.

Evenimentele din ultimele câteva zile îl scosese din sărite în asemenea măsură încât era el însuși neliniștit de halul în care ajunsese, însă furia și frustrarea erau singurele lucruri care îi permiteau să se concentreze pe ceea ce avea de făcut în momentul acela, în loc să-și lase gândurile să se îndrepte spre misiunea imposibilă ce încă îl aștepta în Cornwall.

- Și cine să spun că îl caută? Familia se află în prezent la capelă și nu poate fi deranjată.

La capelă - era deci duminică? Adam făcu rapid un calcul în minte. Era într-adevăr duminică, ceea ce însemna că nu o mai văzuse pe Sophia de șase zile. Avea impresia că trecuse mai mult, și în același timp mai puțin; încă își amintea ultimul lor sărut - deși la momentul respectiv nu știuse că era ultimul - fără nici un pic de efort.

- Ducele de Greaves, spuse el cu voce tare, deși s-ar fi așteptat ca imensul blazon pictat pe trăsura neagră să îi fi comunicat la fel de limpede identitatea.

Majordomul clipi surprins.

- Vă rog să poftiți înăuntru și să luați loc, Excelență, spuse acesta prompt, retrăgându-se din ușă și conducându-l într-un salon cu o atmosferă cam formală. Adam nu se așeză, însă. Nimic din el nu mai reușise să se relaxeze de câteva zile.

Ar fi plecat mai repede de la Greaves Park, însă ar fi însemnat să se eschiveze de la îndatoririle sale, atât cele de duce, cât și cele de moșier. Mâncarea oferită în dar săracilor în ziua de după Crăciun, cadourile și obligațiile sale față de servitori, și o sută de alte sarcini de care, prin tradiție, se ocupa în această perioadă a anului. Dacă ar fi plecat fără a avea grijă mai întâi de oamenii de sub autoritatea lui nu s-ar fi simțit... demn de a o căuta pe Sophia. Nu după ce ea îi reamintise că era om.

Se scurseră aproape patruzeci de minute de iritare mută, crescândă, până când ușa salonului se deschise din nou.

- Greaves, rosti hârșăit o voce gravă. Ce naiba te aduce în Hampshire în această perioadă a anului?

Ducele de Hennessy era un bărbat înalt și corpulent, cu pieptul lat și o burtă considerabilă, ce părea să fi crescut invers proporțional cu părul scurt grizonat din care nu-i mai rămăsese decât puțin în creștetul capului. Nu semăna deloc cu Sophia, din fericire, poate cu excepția sprâncenelor ușor curbate și a ceva ce nu reușea să identifice prea bine la ochii lui.

- Trebuie să discut cu tine despre fiica ta, replică Adam, neavând chef de conversație politicoasă.

Hennessy se încruntă.

- Katherine? Este aici cu Marshall și copiii lor. Ce e cu ea?

- Am venit pentru Sophia White.

Ochii ducelui se îngustară milimetric.

- Atunci nu avem nimic de discutat. Îmi pare rău că ai bătut atâta drum degeaba.

- Ai amenințat-o și ai forțat-o să accepte o căsătorie complet nepotrivită pentru ea. Nu-mi place asta.

- Cu plăcere te invit să rămâi la prânz, spuse Hennessy imperturbabil, însă subiectul acesta l-am încheiat.

Adam se încruntă, cele câteva zile de frustrare și tensiune cristalizându-se într-o furie fină și tăioasă.

- Ești tatăl ei. De ce dracu' refuzi să îți asumi responsabilitatea pentru binele ei?

- În continuare nu văd rostul acestei conversații. Teoretic, însă, i-am rezolvat corect situația.

- I-ai rezolvat să dispară în Cornwall, ca tu să poți încerca să uiți de existența ei.

Câteva pete de roșeață începură să se strecoare în obrajii lui Hennessy.

- Dat fiind istoricul propriei tale familii, consider că nu îți poți permite să-mi ții tocmai tu lecții de morală.

În urmă cu doar câteva săptămâni Adam s-ar fi simțit insultat de acel comentariu. Acum, însă, avea lucruri mai importante în minte.

- Când diavolul însuși te acuză de necurățenie, e cazul să pleci urechea la ceea ce are de spus, izbucni el.

- Nu am făcut nimic rău. Iar această conversație s-a încheiat.

Dumnezeule! El măcar își recunoștea greșelile, își spusese Adam. Sau cel puțin cele mai multe dintre ele. Hennessy reușea cumva ca, negându-le, să se convingă singur că era un om sobru, pios și respectabil, așa cum încerca din răsuputeri să pară? Ducele cel mai probabil așa credea, însă Adam hotărâse deja că îl găsea pe Hennessy chiar mai dezagreabil decât până atunci. Și era absolut necesar să iasă învingător din acea înfruntare. În joc era viitorul Sophiei - și propriul lui viitor, căci acum că devenise conștient de ceea ce ar fi putut avea, i-ar fi fost imposibil să se mulțumească totuși cu mai puțin, indiferent de consecințe.

- I-ai plătit educația, insistă din nou, începând să-și scape de sub control furia cu greu stăpânită.

- Nu cred în filantropie. Nu face decât să le ofere speranțe false celor care nu au muncit pentru a-și croi un drum în viață.

- Ești o jigodie nenorocită, îi aruncă Adam, pierzându-și într-un sfârșit răbdarea. Dacă ai fost în stare să ți-o tragi cu cineva, n-ai decât să te dovedești în stare și să-ți asumi responsabilitatea pentru consecințe.

Ducele se îndreptă cu un aer ofensat, încercând să pară cât mai impunător, deși tot era cu un cap mai scund decât Adam.

- I-am rezolvat viitorul, deși nu aveam nici o obligație să o fac. Nu e nicidecum treaba ta, Greaves. Mi-am făcut datoria față de această persoană. Acum pleacă.

- Încă nu am terminat cu tine. Ai amenințat clubul Tantal dacă Sophia ar fi refuzat viitorul pe care i-l ai îndesat pe gât. Eu îmi doresc un altfel de viitor pentru ea.

- A, da? întrebă Hennessy sceptic.

- Da. O vei lăsa în pace pe Sophia White și vei lăsa în pace clubul acela. Femeia aceasta, precum și clubul Tantal, au devenit deosebit de importante pentru mine și le voi apăra cu înverșunare - și neobosit - dreptul de a-și continua existența după bunul lor plac.

- Acel cuib al desfrânării e o pată pe obrazul întregii Londre, replică Hennessy, petele de roșeață din obraji intensificându-i-se. Trebuie să dispară.

Adam făcu un pas spre el.

- Nu sunt un cavaler care luptă pentru drepturile femeilor. Și nici nu sunt un tânăr însuflețit de entuziasm, cu idei mari și forțe mici. Nu mă interesează să par respectabil, să respect regulile bunelor maniere sau să mă bucur de bunăvoința ta și nu mă interesează ce se alege de tine. Nu mă voi da înapoi de la nimic și mă voi dovedi un adversar brutal. Ești dispus să mi te pui în cale în această privință?

Preț de o clipă avu impresia că ducele avea să se prăbușească lat în propriul salon sufocant.

- Faci o grămadă de tărăboi și pentru ce, o amantă?

Avea să fie ultima dată când cineva o mai numea pe Sophia amanta lui, decise Adam.

- Am de gând să mă căsătoresc cu Sophia White. Pentru a face acest lucru, am să mă asigur că nu te atingi de clubul Tan...

- Să te căsătorești cu ea? repetă Hennessy, împreunându-și sprâncenele într-o expresie de uluire. Ești duce, băiete. Nu poți să te căsătorești cu o femeie de rând. Ba chiar una care e mai puțin de atât. E absurd! Nici măcar propriul tău tată nu s-ar căsători cu o târfă, pentru numele lui Dumnezeu.

- Eu nu sunt tatăl meu, scrâșni Adam, perfect conștient că spunea adevărul în această privință, ceea ce nu i se întâmplase decât foarte rar. Pentru că tatăl lui nu s-ar fi îndrăgostit niciodată, cu atât mai puțin să își riște reputația pentru altcineva decât propria persoană. În mod evident Sophia îl făcuse să devină un om mai

bun, chiar fără voia lui. Și dacă te-ai fi oboșit să îți cunoști cu adevărat fiica, ai fi descoperit că merită să îți petreci timpul cu ea. E... remarcabilă.

- Ești...

- Îți rezolv așa-zisa problemă, Hennessy. O voi lua de la clubul Tantal. Clubul își va continua existența. Bărfele care vor circula pe seama ei vor fi în întregime din vina ta, pentru că, deși ești tatăl ei, vei fi refuzat să o recunoști chiar și după ce va fi devenit ducesa de Greaves. Preț de o clipă prelungă, îl fixă pe duce cu privirea. Am fost suficient de clar? murmură în cele din urmă.

- Dacă descopăr că faci asta la rugămintea lui Haybury sau a soției lui, voi...

- Spune-o. Clubul Tantal va rămâne.

Hennessy efectiv scoase un mârâit furios.

- Clubul Tantal va rămâne, repetă el înțepat. Acum ia-ți...

- Am terminat cu tine, spuse Adam, întrerupând din nou fanfaronada lui Hennessy. Ai să lași în pace și clubul, și pe Sophia. Dacă aud altceva, voi avea grijă să te distrug. Și dacă îți închipui că mint în această privință, n-ai decât să mă pui la încercare.

Salutând scurt din cap, se răsuci pe călcâie și porni spre ușă.

- Faci o greșeală, Greaves. Căsătorindu-te cu o târfa, te vei coborî pe tine; nu o vei ridica pe ea la nivelul tău. Tu ești cel care va plăti pentru această negliobie.

- Și mă voi bucura să am ocazia de a o face.

La drept vorbind, chiar se ruga să i se ofere șansa de a se revanșa față de ea.

Când ieși în hol, o siluetă minusculă, cu părul grizonat, i se puse în cale.

- Greaves, spuse ducesa de Hennessy, privindu-l.

- Excelență, răspunse Adam, înclinând capul. Vă rog să mă scuzați, sunt în întârziere. Am de contramandat o nuntă și de organizat o alta.

Iar dacă Haybury nu își făcuse treaba, poate că deja era prea târziu. O senzație de gheață îi cuprinse inima.

Nu putea fi prea târziu. Să o piardă acum... Nici măcar nu se putea gândi la așa ceva.

- Nu Carlton a plătit pentru educația domnișoarei White, spuse ducea încet, luându-l de braț când porni spre foaier. Eu am făcut-o.

Adam fu profund surprins.

- Soțul dumneavoastră și-a luat o amantă și dumneavoastră ați plătit pentru educația copilului venit pe lume în urma acelei aventuri? comentă el. Sunt recunoscător, dar de ce ați făcut-o?

- Pentru că nu îmi place să las probleme nerezolvate de care să mă împiedic mai târziu. Soțul meu e un bărbat slab, care se agață de religie în speranța deșartă că ceilalți îl vor vedea mai bun decât e în realitate. Eu pur și simplu mi-am dorit să-i dau fetei șansa de a fi mai mult decât o pată rușinoasă.

Adam încetini.

- Trebuie să îmi lărgesc cercul de cunoștințe femei, remarcă el. Constat că sunteți toate pline de surprize.

- Nu toate. Doar femeile de calitate. Trase adânc aer în piept. Carlton are dreptate într-o privință; dacă mergi mai departe pe această cale pe care pari să ți-o fi ales, vei fi batjocorit și ți se vor închide multe uși în nas. Știu asta fiindcă m-am lovit de o atitudine similară când au început să circule zvonurile că propria mea cameristă rămăsese grea. Nu o să-ți placă, Greaves. Nu ești obișnuit cu asta.

- O iubesc, Excelență.

Era mai mult de atât la mijloc, desigur, însă erau lucruri care îl priveau strict pe el și pe Sophia.

- Prea bine, atunci. Eu mi-am spus părerea. Faci ce vrei cu ea.

Adam își retrase brațul de sub al ducesei când majordomul îi deschise ușa de la intrare. Pierduse o zi întreagă cu acel ocol, însă fusese absolut necesar să îl facă. Dacă nu îi putea garanta siguranța clubului Tantal, Sophia ar fi refuzat categoric să se abată de la calea pe care

i-o trasase tatăl ei cu forța. Iar așa ceva ar fi fost pur și simplu inacceptabil.

capitolul 17

Vremea se îmbunătățise în Gulval, însă starea de spirit a Sophiei nu. Timp de o săptămână își omorâse vremea prin sat, cheltuind bani pentru a-și cumpăra două rochii noi pe lângă una gri, pe gât, pe care o considerase mai potrivită pentru o nuntă cu un membru al clerului.

La Londra reușise grație generozității cu care își cheltuia banii să își câștige o oarecare toleranță afectuoasă, chiar dacă nu o prietenie adevărată, din partea proprietarilor de prăvălii. În Gulval, însă, bărbații păreau să o ia la fugă la vederea ei, iar femeile îi întorceau spatele pentru a evita să îi vorbească. Indiferent cum o descriesese vicarul în fața congregației sale, părea să fie privită drept cea mai fidelă întruchipare a Dalilei sau a Izabelei din câte pusese vreodată piciorul prin acele părți ale comitatului Cornwall.

În primele două sau trei zile își spusese că totul avea să se schimbe odată ce devenea doamna Loines. Însă cum ar fi putut să fie așa? Cum ar fi putut cineva să o deteste, apoi să o placă în ziua următoare doar pentru că între timp își pusese un inel pe deget? Cu atât mai mult cu cât o făcuse forțată de împrejurări? Avea să rămână pentru totdeauna gunoiul pe care toți îl arătau cu degetul pentru a se simți ei mai bine.

La fel de greu de îndurat erau și mesele. Își luă șervețul de pânză din poală și își șterse colțul gurii. Friptura de pui din fața ei ar fi fost cât de cât comestibilă dacă ar fi avut poftă de mâncare. Însă în cea mai mare parte a timpului se străduia să evite să vomite pe femeia așezată în fața ei în taverna doamnei Jones, unde se serveau plăcinte cu carne.

- Va fi minunat, trebuie să recunosc, să am pe cineva să mă ajute, spuse Maica Loines, sorbind din vinul

ei de Madeira. Sunt zile când pur și simplu nu-mi ajunge timpul să-i vizitez pe toți nefericiții din parohie.

Chiar dacă, în teorie, a-i ajuta pe „nefericiți” – singurul apelativ pe care îl folosea mama vicarului pentru a se referi la persoanele lovite de sărăcie și necazuri din satul Gulval – ar fi putut părea o activitate demnă și respectabilă, Sophia se lămurise deja că ea și Maica Loines aveau perspective complet diferite în privința a ceea ce însemna să ajuți. Iar perspectiva ei, desigur, era greșită.

A vizita pe cineva nu presupunea să-i duci mâncare sau haine. În schimb, Maica Loines se pornea de bună dimineată să îi viziteze pe nefericiții ei, ceea ce presupunea să își petreacă aproximativ o oră în fiecare casă citind cu voce tare pasaje din Biblie ce vorbeau despre păcătoși și ticăloși. Odată ce își termina misiunea sumbră cu prima persoană de pe ziua respectivă, trecea la următorul nefericit, apoi la următorul – și tot așa, timp de cel puțin câte zece ore pe zi. Cu excepția duminicilor, firește, acestea fiind zile pe care și le petrecea în întregime la biserică.

- Eu tot nu înțeleg ce-i rău în a le oferi pâine sau pături celor nevoiași, spuse Sophia într-un final, întrerupând-o pe Maica Loines în timp ce îi descria în detaliu zilele de miercuri, când congregația se aduna pentru a se ruga împreună pentru cel mai mare păcătos din săptămâna precedentă.

- E rău pentru că odată ce un nefericit primește pe tavă cele necesare, își pierde dorința de a mai face singur eforturi să-și facă rost de ele, replică Maica Loines, cu o notă de iritare în vocea ei mieroasă. De ce s-ar obosi să-și caute de lucru când i se oferă pur și simplu mâncare de pus în gură sau haine de pus pe trup? N-ai face decât să le înrăutățești situația, domnișoară White. Ai multe de învățat. Femeia îi zâmbi scurt Sophiei. Am să trec pe la tine dimineată la șapte și am să-ți aduc câteva texte din Sfintele Scripturi care se potrivesc circumstanțelor tale actuale și care te vor pregăti să devii soția unui vicar.

- Odată ce mă voi fi căsătorit cu fiul dumneavoastră, cum vă veți petrece zilele? o întrebă Sophia, deși bănuia destul de clar cam la ce răspuns să se aștepte. Maica Loines nu părea genul de persoană care să renunțe bucură la locul sau statutul ei în cadrul comunității. Pentru că, în calitate de soție a vicarului, mie îmi va reveni sarcina de a merge în vizită la enoriași, nu?

- Oh, vai, dar nu aș putea nicidecum să las în mâinile tale reputația vicarului și a bisericii. Nu în primii câțiva ani.

Sophia simți greutatea ce-i împovăra umerii crescând simțitor. Pe când ajungea în fața altarului nu avea să mai fie în stare nici măcar să-și țină spatele drept. N-avea decât să-și spună că vicarul și mama acestuia erau cei mai cruzi oameni blânzi din câți cunoscuse vreodată, însă n-o ajuta absolut deloc să o știe. Nu schimba cu nimic faptul că trebuia - trebuia neapărat - să se căsătorească cu reverendul Loines. Că avea să fie nevoită să trăiască într-o casă dominată de Maica Loines, și că nimic din ceea ce făcea nu avea să fie privit vreodată cu ochi buni, pentru că din punctul lor de vedere era o păcătoasă incapabilă de lucruri bune.

Blestemându-l în sinea ei pe ducele de Hennessy, se mulțumi să încuviințeze din cap, apoi își bău restul de vin de Madeira din pahar. Până să-l cunoască pe vicar și pe mama acestuia, Sophia iubise oamenii și îi plăcuse să învețe lucruri noi și să trăiască experiențe noi, chiar și atunci când persoanele respective nu îi arătau respectul cuvenit sau se fereau să petreacă timp în compania ei.

Chiar și visele cu Adam Baswich, deși îi făceau nopțile mai plăcute, aveau darul de a-i face zilele mai negre prin contrast. De pe acum își detesta această nouă viață și ar fi vrut să fugă de ea. Doar două lucruri o determinau să rămână în Cornwall; pe de o parte, era hotărâtă să salveze clubul Tantal de dragul celorlalte tinere care aveau nevoie disperată de refugiul pe care li-l asigura acesta, iar pe de altă parte, refuza să se coboare la a deveni

amanta lui Adam, instalându-se într-o casă modestă de la marginea Londrei și irosindu-și viața într-o permanență așteptare, mulțumindu-se cu puținul timp pe care ar fi putut acesta să i-l ofere printre picături. Cum doar astfel l-ar fi putut avea, era hotărâtă să se lipsească de el. Chiar dacă ar fi ucis-o. Și dacă tot era să o ucidă, începuse să sere că avea să se întâmple cât de repede.

Adam intră călare în sat și fu izbit de cât era de pustiu. Prăvăliile erau închise și nu se vedea țipenie de om în curtea grajdului public. Întreaga așezare era alcătuită din nu mai mult de cincizeci de clădiri, majoritatea biete colibe în paragină, având pe lângă ele minuscule grădini de legume și curți prin care alergau bezmetic găini și rațe.

Unde naiba era toată lumea? Chiar în clipa în care dădu ochii cu hanul Scoica de Mare, la care se cazase Haybury, auzi dangătul unui clopot de biserică. Spaima i se strecură în vene ca un fluviu de gheață. Îi ceruse lui Haybury să mai tragă de timp încă zece zile. De atunci trecuseră opt. Cumva marchizul nu reușise să împiedice căsătoria? O pierduse pe Sophia până la urmă?

Cu mâinile tremurându-i, descălecă. Gândește, fir-ar să fie de treabă. Era duminică dimineată. Firește că toată lumea era la biserică. Așa se explica acel pustiu. Doar așa se putea explica. Agățându-se ferm de acel gând, deschise ușa hanului și intră. Era tot gol.

- Haybury! țipă el.

Auzi vag o ușă deschizându-se, apoi închizându-se din nou.

- Greaves.

Adam se răsuci pe călcâie, apoi se opri. Marchizul de Haybury se afla în capătul scărilor înguste ce duceau în salonul public.

- Bună, Oliver. E încă necăsătorită?

- E încă necăsătorită.

Adam răsufală ușurat, îndrăznind să respire pentru prima dată de o săptămână încoace.

- Slavă Domnului. E aici?

- Este la biserică. Slujba de duminică durează câteva ore.

- Bun. Voi avea nevoie de acel timp pentru a pregăti cele necesare.

Oliver nu se clinti.

- Cred că ai ceva de rezolvat mai întâi, spuse după o clipă, pe un ton sec.

- Exact asta...

- Cu mine, Greaves.

Minunat.

- Cred că Sophia se află într-o situație mai gravă decât a ta, replică Adam. Tu mai poți aștepta.

- Ba nu pot. Pentru că nu am încredere în tine. Nu am încredere că ăsta nu e pur și simplu un alt joc de-ale tău. Sunt aici de treisprezece zile, ieșindu-mi din minți de plictis și încercând să-mi dau seama ce naiba isprăvești. Poate că Sophia te iubește, însă eu nu. Și n-ai să te apropii de ea până nu mă convingi că ai de gând să-i îmbunătățești situația, în loc să o afunzi într-o mocirlă chiar mai neagră decât a reușit Hennessy să-i hărăzească.

Adam își încheștă pumnii, întreaga frustrare pe care o acumulase în ultimele zile împingându-l să tabere asupra marchizului. Încetul cu încetul, însă, trăgând adânc aer în piept, își forță pumnii să se desfacă. Dacă azi era ziua în care trebuia să-și ispășească toate păcatele, voia să termine cât de repede, ca să poată apoi discuta cu femeia pe care o iubea. Iar bărbatul din fața lui părea chiar o alegere potrivită pentru a începe să-și îndrepte greșelile.

- Ce vrei să-ți spun, Oliver? întrebă Adam, străduindu-se să păstreze un ton cât mai calm și rezonabil posibil. Vrei să mă auzi mărturisindu-mi păcatele? Cele pe care le-am comis împotriva ei sau cele împotriva ta?

- Ar fi un început, replică marchizul, încrucișându-și brațele la piept.

- Nici tu nu ești un sfânt.

- Nu eu sunt cel care încearcă să împiedice nunta unui vicar. Sau care se joacă prostește cu viața unei tinere nefericite. Așa că explică-te. Și fii convingător, altfel am să fac tot ce îmi stă în puteri pentru a-ți sta în cale.

- Deci vrei să o știi căsătorită cu reverendul Loines?

- Nu, nu vreau asta. Dar nici nu vreau s-o văd suferind o soartă chiar mai neagră din cauza ta. I-ai cerut să-ți devină amantă. Mi-a spus ea. Poate că ție ți-ar conveni, însă Sophia are un acoperiș deasupra capului și posibilitatea de a-și câștiga existența și fără tine.

- Nu va mai avea dacă Hennessy îți închide clubul, replică Adam, hotărând că - cel puțin deocamdată - nu era cazul să-i spună că acea parte a problemei o rezolvase deja.

- Sunt dispus să-mi asum riscul, și la fel și Diane.

Haybury se sprijini de cadrul ușii, întruchipare desăvârșită a unui rival formidabil și de neclintit.

- Însă Sophia nu e dispusă să pună clubul în pericol. Știe cât de mult înseamnă pentru voi și pentru prietenii ei. Adam răsuflă zgomotos. Ce dorești de la mine, Oliver? O mărturisire? Prea bine. Da. Am trișat în noaptea aceea când am jucat faraon cu tine. L-am cumpărat pe cel care făcea cărțile, convingându-l să schimbe cărțile bancherului astfel încât să fie sigur că aveai să pierzi.

Oliver coborî furtunos scările, cu fălcile încleștate și chipul îngust năpădit de paloare.

- Sunt cât se poate de conștient de acest lucru. Dar ai habar ce mi-ai făcut în seara aceea? Unchiul meu îmi tăiasse toate fondurile și mă străduiam să câștig suficienți bani cât să am din ce să trăiesc. Din cauza ta am fost nevoit să plec din Anglia și să mă refugiez la Viena.

- Unde ai cunoscut-o pe Diane Benchley, din câte știu.

- Prea puțin relevant, spuse Oliver tăios. Eram prieteni, ce naiba. Sau cel puțin așa credeam. Iar tu nu aveai nevoie de blestemații ăia de bani. Și atunci de ce? De ce mi-ai fi făcut așa ceva?

Preț de o clipă prelungă Adam își aținti privirea în poada. Chiar și după aproape șase ani încă mai auzea furia din glasul lui Haybury. Într-adevăr făcuse acele lucruri. Și făcuse și multe altele care nu fuseseră nici pe departe eroice. Oliver avea dreptate. Trebuia să își îndrepte greșelile și să-și ispășească păcatele înainte de a i se permite un... final fericit.

- N-ai să mă crezi, însă încercam să te ajut.

- Încercai să mă ajuți? repetă marchizul cu un mârâit furios. Ruinându-mă?

- Nu. Erai... atât de al naibii de arogant, Oliver. Am crezut că, dacă nu-ți voi da de ales, vei fi nevoit să te împaci cu unchiul tău. Credeam că te ajut. Răsuflă zgomotos. Nu mi-a dat naibii prin cap că mai degrabă ai părăsi Anglia decât să-ți ceri scuze pentru purtarea ta idioată. Iar pe când mi-am dat seama că plecaseși... ei bine, oricum nu ai mai fi acceptat bani din partea mea după seara aceea.

- Incredibil, bombăni Haybury, privind-l mânios. Cumva mi-am pierdut mințile la un moment dat și ți-am cerut să intervii? M-ai întrebat dacă poți să mă ajuți?

- Nu. Tocmai de asta credeam că fac o faptă bună. Adam ridică din umeri. Știu ce am făcut. Tot ce mai pot face acum este să-mi cer iertare. Știi că nu eram un om bun. Am văzut ceva și am luat măsuri. În mod evident asta a contat mai mult pentru mine decât rezultatele reale.

Se opri pentru o clipă să reflecteze că exact aceeași conversație ar fi putut să o poarte și cu Sophia. Pe toți dracii, fusese un neghiob orb și arogant. Ani întregi fusese astfel. Fusese nevoie de o fetișcană scandaloasă ca să-l facă să se privească într-un sfârșit în oglindă. Și spera pe tot ce avea mai sfânt că încă nu era prea târziu să devină un... un om mai bun.

Oliver îl fixă cu privirea preț de o clipă prelungă.

- În mod evident suntem amândoi niște ticăloși încăpățânați și aroganți, bombăni în cele din urmă. Explică-mi ce e cu Sophia.

- Mulțumesc, spuse Adam, sincer surprins că i se oferea ocazia să continue.

- Nu-mi mulțumi încă. Tot ce știu e că i-ai sugerat să devină amanta ta, iar ea te-a refuzat. Și atunci ce cauți aici? Și ce caut eu aici? Sunt convins că ai mai fost refuzat și de alte femei, cel puțin o dată.

- La drept vorbind, nu, nu am mai fost refuzat niciodată. Însă asta e o discuție pe care aș prefera să o am cu Sophia.

- Cu mine mai întâi.

La naiba! Voia Haybury neapărat să își dezgolească și în fața lui inima pustie și ofilită?

- O voiam în viața mea și am considerat că cea mai ușoară cale de a obține acest lucru era să-i cer să devină amanta mea.

- Ah. Deci a fost vorba strict de eficiență. Păcat că n-ai ținut cont de faptul că ea nu-și dorește să fie nimeni altcineva responsabil de viața ei și de siguranța ei. Și păcat că ți-ai închipuit că te poți folosi de farmecele tale pentru a o convinge să-ți facă pe plac.

Adam se încruntă.

- Nu am încercat să mă folosesc de farmecele mele. Am devenit prieteni. Îmi face plăcere compania ei. Nu voiam să mai plece când se sfârșea vacanța. Sunt obligat să mă căsătoresc înainte de a împlini vârsta de treizeci de ani - și nu mai e decât o lună până atunci, dacă binevoiești să-ți aduci aminte -, așa că am ales ceea ce mi s-a părut a fi cea mai logică soluție pentru a o păstra lângă mine.

- Dacă ar fi să accept, teoretic, această explicație a ta, de ce ți-aș permite să o vezi acum? Ca să poți să-i ceri din nou același lucru? Oricât de hidoasă mi s-ar părea căsătoria ei cu Loines, măcar i-ar asigura o oarecare respectabilitate. Statutul de amantă a ta nu ar face asta.

- Pentru că am... Parfumul de lămâie îi gădilă nările, iar inima i se poticni... am o altă ofertă pentru ea. Dar asta nu sunt dispus să discut cu tine.

Fu nevoit să recurgă la întreaga lui stăpânire de sine pentru a nu se răsuci pe călcâie, însă rămase neclintit.

- Îți dau cuvântul meu de onoare că dacă mă va alunga sau îmi va respinge planul, am să plec. Fără să protestez. Iar ea va putea să facă orice ar considera necesar pentru a-și croi singură drum prin viață.

Oliver aruncă o privire dincolo de umărul lui Adam, apoi încuviință din cap.

- Ai cinci minute. În încăperea aceasta. Iar eu voi fi în fața ușii. S-ar putea chiar să vă ascult conversația. Haybury îi întoarse spatele, apoi se opri și îl privi din nou. Și vreau calul tău. Pe Zeus. Apoi s-ar putea să încep să te iert.

- Ești... Prea bine. Îți aparține.

Rămânând în continuare cu spatele spre Sophia, Adam îl urmări pe marchizul de Haybury urcând din nou scările înguste și închizând ușa. Apoi, închizând ochii pentru o clipă și rugându-se fierbinte să nu fi făcut atât de mult rău încât Sophia să nu-l mai asculte niciodată și să nu mai aibă niciodată încredere în el, se răsuci pe călcâie.

Sophia își aținti privirea asupra ducelui de Greaves. Deși Haybury nu îi spusese niciodată cine îi trimisese cele două scrisori, bănuise ea ceva. Dar apoi pregătirile de nuntă continuaseră nestingherite, iar marchizul, deși o compătimise, nu făcuse nimic pentru a-i sta în cale. Începuse să creadă că poate totuși Cammy fusese cea care trimisese scrisorile și că singurul motiv pentru care Oliver Warren se afla acolo era pentru a se asigura că încheia acea căsătorie fără nici un fel de iluzii despre ceea ce o aștepta.

Însă acum Adam se afla la doar un metru jumătate în fața ei, ochii lui cenușii privind-o ferm, degetele încheștându-i-se și descheștându-i-se spasmodic, ca și cum ar fi vrut să pună mâna pe ea. Și părea obosit, decise ea, chipul lui zvelt fiind umbrat de o expresie încordată și serioasă. Cel mai probabil cam la fel arăta și ea.

- Sophia, murmură el, făcând un pas spre ea.

- Nu. Oprește-te, îi porunci ea, dându-se în spate.

Dacă o atingea, nu avea să poată îndura durerea. Ori-cum simțea că murea încet străduindu-se să facă ceea ce trebuia. Dacă la toate acestea s-ar fi adăugat și atingerea lui, s-ar fi făcut fărâme. Chiar și vederea lui era prea mult.

Adam încremeni, coborând mâna pe care o ridicase.

- Prea bine. Îmi dai voie să vorbesc?

- Despre ce?

Adam își drese vocea.

- În primul rând, am vorbit cu Hennessy. Indiferent ce vei decide azi, clubul Tantal e la adăpost. Ți-o jur. Nu ești obligată să te căsătorești... cu nimeni.

Lumea din jurul ei deveni brusc albă și cețoasă. Ca prin vis simți brațele lui Adam închizându-se în jurul ei, apoi ameți ușor când o luă pe sus. O clipă mai târziu începu să perceapă din nou culori și sunete și clipi năucită. Adam o adusese cumva la unul din cele două fotolii mari din fața focului și o așezase blând. Acum stătea pe vine lângă un braț al fotoliului, cu privirea ridicată spre ea.

- Nu sunt obligată să mă căsătoresc cu el, îngăimă Sophia, acoperindu-și fața cu mâinile. Pot să mă întorc la clubul Tantal?

Oliver se ridică din nou în picioare, un mușchi al obrazului zvâcnindu-i iritat.

- Da, poți. Sau ai putea alege o a treia cale.

Totul începuse să se miște prea rapid pentru ea, și nu mai reușea să țină pasul cu ceea ce se petrecea. Însă dacă Adam nu acceptase răspunsul pe care i-l lăsase la Greaves Park, dacă chiar nu înțelegea cât de tare o insultase, avea să îi explice.

- Nu vreau să îți ascult din nou aceleași argumente pe care mi le-ai prezentat și ultima dată, spuse ea, cu mâinile încheștate în poală.

- Nici n-am de gând să le repet.

- Din moment ce te afli aici, eu cred că totuși da. Ți-am spus că m-am luptat toată viața să îmi croiesc

un loc în lume, iar tu mi-ai cerut în primul rând să le întorc spatele tuturor prietenilor mei de la club – familiei mele – și în al doilea rând să... fug de lângă soțul meu și să trăiesc undeva ascunsă și acoperită de rușine. Îți mulțumesc că m-ai salvat de asta. Îți mulțumesc sincer. Însă îți repet, pentru ultima dată, nu doresc să fiu amanta ta, Adam. Nu vreau o parte din tine. Nu vreau să renunț la ceea ce am și ceea ce sunt în schimbul a... nimic.

– Știi asta.

Sophia se lovi cu pumnul în coapsă, deși gestul nu reuși să-i tempereze cătuși de puțin dorința de a-l lovi pe el sau de a izbi un perete sau ceva similar. Orice, la drept vorbind, fiindcă durerea fizică nu ar fi avut cum să fie mai rea decât senzația ce îi sfâșia pieptul.

– Atunci cum ai putut să-mi ceri vreodată așa ceva?

– Pentru că nu vedeam nici o altă soluție de a te păstra în viața mea. Se posomorî. Nimeni nu și-ar fi putut explica altfel ce căutam noi doi împreună, iar eu... nu eram capabil să explic prea bine ce-mi doream, nici măcar mie însumi. A fost o greșeală din partea mea și a fost un gest egoist.

– Mulțumesc. Îți accept scuzele. O lacrimă i se rostogoli pe obraz, însă o ignoră. Mi-aș fi dorit să ne despărțim mai frumos de atât. Acum trebuie să merg să-mi strâng lucrurile, ca să mă pot întoarce la Londra cu Haybury. O zi bună.

Ridicându-se în picioare, îi întoarse spatele.

– Trebuie să mă căsătoresc, Sophia. Știi asta.

– Firește că știu. Și îți doresc tot binele din lume, Adam. Dar te rog nu mă mai căuta. Nu veni la clubul Tantal. Nu... Mi-aș dori să nu te fi întâlnit niciodată.

Adam scoase un sunet gătuit ce-i izbucni din adâncul pieptului. O sfâșie pe dinăuntru, însă, Doamne, câte ar mai fi trebuit să rabde și să îndure din partea lui? Își încleștă mâna pe balustrada scărilor și urcă prima treaptă.

– Mai lăsă-mă un minut, Sophia. Te rog.

„Te rog.“ Nu credea că îl mai auzise vreodată folosind acele cuvinte. Deși știa că era o prostie, ceva din adâncul inimii ei, atât cât mai rămăsese din ea, își dorea să-l audă spunând ceva care s-o facă să creadă din nou în el, să-i demonstreze că nu fusese o idioată pentru că se îndrăgostise de el. Luă încet mâna de pe balustradă.

- Asta nu-i o poveste pentru copii. Am petrecut o vacanță minunată, iar acum s-a sfârșit. Încetează să mai complici situația.

- Uită-te la mine.

Ezitănd chiar mai mult decât înainte, Sophia se întoarse și coborî din nou în încăpere.

- Nu mă face să țin și să arunc cu obiecte, Adam, șopti ea. Și nu mă face să te urâsc.

El înghiți un nod, pentru prima dată părând de-a dreptul speriat. Imaginea o izbi puternic; acest bărbat puternic și bogat pe care toată lumea îl respecta și de care cei mai mulți se temeau, stătea șovăitor în salonul public al unui han dărăpănat și ezita să îi vorbească, tocmai ei. Făcu încet un pas în față.

- Se prea poate să fii cea mai bună persoană din câte am cunoscut vreodată, Sophia White. Ai îndurat atâtea greutăți fără să fi greșit cu nimic, doar pentru că ai venit pe lume, și totuși ai rămas în picioare și i-ai răs lumii în față. Te... ador pentru asta. Și ar fi trebuit să ți-o spun demult.

Ușa din capul scărilor, aflată în spatele ei, se deschise în momentul acela.

- Cele cinci minute ți-au...

Sophia suci fulgerător gâtul.

- Mai dă-ne încă cinci, ceru ea, fixându-l pe soțul celei care o angajase cu o privire atât de mâniaasă încât acesta încuviință din cap și închise din nou ușa.

Spera că nu avea să-i reproșeze acest lucru mai târziu. Categorie avea nevoie de locul ei de muncă de la clubul Tantal, acum mai mult decât oricând. Însă nu avea de gând să-l lase pe Adam să se cufunde în mușenie tocmai acum.

- Continuă. Spuneai că mă adori.

Buzele lui tresăriră într-o expresie amuzată.

- Te ador din tot sufletul. Dar aici e vorba și de mine. Adam își dresе vocea. Știi că mi-e teamă ca nu cumva să devin o copie tot mai fidelă a tatălui meu. Eustace m-a scos din sărite în asemenea hal când ți-a oferit acele daruri, și m-au enervat atât de tare presupunerile pe care le făceau cu toții, încât cred că pur și simplu... m-am dat bătut. Din moment ce toată lumea mă credea oricum aidoma lui, puteam măcar să mă bucur de tine. Oricât de puțin.

- Înțeleg. Se forță să se dezmeticească, încercând să se scuture de senzația că era din nou în siguranță, la căldură și printre oameni dragi. Și cred că tocmai mi-ai salvat viața. Dar nu îți pot fi prietenă. Nu știind că ai o soție și îți vei întemeia o familie. Pur și simplu nu pot, Adam.

- Asta e spovedania mea, spuse el, înclinându-și capul într-o parte. Așa că ascultă-mă. Când m-ai refuzat și ai plecat, am avut o revelație. Am înțeles că nu aveam nevoie să mă înconjur de oamenii aceia ca să-mi amintească cine sunt sau ce nu sunt. Nu aveam nevoie de o petrecere ca să mă scutesc de a-mi petrece timpul în propria companie. Tot ce-mi trebuia era un prieten care să îmi amintească cine îmi doresc să fiu.

- Mai ai doar câteva săptămâni, Adam, replică ea, străduindu-se să fie rezonabilă. Dacă ai făcut ceva neкуgetat, trebuie să mergi să-ți ceri scuze de la Lady Caroline, nu de la mine. Știu că îți plăcea. Îți va fi o soție bună. Te rog spune-mi că nu ți-ai lăsat baltă oaspeții, abandonându-i la Greaves Park pentru a bate atâta drum până în Cornwall, tocmai acum când trebuie să-ți asiguri propriul viitor.

- Nu, nu i-am abandonat acolo. I-am strâns pe toți nenorociții grămadă și i-am dat afară în șuturi.

Sophia clipi uluită.

- Dar Camille! Și Keating... Doar nu i-ai...

- Am făcut o excepție pentru șapte dintre ei. Drymes și cei cu care te-am găsit în salonul de biliard. Ei îți plăceau. Așa că le-am permis să rămână. Și tot ei vor fi singurii pe care îi voi invita și anul viitor.

O, Dumnezeule bun. La așa ceva chiar că nu se așteptase.

- Înseamnă că cel puțin nu ți-ai compromis șansele cu Caroline. Dar cum rămâne cu sora ta?

Nimic din toate acestea nu o mai privea, însă nu se putea abține să nu îl întrebe. Nu se putea abține să nu-și dorească să-i audă vocea și să-l vadă atât de aproape de ea.

- Cu Eustace nu voi mai da ochii niciodată. N-are decât să se frământa că distrug numele familiei, pe care ea oricum nu-l mai poartă, dar s-o facă undeva cât mai departe de mine.

- Îmi pare rău că ți-ai pierdut familia, replică Sophia, dar mă bucur că nu te va mai hăitui cu insultele ei. Motiv în plus să faci eforturi sporite pentru a te căsători cu Caroline.

- Nu mă căsătoresc cu Caroline! spuse Adam apăsat, apoi trase adânc aer în piept. Îmi cer scuze. Nu am vrut să țip, dar mă scoți din minți. Mai făcu un pas spre ea. Nu am fost niciodată mai fericit decât atunci când te-am avut alături, să știi. Și mi-aș dori asta din nou. Foarte mult.

- Dar...

- Taci.

- Nu-mi spune tu mie ce să fac.

- Nici tu mie.

Oferindu-i un zâmbet scurt, avansă din nou, de data aceasta din doi pași, și se opri direct în fața ei. Apoi se lăsă într-un genunchi.

Sophia înlemni. Nu ar fi fost în stare să se miște nici dacă în joc ar fi fost însăși viața ei - și își spuse că, foarte probabil, chiar era.

- Ce faci? îngăimă ea pe un ton strident, pălind brusc.

- De când ai plecat n-am făcut altceva decât să-mi scormonesc mintea în căutarea unei soluții care să rezolve atât problemele tale, cât și pe ale mele.

Întinzând mâinile spre ea, îi luă mâna stângă într-ale lui. Contactul îi stârni un fior electric în tot trupul și i se tăie răsuflarea.

- Nu poți face as...

- Șșșt. Da, am putea spune că tu ești fiica unui duce și totuși fiica unei cameriste, și am putea aduce în discuție toate detaliile neplăcute legate de venirea ta pe lume. Dar nu-mi pasă de toate astea, în afară de faptul că te-au făcut cine ești. Vreau să faci parte din viața mea și vreau să fac și eu parte dintr-a ta. Vreau să-mi trăiesc viața alături de tine și vreau să am copii cu tine și vreau să fie puternici și veseli, așa ca tine. Te iubesc... te iubesc, Sophia. Cred că am făcut-o încă de când te-am văzut în acea rochie caraghioasă de muselină galbenă. Cred că s-ar putea să ții și tu la mine la fel cum...

- Și eu te iubesc, Adam, șopti ea, cu lacrimile șiroindu-i din nou pe față.

El închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise din nou pentru a-i studia chipul.

- Atunci căsătorește-te cu mine, Sophia. Fii soția mea. Fii ducesa mea. Fii orice vrei tu, câtă vreme ești lângă mine. Salvează-mă. Salvează-ne pe amândoi.

Cu un icnet ce o zgâlțâi până în suflet, Sophia îndrăzni să răsuflă din nou.

- Dar gândește-te ce scandal se va stârni! Nu-ți dai seama ce va spune toată lumea?

- Îmi dau seama foarte bine. Nu-mi pasă. Cred că ți-am mai spus că sunt duce. Fac ce vreau. Nu am avut nicio dată nevoie de permisiunea nimănui, pentru nimic. Însă ție ți-o cer. Vrei să te căsătorești cu mine?

Cum putea să o întrebe așa ceva? Oamenii ca el nu se căsătoreau cu oameni ca ea. Nu trăiau într-un basm.

Și totuși Adam rămase îngenucheat în fața ei, cu mâinile ce strângeau mâna ei tremurând ușor. Degetele îi erau calde și blânde. Ochii lui cenușii o fixau, luminați

de speranță și teamă și o sclipire minusculă de amuzament. Un duce. Ducele ei, dacă și l-ar fi dorit. Și da, și-l dorea, foarte, foarte mult.

- Da, răspunse Sophia. Ești absolut nebun, dar da.

Adam se ridică din nou, trăgând-o în brațele lui.

- Atunci te sfătuiesc să mă săruți, pentru numele lui Dumnezeu, înainte să izbucnesc în plâns.

Sophia râse când gura lui se apăsă peste a ei. Adam îi salvase pe amândoi. Sau poate, decise ea, când o învârti într-o piruetă lentă, delicioasă, se salvară unul pe celălalt.